

Copyrighted Material

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LISA
KLEYPAS

THE MOST
SENSUAL ROMANCE
OF THE YEAR

SUDDENLY
YOU

Copyrighted Material

Hạnh phúc bất ngờ

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

[Chương mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương kết](#)

Lời giới thiệu:

Cô chưa kết hôn, trinh bạch và gần ba mươi tuổi, nhưng nhà tiểu thuyết Amanda Briars không định mừng sinh nhật lần tới của mình mà không qua đêm với một người đàn ông. Khi anh xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà cô, cô tin rằng anh ta là món quà cô tặng cho chính mình, thuê cho một đêm đam mê. Đẹp trai một cách khó quên, mạnh mẽ không thể cưỡng lại, anh quyết rũ cô theo những cách mà cô không bao giờ nghĩ rằng có thể... nhưng điều gì đó ngăn cản anh hoàn thành trọn vẹn giấc mơ của cô. Vậy anh có phải là *hạnh phúc bất ngờ* mà định mệnh dành tặng cho cô?

Quyết tâm sở hữu Amanda của Jack Delvin trở nên mạnh hơn khi cô khám phá ra danh tính thực sự của anh. Nhưng Amanda vốn được nuôi dạy bằng lòng khao khát sự tôn trọng hơn cả cô thừa nhận, trong khi Jack, đứa con bị bỏ rơi của một nhà quý tộc và là nhà kinh doanh nổi tiếng nhất Luân Đôn từ chối sống theo những quy tắc của xã hội. Tuổi thơ bị ruồng bỏ, chối bỏ và đầy dọa khiến Jack trốn tránh bất cứ một cơ hội nào liên quan đến những chữ 'gia đình' hay 'trẻ con', liệu niềm đam mê nồng nhiệt không thể cưỡng lại ẩn giấu một tình cảm mà ngay cả anh cũng không dám đối mặt và thừa nhận có thể thuyết phục anh vượt qua những bóng ma của quá khứ và đón nhận *hạnh phúc bất ngờ* của cuộc đời mình!

Suddenly you – Hạnh phúc bất ngờ là một cuốn tiểu thuyết sống động, nóng bỏng và chứa đầy sự ngạc nhiên của nữ tác giả nổi tiếng Lisa Kleypas. Vẫn với văn phong đầy lôi cuốn và hấp dẫn, hy vọng đây sẽ là một tác phẩm được các bạn yêu mến.

Mục Lục:

Chương mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương kết

Chương mở đầu (Người dịch :lephngoc)

Luân Đôn

Tháng 11, năm 1836

“Mẫu người ưa thích của cô là gì, cô Briars? Cô thích đàn ông tóc sáng hay sẫm màu? Chiều cao trung bình hay cao? Người Anh hay là người ngoại quốc?” Bà chủ nhà chứa thực tế đến đáng kinh ngạc, y như là họ đang bàn luận với nhau về đĩa thức ăn được phục vụ trong một bữa ăn khuya chứ không phải là về việc thuê một người đàn ông dành cho một buổi tối.

Những câu hỏi liên tiếp khiến Amanda e ngại. Cô có cảm giác như mặt mình đỏ bừng lên cho đến khi hai bên má đau nhói, và cô tự hỏi liệu một người đàn ông sẽ cảm thấy như thế không khi lần đầu tiên bước chân vào nhà chứa. May thay, nhà thổ này thật kín đáo và có đồ đạc trang nhã hơn nhiều so với những gì cô đã tưởng tượng. Không có bức tranh gây sốc hay những bức tượng chạm khắc thô bỉ, và cũng chẳng có một bóng khách hay những cô gái điếm ve vãn bất kỳ chỗ nào trong tầm mắt. Sự bày trí trong văn phòng của bà Bradshaw khá cuốn hút, những bức tường được che phủ bằng vải lụa Đa-mát xanh rêu, phòng riêng tiếp khách được trang hoàng bằng những đồ gỗ Hepplewhite tiện nghi. Một cái bàn phủ cẩm thạch nhỏ đặt ngăn nắp bên cạnh ghế sofa kiểu Hoàng đế được trang trí thêm với những vảy cá heo mạ vàng.

Với lấy cây bút chì vẽ màu vàng và một cuốn sổ nhỏ đang nằm trên mép bàn, Gemma Bradshaw nhìn cô chăm chăm đầy mong đợi.

“Tôi không có mẫu người ưa thích nào hết,” Amanda đáp trả một cách ngượng ngùng nhưng dứt khoát. “Tôi tin vào sự đánh giá của bà. Chỉ cần cử một người nào đó đến vào buổi tối sinh nhật của tôi, một tuần nữa kể từ ngày hôm nay.”

Vì lý do nào đó, câu nói ấy đã làm bà Bradshaw rất hài lòng “Như là một món quà cho chính bản thân cô ư? ... Một ý kiến thú vị làm sao.” Bà nhìn chăm chặp vào Amanda với một nụ cười nhẹ làm khuôn mặt xương xương của bà trông rạng rỡ hẳn ra. Bà chủ nhà chứa không được đẹp, hay thậm chí là ưa nhìn, nhưng bà lại sở hữu một làn da mịn màng với mái tóc đỏ dày, và thân hình cao khiêu gợi. “Cô Briars, cho tôi được hỏi cô còn trinh không?”

“Sao bà lại muốn biết chứ?” Amanda cảnh giác hỏi lại.

Một bên chân mày hoe đỏ được tỉa gọn hoàn hảo nhướn lên trong niềm thích thú. “Nếu cô quả thực sẵn sàng tin vào sự đánh giá của tôi, cô Briars, thì tôi phải biết được tường tận tình cảnh của cô. Một người phụ nữ như cô thì thường không đến nơi làm ăn của tôi.”

“Tốt lắm.” Amanda hít một hơi thật sâu và nói nhanh, bị thúc đẩy bởi một cảm xúc nào đó gần giống như tuyệt vọng hơn là sự tự chủ mà cô luôn tự hào về bản thân mình. “Tôi là một bà cô chưa chồng, bà Bradshaw. Chỉ một tuần nữa là tôi sẽ ba mươi tuổi. Và phải, tôi vẫn còn t-trình—” Cô nói vấp từ ấy và kiên quyết tiếp tục. “Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải duy trì tình trạng này mãi. Tôi đến gặp bà bởi vì được biết sơ qua là bà có khả năng đáp ứng bất cứ thứ gì mà khách hàng yêu cầu. Tôi biết bà chắc ngạc nhiên lắm, vì phụ nữ như tôi đến đây—”

“Cô em thân mến của tôi ơi,” bà chủ nhà chứa cất ngang với tiếng cười êm ái, “cái thời khiến tôi ngạc nhiên về bất cứ thứ gì đã qua lâu lắm rồi. Giờ đây, tôi tin mình đã hiểu tình trạng khó xử của em khá rõ, và tôi thực sự sẽ lo liệu cho em thật ổn thỏa. Vậy hãy nói tôi biết cái này ... em có bất kỳ sở thích nào như là về tuổi tác và ngoại hình hay không? Những cái thích hay không thích, một cách cụ thể ấy?”

“Tôi thích người đàn ông trẻ, nhưng không được trẻ hơn tôi. Và cũng không quá già. Anh ta không cần phải đẹp trai, mặc dù tôi cũng không muốn anh ta trông khó coi. Và sạch sẽ nữa,” Amanda thêm vào khi chợt nảy ra ý nghĩ ấy. “Nhất định phải sạch sẽ.”

Cây bút chì viết liếng thoảng sột soạt trên cuốn sổ. “Tôi đoán trước việc đó không có vấn đề gì,” bà Bradshaw trả lời, với chút ranh mãnh lóe lên trong đôi mắt đen tuyệt đẹp đầy vẻ bốn cột nghi ngờ của bà.

“Tôi đặc biệt yêu cầu phải kín đáo nữa,” Amanda quả quyết nói. “Nếu lỡ bất kỳ ai phát hiện ra được chuyện tôi đã làm—”

“Này cô em thân mến,” bà Bradshaw nói, chỉnh lại tư thế ngồi thoải mái hơn trên ghế sofa, “cô suy nghĩ về chuyện gì sẽ xảy đến cho công việc của tôi khi tôi cho phép thông tin bí mật của khách hàng tôi bị xâm phạm. Để tôi nói cô biết nhé, những nhân viên của tôi còn phục vụ cho một trong số những nghị sĩ cao cấp nhất của Thượng Nghị Viện, đấy là còn chưa nói đến những Quý Ngài giàu có nhất—và những Quý bà—của xã hội thượng lưu. Bí mật của cô sẽ được an toàn, cô Briars.”

“Cám ơn bà,” Amanda đáp lại, trong lòng tràn đầy những xúc cảm nhẹ nhõm pha lẫn sợ hãi, và sự ngờ vực khủng khiếp là cô đang phạm phải một sai lầm lớn nhất trong đời mình.

Chương 1 (Người dịch :lephngoc)

Amanda biết chính xác vì sao người đàn ông ngay bậc thềm nhà cô lại là một gã trai bao. Ngay từ giây phút cô dẫn anh vào bên trong bằng thái độ của một người chứa chấp kẻ phạm tội đào tẩu, thì anh đã đứng chết trân nhìn cô chằm chằm trong im lặng. Rõ ràng anh ta thiếu đầu óc nhạy bén cần thiết để theo đuổi một công việc thử thách đòi hỏi vận dụng trí thông minh hơn nữa. Nhưng, tất nhiên, một người đàn ông thì không cần phải có đầu óc để thực hiện việc mà anh ta đang được thuê.

“Vào nhanh lên,” cô thì thầm, lo lắng kéo mạnh cánh tay cơ bắp của anh ta. Cô đóng sầm cửa lại phía sau anh. “Anh nghĩ có ai đó nhìn thấy anh không? Tôi đã không nghĩ anh sẽ đơn giản xuất hiện lù lù ngay trước cửa. Bộ người có nghề nghiệp như anh mà không được huấn luyện để tỏ ra một chút cẩn trọng hay sao?”

“Nghề nghiệp ... của tôi,” anh ta lặp lại với thái độ kinh ngạc.

Giờ thì anh đã được che khuất khỏi tầm mắt đám đông, Amanda cho phép bản thân mình ngắm nhìn kỹ càng anh ta từ đầu đến chân. Không kể đến vẻ bề ngoài rõ ràng chậm tiêu của anh, thì anh đặc biệt đẹp trai. Tuyệt đẹp, đúng là một từ quá thích hợp để miêu tả anh chàng đầy nam tính này. Anh có thân hình cao lớn và săn chắc, với đôi vai lớn dường như gần bằng chiều rộng của khung cửa chính. Những lớp tóc màu đen bóng mượt thật dày và được cắt gọn gàng, với gương mặt rám nắng nổi bật hẳn nhờ việc cạo râu tỉ mỉ. Anh ta có chiếc mũi cao thẳng cùng với cái miệng thật gợi tình.

Và anh có đôi mắt xanh thật đặc biệt, không hề giống những màu mắt mà cô đã từng thấy qua. Ngoại trừ, có thể, ở cửa hàng nơi các nhà hóa học địa phương tạo ra những lô màu bằng việc đun sôi cây Chàm Indigofera và sunfat đồng trong nhiều ngày cho đến khi chúng hình thành một màu xanh sẫm ngả sang màu tím. Nhưng ánh mắt anh không có cái nhìn thoát tục thường có của màu sắc ấy, chúng gai góc, từng trái, y như là anh đã chứng kiến quá thường xuyên những cảnh tượng xấu xa trong cuộc sống mà có lẽ cô cũng chưa thấy bao giờ.

(Indigofera, một loài cây do người Ai Cập, Hy Lạp và La Mã sử dụng. Về sau nó được đưa qua Đại Tây Dương và người tạo nên chất nhuộm thành công đầu tiên là Eliza Lucas ở South Carolina vào năm 1742. Chất nhuộm mà họ tạo ra có chất lượng vô song vào lúc ấy.)

Amanda có thể dễ dàng hiểu tại sao đàn bà lại trả tiền để được ở cùng anh ta. Ý nghĩ về chuyện mướn gã đàn ông có đôi mắt sâu sắc rất đàn ông này chỉ để vâng lời một người nào đó thì thật khác thường. Và cảm dỗ. Amanda thấy xấu hổ bởi sự hưởng ứng thầm kín với anh ta, những cảm xúc nóng bỏng pha lẫn lạnh lùng đang thi nhau chạy dọc xuyên suốt cơ thể cô, màu đỏ lựng lan trên hai gò má. Cô đã cam chịu bị coi là một bà cô già đứng đắn... cô đã từng thuyết phục bản thân mình là sẽ có nhiều tự do hơn nếu không kết hôn. Tuy nhiên, cái cơ thể phiền toái của cô dường như không hiểu rằng một người phụ nữ ở độ tuổi của cô không nên bị quấy rối bởi ham muốn. Một khi tuổi hai mươi một được coi là già, thì ba mươi là tuyệt đối coi như là ở giá. Cô đã qua đi cái thời xuân sắc của mình, không còn đáng được khao khát nữa. Cái chữ “gái-già”(Ape-leader) là tên mà người ta gọi những người phụ nữ như thế. Giá mà cô có thể chấp nhận được số phận đã an bài của mình.(ape leader = An old maid; “từ này dùng để chỉ những người phụ nữ tồi tệ bị trừng phạt, sau khi chết họ sẽ phải dẫn những con khỉ xuống địa ngục”)

Amanda buộc mình phải nhìn thẳng vào đôi mắt xanh đến kỳ lạ của anh ta. “Tôi muốn được nói thẳng, anh ... thôi, đừng bận tâm, đừng nói tôi biết tên anh, chúng ta sẽ không ở gần đủ lâu để khiến tôi cần biết. Anh thấy đấy, tôi có cơ hội suy nghĩ lại cái quyết định vội vàng đó và thật

ra ... à, tôi đã thay đổi ý kiến của mình. Xin anh đừng coi việc này như là sự sỉ nhục cá nhân. Chẳng có gì liên quan đến anh hay ngoại hình của anh cả, và tôi nhất định sẽ nói rõ sự việc với chủ của anh, bà Bradshaw. Thực ra anh là một người đẹp trai, và rất đúng giờ, và tôi hoàn toàn tin rằng anh rất giỏi về ... ừm, về việc anh làm. Sự thật đơn giản là, tôi đã phạm sai lầm. Chúng ta đều phạm sai lầm, và tôi chắc chắn không ngoại lệ. Cứ thỉnh thoảng, thì tôi hay mắc lỗi một chút trong việc đánh giá—”

“Khoan đã.” Anh ta giơ bàn tay to lớn của mình lên trong cử chỉ tự vệ, tia nhìn dăm dăm của anh dán chặt vào gương mặt đỏ bừng của cô. “Cô ngừng nói đi.”

Từ khi trưởng thành tới giờ, không một ai từng dám bảo cô ngừng nói. Quá bất ngờ làm cô im bật, Amanda cố gắng ngăn một tràng lời nói cứ đe dọa tuôn ra như thác từ cửa miệng. Kẽ xa lạ đang khoanh tay quanh bộ ngực vạm vỡ của mình và tựa lưng vào cửa nhìn cô chăm chăm. Ánh đèn ở lối đi hẹp dẫn vào căn nhà Luân Đôn tiện nghi của cô hắt bóng hàng mi dài phủ rợp của anh lên gò má trần tao nhã ấy.

Amanda không thể nào thôi nghĩ rằng bà Bradshaw đúng là có khiếu thẩm mỹ thật xuất sắc. Người đàn ông mà bà đã gọi đến ăn mặc chỉnh tề đến kinh ngạc và trông bề ngoài rất thành đạt, ăn diện rất đúng mốt nhưng quần áo lại theo kiểu truyền thống hoàn toàn, áo khoác màu đen và quần màu xám chì, đi kèm với đôi giày đen được đánh bóng đến mức không có một tí vết nào, chiếc áo sơ mi màu trắng như tuyết tương phản với màu da ngăm đen, và chiếc ca vát bằng lụa màu xám được thắt đơn giản và hoàn hảo. Trước khoảnh khắc này, nếu Amanda bị ép phải miêu tả người đàn ông lý tưởng của mình, thì cô sẽ miêu tả anh ta là người tóc vàng, da trắng và tương tá bảnh bao. Còn bây giờ chắc cô buộc phải hoàn toàn xem xét lại sự lựa chọn của mình. Không có gã đẹp trai tóc vàng nào có thể sánh với người đàn ông điển trai cường tráng oai vệ này.

“Cô là Quý cô Amanda Briars,” anh ta nói, dường như là muốn xác nhận lại. “Người viết tiểu thuyết”

“Đúng thế, tôi viết tiểu thuyết,” cô đáp lại với vẻ kiên nhẫn bắt buộc. “Còn anh là quý ông mà bà Bradshaw gọi tới theo yêu cầu của tôi, đúng không?”

“Hình như là vậy,” anh chậm rãi nói.

“Vậy được rồi, anh đã có lời xin lỗi của tôi, anh ... thôi, thôi, đừng nói tôi biết tên. Như tôi đã giải thích, tôi đã phạm sai lầm, bởi vậy, anh phải đi thôi. Tất nhiên vì lỗi hoàn toàn là của tôi, tôi sẽ trả phí phục vụ cho anh cho dù nó không còn được yêu cầu. Chỉ cần nói tôi biết anh thường tính phí bao nhiêu, chúng ta sẽ giải quyết ngay tức thì vấn đề này.”

Một sự thay đổi thoáng qua trên gương mặt anh trong khi anh vẫn nhìn cô chăm chú, sự kinh ngạc đã nhường bộ cho sự thích thú, đôi mắt xanh lấp lánh tia nhìn châm biếm gian xảo khiến cho thần kinh cô căng thẳng đến khó chịu.

“Vậy nói cho tôi cô có yêu cầu nào cần được phục vụ,” anh nhẹ nhàng đề nghị, bật người ra

khỏi cánh cửa. Anh di chuyển đến gần cô hơn cho đến khi người anh đứng lù lù chắn ngay trước mặt cô. “Tôi e mình đã không bao giờ bàn luận chi tiết với bà Bradshaw.”

“Ồ, chỉ đơn thuần là những chi tiết cơ bản.” Từng giây trôi qua, sự cân bằng của Amanda bị ăn mòn nhanh chóng. Cô cảm giác mặt mình nóng khùng khiếp, và tiếng đập con tim vang dội đến tận cùng ngõ ngách trong cơ thể. “Một dịch vụ thông thường.” Mò mẫm, cô quay về hướng chiếc bàn hình bán nguyệt được làm bằng gỗ sơn tiêu ở sát tường, nơi cô đã đặt một xấp tiền được bọc lại cẩn thận.

“Tôi luôn luôn thanh toán các khoản chi tiêu của mình, vì tôi đã khiến anh và bà Bradshaw phải bận tâm mà không đạt được gì cả, tôi rất sẵn lòng đền bù—” Cô ghen giọng ngừng lại khi cảm giác bàn tay anh nắm quanh bắp tay mình. Việc một người đàn ông đặt bàn tay anh ta lên bất cứ chỗ nào trên thân thể người phụ nữ là không thể tưởng tượng được. Dĩ nhiên rồi, và việc một người phụ nữ lại thuê một gã trai bao lại càng không thể nghĩ đến, ấy vậy mà đó chính xác là những gì cô đã làm. Thấy mình thật khổ sở, nên cô đã quyết định sẽ tự treo cổ mình trước khi làm chuyện gì ngu ngốc như thế lần nữa.

Người cô cứng đờ ra với cái đụng chạm của anh ta, và cô không dám nhúc nhích khi nghe giọng nói anh ngay phía sau đầu mình. “Tôi không cần tiền.” Giọng nói trầm của anh lạc đi với một sự thích thú nho nhỏ. “Cô không phải trả tiền cho những dịch vụ mà cô không được phục vụ.”

“Cám ơn anh.” Cả hai bàn tay cô nắm chặt đến nỗi những đốt ngón tay trắng bệch ra. “Anh thật tử tế. Ít ra tôi sẽ trả tiền xe ngựa cho anh. Anh không cần phải cuộc bộ về nhà.”

“Ồ, tôi vẫn chưa đi mà.”

Cầm Amanda trễ xuống. Cô quay người lại đối mặt và liếc anh ta vẻ sợ hãi. Ý anh ta là sao, chưa rời khỏi ư? Được thôi, anh ta buộc phải rời khỏi, dù có muốn hay không! Cô tức tốc tìm kiếm giải pháp. Thật không may, cô không có nhiều lựa chọn. Cô đã cho những gia nhân — một người hầu, một người đầu bếp, và cô hầu gái—nghỉ làm vào buổi tối. Không thể trông chờ sự giúp đỡ từ họ. Và cô chắc chắn không thể la hét để cầu cứu sự trợ giúp của cảnh sát. Sự xuất hiện của người khác sẽ phá hủy sự nghiệp của cô, và đó đang là phương tiện duy nhất để duy trì ngôi nhà này. Nhận thấy có cây dù cán gỗ sồi dựng trong bình sứ nằm sát cánh cửa, cô kín đáo mon men về hướng đó hết mức có thể.

“Bộ cô đang tính đánh đuổi tôi đi bằng cái đó hả?” vị khách không mong muốn của cô lịch sự lên tiếng hỏi.

“Nếu cần thiết.”

Câu nói của cô nhận được một tiếng khịt mũi chế diễu, rồi anh ta chạm vào cằm cô, nâng mặt cô lên để nhìn thẳng vào anh. “Anh,” cô la lên. “Anh có phiền—”

“Tên tôi là Jack.” Một nụ cười lướt qua trên môi anh. “Và tôi sẽ nhanh chóng biến mất,

nhưng không phải trước khi chúng ta thảo luận một vài thứ. Tôi có vài câu hỏi cho cô.”

Cô sốt ruột thở dài. “Anh Jack, tôi biết chắc là anh có, nhưng—”

“Jack là tên của tôi.”

“Rất tốt... Jack.” Vẻ cau kỉnh hiện rõ trên gương mặt cô. “Tôi sẽ biết ơn nếu anh đi liền tức khắc đấy!”

Anh ta thờ thần đi xa hơn trong lối vào đại sảnh, dường như rất thông thả y như thể cô đã mời anh vào uống trà. Amanda bị buộc phải xem xét lại suy nghĩ của cô trước kia về cái đầu chậm tiêu của anh. Giờ anh ta đã hết bất ngờ vì bị kéo vào vào trong nhà cô, trí thông minh của anh đang biểu hiện những dấu hiệu tiến bộ đáng kể.

Người xa lạ đảo mắt một vòng quanh nhà cô ra chiều dò xét, chú ý đến những vật dụng bằng gỗ cổ điển trong phòng khách màu kem-và-xanh của cô, cái bàn gỗ dái ngựa được bao phủ bằng kiếng trong suốt đặt ở cuối lối vào đại sảnh. Nếu anh đang tìm kiếm sự bày trí sang trọng, hoặc những biểu hiện rõ ràng của sự giàu có, thì anh ta sẽ bị thất vọng. Amanda không thể trang trải cho sự xa hoa hay phù phiếm, vì vậy cô đã chọn đồ đạc bằng gỗ thiên về công dụng hơn là kiểu dáng. Nếu cô mua một chiếc ghế, thì nó phải to và thoải mái. Nếu cô mua một cái bàn nhỏ, thì nó phải đủ cứng cáp để giữ cả đồng sách hay một cái đèn lớn. Cô không thích những chiếc đĩa bằng sứ mạ vàng, hay là tất cả tượng điêu khắc và những chữ viết tượng hình đang thịnh hành hiện nay.

Khi vị khách dừng lại trước ngưỡng cửa phòng khách, Amanda nói cộc lốc. “Bởi vì hình như anh sẽ làm những gì anh thích, không thèm đếm xỉa đến ý muốn của tôi, vậy thì cứ đi thẳng vào và ngồi xuống đi. Có thứ gì tôi có thể lấy cho anh không? Có lẽ là một ly rượu?”

Mặc dù lời mời được đưa ra với vẻ mỉa mai nhất, nhưng anh vẫn nhe răng cười đồng ý. “Vâng, nếu cô uống cùng tôi.”

Thoáng ẩn hiện của hàm răng trắng sáng, nụ cười thu hút bất ngờ của anh, đã gây ra một cảm giác lạ lùng lan tỏa khắp người cô, gần giống như cảm giác đắm mình vào bồn tắm nóng sau một ngày đông u ám. Cô luôn luôn cảm thấy lạnh. Không khí ẩm ướt, thời tiết u ám của của London dường như ăn sâu vào thân thể cô, và mặc dù sử dụng nhiều đồ phủ ấm chân, mền nhiều lớp, bồn tắm nóng, và trà pha rượu brandi, thì cô chưa bao giờ dứt bỏ được cái cảm giác lạnh lẽo.

“Có lẽ tôi sẽ lấy chút rượu,” cô nghe chính mình nói. “Mời ngồi, ông ... ờ, ý tôi là, Jack.” Cô ném cho anh một ánh mắt mỉa mai. “Bởi vì giờ anh đang ở trong phòng khách của tôi, vậy nói tôi biết tên đầy đủ của anh cũng được.”

“Không,” anh bình thản nói, vẻ tươi cười vẫn còn nguyên trong đôi mắt. “Xét về hoàn cảnh, thì tôi nghĩ chúng ta cứ sử dụng tên gọi... Amanda.”

À, chắc chắn là anh ta không phải thiếu dũng khí! Cô bất ngờ ra dấu cho anh ngồi xuống trong khi đi đến tủ búp phê. Tuy vậy, Jack vẫn đứng cho tới khi cô rót cho mỗi người một ly rượu đỏ. Chỉ khi cô hạ người xuống ghế xô pha thì anh mới chọn cho mình một ghế bành hiệu Trafagar gần đấy. Ánh sáng tỏa ra từ ngọn lửa đu củi trong lò sưởi cẩm thạch trắng đang đóng băng qua lại trên mái tóc đen óng mượt và làn da màu đồng. Ở anh luôn tỏa ra sự mạnh mẽ và trẻ trung. Thực ra, Amanda bắt đầu ngờ rằng liệu anh có phải trẻ hơn cô vài tuổi hay không.

“Tôi có nên nâng ly chúc mừng không?” vị khách của cô hỏi.

“Anh hiển nhiên là muốn thế,” cô đáp lại một cách quả quyết.

Điều đó đã lôi kéo được một nụ cười toe toét, và anh giơ ly về phía cô. “Chúc mừng cho người phụ nữ táo bạo, giàu sáng tạo và xinh đẹp.”

Amanda không uống. Cô cau mày nhìn anh khi anh nhấp ly rượu. Anh ta thật đáng xấu hổ khi tự mình bước vào nhà cô, từ chối rời khỏi khi được yêu cầu, và giờ lại chế giễu cô.

Cô là một người thật thà và thông minh, người biết mình là ai... và cô không phải là người đẹp. Nhiều nhất thì sức hấp dẫn của cô chỉ ở mức tạm tạm, và một người chỉ nhận ra điều đó khi họ hoàn toàn không để mắt tới mẫu người phụ nữ lý tưởng hiện nay. Cô thấp và vào đôi lúc cô có thể được tả là bầu bĩnh, còn lại hầu hết mọi người thấy cô mập mạp. Tóc cô màu nâu đỏ, những lọn tóc xoắn lộn xộn, đáng ghét đã thành công trong việc đánh bại bất kỳ dụng cụ nào được sử dụng để duỗi thẳng chúng. À, cô còn có làn da đẹp không tỳ vết, và đôi mắt cô đã một lần được bảo là “đẹp” bởi một số bạn bè tốt bụng của gia đình. Nhưng chúng chỉ có một màu xám đơn giản, không có chút ánh xanh lá hay xanh dương để làm đôi mắt trở nên sống động.

Không có được vẻ đẹp bề ngoài, nên Amanda đã chọn cách trau dồi kiến thức và óc sáng tạo để bù lại, và theo như mẹ cô đã ứ rữ đoán, sẽ là sự nỗ lực cuối cùng của số phận.

Quý ông thường không muốn những người vợ có đầu óc thông minh. Họ chỉ muốn những cô vợ quyến rũ mà không bao giờ dám có suy nghĩ khác hay bất đồng ý kiến với họ. Và nhất định cũng không tìm kiếm một người có óc sáng tạo phong phú, lúc nào cũng mộng mơ về những nhân vật hư ảo trong sách. Bởi vậy, cả hai cô chị đẹp hơn của Amanda đều kiếm được cho mình một ông chồng, còn Amanda thì vẫn sống nhờ vào nghề viết lách tiểu thuyết.

Vị khách không được hoan nghênh của cô tiếp tục nhìn cô chằm chằm với cặp mắt xanh sắc sảo. “Hãy nói cho tôi biết tại sao một phụ nữ có ngoại hình như cô lại phải thuê một gã đàn ông để lên giường cùng.”

Tính thẳng thắn của anh đã xúc phạm cô. Nhưng mà ... dường như cũng có một cái gì đó thú vị về viễn cảnh đối thoại với người đàn ông mà chẳng hề có bất cứ sự gò bó nào của xã hội thông thường.

“Trước hết,” Amanda nói một cách quạu quọ, “Không cần phải chiếu cố tôi bằng việc ngụ ý nói tôi là nàng Helen của thành Troy khi sự thật rành rành là tôi chả có tý ty nhan sắc nào.”

Câu nói ấy đã giành cho cô thêm một ánh mắt lơ lửng. “Nhưng cô đẹp thiệt mà,” anh nhẹ nhàng nói.

Amanda lắc đầu một cách dứt khoát. “Rõ ràng anh nghĩ tôi là một con ngốc sẽ dễ dàng gục ngã trước mấy lời tăng bốc, hoặc là tiêu chuẩn của anh hơi bị thấp. Mà cho dù thế nào, thưa anh, thì anh đều sai rồi.”

Khóe miệng của anh giật giật một nụ cười. “Cô không cởi mở nhiều khi thảo luận, đúng không? Cô có dứt khoát như thế này trong tất cả các quyết định của mình không?”

Cô đáp lại nụ cười của anh với một nụ cười nhả nhỏ. “Không may là có.”

“Tại sao lại là không may khi quyết đoán như thế chứ?”

“Vì đối với đàn ông thì đó là đức tính đáng ngưỡng mộ. Nhưng với phụ nữ thì được coi là một khuyết điểm.”

“Với tôi thì không phải à.” Anh ta nhấp một ngụm rượu và ngồi thư giãn trên ghế, chăm chú nhìn cô trong khi duỗi thẳng đôi chân dài của mình. Amanda không thích cái cách mà anh dường như tỏ ra sẵn sàng cho một cuộc trò chuyện dông dài. “Tôi không cho phép cô né tránh câu hỏi của tôi, Amanda. Cô hãy giải thích tại sao lại thuê một người đàn ông vào buổi tối hôm nay.” Tia nhìn sắc sảo của anh buộc cô phải trả lời. Nhận thấy là mình đang siết ly rượu quá chặt, Amanda buộc ngón tay phải nói lỏng ra. “Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

“Tối nay hả?” Jack cười nhẹ. “Chúc mừng sinh nhật nhé.”

“Tôi thật cảm ơn. Giờ anh đi được chưa, xin mời?”

“Ồ, không. Không, nếu như tôi là món quà sinh nhật của cô. Tôi vẫn sẽ ở lại cùng cô. Để cô sẽ không phải ở một mình trong một buổi tối quan trọng như thế này. Để tôi đoán xem nhé—hôm nay bắt đầu năm cô ba mươi tuổi.”

“Sao anh biết được tuổi của tôi?”

“Bởi vì phụ nữ luôn luôn phản ứng kỳ quặc khi đến năm ba mươi. Tôi có lần biết một người phụ nữ đã che tất cả gương soi bằng những tấm vải đen vào ngày sinh nhật đấy, thiên hạ coi chuyện đó y như là ngày tận thế vậy.”

“Cô ta đang để tang cho thời tuổi trẻ bị mất của mình đấy,” Amanda nói cộc lốc, và uống vào một lượng rượu lớn cho đến khi nó đem lại một luồng khí ấm áp trong ngực cô. “Cô ta đang phản ứng lại sự thật mình đã trở thành người trung niên.”

“Cô đâu phải trung niên. Mà là chín mùi. Giống như quả đào được trồng trong nhà kính vậy.”

“Vớ vẩn,” cô nói thầm, bực mình bởi sự thật là cho dù anh ta đang nịnh nọt một cách rộng

tuếch nhưng hình như nó vẫn khuấy động lên trong cô một sự hài lòng mơ hồ. Có lẽ đó là do rượu, hoặc nhận thức rằng anh là một người lạ mà cô sẽ không bao giờ gặp lại sau đêm nay, nhưng cô thành linh cảm thấy thoải mái khi nói bất cứ thứ gì với anh. “Tôi đã chín mùi cách đây mười năm rồi. Bây giờ chỉ còn mỗi việc bảo quản, rồi chẳng bao lâu nữa tôi sẽ được chôn trở lại trong vườn trái cây với mấy trái khác.”

Jack bật cười và đặt ly rượu sang một bên, rồi đứng dậy cởi áo khoác. “Thứ lỗi cho tôi,” anh nói, “nhưng ở đây như một cái lò lửa. Bộ cô lúc nào cũng giữ nhà mình nóng bức đến thế sao?”

Amanda quan sát anh ta một cách đề phòng. “Bên ngoài thì ẩm ướt, còn tôi lúc nào cũng thấy lạnh. Hầu như ngày nào tôi cũng đội mũ và choàng khăn khi ở trong nhà.”

“Tôi có thể gợi ý một phương pháp khác giữ cô được ấm.” Không cần được cho phép, anh lại ngồi sát ngay cạnh cô. Amanda co rúc người lại dựa vào một bên thành ghế, bám víu lấy chút bình tĩnh còn sót lại trong người.

Trong thâm tâm, cô hoảng sợ bởi cơ thể đàn ông rắn chắc đang ở quá gần, và kinh nghiệm lạ lẫm khi ngồi kế một người đàn ông. Mùi thơm nồng nàn của anh đang trêu chọc hai cánh mũi cô, và cô đang hít vào cái mùi quyến rũ ấy ... làn da đàn ông, vải lạnh, và mùi hơi nồng của nước hoa đắt tiền. Cô chưa bao giờ nhận ra mùi đàn ông lại thơm đến thế. Chẳng có ai trong hai gã chồng của mấy người chị cô có được một mùi hương dễ chịu như vậy. Không như anh chàng này, cả hai người họ đều tẻ nhạt và đứng đắn, một người là giáo sư ở trường tư, còn người kia là một nhà buôn giàu có trong thị trấn, và sống theo lối quý tộc.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” Amanda hỏi hấp tấp, hai chân mảy nhú lại.

Jack lưỡng lự khoảng một giây trước khi đáp lời. “Ba mươi mốt. Cô khá bận tâm về mấy con số thì phải?”

Anh ta trông trẻ hơn tuổi ba mươi mốt, Amanda ngẫm nghĩ. Tuy nhiên, đó là một sự thật bất công trong cuộc đời rằng đàn ông hiếm khi chịu ảnh hưởng bề ngoài của tuổi tác như phụ nữ. “Chỉ với tối nay thôi.” cô thừa nhận. “Tuy vậy, đến ngày mai thì sinh nhật của tôi sẽ qua, và tôi sẽ chẳng nghĩ ngợi thêm làm gì. Tôi sẽ sống bình thường trong những năm còn lại, và cố tận hưởng chúng khi còn có thể.”

Giọng nói nhuốm đầy vẻ thực tế của cô dường như làm anh thích thú. “Ôi trời, này cô em, cô nói cứ y như mình gần sắp xuống lỗ ấy! Cô hấp dẫn, là một nhà tiểu thuyết nổi tiếng, và vẫn còn xuân phơi phới.”

“Tôi *không* hấp dẫn,” cô thở dài nói.

Jack gác cánh tay ra sau lên thành xô pha, có vẻ như chả bận tâm mình đang ngồi gần choáng hết chỗ và ép cô sát vào góc. Tia nhìn dễ khiến đối phương bối rối của anh rà soát tỉ mỉ trên người cô. “Cô có nước da đẹp, và khuôn miệng thật hoàn hảo—”

“Nó quá rộng,” cô cho anh biết.

Anh ta nhìn thật lâu vào miệng cô. Khi anh nói, giọng anh có chút cộc cằn hơn trước. “Miệng cô hoàn toàn phù hợp cho những gì tôi đang nghĩ trong đầu.”

“Và tôi còn mập mạp nữa,” Amanda bồi thêm, nhất quyết đưa ra hết những khuyết điểm của mình bây giờ.

“Quá hoàn hảo.” Tia nhìn chăm chăm của anh rớt xuống ngực cô với vẻ sẫm soi thiếu lễ độ nhất mà cô từng bị.

“Còn mái tóc quăn rất xấu xí.”

“Thiệt sao? Thử xõa tóc ra cho tôi xem nào.”

“Cái gì?” Cái kiểu ra lệnh vô lối của anh đã bất ngờ làm cô bật cười. Cô chưa bao giờ gặp một kẻ phóng đảng tự phụ như thế này trong đời.

Anh liếc nhìn quanh căn phòng ảm cúng, và đôi mắt xanh tinh quái quay lại nhìn thẳng vào mắt cô. “Ở đây không có ai thấy hết.” Anh dịu dàng nói. “Bộ cô chưa từng xõa tóc để một người đàn ông ngắm nhìn trước đây à?”

Sự tĩnh lặng trong căn phòng khách được điểm vào vài tiếng nổ lách tách nho nhỏ phát ra từ đồng lửa trong lò sưởi cùng với âm thanh hơi thở của họ. Trước đây Amanda chưa từng cảm thấy như thế này, và thực sự thấy sợ hãi về việc cô có thể làm. Tim cô đập mạnh đến nỗi nó làm cô thấy choáng váng. Cô lắc đầu nhẹ một cách khó khăn. Anh ta là một người xa lạ. Và cô lại đang ở một mình trong nhà, cô ít nhiều cũng phụ thuộc vào lòng tốt của anh ta. Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian rất dài, cô đang ở trong tình huống mà mình chẳng có quyền kiểm soát. Và tất cả việc này là do chính cô tạo ra.

“Anh tình cờ đang cố quyến rũ tôi đó hả?” cô thì thầm.

“Chẳng việc gì phải sợ tôi cả. Tôi sẽ không bao giờ ép buộc một người phụ nữ.”

Tất nhiên việc đó không cần rồi. Coi bộ anh rất có thể chưa bao giờ nghe được từ “không” từ phụ nữ.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là tình huống thú vị nhất mà bản thân Amanda đã từng rơi vào. Cuộc sống cô trước đây rất yên ổn, nơi mà những nhân vật trong tiểu thuyết của cô nói và làm tất cả những điều bị cấm đoán mà ngay cả bản thân cô sẽ không bao giờ dám làm.

Cứ y như là có thể đọc được những suy nghĩ và tâm sự của cô, người đồng hành của cô mỉm cười uể oải và chống tay lên cằm. Nếu anh ta quả thực cố quyến rũ cô, thì anh chả có tý vội vã hấp tấp nào. “Cô đúng như những gì tôi đã hình dung,” anh nói khẽ. “Tôi có đọc mấy cuốn tiểu thuyết của cô ... ừm, cuốn mới nhất, ít nhất là vậy. Chẳng có mấy người phụ nữ viết được như cô đâu.”

Amanda không bao giờ thích bàn luận về tác phẩm của mình. Cô cảm thấy không thoải mái khi nhận được lời khen ngợi nồng nhiệt, và rất bất bình bởi những quan điểm của mấy nhà phê bình. Tuy nhiên, cô cũng háo hức tò mò ý kiến của người đàn ông *này* về công việc của mình. “Lẽ ra tôi sẽ không mong đợi một trai— một người theo đuổi phụ nữ như anh.” Cô nói, “lại đọc truyện tiểu thuyết.”

“Ừ thì, chúng ta cũng phải làm gì đó trong những giờ rảnh rỗi chứ,” anh nói thật hợp lý. “Chúng ta không thể cứ tiêu phí tất cả thời gian ở trên giường được. Tình cò là, đó không phải là từ mà cô định nói”

Uống cạn chút rượu còn lại của mình, Amanda liếc nhìn tủ búp phê, muốn uống thêm một ly nữa.

“Vẫn chưa xong mà,” Jack nói, lấy đi cái ly trống từ tay cô và đặt nó lên cái bàn nhỏ ở ngay phía sau cô. Sự di chuyển đã làm anh chồm thẳng người về hướng cô, và Amanda rụt người lại cho đến khi gần như ngã đầu mình vào tay ghế bọc nệm. “Tôi sẽ không thể quyến rũ cô nếu cô uống quá nhiều rượu,” anh thì thào. Hơi thở ấm áp của anh phả vào má cô, và mặc dù cơ thể của anh hoàn toàn không tiếp xúc với người cô, nhưng cô vẫn cảm giác được sức nặng rắn rỏi của anh đang lơ lửng bên trên mình.

“Tôi đã k-không nghĩ anh lại quá thận trọng như thế,” cô run rẩy nói.

“Ồ, tôi không thận trọng đâu,” anh vui vẻ quả quyết với cô, “chỉ là tôi thích một chút thử thách. Và nếu cô uống thêm chút rượu nào nữa, thì cô sẽ trở thành người bị chinh phục quá dễ dàng.”

“Anh đúng là đồ kiêu ngạo, tự phụ—” Amanda bắt đầu phẫn nộ, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt đều giả ánh lên trong mắt anh cho thấy anh ta cố tình chọc tức cô. Cô vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa cảm thấy tiếc nuối khi thấy anh dịch người ra xa mình. Một nụ cười bất đắc dĩ nở trên môi cô. “Anh có thích tiểu thuyết của tôi không?” cô không thể không hỏi.

“Vâng, có chứ. Đầu tiên tôi nghĩ nó sẽ là loại tiểu thuyết tao nhã cao quý thông thường (Silver-fork fare). Nhưng tôi thích cái cách những nhân vật của cô bắt đầu tháo gỡ nút thắt của vấn đề. Tôi còn thích sự miêu tả về con người đứng đắn đạo mạo biến thành xảo trá, bạo lực, và phản bội ... cô hình như không bị chùn bước từ bất cứ chuyện gì trong cách viết văn của mình.”

“Những nhà phê bình nói công việc của tôi thiếu đi tính hợp khuôn phép.”

“Đó là vì những ngụ ý trong chủ đề của cô—rằng người bình thường cũng có thể làm nên những điều phi thường – điều đó khiến họ khó chịu.”

“Anh quả thật *đã* đọc tác phẩm của tôi,” Amanda ngạc nhiên nói.

“Và nó làm tôi tự hỏi cuộc sống riêng tư của Quý cô Briars đứng đắn là như thế nào.”

“Giờ thì anh biết rồi đấy. Tôi là loại người đi thuê một “kẻ hay theo đuổi phụ nữ” trong chính ngày sinh nhật của mình.”

Một tràng cười đến ngạt thở đáp lại lời tuyên bố rầu rĩ của cô. “Đó cũng không phải là cách để diễn đạt nghề đó.” Ánh mắt xanh sắc sảo của anh lướt dọc khắp người cô, và khi anh nói lần nữa, giọng anh đã thay đổi. Sự hài hước rõ ràng giảm đi đôi chút bởi sự khiêu gợi trong giọng nói của anh mà ngay một người không có kinh nghiệm như Amanda cũng nhận ra. “Bởi vì cô chưa yêu cầu tôi rời khỏi... vậy hãy xoa tóc xuống đi.”

Khi Amanda không cử động, chỉ biết trở mắt nhìn anh, anh khẽ hỏi, “Sợ à?”

Ồ, phải. Trong suốt cuộc đời mình, cô đã sợ điều này... sự mạo hiểm, và có thể là sự từ chối và nhạo báng... cô thậm chí còn sợ sự thất vọng về việc khám phá ra chuyện thân mật với một người đàn ông quả thật hèn hạ và ghê tởm như cả hai người chị đã quả quyết với cô. Tuy nhiên, mới đây cô đã phát hiện ra rằng có gì đó mà cô thậm chí còn sợ hơn nữa: cô không biết gì về một bí ẩn quan trọng và hấp dẫn mà mọi người khác trên thế giới dường như đều đã trải qua. Cô đã miêu tả sự đam mê thật sống động trong những cuốn tiểu thuyết của mình, khao khát, rồ dại và trạng thái ngây ngất mà nó tạo ra, tất cả những cảm giác mà chính bản thân cô sẽ không bao giờ nếm trải. Vậy sao lại phải như thế chứ? Cô đã thiếu đi vận may tốt được yêu say đắm bởi một người đàn ông, người sẽ kiếm tìm để kết hợp cuộc đời của anh với cô. Nhưng có phải điều đó có nghĩa cô sẽ mãi mãi không được ai khao khát, không được ai mong muốn, và chiếm hữu? Có thể có hai mươi ngàn đêm trong suốt cuộc đời của một người phụ nữ. Thì ít nhất một đêm trong số đó, cô cũng không muốn bị cô đơn một mình.

Bàn tay cô dường như tìm đường đến tới mấy cây kẹp tóc. Cô đã kẹp tóc mình cùng một kiểu trong suốt mười sáu năm qua. Một búi tóc gọn gàng được buộc bằng cách quấn những lọn tóc cong thành một cuộn to. Phải mất chính xác cả nửa tá kẹp tóc mới giữ chặt nó lại như cô mong muốn. Vào buổi sáng, mái tóc của cô vẫn còn tương đối mượt mà. Nhưng trong ngày, những lọn tóc nhỏ luôn bị rơi ra, tạo thành đường vòng bằng tóc quanh gương mặt cô.

Một cây, hai cây, rồi ba cây ... khi cô rút chúng ra, và giữ chúng trong tay cho đến lúc những đuôi kẹp ẩn sâu vào vùng da mềm mại trong lòng bàn tay. Khi kẹp cuối cùng xuất hiện, thì mớ tóc xoắn dày rơi xuống, những lọn tóc dài phủ xuống một bên vai.

Đôi mắt xanh của người xa lạ sáng lấp lánh những tia lửa. Anh giơ tay về phía mái tóc cô, rồi dừng lại xin phép. “Tôi có thể chứ?” anh hỏi một cách cụt lủn.

Không người nào đã từng xin phép để được chạm vào cô trước đây. “Vâng,” cô nói, dù phải nỗ lực gập đôi trước khi từ ấy thốt ra rất rõ. Cô nhắm mắt lại, cảm nhận anh đến gần hơn, và da đầu mình nhồn nhột khi anh luồn tay vào mái tóc cô, gỡ những lọn tóc đang cuốn vào nhau. Những đầu ngón tay của anh di chuyển đến giữa những sợi tóc dày, chạm vào da đầu cô, và rải những lọn tóc ra phủ lên hai bờ vai.

Tay anh lướt về phía tay cô, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay ra, khiến cô làm rớt mấy cây kẹp

sắt xuống đất. Ngón tay cái của anh vuốt ve những lần đỏ nhỏ xíu mà cây kẹp đã để lại trên lòng bàn tay của cô, anh kéo tay cô hướng tới mặt mình và hôn lên những chấm nhỏ đau nhức.

Giọng nói anh rít lại nóng bỏng trong lòng bàn tay cô. “Tay cô có mùi chanh.”

Cô mở mắt, nhìn anh đắm đắm một cách nghiêm trọng. “Tôi chà tay với nước chanh để tẩy đi vết bẩn.”

Thông tin đó hình như càng làm anh ta thích thú, tia sáng hóm hỉnh pha lẫn nồng nhiệt nhảy múa trong ánh mắt anh. Anh ta thả tay cô ra và đùa nghịch với một lọn tóc của cô, những đốt ngón tay trượt qua vai và làm cô hụt hơi. “Nói cho tôi nghe xem tại sao cô yêu cầu một người đàn ông từ Quý bà Bradshaw, thay vì đi quyến rũ một trong những người quen của mình.”

“Có ba lý do,” cô nói, thấy khó mở lời khi tay anh đang vuốt ve tóc mình. Một dòng chảy ấm áp tràn qua cổ họng và hai bên má cô. “Thứ nhất, tôi không muốn ngủ cùng một người và sau đó phải đối mặt với anh ta suốt trong những sự kiện giao lưu. Thứ hai, tôi không có kỹ năng để quyến rũ bất kỳ ai.”

“Mấy kỹ năng ấy học dễ ợt, cô gái ngọt ngào à.”

“Cái tên nghe tức cười quá đi,” cô vừa nói vừa cười run run. “Đừng gọi tôi như thế.”

“Còn lý do thứ ba ...” anh gợi ý, nhắc cô nhớ lại lời giải thích của mình.

“Thứ ba là ... tôi không được hấp dẫn với bất kỳ quý ông quen biết nào của tôi cả. Tôi đã thử hình dung nó sẽ như thế nào, nhưng cũng không ai trong số họ quyến rũ tôi theo cách đấy.”

“Loại đàn ông nào thì mới quyến rũ được em?”

Amanda hơi giật mình khi cảm nhận bàn tay ấm áp của anh trượt vòng ra sau cổ cô. “Ừ thì ... không phải người đẹp trai.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đẹp trai thì luôn đi cùng với sự hợm hĩnh.”

Jack bất chợt cười toe toét. “Và tôi cho là xấu xí thì đi cùng với rất nhiều đức tính tốt?”

“Tôi không nói vậy,” cô phản đối. “Chỉ là tôi muốn một người đàn ông có ngoại hình bình thường mà thôi.”

“Còn tính tình của anh ta thì sao?”

“Vui vẻ, không khoác lác, thông minh nhưng không kiêu ngạo, và vui tính. Nhưng không ngu ngốc.”

“Này, cô gái ngọt ngào, tôi nghĩ người đàn ông lý tưởng của cô là người cực kỳ mẫu mực

đấy. Và tôi nghĩ cô đang nói dối về thứ cô thật sự muốn.”

Mắt cô mở to, cô nhăn mày bực bội. “Tôi có thể khẳng định mình là một người vô cùng thành thật!”

“Vậy hãy nói với tôi cô không muốn gặp một người giống như một trong những nhân vật trong mấy truyện tiểu thuyết của em. Giống như là người anh hùng trong cuốn gần đây nhất.”

Amanda khịt khịt mũi chế giễu. “Một kẻ cục súc bất lương khiến cho chính bản thân mình và mọi người xung quanh phải suy đồi theo ư? Một người cư xử như một tên vô giáo dục và chiếm đoạt người phụ nữ mà không một chút tôn trọng ý muốn của cô ta? Anh ta không phải là anh hùng, thừa ông, và tôi đã dùng anh ta để làm sáng tỏ một điều là một không có thứ gì tốt lành mà được tạo ra từ loại hành vi như thế.” Cô tức giận về chủ đề ấy, trở nên căm phẫn, “Và người đọc còn dám phàn nàn truyện kết thúc không có hậu, khi chuyện đã quá rõ ràng anh ta không phải là người xứng đáng được có!”

“Có một phần trong con người cô thích anh ta,” Jack bảo, trao cho cô cái nhìn sâu sắc. “Tôi có thể thấy điều đó trong cách viết của cô.”

Cô mỉm cười không thoải mái. “Thì, trong lĩnh vực tưởng tượng, tôi cho là có. Nhưng chắc chắn không phải ngoài đời thực.”

Bàn tay phía sau gáy cô nhẹ nhàng khép lại nhưng là một cái níu chắc chắn. “Vậy đây là món quà sinh nhật của cô, Amanda. Một đêm tràn đầy sự tưởng tượng.” Anh hiện ra lơ mờ trước mặt cô, đầu và bờ vai rộng của anh đã xóa nhòa những ánh lửa khi anh cúi xuống hôn cô.

Chương 2 (Người dịch :mkhoi1983)

“Khoan,” Amanda hoảng hốt nói và quay đầu đi khi miệng Jack cúi xuống miệng cô. Môi anh ta ép vào má cô, luồng hơi nóng thân mật quét qua làm cô kinh ngạc. “Khoan đã,” cô lặp lại, giọng run rẩy. Mặt cô quay hẳn về phía ngọn lửa, ánh lửa bập bùng làm cô chói mắt khi cố tránh nụ hôn môn trớn của con người xa lạ đó. Miệng anh ta di chuyển nhẹ nhàng trên gò má và chuyển dần về tai cô, một món tóc cù vào tai cô nhờn nhờn.

“Cô đã được hôn bao giờ chưa vậy, Amanda?”

“Dĩ nhiên là có rồi,” cô nói với niềm kiêu hãnh mang vẻ tự vệ, nhưng dường như không có cách gì giải thích được tại sao những lần đó không giống chút nào so với bây giờ. Một nụ hôn trộm trong vườn hay một cái ôm xã giao dưới cây tầm gửi vào một ngày lễ không thể sánh được với việc được ôm trong vòng tay một người đàn ông, hít vào mùi cơ thể của anh ta, cảm nhận sức nóng của làn da anh ta qua lớp vải áo sơ mi. “T – tôi cho là anh rất rành về việc này,” cô nói. “Dựa theo nghề nghiệp của anh mà nói.”

Câu nói đó khiến anh cười thầm. “Cô muốn biết không?”

“Trước hết tôi muốn hỏi anh vài chuyện. “Anh làm việc này bao ... bao lâu rồi?”

Anh hiểu ngay cô muốn hỏi gì. “Làm việc cho bà Bradshaw à? Mới đây thôi.”

Amanda tự hỏi điều gì đã bắt một người đàn ông như thế này phải làm trai bao. Có lẽ anh ta không kiếm được việc làm, hoặc là bị đuổi vì phạm phải lỗi lầm. Có lẽ anh ta nợ nần chồng chất, và cần thêm nhiều tiền. Với ngoại hình, tính hóm hỉnh và biết chịu đựng sẽ có nhiều nghề khá thích hợp với anh ta. Còn không thì anh ta thật sự bế tắc, hoặc do lười biếng và chơi bời phóng đãng.

“Anh có gia đình không?” cô hỏi.

“Chẳng có gì đáng nói. Còn cô?”

Nhận thấy có chút thay đổi trong giọng nói của anh, Amanda liếc lên nhìn anh chăm chăm. Ánh mắt anh ta giờ đã trở nên nghiêm nghị, và gương mặt đẹp mang vẻ khắc nghiệt đến nỗi hình ảnh đó khiến ngực cô nhức nhối vì quan tâm. “Cha mẹ tôi đã qua đời,” cô kể, “nhưng tôi có hai người chị gái, đều đã lấy chồng, và rất nhiều cháu trai, cháu gái.”

“Sao cô không lấy chồng?”

“Sao anh không lấy vợ?” cô trốn tránh.

“Tôi yêu tự do đến mức chẳng muốn từ bỏ bất cứ một phần nào của nó.”

“Lý do của tôi cũng vậy,” cô nói. “Hơn nữa ai quen tôi cũng sẽ thừa nhận là tôi cứng nhắc và ngoan cố nữa.”

Anh cười uể oải. “Cô chỉ cần được đối phó một cách thích hợp.”

“Đối phó,” cô nói gay gắt. “Chắc anh nên giải thích ý anh là gì chứ.”

“Ý tôi là một người đàn ông am hiểu phụ nữ, có thể khiến cô ngoan ngoãn kêu gru gru như một con mèo con.”

Cảm giác tức tối và muốn phá ra cười cuộn lên trong ngực cô ... anh ta thật xỏ lá! Nhưng cô sẽ không để vẻ ngoài của anh đánh lừa mình. Dù tính anh ta hay đùa, nhưng có gì đó ẩn bên dưới – sự kiên nhẫn quan sát hay khả năng kiềm chế mạnh mẽ - làm thần kinh cô rung lên cảnh báo. Anh ta không còn là một cậu bé non nớt, mà đã là một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành. Và dù cô không phải là người từng trải, cô vẫn biết từ cái cách anh ta nắm cô khi anh muốn ở cô điều gì đó, liệu đó là sự quy phục của cô, thân thể cô, hay chỉ đơn giản là tiền bạc của cô thôi.

Giữ chặt ánh mắt cô, anh ta với tay nói lỏng chiếc ca vát lụa màu xám, và chậm rãi tháo nó ra, như thể anh ta lo rằng cử động bất ngờ sẽ làm cô sợ. Trong lúc cô mở to mắt nhìn, anh cởi ba nút áo sơ mi trên cùng, rồi ngả người ra sau và nhìn ngắm khuôn mặt đỏ ửng của cô.

Lúc nhỏ, Amanda đôi khi nhìn thoáng qua phần ngực trên của cha cô khi ông mặc áo choàng đi quanh nhà, và dĩ nhiên cô đã thấy những người làm công và nông dân mặc áo không cài nút. Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nhớ đã thấy điều gì giống như thế này chưa, vòm ngực của anh dường như được chạm trổ từ đồng, cơ bắp rõ nét và săn chắc khiến chúng như tỏa sáng đúng nghĩa. Da thịt anh có vẻ rắn chắc và còn ấm áp, ánh lửa nhảy múa trên làn da mượt mà, có vài khoảng tối trên những chỗ hõm của cơ bắp và chỗ lõm hình tam giác dưới cổ anh ta.

Cô muốn chạm vào người anh ta. Cô muốn đặt miệng mình lên chỗ hõm hấp dẫn đó, hít vào thật nhiều hương thơm gợi cảm của anh ta.

“Đến đây, Amanda.” Giọng anh khàn khàn.

“Ôi, không,” cô nói một cách không chắc chắn. “T – tôi nghĩ anh nên đi ngay đi.”

Jack cúi người và nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô. “Tôi sẽ không làm đau cô,” anh thì thầm. “Tôi sẽ không làm điều cô không thích. Nhưng trước khi tôi đi, tôi sẽ ôm cô vào lòng.”

Cảm giác ngượng ngập pha lẫn khao khát trào lên trong cô, khiến cô thấy chơi vơi và bất lực. Cô để anh kéo mình tới trước cho đến khi hai chân của cô cứng đờ áp vào đôi chân dài của anh ta. Anh ta lướt lòng bàn tay to lớn của mình dọc sống lưng cô, và cô cảm nhận được luồng cảm xúc mãnh liệt bị đánh thức trỗi dậy. Làn da anh thật nóng, y như thể có một ngọn lửa đang cháy ngay bên dưới lớp bề mặt màu đồng trơn láng này.

Hơi thở của cô trở nên gấp rút, và cô khép mắt, run rẩy, đắm mình vào cảm giác ấm áp đang lan tỏa khắp thân. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô để đầu mình dựa vào cánh tay một người đàn ông, và nhìn chăm chú vào khuôn mặt mờ tối của anh.

Cảm thấy tay chân cô run rẩy, anh ngân nga khe khẽ rồi ôm cô sát hơn. “Đừng lo, mhuirnin. Tôi không làm cô đau đâu.”

“Anh vừa gọi tôi là gì?” cô bối rối hỏi.

Anh ta mỉm cười. “Một từ thân mật nho nhỏ. Tôi chưa nói mình có một nửa là người Ai Len sao?”

Điều đó giải thích được cho ngữ giọng của anh, những âm thanh tao nhã tuyệt vời hòa quyện với một chút êm ái dịu dàng chắc chắn phải là giọng gốc Xen-tơ. Và nó cũng giải thích lý do tại sao anh làm việc cho bà Bradshaw. Thường thì những nhà lái buôn cùng các tổ chức thương

mại có thể thà mượn một người Anh làm việc dở hơn là một người Ai Len, và họ thường thích giao cho người Xen tờ những công việc bẩn thỉu nhất, thấp kém nhất.

“Cô ghét người Ai Len à?” Jack hỏi và điềm tĩnh nhìn chăm chú mắt cô.

“Không,” cô sững sốt trả lời. “Tôi chỉ đang nghĩ ... chắc vì thế mà tóc anh rất đen còn mắt anh lại có màu xanh biếc.”

“A chuisle mo chroi,” anh thì thầm, vén lọn tóc xoắn khỏi khuôn mặt tròn trĩnh của cô.

“Nghĩa là gì?”

“Một ngày nào đó tôi sẽ nói. Một ngày nào đó.” Anh ôm cô một lúc thật lâu đến khi cô cảm thấy như bị bao trùm trong hơi ấm của anh, mọi dây thần kinh đều dịu lại và thả lỏng. Những ngón tay của anh lướt lên hạt nút trên cổ chiếc áo màu nâu sọc cam của cô, nơi những nếp gấp bằng nút xơ lin được may nhún lại thành cổ áo. Hết sức thận trọng và không hề vội vã, anh ta tháo mấy hạt nút đầu, vùng cổ tròn mịn màng của cô lộ ra. Amanda dường như không thể kiểm soát nổi nhịp thở ngày một tăng nhanh đến mức lá phổi của cô như muốn nổ tung, ngực cô phập phồng không ngừng. Đầu Jack di chuyển, cô ú ớ khi cảm nhận miệng anh lần nữa ép vào cổ mình, bờ môi nhẹ nhàng tìm kiếm.

“Em thật ngọt ngào.” Những lời thì thầm làm cô rùng mình. Không hiểu sao mỗi khi cô tưởng tượng đến cảnh thân mật với một người đàn ông nào đó, cô lại nghĩ rằng nó sẽ diễn ra trong bóng tối, vội vã và lúng túng. Cô không nghĩ đến sẽ có ánh lửa, sự nóng bỏng và cả cảm giác trơn trượt dai dẳng này trên cơ thể mình. Môi Jack lang thang thành một đường từ cổ lên khe tai nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng ve vuốt, và Amanda giật bắn người khi cô cảm thấy đầu lưỡi anh ta quét dọc vành tai trong.

“Jack,” cô thì thào. “Anh không cần diễn vai tình nhân với tôi đâu. Thật đó ... anh thật tốt bụng khi giả bộ là khao khát tôi, và anh -”

Cô cảm thấy anh mỉm cười bên tai cô. “Em thật ngây thơ, mhuirnin, nếu như em cho rằng cơ thể người đàn ông phản ứng như thế này là vì sự tốt bụng.”

Lúc anh nói, Amanda chợt nhận ra có một sức ép ấn vào hông cô, tức thì cô cứng đờ người. Mặt cô đỏ như gấc, những ý nghĩ xáo động trong đầu cô như những bông tuyết bị thổi tung trong cơn gió. Cô thấy xấu hổ ... và vô cùng tò mò. Chân anh kẹp lấy chân cô, chiếc váy cuốn lên tới đầu gối, cô có thể cảm thấy bắp đùi dài mạnh mẽ và tình trạng cương cứng của anh. Trước giờ cô chưa từng được ôm sát vào thân thể của người đàn ông đã bị kích thích như thế này.

“Đây là cơ hội của em đấy, Amanda,” anh ta nói khẽ. “Tôi là của em, tôi sẽ làm bất cứ điều gì em thích.”

“Tôi không biết phải làm gì,” cô run rẩy nói. “Thế nên tôi mới mượn anh.”

Anh ta cười lớn và hôn vào những mạch máu đang đập điên cuồng trên phần cổ trần của cô. Tình huống này dường như thật kỳ lạ đối với cô, hoàn toàn vượt quá những gì cô biết, làm cô cảm thấy như mình là người khác mà không còn là Amanda Briars. Một bà cô chưa chồng cùng với bút lông ngỗng, với giấy, với những ngón tay dính mực, những chiếc mũ lỗi thời, với bình làm ấm chân, đã bị thế chỗ bằng một con người mềm mại ... yếu đuối ... khao khát và được khao khát.

Cô biết mình luôn có một chút e dè với đàn ông. Những phụ nữ khác hiểu người khác giới thật dễ dàng, vậy mà điều hiểu biết ấy lại luôn vượt quá tầm của cô. Tất cả những gì cô biết là thời hoa mộng của cô đàn ông không bao giờ trêu chọc, ve vãn cô. Họ nói chuyện về những vấn đề nghiêm túc, đối xử với cô bằng thái độ tôn trọng và đúng mực, mà không ngờ rằng cô cũng muốn họ tán tỉnh mình.

Còn bây giờ người đàn ông nổi bật này, rõ ràng là một tên phóng đảng, dường như hơn cả thích thú đến việc lần vào dưới váy cô. Sao cô lại không để anh hôn và vuốt ve cô nhỉ? Đức hạnh thì có lợi gì cho cô? Đức hạnh là một người bạn lạnh lùng; cô biết điều đó rõ hơn bất cứ ai khác.

Lấy hết can đảm cô bấu vào một vạt áo và kéo đầu anh ta xuống. Anh ta chiều theo ngay lập tức, miệng anh lướt nhẹ nhàng lên môi cô. Cô cảm thấy choáng ngợp trước làn hơi ấm và khoái cảm khiến cô tê liệt. Trọng lượng của anh ta đè lên cô nặng hơn một chút; miệng anh ta trêu ghẹo, thúc giục đến khi môi cô mở ra. Lưỡi anh vuốt ve trong miệng cô, và cô đã giật lùi lại vì cảm giác lạ lẫm đó nếu đầu cô không tựa quá vững chãi trong vòng tay anh ta. Khoái cảm bùng lên trong bụng cô và trong những vùng của cơ thể mà cô thậm chí còn không thể gọi tên. Cô chờ đợi anh nhắm nháp mình lần nữa ... cách anh thăm dò miệng cô thật kỳ quặc, thật thân mật và kích thích, cô dường như không thể ngăn nổi tiếng rên nhỏ dâng lên trong cổ. Thân thể cô dần thả lỏng, tay cô đưa lên đầu anh, vuốt mái tóc đen mềm như tơ được tỉa ngắn dần về phía ót của anh ta.

“Mở khuy áo giúp tôi,” Jack thì thào. Anh vẫn tiếp tục hôn cô trong khi cô lóng ngóng sờ soạng mấy hạt nút áo gi lê cùng đường xẻ của chiếc áo sơ mi bằng vải lạnh của anh. Làn vải mỏng ấm áp, vương mùi thơm từ người anh và bị nhấn ở phần bỏ vào quần. Làn da của anh ta trơn mượt, những lớp cơ bắp rắn chắc giật giật trước những cái đụng chạm rụt rè của cô. Da thịt anh tỏa ra hơi nóng, quyến rũ cô như ánh mặt trời hấp dẫn một con mèo.

“Jack,” cô nói hốt hển, tay cô dần dần lấn vào bên dưới áo lần đến tấm lưng dài của anh, “Tôi không muốn đi xa hơn nữa ... tôi ... món quà sinh nhật thể này khá đủ đối với tôi rồi.”

Anh ta khẽ cười rồi ghé sát mũi vào cổ cô. “Được thôi.”

Cô rúc vào bộ ngực trần của anh, tham lam khao khát hơi nóng và hương thơm từ anh. “Ôi, chuyện này thật khủng khiếp.”

“Sao lại khủng khiếp?” anh ta hỏi trong khi vuốt ve và nghịch nghịch mấy lọn tóc quăn của cô, ngón cái bạo dạn đưa tới thái dương cô và lướt nhẹ qua nơi nhạy cảm ấy.

“Bởi vì đôi khi tốt hơn là không nên biết mình đang bỏ lỡ điều gì.”

“Em yêu,” anh ta thì thầm và hôn trộm lên môi cô. “Em yêu ... cho tôi ở lại với em một chút nữa thôi.”

Trước khi cô có thể trả lời, anh hôn cô nồng nàn hơn lúc trước, hai bàn tay to lớn của anh nhẹ nhàng luồn vào tóc để ghì lấy đầu cô, khiến cho mái tóc xoăn xõa ra. Cô rướn người lên về phía miệng và cơ thể anh ta, không thể ngăn mình ép sát vào anh ta hết mức có thể. Sự kích động sâu xa không hề giống với bất cứ điều gì cô đã từng được cảm nhận dấy lên trong cô, và cô lại cong người dựa vào anh hùng xoa dịu nó. Anh ta mạnh mẽ, to lớn, và có thể áp đảo cô quá dễ dàng nếu muốn, nhưng anh vẫn dịu dàng đến mức kinh ngạc. Đâu đó tận sâu trong tâm trí cô, cô băn khoăn là lẽ ra cô nên sợ nhưng cô lại không hề sợ anh ta. Cô được dạy dỗ từ nhỏ rằng đàn ông là những tạo vật không đáng tin, rằng họ là những kẻ nguy hiểm không thể kiểm soát nổi đam mê của họ. Tuy vậy cô cảm thấy an toàn với người đàn ông này. Cô đặt tay lên ngực anh chỗ chiếc áo sơ mi để mở, nơi trái tim anh ta đập những nhịp đập cuồng nhiệt mạnh mẽ dội vào lòng bàn tay cô.

Anh ta rút môi ra khỏi môi cô và nhìn xuống bằng ánh mắt tối sẫm lại đến mức không còn chút màu xanh nào nữa. “Amanda, em tin tôi không?”

“Dĩ nhiên là không,” cô nói. “Tôi còn không biết chút xíu nào về anh cả.”

Tiếng cười cuộn lên trong ngực anh. “Một phụ nữ khôn ngoan.” Những ngón tay anh loay hoay trên mấy chiếc cúc trên vạt áo của cô, rồi khéo léo cởi những chiếc cúc bằng ngà ra khỏi khuyết áo.

Amanda khép mắt, trong khi nhịp tim cô chững lại và rồi lập tức đập thật dữ dội, giống như tiếng đập cánh hoảng loạn của một con chim. Mình sẽ không bao giờ gặp anh ta sau tối nay, cô tự nhủ. Cô sẽ cho phép bản thân làm những điều cấm kỵ với anh ta, và mãi mãi giữ mảnh ký ức này sâu kín trong tâm tư. Mảnh ký ức chỉ dành riêng cho cô. Khi cô già đi, khi đã quá quen với những năm tháng cô đơn, cô vẫn sẽ có kỷ niệm rằng cô đã một lần qua đêm với một người lạ mặt đẹp trai.

Lần vải sọc nâu mở ra, để lộ ra chiếc áo lót làm bằng vải bông mỏng nhẹ mềm, phủ lên cái áo ngực gài móc phía trước. Amanda tự hỏi liệu cô có nên chỉ anh cách tháo móc áo ngực, nhưng rõ ràng ngay lập tức là Jack đã quá quen với việc này. Hẳn đây không phải là cái áo ngực đầu tiên anh từng gặp. Xương sườn cô hơi bị ép lại khi anh kéo phần vải phía trước lại rồi gỡ hàng móc nhỏ bằng sự nhanh nhẹn lạ kỳ. Sau đó anh giục cô rút tay ra khỏi tay váy, và cô nằm đó trước mặt anh với phần ngực chỉ được che bằng lớp vải bông mỏng gần như trong suốt,

Amanda cảm thấy bị phơi bày hoàn toàn. Tay cô run rẩy ráng sức không túm lấy vạt váy để che người lại.

“Em lạnh à?” Jack hỏi với vẻ quan tâm rõ ràng khi thấy cái rùng mình của cô, anh kéo cô dựa vào ngực. Anh rần rỗi, đầy sức sống, hơi ấm làn da thấm qua làn vải áo sơ mi, và Amanda bắt đầu run rẩy vì một lý do hoàn toàn khác khi này.

Jack đẩy nhẹ dây áo lót rút khỏi tay cô, rồi cúi sát miệng hôn vào đường cong trắng trẻo nơi vai cô. Anh chạm vào cô thật nhẹ, mặt sau những ngón tay dài rê lên gò ngực tròn trịa của cô. Anh lật tay lại, lòng bàn tay nóng ấm uơn uớt ôm lấy đỉnh đầu cho đến khi núm vú cô nhức nhối một cách ngọt ngào và vươn thẳng trong tay anh. Đầu ngón tay anh trêu đùa, vuốt ve qua làn vải bông mỏng và nhẹ nhàng kẹp lấy cô. Amanda nhắm mắt, quay đầu để môi cô chạm vào gò má anh, mê say bởi phần da mặt nham nhám. Đôi môi râm ran khi cô lướt xuống làn da phía dưới quai hàm vừa ngọt ngào vừa mềm mại của anh.

Cô nghe tiếng Jack khẽ nói điều gì đó bằng tiếng Xen-tơ, giọng anh ta mơ hồ và gấp gáp, đôi bàn tay to lớn ôm siết đầu cô. Anh ta hạ cô nằm xuống đệm ghế dài, rồi đầu anh di chuyển phủ lên ngực cô. Miệng anh ta ngậm lấy nhũ hoa, anh hôn và trêu ghẹo cô qua lớp vải áo. “Giúp tôi kéo áo em ra,” anh khàn khàn nói. “Nhé, Amanda.”

Cô lưỡng lự, hơi thở cô gấp gáp hòa lẫn với hơi thở của anh, rồi nhấc tay rút ra khỏi tay áo của chiếc áo. Cô cảm thấy Jack kéo áo lót cô ra đến khi nó yên vị thành một vòng nhỏ quanh eo cô, để hở phần thân trên hoàn toàn trần trụi. Dường như không thể tin được là cô lại nằm đây trên chiếc ghế dài với người đàn ông cô không quen biết, cơ thể cô trần truồng một nửa, chiếc áo ngực vút trên sàn nhà. “Tôi không nên làm thế này,” cô run run, cố công vô ích lấy tay che đôi bông đào đầy đặn. “Tôi không nên để cho anh bước qua khỏi ngưỡng cửa.”

“Đúng vậy.” Anh ta ném cho cô nụ cười toe toét gian manh trong lúc cởi hẳn cái áo, để lộ phần ngực cơ bắp quá hoàn hảo và đẹp đẽ đến là thực. Cô cảm thấy căng thẳng đến mức dường như không chịu nổi, và găng sức vật lộn với sự kiềm chế và e dè khi anh cúi người phủ lên cô. “Tôi ngừng lại nhé?” anh hỏi, ôm cô sát vào mình. “Tôi không muốn làm em sợ.”

Nép gò má vào vai anh, cô tận hưởng cảm giác phấn khích được dựa làn da trần vào làn da anh. Cô không hề cảm thấy yếu đuối, và sẵn lòng để yếu đuối như thế này. “Tôi không sợ,” cô nói với giọng liều lĩnh đến kinh ngạc, cô rút tay ra, để ngực cô trực tiếp áp vào ngực anh.

Một âm thanh nhức nhối bật ra từ cổ họng anh, anh vùi mặt vào cổ cô, hôn cô rồi di chuyển thấp dần xuống dưới. Miệng anh ta bao phủ lấy nhũ hoa, lưỡi anh vuốt ve đỉnh vú nhạy cảm, cô cắn chặt môi trước cảm giác mê mẩn mà nó mang lại. Đầu lưỡi anh xoay tròn một cách chậm rãi, nhắm nháp, mơn trớn, trong khi sức nóng của miệng anh lại bỏng rát như hơi nước. Anh chuyển qua ngực bên kia, khiến cô rên lên nóng vội vì sự chậm rãi, nhàn nhã như vô tận của anh, như thể thời gian không còn tồn tại mà anh sẽ mãi mê say trên thân thể cô.

Anh kéo váy của cô lên và đặt mình giữa hai đùi cô khiến cho phần đàn ông cương cứng đằng sau chiếc quần của anh ép sát vào mặt trước của chiếc quần trong bằng vải lạnh đã trở nên ẩm ướt một cách khó hiểu của cô. Cô nằm bất động, nhưng toàn thân cô nhúc nhích muốn được cong lên về phía sức nặng và sự mượt mà của cơ thể anh. Chống hai khuỷu tay hai bên đầu cô, Jack nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ bừng của cô. Anh lắc hông ép vào hông cô, trượt một cách chính xác vào nơi cô muốn nhất, cô thở dốc vì sức ép thân mật ấy. Anh thật xấu xa khi hiểu rõ về cơ thể phụ nữ đến vậy. Chuyển động ấy làm dấy lên khoái cảm bắt nguồn từ giữa đùi rồi tràn ngập mọi ngõ ngách trong cơ thể cô. Cô cảm thấy choáng váng, rung động, kích thích vượt qua giới hạn có thể chịu đựng được. Thở hổn hển, cô vòng tay quanh lưng anh và cảm thấy những cơ bắp rắn chắc co giãn khi anh chuyển động.

Vẫn còn nhiều lớp quần áo xen giữa hai cơ thể, quần dài, giày, đồ lót, chưa kể đến số váy áo rắc rối của cô. Đột nhiên, cô muốn giữ bỏ mọi thứ, để cảm nhận hết cơ thể trần truồng của anh áp vào cô, lòng khao khát đó làm cô sững sờ ngay cả khi cô cố gần anh hơn. Anh dường như hiểu cô cần điều gì vì anh cười nhẹ và giữ tay cô trong tay anh. “Không, Amanda ... đêm nay em vẫn sẽ là trinh nữ.”

“Vì sao?”

Tay anh ta bao phủ lên ngực cô và siết nhẹ, rồi miệng anh hơi hé ra kéo lên cổ cô. “Bởi vì em cần phải biết vài chuyện về tôi trước đã.”

Giờ thì hình như là anh ta sẽ không làm tình với cô nữa, khi mà nó đã trở thành điều Amanda mong muốn nhất lúc này. “Nhưng tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa,” cô nói. “Mà hôm nay là sinh nhật tôi.”

Jack bật cười, đôi mắt xanh lấp lánh, rồi anh hôn cô nồng nàn, và ôm chặt cô trong khi thì thầm những lời âu yếm vào tai cô. Chưa có ai từng nói những lời thế này với cô trước đây cả. Người ta chỉ e ngại trước sự điềm tĩnh cùng cách cư xử mực thước của cô. Không người đàn ông nào mơ tưởng đến chuyện gọi cô là cưng, em yêu, em yêu dấu ... và chắc chắn là không ai khiến cô cảm thấy như thế này. Cô vừa ghét vừa khao khát những tác động của anh ta đối với cô, những giọt nước mắt kinh hãi cay xè trong mắt cô, hơi nóng đam mê dâng lên trong người cô. Giờ đây cô biết rõ lý do cô lẽ ra không bao giờ tìm đến con người bí ẩn này. Quả thật tốt hơn hết là đừng biết gì về chuyện này, khi mà cô sẽ không bao giờ lại có được nó lần nữa.

“Amanda,” anh ta thì thầm, lầm tưởng lý do khi thấy mắt cô ngân ngấn nước. “Tôi sẽ làm em thấy khá hơn ... nằm im ... để tôi ...”

Bàn tay anh lần dò dưới váy cô đến khi anh tìm thấy dải buộc quần của cô, ngón tay anh thành thạo tháo chúng ra. Đầu quay cuồng, cô nằm im và run rẩy trong khi hai cánh tay vẫn quấn quanh vai anh. Anh chạm vào làn da bụng mềm mại của cô, ngón tay cái lướt nhẹ qua rốn, rồi ngón tay anh trượt trở xuống nơi cô không thể tưởng tượng là có thể bị chạm đến, nơi chính cô cũng cố không chạm đến. Bàn tay anh vuốt nhẹ chỗ tóc xoăn, và sau đó đầu ngón tay cẩn thận

thấm hiểm khiến hông cô giật nảy lên và co rúm lại.

Chất giọng Ai Len của anh nặng và khàn hơn khi nãy. “Đây là nơi đau nhức phải không, nhuirnin?”

Hơi thở cô gấp gáp phả vào cổ anh. Đầu ngón tay anh trêu ghẹo, mơn trớn và tìm thấy nơi nhạy cảm nhất, cái đỉnh nhỏ chần động vì sự đụng chạm của anh. Hơi nóng bùng lên ở vùng thắt lưng, ngực và đầu cô. Toàn thân cô đỏ bừng, râm ran từ đầu đến chân, và cô là một tù nhân tình nguyện trước những vuốt ve dịu dàng của anh. Một ngón tay ấn vào và xâm nhập cho đến khi nó trượt vào bên trong cô, sự xâm nhập nho nhỏ đó như bùng cháy khi cơ thể cô nảy lên áp vào anh, một phản ứng của sự ngây thơ. Đầu cô ngửa ra sau, và cô ngược lên choáng váng nhìn anh. Mắt anh có màu sắc mà cô chưa hề thấy trước đó, ngoại trừ có lẽ là trong mơ ... màu xanh tinh khiết rạng rỡ, chứa đầy nhục cảm khiến cô kinh ngạc. Ngón tay anh co lại bên trong cô cùng lúc ngón cái đẩy nhẹ nơi đỉnh nhỏ sưng phồng, rồi anh lặp lại sự vuốt ve mãnh liệt ấy cho đến khi cô cong người cùng tiếng kêu run rẩy, giải thoát, mọi giác quan của cô rung động rồi cuối cùng bùng cháy.

Cô bỗng bình trong cảm giác bay bổng kéo dài và ấm áp, cho đến khi Jack rút cuộc rút ra với một tiếng rên tắc nghẹn và ngồi dậy, mặt anh ngoảnh đi. Sự rút lui của tay và miệng anh, thiếu vắng sự đụng chạm của anh, gần như khiến Amanda đau đớn và cô nhận ra là toàn bộ thân thể cô đều khao khát anh. Cô nhận ra sự giải thoát mà anh vừa cho cô là thứ anh không cho phép bản thân mình có được. Ngập ngừng cô với về phía anh, tay cô đặt trên đùi anh y như cô cố truyền sang cho anh những khoái cảm mà cô vừa cảm nhận được. Vẫn không nhìn cô, anh kéo tay cô ra khỏi chân anh và đưa nó lên miệng, xoay lòng bàn tay cô lên nhận nụ hôn của anh.

“Amanda,” anh khàn giọng, “anh không tin tưởng chính mình nữa rồi. Anh phải đi thôi khi còn có thể.”

Amanda sững sờ vì điều kỳ ảo thoáng qua, vì giọng nói xa xăm của chính cô. “Ở lại với em đi. Ở lại hết đêm nay.”

Jack ném cho cô cái nhìn nhăn nhó, cô thấy cơn phẫn khích còn sót lại trên gò má anh. Vẫn nắm tay cô, ngón tay cái của anh vuốt ve trên lòng bàn tay cô cứ như để lau đi nụ hôn anh đã đặt lên đó. “Anh không thể.”

“Có phải ... anh có ... cuộc hẹn khác rồi à?” cô ngập ngừng hỏi, một cảm giác kinh khủng quét qua cô với ý nghĩ anh rời khỏi vòng tay cô để đến với người phụ nữ khác.

Anh nhếch môi cười. “Vì Chúa, không. Chỉ là -” Anh bỏ dở và nhìn cô trầm tư ủ rũ. “Em sẽ hiểu sớm thôi.” Cúi xuống, anh hôn lên cằm, lên má, lên mí mắt khép lại của cô.

“E-em sẽ không tìm anh nữa,” cô nói một cách khó khăn khi anh với lấy cái chăn gần đó, đắp lên người cô.

Giọng anh đầy thích thú. “Ừ, anh biết.”

Cô vẫn nhắm mắt, lắng nghe tiếng sột soạt khi anh mặc đồ trước ngọn lửa. Bồng bênh trong dòng xoáy xen lẫn xấu hổ và thỏa mãn, cô cố nghĩ đến tất cả những điều đã xảy đến với cô tối nay.

“Tạm biệt, Amanda,” anh ta lăm bắm rồi bỏ đi, để lại cô rối bời và chỉ mặc một nửa quần áo trong ánh lửa. Cô giữ chặt tấm chăn len mềm che phủ bờ vai trần, tóc cô xõa xuống quanh người và tay ghế xô pha.

Những ý tưởng điên rồ nảy ra trong đầu cô ... cô muốn đến gặp Gemma Bradshaw để hỏi về người đàn ông bà đã gởi đến. Cô nóng lòng muốn biết nhiều hơn về Jack. Nhưng làm thế thì được gì? Anh ta ở một thế giới khác hẳn với cô: một thế giới bản thủ, bí ẩn. Không thể nào làm bạn với anh, dù cho lần này anh ta không lấy tiền của cô, chắc chắn lần tới anh ta sẽ lấy. Ôi, cô không mong cảm thấy thế này, thật tội lỗi và khao khát, cơ thể cô vẫn còn đập thình thịch vì sung sướng, làn da râm ran như thể có một tấm vải tơ đang ve vuốt cô. Cô nghĩ đến ngón tay anh chạm đến tận bên trong cô, miệng anh ta chòm ghẹo ngực cô và cô kéo chăn trùm lên mặt cùng tiếng rên rỉ xấu hổ.

Ngày mai cô sẽ sống tiếp cuộc sống của mình, đúng như cô đã thề. Nhưng còn đêm nay cô sẽ cho phép mình chìm trong những hình ảnh tưởng tượng về người đàn ông, đã, đang trở thành một hình mẫu mơ tưởng hơn là người thật.

“Chúc mừng sinh nhật,” cô thì thầm với chính mình.

Chương 3 (Người dịch :lephngoc)

Sau khi cha Amanda qua đời, việc quyết định chuyển đến Luân Đôn không phải là khó khăn. Cô có thể dễ dàng ở lại Windsor. Nó chỉ cách thị trấn khoảng hai mươi lăm dặm và cũng có một vài nhà xuất bản có tiếng ở đấy. Cô đã luôn sống ở Windsor, và cả hai gia đình của hai người chị gái đều ở gần đó, và căn nhà nhỏ nhưng thoải mái của gia đình Briars đã được để lại cho cô theo ý nguyện của cha cô.

Tuy nhiên, sau lễ tang của cha cô, Amanda đã lập tức bán đi căn nhà và gây ra những tiếng la hét phản đối từ hai bà chị, Helen và Sophia. Những người chị tức giận nói với cô rằng tất cả bọn họ đều được sinh ra tại ngôi nhà ấy, và cô không có quyền bán đi một phần rất quan trọng của lịch sử gia đình.

Amanda đã tiếp nhận lời chỉ trích với vẻ bề ngoài bình thản, nhưng cô đã che giấu một nụ cười âm ỉ khi nghĩ rằng mình có quyền làm điều cô muốn với ngôi nhà này. Có lẽ Helen và Sophia vẫn còn ấp ủ trong lòng những tình cảm yêu mến với ngôi nhà, nhưng trong năm năm trời thì nó là một nhà tù đối với cô. Những người chị của cô khi kết hôn xong đã chuyển về

sống tại nhà riêng của họ, trong khi đó Amanda vẫn sống cùng ba mẹ và chăm sóc từng người một trong đau ốm cho đến cuối đời. Mẹ cô đã chết vì bệnh lao phổi sau ba năm dài, một quá trình rất khó chịu, hỗn độn, và chậm chạp. Và tiếp theo đó là sự suy sụp kéo dài của cha cô, cộng thêm đủ thứ bệnh linh tinh khác đã làm ông sức cùng lực kiệt

Chính Amanda đã hoàn toàn gánh vác trách nhiệm nặng nề này một mình. Hai người chị của cô quá bận rộn với gia đình riêng của họ để phụ đỡ cô một tay, hầu hết những người bạn và họ hàng còn đảm bảo rằng tự tay Amanda có thể quán xuyến mọi thứ mà không cần ai giúp đỡ. Cô là một bà cô chưa chồng—còn cái gì khác để cô vương bận nữa chứ?

Một bà dì tốt bụng đã từng kể cho Amanda nghe về lòng tin của bà rằng Chúa trời đã giữ duy nhất mình cô lại không lấy chồng để có ai đó phụng dưỡng cho cha mẹ ốm đau của cô. Amanda có lẽ sẽ thích Thượng Đế thu xếp một sự sắp đặt khác hơn. Hình như chẳng người nào nghĩ rằng Amanda sẽ kiếm được một tấm chồng cho mình, nếu những năm tháng tuổi trẻ của cô không bị vùi lấp trong việc chăm sóc cha mẹ.

Những năm qua thật khó khăn cả về tinh thần lẫn thể xác. Mẹ cô, người luôn luôn ăn nói sắc sảo và khó chiều lòng, đã chịu đựng sự tàn phá của bệnh lao phổi với thái độ im lặng nhẫn nhịn khiến Amanda hết sức ngạc nhiên. Đến khi gần cuối đời, mẹ cô lại dễ chịu và dịu dàng hơn bản tính vốn có của bà mà Amanda có thể nhớ, và ngày bà qua đời đúng là một ngày thật đau đớn khổ sở.

Cha của cô, lại trái ngược hoàn toàn, đã biến đổi từ một người đàn ông vui vẻ trở thành một người bệnh cáu bẳn nhất có thể tưởng tượng được. Amanda đã phải chạy tới chạy lui để đem lại cho ông những món đồ, chuẩn bị các bữa ăn mà ông không bao giờ quên chê bai, đáp ứng hàng trăm yêu cầu khó chịu khiến cô quá bận rộn để làm bất cứ thứ gì cho bản thân mình.

Tuy nhiên, thay vì cho phép mình bị đầu độc với sự bất mãn của chính mình, Amanda lại bắt đầu dành những đêm khuya và sáng sớm để viết truyện. Mới đầu nó chỉ đơn thuần là cách giải trí cho bản thân, nhưng với mỗi trang sách thì cô lại hy vọng tiểu thuyết của mình sẽ xứng đáng được xuất bản.

Với hai cuốn đã xuất bản và cả song thân qua đời, Amanda được tự do làm điều mình thích. Những năm còn lại cô sẽ sống trong một thành phố lớn nhất, bận rộn nhất trên thế giới và giữa một tỉ rưỡi người đang cư trú ở đó. Sử dụng hai ngàn bảng còn lại của cha cho mình, cũng như số tiền từ việc bán ngôi nhà, Amanda đã mua được một căn nhà nhỏ nhưng khang trang trong thành phố ở phía tây Luân Đôn. Cô mang theo hai người giúp việc với mình—người hầu, Charles, và một cô hầu gái, Sukey—và thuê một đầu bếp, tên là Violet, khi họ vừa chuyển đến.

Luân Đôn là tất cả mọi thứ mà cô hy vọng và còn hơn thế nữa. Bây giờ, sau khi trải qua sáu tháng ở thành phố, Amanda vẫn thức dậy vào mỗi buổi sáng với một cảm giác hài lòng đến bất ngờ. Cô yêu cái bụi bặm, tiếng ồn ào huyên náo, và nhịp sống nhanh đến chóng mặt của Luân Đôn, cái cách mà từng ngày bắt đầu với những tiếng rao đến khản giọng của những người mua bán trên đường phố và kết thúc với âm thanh của những cỗ xe ngựa pha lẫn với tiếng lộc cộc

khi bánh xe nghiêng qua đá sỏi, đưa mọi người theo đuổi những thú vui về đêm của họ. Cô yêu cái sự thật là vào bất cứ đêm nào trong tuần mình cũng có thể tham gia vào một trong những buổi tiệc về đêm, buổi đọc truyện riêng kịch tính, hay những buổi thảo luận văn chương.

Điều làm cô ngạc nhiên là mình trở thành một người có thể được công nhận trong giới văn chương của Luân Đôn. Nhiều nhà xuất bản, nhà thơ, nhà báo, và những nhà tiểu thuyết khác hình như biết đến tên cô, và có đọc tác phẩm của cô. Khi còn ở Windsor, những người quen đã xem việc viết lách của cô là việc phù phiếm. Chắc chắn không một ai tán thành về loại tiểu thuyết mà cô đã viết, họ ám chỉ rằng nó quá thô tục cho một người đứng đắn để đọc.

Chính Amanda còn không thể hiểu tại sao cách viết của mình lại quá khác biệt với tính cách con người cô. Cây bút của cô dường như chọn cho nó cuộc đời riêng khi cô ngồi trước một xấp giấy da trắng. Cô viết về những nhân vật không giống bất kỳ người nào cô đã từng quen biết... đôi khi thật mạnh mẽ, hung bạo, nhưng luôn luôn tràn đầy đam mê; có người xuất hiện để tàn phá và có người lại thậm chí đạt được thành công mặc dù thiếu sót đạo đức trong con người họ. Bởi vì cô không có mẫu người thực tế để làm nền cho những nhân vật hư cấu này, Amanda đã nhận ra rằng những cảm xúc, đam mê của họ, có thể chỉ xuất phát từ bên trong con người mình. Nếu cô cho phép bản thân suy nghĩ kỹ về nhận định này, thì cô dễ dàng có thể trở nên sợ hãi.

Cô đã đọc rất nhiều tiểu thuyết tao nhã cao quý thông thường mà Jack đã đề cập đến, câu chuyện về những người có đặc quyền đã mô tả chi tiết lối sống cực kỳ xa hoa phung phí, những câu chuyện tình lãng mạn, những bộ trang phục và món nữ trang họ đeo. Tuy nhiên, Amanda biết quá ít về tầng lớp trên đến mức cô không tài nào viết được một cuốn tiểu thuyết như thế ngay cả khi cuộc đời cô phụ thuộc vào điều đó. Thay vì thế, cô đã chọn viết về những người dân quê, người lao động, giới tăng lữ, viên chức và những địa chủ nông thôn. May mắn thay, những câu chuyện của cô có vẻ như rất đồng cảm với số đông độc giả, và lượng sách của cô bán ra rất chạy.

Một tuần sau ngày sinh nhật của mình, Amanda đã chấp nhận lời mời đến tham dự một bữa tiệc về đêm tại nhà của ông Thaddeus Talbot, một luật sư chuyên xử lý những cuộc thương lượng và những vấn đề luật pháp cho các nhà văn. Amanda nhận thấy ông là một người ham chơi vui tính nhất mà cô từng biết. Ông tiêu xài, rượu chè, và hút thuốc bập bẹ, cờ bạc và săn đuổi đàn bà, và nhìn sơ qua thì có vẻ như đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Bữa tiệc về đêm của ông luôn thu hút rất đông người tham dự, bởi vì những vị khách luôn được đảm bảo về những đĩa thức ăn khổng lồ, lượng rượu phong phú, và một bầu không khí thật vui vẻ.

“Tôi mừng cô đã đi chơi vào một buổi tối đẹp như thế này đây, cô Amanda,” Sukey, cô hầu gái của cô, nhận xét khi Amanda kiểm tra lại diện mạo của mình trong tấm kiếng ở lối ra đại sảnh. Một người phụ nữ trung niên, với tính tình hoạt bát và khổ người nhỏ bé, đã làm việc cho gia đình Briars trong nhiều năm. “Thật ngạc nhiên là cô đã không rũ bỏ hết những buồn phiền sau khi hoàn tất những công việc viết lách vào tuần này.”

“Tôi phải viết cho xong cuốn tiểu thuyết của mình,” Amanda hơi mỉm cười đáp lại. “Tôi

không dám chường mặt ra chỗ nào hết, ngộ nhờ ông Sheffield có nghe được chuyện tôi đi lang thang trong thị trấn trong khi có công việc cần phải hoàn thành.”

Sukey thích thú cười ha hả khi nghe Amanda nhắc đến nhà sản xuất của mình, một người đàn ông nghiêm túc và khắc khổ, luôn luôn lo lắng số tác giả trẻ của mình sẽ bị cuốn vào vòng quay xã hội của Luân Đôn và xao nhãng việc viết lách. Thật ra mà nói, lo lắng như thế cũng có căn cứ. Với tất cả những trò tiêu khiển mà thành phố bày ra đấy, người ta khá dễ dàng quên đi những nghĩa vụ của mình.

Liếc nhìn qua ô cửa dài hẹp kế cửa đi và thấy ô kính bị đóng băng, Amanda chột rùng mình và khổ sở nhìn chằm chằm về phía căn phòng riêng ấm cúng của mình. Bất chợt, cô ao ước được mặc một trong những chiếc váy cũ thoải mái của mình và dành cả buổi tối để đọc sách. “Ở ngoài trông lạnh khủng khiếp,” cô nhận xét.

Sukey hối hả đem chiếc áo choàng nhung đen mặc vào buổi tối đến cho cô chủ của mình, tiếng răng va vào nhau kêu lập cập của cô ta vang lên trong lối đi vào đại sảnh. “Đừng bận tâm về cái lạnh, cô Amanda. Sẽ có đủ thời gian cho cô trải qua nguyên ngày trước lò sưởi khi cô quá già yếu để chịu được cơn gió lạnh giá của mùa đông. Đây là thời gian mà cô phải vui chơi cùng bạn bè. Lạnh lẽo một chút thì đã sao nào? ... Tôi sẽ đốt than trong hộp sưởi ấm và làm một ly sữa pha rượu brandi nóng chờ sẵn khi cô trở về.”

“Được rồi, Sukey,” Amanda trả lời ra vẻ nghe lời và mỉm cười với cô hầu.

“Còn nữa, cô Amanda,” cô hầu cả gan chỉ bảo cô, “cô nên thử uốn lười một chút khi đứng gần những quý ông nhé. Chỉ là nịnh họ một chút, và mỉm cười, rồi có thể ra vẻ là cô đồng ý với tài bép xép của tất cả bọn họ về chính trị và—”

“Sukey,” Amanda nhăn nhó ngắt lời, “cô vẫn không nuôi hy vọng tôi sẽ kết hôn vào ngày nào đó đấy chứ?”

“Chắc chắn sẽ xảy ra thôi,” cô hầu nhấn mạnh.

“Tôi sẽ không đến dự bữa tiệc về đêm vì bất cứ lý do nào khác ngoài việc muốn kết bạn và được trò chuyện,” Amanda đính chính với cô ta. “Nhất định *không phải* vì săn chồng!”

“Luôn là thế, nhưng tối nay trông cô xinh lắm.” Tia nhìn tán thưởng lướt dọc chiếc áo đầm dạ hội màu đen của Amanda, được làm bằng lụa bóng có nếp gấp mà phần cổ áo được cắt rất sâu bắt chéo qua ngực, ôm vừa sát đường cong khiêu gợi của cô. Những dây hạt màu đen hình giọt nước sáng lấp lánh tô điểm cho phần thân trên và tay áo dài, găng tay và giày của cô được làm bằng da dê đen mềm mại. Đó là một bộ trang phục kiểu cách, nó làm tôn lên những nét đẹp nhất của Amanda và hào phóng phô bày bộ ngực. Mặc dù ngày trước Amanda chưa bao giờ ăn diện đặc biệt theo một như vậy, gần đây cô có tham khảo ý kiến với người thợ may trang phục nữ danh tiếng ở Luân Đôn và đặt may nhiều mẫu đầm dạ hội mới hợp thời trang.

Với sự giúp đỡ của Sukey, Amanda khoác lên vai chiếc áo khoác viền lông chồn vào, xỏ tay

vào ống tay áo bằng lụa, và cài chặt móc vàng ở cổ. Họ tỉ mỉ đặt một chiếc mũ to kiểu Pari, được làm bằng nhung đen và viền lụa màu hồng lên mái tóc của cô. Nghe theo lời gợi ý của Sukey, tối nay Amanda đã quyết định tạo kiểu tóc mới, với những lọn tóc xoắn buông xuống từ búi tóc được tết lỏng lẻo trên đỉnh đầu.

“Tôi thề bây giờ cô sẽ tóm được một ông chồng đấy,” Sukey nhấn mạnh. “Có thể cô thậm chí sẽ gặp anh ta tối nay.”

“Tôi không muốn một người chồng,” Amanda quả quyết nói. “Tôi thích ở một mình hơn.”

“Ở một mình,” Sukey kêu lên, ngược nhìn lên cao. “Cô cần một người chồng trên giường, đó là một cảnh tượng thú vị hơn, tôi nghĩ vậy”

“Sukey,” Amanda ra chiều phản đối, nhưng cô hầu gái chỉ phá ra cười, bởi vì đã thân quen lâu năm và cũng có tuổi nên cô ta mới cả gan dám nói năng thoải mái như thế.

“Tôi bảo đảm là cô sẽ tóm được một người còn tốt hơn một trong hai ông chồng của mấy chị gái cô đấy, Chúa phù hộ cho họ,” Sukey dự đoán. “Điều tốt đẹp nhất sẽ đến với những người biết chờ đợi, tôi luôn luôn nói thế.”

“Ai dám cãi lại cô chứ?” Amanda nhăn nhó nhận xét, rồi rùng mình trước luồng gió lạnh cóng bất chợt ập đến khi người đầy tớ, Charles, mở cửa cho cô.

“Xe ngựa đã sẵn sàng, thưa cô Amanda,” anh ta vui vẻ nói, một cái mền được gấp lại gọn gàng trên cánh tay anh ta. Anh ta hộ tống cô đến cỗ xe ngựa luôn được giữ gìn cẩn thận của gia đình, đưa cô ngồi vào trong, và phủ mền lên người cô.

Tựa lưng vào thành ghế nệm bọc da, Amanda rúc người vào bên dưới tấm mền lông cừu viền lụa và mỉm cười với ý nghĩ đi tới bữa tiệc đêm. Cuộc đời thật quá tốt đẹp, cô nghĩ thế. Cô có bạn bè, một ngôi nhà tiện nghi, và một công việc không chỉ thú vị mà còn đem lại lợi ích nữa. Tuy nhiên, mặc cho cái vận may tốt của mình, cô vẫn bị phiền hà bởi giọng điệu khẳng khái của Sukey là một ngày nào đó cô nên tìm cho mình một tấm chồng.

Chẳng có chỗ cho một người đàn ông trong cuộc sống của Amanda. Cô thích được thoải mái nói năng và cư xử mà không bị kiểm soát. Ý niệm về một người chồng có đầy đủ quyền lực về mặt pháp lý cũng như xã hội để áp đặt mọi điều lên cô... thật đúng là không thể chịu nổi. Trong bất kỳ cuộc bàn cãi nào phát sinh giữa hai vợ chồng, thì quyết định cuối cùng thể nào cũng thuộc về anh ta. Anh ta có thể lấy đi hết tất cả tiền bạc mà cô kiếm được nếu anh ta đã quyết. Còn bất cứ đứa bé nào họ có thì sẽ được coi là tài sản của anh ta. Amanda biết rõ mình sẽ không bao giờ sẵn lòng trao cho người nào khác cái quyền lực như thế đối với cô. Không phải là cô không thích đàn ông. Trái lại, cô đã nghĩ họ khá tài tình sắp đặt những chuyện mà rõ ràng họ có lợi thế hơn.

Nhưng... thật tuyệt nếu đi dự những buổi tiệc và những cuộc nói chuyện với một người đồng hành thân yêu. Ai đó nói chuyện, tranh luận và chia sẻ cùng cô. Ai đó chia sẻ những bữa

ăn cùng cô, và ôm ấp cô trên giường để xua đi cái giá lạnh mùa đông. Đúng thế, ở một mình là cách tốt nhất, nhưng không phải lúc nào cũng dễ chịu. Mọi thứ đều có cái giá của nó, và cô đã mua sự tự do tinh thần cho mình bằng rất nhiều nỗi cô đơn.

Kí ức về chuyện đã xảy ra chỉ cách đây một tuần vẫn còn lảng đãng trong tâm trí cô, bất chấp những nỗ lực giỏi nhất của cô để dẹp nó sang một bên. “Jack”, cô thì thầm, một tay mân man xuống giữa ngực, nơi sự nhức nhối vì khao khát đã ngự trị. Những ấn tượng về anh ta vẫn còn án ngữ trong trí nhớ của cô: màu xanh huyền ảo của đôi mắt, âm sắc thâm trầm trong giọng nói. Đối với một số phụ nữ, một buổi tối lãng mạn là chuyện rất bình thường, nhưng đối với cô, thì nó đã trở thành một kinh nghiệm đặc biệt nhất trong cuộc đời.

Khoảnh khắc chìm đắm trong hồi tưởng phút chốc đã tan biến khi cỗ xe ngựa lăn bánh dừng ngay trước cửa nhà ông Talbot, một công trình kiến trúc được xây dựng bằng gạch đỏ thật cuốn hút với những cây cột màu trắng. Ngôi nhà ba tầng đặt trong khuôn vườn vuông nhỏ nhưng hoàn hảo tô điểm thêm bởi những ngọn đèn, tiếng cười đùa, và những tiếng chuyện trò. Đúng như mong đợi về một luật sư nổi tiếng, ngôi nhà Talbot thật sang trọng. Lối vào đại sảnh có hình ô van duyên dáng với những bãi cây nhỏ trồng dọc đầy hai bên chạy đến cuối đường, và một phòng tiếp khách rộng lớn ở phía bên kia được sơn một màu xanh lá nhạt dễ chịu, trần nhà được trát thạch cao đầy công phu phản chiếu xuống sàn nhà gỗ sồi sáng bóng màu tối bên dưới. Mùi hương dễ chịu tràn đầy trong không khí, hứa hẹn một bữa tiệc thật tuyệt, trong lúc đó những tiếng leng keng của ly thủy tinh va vào nhau tạo thành điệu nhạc du dương êm tai cho đến những giai điệu nhạc có tiết tấu sôi nổi.

Dãy phòng trung tâm thật đông đúc, Amanda gạt đầu chào những gương mặt đang tươi cười quay về hướng cô. Cô có tiếng là có cách cư xử như bà cô già được yêu thích ... cô thường hay ngẫm châm biếm quý ông này hay quý ông kia, mặc dù không một ai đã thật sự tin cô thích thú với những chuyện lãng mạn. Cô đã bị cố định “xếp vào xó” cho chuyện đấy.

“Cô Briars yêu quý của tôi!” một giọng đàn ông sôi nổi vang lên, và cô quay lại nhìn vào vẻ mặt hồng hào vui vẻ, nồng nhiệt của ông Talbot. “Rốt cuộc thì buổi tối đã giữ được sự hứa hẹn thực sự... nó chỉ cần mình cô để được trọn vẹn.”

Mặc dù Talbot lớn hơn cô ít nhất là mười tuổi, nhưng ông luôn luôn sở hữu những nét trẻ trung ngược lại với mái tóc dài màu trắng bù xù đặc biệt của ông. Hai má phúng phính của ông căng ra với một nụ cười tinh quái. “Trông cô tối nay quyến rũ làm sao,” ông tiếp tục, nắm lấy tay cô và ép vào giữa hai lòng bàn tay mập mạp của mình. “Cô làm tất cả những phụ nữ khác phải hổ thẹn đấy.”

“Tôi đã quen với mấy lời nịnh đầm dễ dãi của ông rồi, ông Talbot,” Amanda mỉm cười cho hay. “Và tôi thì quá đủ nhạy cảm để rơi vào bẫy. Tốt hơn là ông nên nói những lời dễ chịu đó với mấy cô gái còn non nớt, hay dễ bị mắc lừa ấy.”

“Tuy nhiên, cô lại là mục tiêu ưa thích của tôi,” ông nói, và cô đảo tròn mắt rồi mỉm cười với ông lần nữa.

Vịn lấy cánh tay đưa ra của Talbot, Amanda đi cùng ông tới cạnh một chiếc tủ búp phê lớn bằng gỗ dái ngựa, hai bên là hai cái bình xám to, một bình chứa rượu pân nóng đang bốc hơi (loại rượu mạnh pha với nước nóng, đường, sữa, chanh) và bình bên kia chứa đầy nước lạnh. Talbot tỏ ra quá khoe khoang khi ra lệnh cho người hầu rót đầy một ly rượu pân cho cô.

“Bây giờ, ông Talbot, tôi nhất quyết yêu cầu ông gặp gỡ những người khách khác,” Amanda lên tiếng, trong khi để hương vị cay nồng của rượu pân choán đầy mũi. Cô tận hưởng sự ấm áp thấm qua ly rượu. Cho dù đã đeo một đôi găng tay mỏng, nhưng những ngón tay cô vẫn bị lạnh. “Tôi thấy có vài người mình muốn nói chuyện, và ông sẽ làm cản trở tôi đấy.”

Talbot cười vui vẻ vì lời khiển trách giả vờ đó, rồi cúi chào và rời khỏi cô. Nhấp chút rượu pân đang bốc hơi của mình, Amanda quan sát đám đông. Những tác giả, nhà sản xuất, người vẽ tranh minh họa, chủ nhà in, luật sư, và thậm chí còn có một hay hai nhà phê bình—tất cả đang hòa lẫn vào đám đông, tách ra rồi lại tập hợp thành từng nhóm thay đổi liên tục. Cuộc chuyện trò cứ rì rầm xuyên suốt căn phòng, có đôi lúc lại bị ngắt quãng bởi những tràng cười phá lên.

“Amanda, yêu quý!” một giọng nói nhẹ nhàng và trong trẻo cất lên, và Amanda quay qua để chào một bà quả phụ tóc vàng hấp dẫn, bà Francine Newlyn. Francine là tác giả thành công của nửa tá những cuốn tiểu thuyết “nhạy cảm”, những câu chuyện có kịch tính cao thường dính líu đến những chủ đề như song hôn, ám sát và ngoại tình. Mặc dù Amanda thầm cho rằng những tác phẩm của Francine có hơi kích động, ấy vậy mà cô vẫn thích đọc chúng. Thon thả, thâm sâu và yêu thích những chuyện ngòi lê đôi mách, Francine tỏ ý rất rõ là chỉ kết bạn với tác giả nào mà cô ta cho rằng đạt được đủ sự thành công xứng đáng với sự chú ý của cô ta. Amanda luôn luôn thích trò chuyện với phụ nữ này, người có vẻ như biết mọi thứ về mọi người, nhưng cô cũng thận trọng không kể Francine nghe những chuyện mà mình không quan tâm để bị thêm thất và nói tới nói lui.

“Amanda mến,” Francine thở thê, những ngón tay đeo găng thon dài xinh xắn của cô ta cong lại ôm quanh cái chân nặng nề của ly rượu, “Gặp cô ở đây thật tốt. Cô có thể là người tốt bụng duy nhất đi qua cánh cửa này đấy”

“Tôi không biết là ‘sự tốt bụng’ lại là những gì được chờ đợi ở những dịp như thế này,” Amanda mỉm cười đáp lại. “Sức hấp dẫn và sắc đẹp thì chắc chắn được hoan nghênh hơn nhiều chứ.”

Francine đáp lại nụ cười đó bằng một nụ cười mỉm đầy tinh quái. “Vậy thì, thật là may làm sao khi cả cô và tôi đều sở hữu cả ba đặc tính đó!”

“Phải vậy không,” Amanda trả lời cụt ngắn. “Nói tôi nghe xem, Francine, cuốn tiểu thuyết gần đây nhất của cô tiến triển thế nào rồi?”

Cô nàng tóc vàng dăm dăm nhìn cô với vẻ quả trách hài hước. “Nếu cô muốn biết, thì cuốn tiểu thuyết của tôi vẫn dậm chân tại chỗ.”

Amanda mỉm cười tỏ vẻ cảm thông. “Cuối cùng cô cũng sẽ vượt qua được thôi.”

“Ồ, tôi không thích làm việc *mà không* có hứng. Tôi chẳng thèm cố viết làm gì, cho đến khi thấy được thứ gì—hay một ai đó—kích thích được óc sáng tạo của mình.”

Amanda không thể nhịn cười khi thấy vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống của Francine. Niềm ưa thích về những chuyện tình yêu của cô quả phụ được nổi tiếng trong giới xuất bản. “Cô có để ý đặc biệt đến một ai đó chưa?”

“Chưa đâu ... mặc dù tôi cũng có vài ứng cử viên trong đầu rồi.” Người quả phụ duyên dáng nhấp chút rượu trong ly. “Ví dụ như tôi sẽ không ngại làm bạn với ông Devlin quyến rũ.”

Dẫu cho Amanda chưa bao giờ gặp người đàn ông ấy, nhưng cô có nghe nhắc đến tên anh ta thường xuyên. John T. Devlin là nhân vật nổi tiếng trong giới văn chương của Luân Đôn, một người có lai lịch bí ẩn mà trong năm năm qua đã biến cửa hiệu in nhỏ thành một xưởng xuất bản lớn nhất trong thành phố. Hình như việc tăng cường quyền lực của anh ta không bị cản trở bởi bất cứ điều gì liên quan đến đạo đức hay là những phương thức kinh doanh công bằng.

Sử dụng sự quyến rũ, lừa lọc, và mua chuộc, anh ta đã cuốn đi mất những tác giả hay nhất từ những nhà sản xuất khác và còn khuyến khích họ viết những tiểu thuyết nhay cảm gây sốc. Anh ta đầu tư vào quảng cáo cho những cuốn tiểu thuyết như thế trong tất cả những cuốn tạp chí xuất bản định kỳ phổ biến, và còn trả tiền cho người ta để tuyên truyền về chúng ở những buổi tiệc và quán rượu. Khi mấy nhà phê bình phàn nàn những quyển sách mà Devlin xuất bản đã phá hỏng những giá trị cảm xúc của công chúng, Devlin đã bắt buộc phải in lời cảnh báo trên sách dành cho những độc giả tiềm năng rằng có thể cuốn tiểu thuyết sẽ đặc biệt rất bạo lực hay đáng sợ, và tất nhiên, số lượng tiêu thụ cũng tăng nhanh như tên bắn.

Amanda đã nhìn thấy tòa nhà năm tầng của John T. Devlin, tòa nhà xây đá trắng tọa lạc ngay điểm giao nhau đông đúc của phố Holborn và Shoe Lane, nhưng cô chưa có dịp đặt chân vào bên trong. Phía sau những cánh cửa quay được bằng kính, cô đã được kể rằng, có hàng trăm ngàn cuốn sách chất thành đống trên những kệ sách cao từ mặt đất dựng lên tới trần nhà, đem lại cho cộng đồng háo hức những lợi ích từ một thư viện cộng đồng. Mỗi một độc giả dài hạn đã trả phí hàng năm cho Devlin chỉ để có đặc quyền được mượn sách của anh ta. Tầng trên là nơi trưng bày sách để bán, không kể đến xưởng đóng sách, in ấn, và, tất nhiên những văn phòng làm việc riêng của ông Devlin.

Có cả tá xe ngựa đến và đi liên tục từ nơi này, mang theo hàng đống tạp chí và sách đến cho độc giả và khách hàng. Những con tàu khổng lồ được xếp hàng hàng ngày tại bến cảng để phân phối sách đi nước ngoài. Chẳng còn nghi ngờ gì là Devlin đã trở nên giàu có là nhờ vào công việc làm ăn táo bạo trần tục của anh ta, nhưng Amanda không thấy ngưỡng mộ anh ta vì điều đó. Cô có nghe nói về cách anh dồn ép những nhà xuất bản nhỏ hơn phải phá sản, đóng cửa nhiều thư viện đang hoạt động cạnh tranh với anh ta. Cô cũng chẳng tán thành nổi quyền lực anh đang nắm giữ trong giới văn chương, ấy là còn chưa nói đến việc lạm dụng quyền lực đó, và cô đã rõ ràng cố tránh đụng mặt với anh.

“Tôi chẳng hề biết ông Devlin sẽ ở đây tối nay,” Amanda cau mày nói. “Ôi trời, tôi không thể

tưởng tượng được ông Talbot là bạn bè với anh ta cơ đấy. Từ mọi chuyện mà tôi nghe được thì Devlin là một tên vô lại.”

“Amanda thân mến ơi, không một ai trong chúng ta có đủ khả năng *không* muốn làm bạn với Devlin cả,” Francine đáp trả. “Cô sẽ làm hết sức mình để giành được sự thiện chí của anh ta.”

“Cho tới bây giờ, tôi vẫn hoàn toàn xoay sở tốt mà không cần nó. Còn cô, Francine, sẽ cố hết sức tránh xa anh ta. Yêu đương với người đàn ông như thế là ý kiến khờ dại nhất mà tôi từng —”

Cô bất chợt ngừng lại khi thoáng thấy một gương mặt trong đám đông. Trái tim chao đảo, và cô chớp mắt vì bị kinh ngạc tột cùng.

“Amanda?” Francine hỏi trông thật sự bối rối.

“Tôi nghĩ tôi đã thấy ... ” Lo lắng và đổ mồ hôi, Amanda nhìn chằm chằm vào đám đông đang di chuyển, trong khi tiếng đập rộn rã của trái tim đang lấn át hết tất cả những âm thanh khác. Cô bước lên phía trước một bước, dăm dăm nhìn hết bên này sang bên kia, tìm kiếm lung tung. “Anh ta ở đâu đây?” cô thở hổn hển và thì thầm.

“Amanda, cô bị bệnh hả?”

“Không, tôi ...” Nhận thấy mình đang cư xử thật kỳ quặc, Amanda cố duy trì sự điềm tĩnh đang dần bốc hơi của mình. “Tôi nghĩ tôi đã thấy ... một người mình muốn tránh mặt.”

Francine liếc nhìn dò xét từ gương mặt căng thẳng của Amanda đến đám đông xung quanh. “Sao cô lại muốn tránh mặt ai đó? Phải chẳng anh ta là tay phê bình khó ưa? Hay là người bạn nào đó mà cô đã bất hòa?” Một nụ cười ranh mãnh cong trên môi cô ta. “Hay có lẽ là người yêu cũ đã chấm dứt cuộc tình theo kiểu tệ hại?”

Dẫu cho lời gợi ý khiêu khích rõ ràng có ý trêu chọc Amanda, nhưng nó gần đúng với sự thực khiến hai bên má của cô cảm giác như kiến bò. “Thôi đừng lố bịch thế,” cô quả quyết nói, và thiêu đốt lưỡi mình bằng một ngụm rượu pân nóng hổi. Cô hơi ứa nước mắt vì độ bỏng của rượu.

“Cô sẽ không bao giờ đoán được ai đang đi về hướng này đâu, Amanda,” Francine vu vơ nhận xét. “Nếu ông Devlin là người cô muốn tránh, thì tôi e là đã quá muộn.”

Không biết làm sao Amanda đã biết, thậm chí trước khi ngẩng lên nhìn.

Cặp mắt xanh đến kinh ngạc đang đánh lừa cô với một tia nhìn điềm tĩnh. Cùng một giọng trầm lắng mà cách đây chỉ một tuần đã thì thầm những lời âu yếm vào tai cô, giờ đây lại vang lên trong giọng điệu lịch sự điềm đạm. “Bà Newlyn, tôi hy vọng bà sẽ giới thiệu tôi với người bạn của bà.”

Francine đáp lại với tiếng cười rung trong cổ họng. “Tôi không chắc quý cô này muốn thế, ngài Devlin. Thật không may, danh tiếng của anh dường như đã đi trước anh đấy.”

Amanda không thở được một chút nào. Anh ta, không thể nào, là người khách vào đêm sinh nhật của cô, “Jack”, người đã ôm ấp, hôn và làm cô mê mẩn trong bóng tối mờ ảo ngay tại phòng khách nhà cô. Anh ta cao hơn, to lớn hơn, làn da sạm hơn những gì cô nhớ. Ngay lập tức, cô nhớ đến cái cách mà cơ thể mình căng lên đáp lại sự mạnh mẽ của cơ thể anh ta, hai tay nắm chặt lấy cơ bắp rắn chắc trên vai anh ta... sự nóng bỏng ngọt ngào và nguy hiểm của miệng anh ta.

Amanda hơi lảo đảo, đầu gối bị chôn chặt một chỗ và run rẩy. Cô không nên gây chuyện vào lúc này, không nên thu hút sự chú ý. Cô sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giấu nhem đi cái bí mật bề mặt mà họ đã cùng nhau chia sẻ. Mặc dù dường như không thể thốt nên lời, nhưng Amanda đã cố gắng nói vài lời run run.

“Cô có thể giới thiệu **quý ông** này với tôi mà, Francine.” Cô nhìn thấy ánh nhìn tinh quái trong đôi mắt của Devlin ý nói rằng anh ta đã nhận ra sự mỉa mai trong giọng cô khi nhấn mạnh từ “quý ông”.

Người phụ nữ tóc vàng óng xinh đẹp thận trọng quan sát cả hai người. “Không, tôi không tin mình sẽ làm,” cô ta làm Amanda kinh ngạc khi trả lời. “Có vẻ hai người đã gặp nhau trước đây thì phải. Có thể ai đó muốn làm sáng tỏ chuyện này cho tôi hiểu được không?”

“Không,” Devlin lên tiếng, làm dịu đi sự phủ nhận thẳng thừng bằng một nụ cười toe toét quyến rũ.

Tia nhìn chăm chặp như bị thôi miên của Francine chuyển hướng từ gương mặt Devlin đến mặt Amanda. “Được lắm, tôi sẽ mặc kệ hai người quyết định có biết nhau hay không.” Cô ta cười nhẹ. “Nhưng nói cho cô biết nhé, Amanda. Thế nào tôi cũng sẽ biết chuyện của cô bằng cách này hay cách khác thôi”.

Amanda gần như không nhận thấy bạn mình đã bỏ đi. Hoàn toàn bối rối, tức tối và cảm thấy bị phản bội ... cô đã quá mất bình tĩnh để nói bất cứ thứ gì trong một lúc. Mỗi hơi cô hít vào dường như muốn thiêu đốt hai lồng phổi. John T. Devlin ... Jack ... vẫn kiên trì đứng đấy, ánh nhìn chăm chăm của anh sắc sảo như tia nhìn của một con hổ.

Anh có khả năng hủy diệt cô, cô hoảng sợ suy nghĩ. Chỉ với vài từ, và có thể cùng với sự xác nhận công khai từ bà Bradshaw, anh có thể phá hỏng danh tiếng, sự nghiệp của cô ... khả năng tự nuôi sống bản thân của cô. “Anh Devlin,” cô cuối cùng cũng xoay sở lên tiếng với thái độ cương nghị nhất. “Có lẽ anh sẽ cần giải thích làm thế nào và tại sao anh lại đến nhà tôi tuần rồi, tại sao lại lừa dối tôi.”

Bất chấp thái độ thù địch và sợ hãi rành rành ra đấy của mình, Amanda Briars nhìn thẳng vào mắt Jack, tia nhìn của cô sáng lên đầy thách thức. Cô không phải là kẻ hèn nhát.

Jack đang trải nghiệm cùng một sự nhận thức rõ ràng mà anh đã cảm nhận được ngay giây

phút đầu tiên gặp cô, ở bậc thềm nhà cô. Cô là một phụ nữ lộng lẫy, với làn da mượt như nhung và mái tóc quăn nâu vàng, đáng người rõ ràng gọi tình của cô ... và anh là người đánh giá cao những phẩm chất cao quý khi anh nhìn thấy nó. Những đường nét của cô thật dễ thương, dù không chính xác là đẹp, nhưng đôi mắt ... ươm, chúng thật khác thường. Một màu xám sắc sảo ... màu xám nhạt của cơn mưa tháng Tư ... một đôi mắt có hồn, và thông minh.

Có điều gì đấy về cô làm anh muốn mỉm cười. Anh muốn hôn lên cái miệng bà-cô-chưa-chồng cứng nhắc của cô cho đến khi nó trở nên mềm mại và ấm áp tràn đầy đam mê. Anh muốn mê hoặc và trêu ghẹo cô. Hơn hết thấy, anh muốn biết người đã viết cuốn tiểu thuyết với nhiều những nhân vật có vẻ bề ngoài đứng đắn nhưng lại che dấu những cảm xúc nguyên sơ. Đáng lý ra cuốn tiểu thuyết như thế phải được viết bởi một người phụ nữ từng trải đời, chứ không phải là một bà cô chưa chồng sống ở nông thôn.

Những lời văn của cô đã ám ảnh anh rất lâu trước khi anh gặp cô. Bây giờ, sau lần gặp gỡ như trêu ngươi ở nhà cô, thì anh lại muốn ở cô nhiều hơn. Anh thích sự thách thức của cô, sự ngạc nhiên của cô, và sự thật là cô đã tự lo liệu được mọi việc cho chính bản thân mình cực kỳ tốt. Họ giống nhau ở điểm ấy.

Và còn nữa, cô sở hữu một phong thái cao quý mà anh thiếu sót và rất ngưỡng mộ. Chỉ với cái cách cô xoay sở ứng biến vừa tự nhiên vừa quý phái là một điều tuyệt diệu đến thích thú, đó là hai phẩm chất mà trước đây anh luôn cho rằng đối lập với nhau hoàn toàn. “Amanda—” anh mở lời, và cô rít lên chỉnh lại anh với vẻ mặt bị xúc phạm.

“Cô Briars!”

“Cô Briars,” anh nói giọng đều đều. “Hắn tôi đã không tận dụng cơ hội để giới thiệu bản thân mình vào đêm ấy, chắc tôi sẽ phải hối hận vì chuyện đó trong suốt quãng đời còn lại của mình.”

Cặp chân mày thanh tú của cô nhú lại với vẻ trấn áp, “Anh có định vạch trần tôi không?”

“Trước mắt thì tôi không có kế hoạch nào,” anh trầm tư nói, nhưng đôi mắt xanh xảo quyết lại ánh lên những tia nhìn ranh mãnh. “Mặc dù ...”

“Mặc dù gì?” cô cảnh giác thúc giục.

“Điều đó sẽ tạo nên một vài tin tức lan truyền lý thú, phải không? Quý cô Briars đoan trang, đi thuê người đàn ông để mua vui cho mình. Tôi ghét thấy cô phải xấu hổ theo cách đó.” Hàm răng của anh chọt vụt sáng trong cái cười toe toét mà Amanda không đáp lại. “Tôi đề nghị chúng ta nên thảo luận về vấn đề đó xa hơn. Tôi muốn biết cô sẽ đưa ra động thái nào để khuyến khích tôi giữ kín miệng.”

“Anh định hăm dọa tôi đó hả?” Amanda hỏi trong khi cơn giận dữ đang sôi lên sùng sục, “Anh đúng là đồ dê hèn, xảo trá, tâm địa độc ác—”

“Cô có thể muốn hạ giọng xuống đấy.” anh khuyên cô. “Thực ra, cô Briars—và tôi đề nghị thế là vì danh tiếng của cô, chứ không phải của tôi—chúng ta hãy nói chuyện riêng. Lát nữa nhé.”

“Không đời nào,” cô gay gắt đập lại. “Rõ ràng anh chẳng phải là một quý ông, và tôi sẽ không đưa ra bất cứ ‘động thái’ nào.”

Dù sao thì, Devlin đang có lợi thế hơn cô, và cả hai đều biết điều đó. Một nụ cười uể oải nở trên môi anh, nụ cười của một người đàn ông biết chính xác làm thế nào để lấy được thứ mình muốn và sẽ hạ thấp mình trước bất cứ điều gì để đạt được nó. “Cô sẽ gặp tôi,” anh nói với một sự chắc chắn. “Cô không có lựa chọn đâu. Cô biết không ... Tôi có vài thứ của cô, và tôi định sẽ sử dụng nó.”

“Ồ ồ ồ,” cô ghê tởm rửa thầm. “Ý anh nói là đã trộm đồ trong nhà tôi phải không?”

Một tràng cười thoải mái đột ngột vang lên của anh thu hút vô số tia nhìn chòng chọc tò mò hướng về phía họ. “Tôi có cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô,” anh cho cô biết.

“Cái gì?”

“Cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô,” Jack lặp lại, thích thú nhìn vào vẻ mặt tức giận của cô. “Tựa đề là *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*. Tôi vừa giành được cuốn đó. Câu chuyện không dở, nhưng dẫu sao cũng cần phải biên tập cẩn thận một chút trước khi đưa vào xuất bản.”

“Anh không thể có nó!” cô la lên, nuốt lại một tràng lời nói đầy khinh miệt khi âm giọng gay gắt của cô thu hút rất nhiều sự chú ý từ những vị khách của Talbot. “Tôi đã bán cho ông Grover Steadman, cách đây mấy năm, khoảng mười bảng. Ngay khi tiền trao tay, thì ông ta đã mất hết hứng đọc và khóa nó trong ngăn kéo, đó là tất cả những gì tôi biết.”

“Ừ, thì, tôi mới mua lại cuốn tiểu thuyết và bản quyền của nó đấy. Với một khoản tiền kha khá trả cho Steadman. Danh tiếng của cô đã tăng lên nhiều kể từ khi cuốn tiểu thuyết cuối cùng bán đắt như tôm tươi.”

“Ông ta sẽ không dám bán nó cho anh,” cô giận dữ nói.

“Tôi e là có.” Jack nhích lại gần hơn và thêm vào bằng giọng thì thầm bí ẩn, “Thực ra, đó cũng là lý do tôi đến ghé thăm cô.” Anh đứng quá gần đến nỗi có thể ngửi được mùi hương chanh thơm ngát phảng phất trên tóc cô. Anh có cảm giác chứ không phải là nhận thấy cơ thể cô cứng lại. Có phải cô ấy đang nhớ đến sự nồng nhiệt đến bỏng rát khi họ làm tình với nhau? Anh đã chịu đựng nó hàng giờ liền sau đó, cơn đau ngay thắt lưng của anh thật dữ dội, bàn tay anh ngứa ngáy khó chịu muốn được cảm nhận vùng da thịt mềm mại mượt mà của cô. Thật không dễ chút nào khi bỏ cô lại một mình vào đêm đó. Anh đã không thể lấy đi sự trong trắng của cô trong tình huống giả tạo như vậy.

Một ngày nào đó, anh sẽ trở lại trong vòng tay cô, mà không có sự lừa dối giữa họ. Và khi đó,

sẽ chẳng có sức mạnh ở trên Thiên đường hay dưới địa ngục có thể ngăn anh lại.

Giọng cô nghe có vẻ run run khi bật ra câu hỏi. “Sao lại có chuyện anh ghé thăm tôi chính xác vào lúc tôi đang chờ người, ờ ờ ... một vị khách khác chứ?”

“Tôi hình như bị người bạn chung của chúng ta, bà Bradshaw chỉ dẫn nhầm.”

“Anh quen biết với bà ta như thế nào?” Đôi mắt màu bạc của Amanda nheo lại ra chiều buộc tội. “Bộ anh cũng là một trong những khách hàng của bà ta à?”

“Không phải, cô gái ngọt ngào,” Jack kêu ca. “Không giống cô, tôi chưa từng có hứng thú với dịch vụ nhân tình chuyên nghiệp đó.” Một nụ cười tươi rói hấp dẫn không cưỡng lại được nở trên môi khi anh nhìn mặt cô chuyển sang màu đỏ lựng. Chà, sao mà anh thích làm cô mất bình tĩnh đến thế! Tuy nhiên, không kéo dài sự khó chịu của cô, anh tiếp tục nói bằng một giọng êm ái. “Tôi quen được với bà Bradshaw là vì tôi mới xuất bản tác phẩm đầu tay của bà ấy, *Tội Lỗi Của Quý Bà B.*”

“Tôi cho rằng đó là truyện thô tục,” Amanda càu nhàu.

“Ồ, phải đấy,” anh vui vẻ nói. “Một sự đe dọa đến đạo đức và phép tắc ở bất cứ đâu. Đó là còn chưa nói đến sách bán chạy nhất của tôi.”

“Tôi hầu như chẳng ngạc nhiên chuyện anh khoe khoang sự tự mãn thay vì xấu hổ về việc đó.”

Anh nhướn mày khi nghe giọng điệu kiêu cách của cô. “Tất nhiên là tôi không thấy xấu hổ khi kiếm được một món tiền lớn và xuất bản một tác phẩm mà công chúng rõ ràng yêu thích.”

“Đôi lúc công chúng cũng không biết cái nào tốt cho mình.”

Anh uể oải mỉm cười. “Còn tôi thì nghĩ rằng sách của cô thích hợp cho việc ăn chay của độc giả nhỉ?”

Amanda đỏ mặt, rõ ràng là ngượng ngùng và tức điên lên. “Anh không thể đặt tác phẩm của tôi ngang hàng với truyện hồi ký của một tú bà nổi tiếng được!”

“Dĩ nhiên không thể rồi,” anh dịu giọng nói ngay. “Rõ ràng bà Bradshaw không phải là nhà văn ... việc đọc những tập hồi ký của bà ấy giống như là đang lắng nghe mấy tin đồn nhảm được bàn tán trong vài tiếng. Còn cô, mặt khác, có một năng khiếu tôi thật lòng ngưỡng mộ.”

Vẻ mặt của Amanda rõ ràng đã biểu lộ những xúc cảm trái ngược nhau. Giống như hầu hết những tác giả, có chung một nhu cầu được khen ngợi, cô ngần ngại thích thú khi nghe lời khen ấy. Tuy nhiên, cô không thể cho phép bản thân mình tin rằng anh thật tâm, và cô ném về phía anh một tia nhìn ngờ vực mỉa mai. “Lời tâng bốc của anh không cần thiết và hoàn toàn vô ích,” cô cho anh biết. “Không cần phải gắng sức, và làm ơn tiếp tục giải thích đi.”

Jack tuân theo. “Trong lần trò chuyện mới đây với bà Bradshaw, tôi có kể về việc mình kiếm được cuốn *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* và dự tính sẽ làm quen với cô. Và rồi bà Bradshaw khiến tôi ngạc nhiên khi tỏ ra mình có quen biết với cô. Bà ta đề nghị tôi nên ghé qua thăm cô đúng vào tám giờ tối thứ Năm. Hình như bà ta chắc chắn là tôi sẽ được tiếp đón thật nồng nhiệt. Và thực tế là,” anh không kìm được thêm vào, “là bà ta nói đúng.”

Amanda liếc nhìn anh đầy thận trọng. “Nhưng lý do nào lại khiến bà ta sắp xếp như thế?”

Jack nhún vai, không sẵn lòng khi phải thú nhận câu hỏi đó cũng đã quấy rầy anh mấy ngày qua. “Tôi nghi ngờ lý do đấy có liên quan đến chuyện đó. Cũng như hầu hết phụ nữ, bà ta có thể đưa ra những quyết định không tuân theo bất kỳ kiểu logic nào được nhiều người biết đến.”

“Bà Bradshaw muốn đùa cợt tôi mà,” cô xưng xỉa nói. “Có thể với cả hai chúng ta.”

Anh lắc đầu nguầy nguậy. “Tôi lại không nghĩ đó là ý định của bà ta.”

“Vậy còn chuyện gì nữa chứ?”

“Có lẽ cô nên đi hỏi bà ta.”

“Ồ, dĩ nhiên rồi,” cô nói dứt khoát đến mức làm anh phì cười.

“Nào, thôi mà,” anh nói giọng dịu dàng, “hóa ra mọi việc đâu tẻ đến thế, đúng không? Chẳng có ai bị thương cả ... và tôi thấy buộc phải chỉ cho cô biết rằng hầu hết những người đàn ông trong cùng hoàn cảnh như thế sẽ không quân tử kiềm chế lại hành động như tôi—”

“Quân tử hả?” cô cau kính rít lên. “Nếu anh có một chút chính trực hoặc sự thật thà nào, thì anh sẽ làm rõ thân phận của chính mình ngay khi nhận ra sự hiểu lầm của tôi!”

“Và làm hỏng luôn ngày sinh nhật của cô sao?” Anh làm ra vẻ giả vờ lo âu, rồi cười nhe răng khi thấy cách đôi bàn tay đeo găng nhỏ nhắn của cô siết chặt lại. “Đừng giận mà,” anh dỗ ngọt, “Tôi vẫn là chính tôi của tối hôm ấy, Amanda—”

“Cô Briars,” cô chỉh anh ngay tức khắc.

“Được thôi, cô Briars. Tôi vẫn như thế, và lúc đó cô khá thích tôi. Vậy thì chẳng có lý do gì tại mình không thể giảng hòa và làm bạn với nhau.”

“Vâng, có đấy. Tôi thích coi anh như một gã trai bao còn hơn là một nhà xuất bản đầy thủ đoạn. Và tôi không thể làm bạn với một người có ý định hăm dọa mình. Vả lại, tôi sẽ không bao giờ cho phép anh xuất bản cuốn *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*. Thà tôi đem bản thảo đốt đi còn hơn là nhìn thấy nó nằm trong tay của anh.”

“Tôi e là cô không thể làm gì được đâu. Tuy nhiên, cô luôn được hoan nghênh đến thăm văn phòng của tôi vào ngày mai và bàn thảo về những kế hoạch của tôi về cuốn sách.”

“Nếu anh nghĩ tôi thậm chí có ý định—” cô bắt đầu giận dữ, rồi ngậm miệng lại khi thấy người chủ tiệc của họ, ông Talbot, đang đi tới.

Sự tò mò khủng khiếp hiện rõ rệt trên gương mặt ông luật sư. Ông ta nhìn cả hai người họ với nụ cười giảng hòa, làm cho hai má tròn trịa của ông bị đẩy lên nằm dưới cặp mắt vui tươi. “Tôi bị cử đến đây để hòa giải,” ông nói với một tiếng cười lục khục trong họng. “Không có chuyện gây sự giữa những vị khách của tôi, mong hai người hiểu cho. Cho phép tôi chỉ ra rằng cả hai người hầu như không quen nhau đủ rõ để nhìn nhau với kiểu thù địch như thế.”

Amanda dường như cứng cả người vì nỗ lực làm giảm nhẹ cuộc tranh cãi nóng nảy giữa họ. Cô nói mà không rời mắt khỏi gương mặt Jack. “Ông Talbot, tôi phát hiện ra việc quen biết chỉ mới năm phút với ông Devlin thôi cũng đủ thử thách sự kiên nhẫn của một vị thánh.”

Jack nhẹ nhàng đáp trả và niềm thích thú dồn nén được biểu lộ qua đôi mắt. “Có phải cô tự cho mình là một vị thánh không, cô Briars?”

Mặt cô biến sắc, đôi môi mím mỏng lại, và ngay khi cô sẵn sàng tuôn ra một tràng lời nói đầy giận dữ, thì ông Talbot đã vội vã can thiệp. “Ái chà, cô Briars,” ông kêu lên với một nụ cười nồng nhiệt thái quá, “Tôi thấy mấy người bạn thân của cô, gia đình Eastmans vừa đến đây. Tôi tha thiết xin cô hãy cư xử như bà chủ tiệc và giúp tôi tiếp đón họ nhé!” Ném tia nhìn cảnh báo lại Jack, ông ta bắt đầu dẫn Amanda đi khỏi.

Thế nhưng, trước khi họ bỏ lại anh, Jack đã cúi xuống, ghé sát vào tai Amanda. “Tôi sẽ cho xe ngựa đến đón cô lúc mười giờ ngày mai.”

“Tôi sẽ không đến,” Amanda càu nhàu, cơ thể cô cứng đờ ra ngoại trừ sự rung chuyển nhẹ đầy khiêu gợi của bộ ngực được ôm gọn sát trong vải lụa đen dính hạt. Cảnh tượng đó làm Jack ngay lập tức nhận thức cơ thể mình bị kích động. Sự nóng bức dường như đang nhảy múa bên dưới làn da của chính anh, cho đến khi cơ thể bắt đầu bị đánh thức ở những vùng nguy hiểm. Một cảm xúc lạ lẫm đang dâng lên trong anh, giống như sự chiếm hữu, hoặc phấn khích ... hay thậm chí là cảm giác ngọt ngào. Anh muốn chỉ cho cô thấy bất cứ những mặt tốt nhỏ nhặt mà anh có thể tìm thấy tận sâu thẳm trong tâm hồn mình, để lôi kéo và quyến rũ cô.

“Có, cô sẽ đến,” anh nói, biết rằng bằng cách nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể cưỡng lại anh nhiều hơn anh có thể cưỡng lại cô.

Những vị khách tiến vào phòng ăn, một căn phòng lớn có tường đóng bằng gỗ dái ngựa được choán đầy bởi hai cái bàn dài, mỗi bên đặt mười bốn cái đĩa. Bốn người hầu mặc chế phục đeo găng tay lạng lẽ đi hối hả quanh bàn, giúp những thực khách ngồi vào ghế của họ, rót rượu, và mang ra những khay mạ bạc khổng lồ chứa đầy hào. Kế tiếp là rượu xê rét và những chén súp rùa bốc khói, theo sau đó là món cá bơn dùng với bánh nhân hoa quả hollandaise (xốt làm bằng bơ, lòng đỏ trứng, dấm hoặc chanh)

Jack nhận thấy mình đang ngồi kế bà Francine Newlyn. Anh có cảm giác Francine đã có ý đồ với anh, nhưng dù anh nghĩ cô ta hấp dẫn đi nữa, thì cô ta hầu như không đáng để anh vướng

vào chuyện yêu đương rắc rối. Đặc biệt với một người không thêm quan tâm cuộc sống riêng tư của mình bị vạch trần tường tận với cả đồng tin đồn nhảm. Bàn tay cô ta vẫn cứ trượt dần đến đầu gối của anh bên dưới bàn. Cứ mỗi lần anh gạt tay ra, thì nó lại trở về thăm dò khu vực xa hơn của chân anh.

“Bà Newlyn,” anh căn nhắc, “Tôi rất lấy làm hãnh diện khi cô quan tâm. Nhưng nếu cô không bỏ tay ra ...”

Tay Francine trượt khỏi người anh, và cô ta nhìn anh với nụ cười ẻo lả như mèo, mắt cô ta xoe tròn vờ như ngây thơ. “Tha thứ cho tôi nhé,” cô ta thổ thề. “Tôi chỉ đơn giản bị mất thăng bằng và cố ngồi ngay lại thôi.” Cô ta cầm lấy ly rượu xê rét nhỏ của mình và điệu đà nhấp một ngụm. Đầu lưỡi của cô ta đưa ra và liếm nốt giọt rượu màu vàng đang dính trên miệng ly. “Một đôi chân khỏe mạnh,” cô ả nhẹ nhàng nhận xét. “Anh hẳn phải tập thể dục khá đều đặn.”

Jack nén lại tiếng thở dài khi liếc nhìn về phía bàn kia, nơi Amanda Briars đang ngồi. Cô đang bị cuốn hút vào cuộc trò chuyện sôi nổi với quý ông ngồi bên trái mình, họ nói gì đó về việc liệu những cuốn tiểu thuyết dài tập mới được xuất bản hàng tháng có phải là tiểu thuyết thật sự hay không. Những cuộc bàn cãi như thế hiện nay trở nên rất phổ biến, bởi vì rất nhiều nhà xuất bản—bao gồm cả anh—lao vào làm những bộ tiểu thuyết dài tập mà cho đến nay vẫn không thành công bao nhiêu.

Jack thích thú quan sát gương mặt Amanda trong ánh nến, những cung bậc cảm xúc chuyển từ trầm tư đến vui vẻ rồi sôi nổi được biểu hiện rõ trên nét mặt cô, cặp mắt xám ấy sáng lấp lánh hơn cả bạc được lau bóng loáng.

Không giống với những phụ nữ khác hiện diện ở đây, những người gấp thức ăn với vẻ hờ hững yếu điệu một cách thích đáng, Amanda thể hiện một khẩu vị ngon miệng. Hình như một trong những đặc quyền của một bà cô là họ có thể ăn uống thoải mái trước đám đông. Cô thật tự nhiên và cởi mở, một sự thay đổi tươi mới khác hẳn những người phụ nữ sôi đời khác mà anh đã biết. Anh muốn được ở một mình cùng cô. Anh cảm thấy ghen tỵ với người đàn ông kế bên cô, có vẻ như hắn ta đang có khoảng thời gian vui vẻ hơn bất cứ người nào khác đang có mặt.

Francine Newlyn cứ dai dẳng ép chân vào chân anh. “Ông Devlin yêu dấu,” cô ta nói ngọt xớt, “coi bộ anh không thể dứt mắt ra khỏi cô Briars nhỉ. Nhưng nhất định người đàn ông như anh không thể có hứng thú với cô ta được.”

“Tại sao không?”

Một tràng cười lục khục thoát ra từ miệng cô ta. “Bởi vì anh còn trẻ, lại đang ở tuổi tràn trề sinh lực, còn cô ta ... thì, chuyện quá rõ rồi, phải không? À, đàn ông thích cô Briars, chắc chắn, nhưng chỉ là theo kiểu thích một bà chị hoặc bà dì thôi. Cô ta không phải loại người sẽ khuấy động những bản năng yêu đương của đàn ông.”

“Nếu cô nói vậy,” anh ôn tồn đáp trả. Người phụ nữ này rõ ràng tự coi bản thân mình còn

quyến rũ hơn Amanda rất nhiều, cô ta không bao giờ nghĩ đến chuyện người đàn ông sẽ thích sự quyến rũ của bà cô chưa chồng hơn là của cô ta. Nhưng Jack đã từng dính líu với loại phụ nữ như Francine trước đây, và anh hiểu cái gì ẩn núp dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp nồng nặc của họ. Hay, hơn thế nữa, là *không* có gì ẩn bên dưới đó.

Anh hầu đến, mang đi đĩa gà lôi sốt kem, và Jack gật đầu đồng ý, nén lại tiếng thở dài bất mãn khi nghĩ về một đêm dài phía trước. Sáng mai, với sự viếng thăm của Amanda đến văn phòng của anh, dường như dài vô tận.

Chương 4 (Người dịch :mkhoi1983)

Tôi sẽ cho xe ngựa đến đón cô lúc mười giờ ngày mai.

Tôi sẽ không đến.

Có, cô sẽ đến.

Nhớ đến cuộc trò chuyện làm Amanda bồn chồn cả đêm, nó cứ lặp lại mãi trong những giấc mơ của cô và khiến sáng hôm sau cô thức dậy sớm hơn thường lệ.Ồ, cô rất thích cho ngài John T. Devlin một sự từ chối đích đáng bằng cách không bước lên cỗ xe ngựa của anh ta! Tuy nhiên, việc anh ta bí mật mua lại cuốn tiểu thuyết *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* của cô sẽ phải được giải quyết triệt để. Cô không muốn anh ta hay bất cứ ai khác xuất bản nó.

Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi cô viết hoặc đọc lại cuốn sách ấy, và mặc dù khi ấy cô đã làm hết sức mình, nhưng cuốn tiểu thuyết này chắc chắn mắc nhiều lỗi về cả tình tiết câu chuyện và tính cách của nhân vật. Nếu *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* mà được in lúc này, cô e rằng nó có thể sẽ bị các nhà phê bình chỉ trích gay gắt và các độc giả chê bai trừ khi nó được hiệu đính lại rất nhiều. Mà cô không có thời gian lẫn ý định ngồi tỉ mỉ chỉnh sửa lại cuốn tiểu thuyết mà cô đã nhận vốn vện chỉ có mười bảng. Vì thế, cô sẽ phải lấy lại cuốn sách từ tay Devlin.

Ngoài ra còn phải bàn về khả năng bị đe dọa nữa. Nếu anh ta mà lan truyền tin đồn khắp Luân Đôn rằng Amanda là loại phụ nữ đi thuê mấy gã trai bao thì danh tiếng và sự nghiệp của cô sẽ tiêu tan như mây khói. Bằng cách nào đó cô phải bắt anh ta bảo đảm rằng sẽ không bao giờ hé một lời nào về buổi tối sinh nhật khủng khiếp đó với bất kỳ ai.

Và tuy là cô ghét phải thừa nhận, nhưng cô cũng rất hiếu kỳ. Dù cô đã tự sỉ vả bản thân đã để tính tò mò chết tiệt lấn át mình nhiều bao nhiêu đi nữa, cô vẫn muốn nhìn tận mắt tòa nhà của Devlin, bao gồm những cuốn sách, xưởng đóng sách và văn phòng cùng mọi thứ trong tòa nhà đồ sộ tọa lạc ngay tại giao lộ Holborn và Shoe Lane.

Với sự giúp đỡ của Sukey, Amanda đã tết tóc thành một bím tóc thật chặt trên đỉnh đầu bằng dây băng dát đá quý, và mặc chiếc váy dài giản dị nhất may bằng vải nhung xám cao cổ ôm khít

tạo ra những tiếng kêu sột soạt vương giả. Trang trí cho chiếc váy chỉ có một dây thắt lưng nhỏ trông giống như dẹt từ nhung và tơ gắn với một chiếc khóa bằng bạc, cổ áo là một dải ren trắng muốt nép bên dưới cằm.

“Cô trông như Nữ hoàng Elizabeth ấy, chỉ trước khi bà ta ra lệnh cắt đầu Bá tước Essex,” Sukey nhận xét.

Amanda chột bật cười cho dù trong lòng thấp thỏm lo âu. “Tôi chắc chắn đang muốn cắt đầu một quý ông nào đấy,” cô nói. “Thay vì thế, tôi sẽ phải miễn cưỡng tặng cho anh ta một lời từ chối gay gắt.”

“Vậy cô sẽ đi gặp nhà xuất bản của cô chứ?” Khuôn mặt mảnh khảnh của Sukey trông giống hệt khuôn mặt của một kẻ ưa tọc mạch.

Amanda lắc đầu ngay lập tức. “Anh ta không phải là nhà xuất bản của tôi, và sau này cũng thế. Tôi định làm rõ điều đó với anh ta vào sáng nay.”

“À.” Vẻ mặt cô hầu gái sáng lên đầy vẻ thích thú. “Mấy quý ông cô gặp ở bữa tiệc tối qua thì sao? Kể cho tôi nghe xem, cô Amanda ... anh ta có đẹp trai không?”

“Tôi không để ý,” Amanda quả quyết nói.

Sukey có vẻ cố gắng nén lại một nụ cười hài lòng khi cô ta vội vã đem đến cái áo choàng len màu đen cho Amanda.

Khi họ khoác chiếc áo choàng quanh vai Amanda, thì người hầu, Charles từ bậc thềm cửa bước vào. “Cô Amanda, xe ngựa đã đến.” Khuôn mặt trung niên của ông ta đỏ ửng vì cơn gió tháng Mười Một rét buốt. Làn hơi không khí lạnh lẽo, ẩm ướt bám trên quần áo của ông ta, hòa quyện với mùi của mái tóc bạch kim khô ráo. Ông ta lấy ra một cái khăn phủ chân từ cái ghế phòng ngoài, quàng nó ngay ngắn lên cánh tay, rồi hộ tống Amanda ra ngoài. “Đi cẩn thận, cô Amanda,” ông căn dặn. “Có một mảng băng trên bậc cửa đấy – hôm nay là một ngày mùa đông ẩm ướt.”

“Cảm ơn, Charles.” Amanda cảm kích trước sự lo lắng của người hầu. Dù ông ta thiếu chiều cao thông thường cần có của một người hầu – hầu hết những gia đình cao quý chỉ thích muốn những người cao ít nhất là sáu feet – Charles đã bù đắp cho sự thiếu hụt vóc dáng của ông bằng năng lực. Ông đã dành cho nhà Briars – và bây giờ là cho chính Amanda – sự phục vụ tận tụy và trung thành trong gần hai thập kỷ qua.

Ánh sáng ban ngày yếu ớt gằng sức chiếu sáng những dãy nhà chật hẹp của Quảng trường Bradley. Một khu vườn nhỏ có hàng rào sắt ngăn giữa hai dãy nhà nằm đối diện nhau, và sương giá cứ ngoan cố bám cứng vào những thực vật ngủ đông và cây cỏ nằm giữa lối đi rải sỏi. Mười giờ sáng, nhiều ô cửa sổ ở tầng trên của mấy ngôi nhà vẫn đóng kín, mọi người vẫn còn ngủ

ngon lành bù lại cho những cuộc giải trí của tối hôm trước.

Ngoại trừ một người buôn bán rách rưới đi dọc vỉa hè hướng ra đường chính, và một viên cảnh sát cao ráo với cây dùi cui treo gọn gàng dưới cánh tay, thì đường phố trông thật vắng vẻ và yên ắng. Một cơn gió lạnh lẽo nhưng trong lành ủa qua dọc theo mặt trước ngôi nhà. Bất chấp việc căm ghét trời đông lạnh lẽo, Amanda vẫn nhận ra rằng mùi rác thải và nước cống bốc nồng nặc hơn so với những tháng mùa hè ẩm áp.

Amanda dừng lại giữa chừng khi đang đi xuống bậc lục cấp dẫn ra đường khi cô thấy chiếc xe ngựa Devlin gọi đến. “Cô Amanda có phải không ạ?” người hầu khẽ hỏi rồi dừng lại trước mặt cô khi cô nhìn chằm chằm vào cỗ xe.

Amanda đã nghĩ đến một cỗ xe dùng được và tiện nghi như xe cô. Cô không hề nghĩ rằng Devlin sẽ gọi đến một chiếc xe sang trọng như vậy. Đây là chiếc xe ngựa bốn mặt đều là kính, khung được sơn và mạ đồng, với bậc thang được thiết kế để mở ra và đóng lại tự động cùng với cánh cửa. Mỗi một inch của chiếc xe đều bóng nhoáng và hoàn hảo. Những cánh cửa sổ nghiêng nghiêng được lắp những tấm rèm bằng tơ, trong khi nội thất bên trong được phủ bằng da thuộc màu kem.

Một nhóm bốn con ngựa màu hạt dẻ cân xứng một cách hoàn hảo giậm chân và nôn nóng thở phì phò, hơi thở của chúng phụt ra thành làn khói trắng trong không khí giá rét. Đây là loại xe ngựa mà những nhà quý tộc giàu có mới sở hữu. Làm sao một nhà xuất bản có một nửa là dòng máu Ai-len lại có đủ khả năng mua nổi một xe ngựa kiểu này? Devlin chắc hẳn phải thành công hơn những tin đồn mà cô đã tin.

Lấy lại được vẻ điềm tĩnh, Amanda đến gần cỗ xe ngựa. Một người hầu nhảy xuống từ chỗ ngồi của anh ta và nhanh chóng mở cửa, trong khi Charles đỡ Amanda lên bậc thang xe. Cỗ xe gần như không rung chuyển khi cô ngồi yên vị vào chiếc ghế bọc da. Không cần đến chiếc khăn phủ chân mà Charles đã mang theo, vì một cái chăn viền lông trong xe đã được chuẩn bị cho cô. Một lò sưởi chân đốt bằng than đá khiến Amanda rùng mình dễ chịu khi làn hơi ấm nóng tỏa ra bên dưới váy lên đến đầu gối cô. Dường như Devlin nhớ cô không thích trời lạnh.

Gần như sững sốt, Amanda ngả lưng dựa vào cái ghế bọc da mềm mại và nhìn chăm chú qua cửa sổ mờ hơi sương vào đường nét mờ mờ của ngôi nhà nằm trên nền đất cao của cô. Cánh cửa đóng lại mau lẹ, và chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh rời đi. “Được thôi, ông Devlin,” cô nói to, “nếu anh nghĩ chỉ một cái lò sưởi chân và một tấm chăn sẽ khiến tôi mềm mỏng với anh, vậy thì anh nhầm lẫn một cách đáng buồn rồi đấy.”

Chiếc xe ngừng lại ở Shoe Lane và Holborn, nơi tòa nhà năm tầng màu trắng đồ sộ đang chờ đợi cô. Tòa nhà Devlin đang đông đúc khách hàng, những cánh cửa kính sạch bóng nhíp nhàng chuyển động không ngừng khi dòng người đều đặn ra vào. Dù cô biết Devlin là một nhà xuất bản thành đạt, nó cũng không gợi ý chút nào cho cô về những việc này. Rõ ràng là tòa nhà của Devlin còn hơn là một hiệu sách ... nó là một đế chế. Và cô không nghi ngờ rằng trí óc sắc sảo

của chủ nó liên tục nghĩ ra những cách để mở rộng phạm vi hơn nữa.

Người hầu đỡ cô xuống xe và vội vàng giữ cánh cửa kính bằng một sự trang trọng đáng để dành cho việc đón tiếp hoàng tộc. Ngay khi chân cô chạm đến ngưỡng cửa, Amanda lập tức được tiếp đón bởi một quý ông tóc vàng trên dưới ba mươi tuổi. Dù chiều cao của anh ta chỉ ở mức trung bình, vóc người mảnh khảnh, nhưng dáng người năng tập thể dục khiến anh ta có vẻ cao hơn. Nụ cười của anh ta nồng ấm và thân thiện, đôi mắt màu xanh biển lấp lánh dưới cặp kính mắt gọng thép.

“Cô Briars,” anh ta nói nhẹ nhàng, rồi cúi đầu với thái độ hoan nghênh, “thật vinh hạnh được làm quen với cô. Tôi là Oscar Fretwell. Và đây là” – anh ta ra dấu về khung cảnh tấp nập xung quanh với lòng tự hào không thể nhầm lẫn – “tòa nhà Devlin. Một cửa hiệu, thư viện công cộng, phân xưởng đóng sách, cửa hàng văn phòng phẩm, nhà in, và xuất bản, tất cả đều dưới một mái nhà.”

Amanda khẽ nhún chào và để anh ta dẫn cô đến một góc nhà tương đối kín đáo, nơi những bao sách được đặt trên một cái quầy bằng gỗ dái ngựa. “Anh Fretwell, anh làm việc cho ông Devlin với tư cách gì?”

“Tôi là quản lý trưởng của anh ấy. Đôi khi tôi làm việc như một độc giả và người biên tập, và tôi giới thiệu những tiểu thuyết chưa xuất bản cho anh ấy nếu tôi nhận thấy chúng có giá trị” Anh ta mỉm cười một lần nữa. “Và đó là vận may của tôi được phục vụ cho bất cứ tác giả nào của ông Devlin, bất cứ khi nào họ yêu cầu.”

“Tôi không phải là một trong những tác giả của ông Devlin,” Amanda nói cứng.

“Vâng, tất nhiên rồi,” Fretwell nói với thái độ thận trọng rõ ràng để không làm cô khó chịu. “Tôi không định ám chỉ cô. Tôi cũng xin bày tỏ rằng tác phẩm của cô đã mang lại nhiều điều thú vị cho chính tôi và những khách hàng thân quen của chúng tôi. Sách của cô được thuê liên tục, và doanh số bán ra khá cao. Với cuốn gần đây nhất, Bóng Hình Dĩ Vãng, chúng tôi không thể đáp ứng được nhu cầu nếu đặt hàng ít hơn năm trăm cuốn.”

“Năm trăm cuốn?” Amanda giật mình khi nghe đến con số mà quên khuấy đi che giấu sự ngạc nhiên. Sách là những thứ xa xỉ, quá đắt đỏ nên hầu hết mọi người không thể mua nổi, và vì vậy, số lượng bán ra gần ba nghìn quyển của cô đã được coi là hiếm hoi. Cô đã không hề biết cho đến lúc này phần lớn sách bán ra của cô là nhờ vào lượng tiêu thụ của Devlin.

“Ồ, vâng,” Fretwell bắt đầu một cách nghiêm túc, nhưng ngừng lại khi anh ta chợt nhìn thấy một sự náo động nhỏ ở một trong các quầy. Có vẻ người thủ thư lúng túng vì có một cuốn sách được trả về trong tình trạng thảm hại. Người mượn sách, một quý bà với khuôn mặt trát một lớp phấn dày và mùi nước hoa nồng nặc, hùng hổ phản đối việc bồi thường cho cuốn sách bị hư hại. “À, đó là bà Sandby,” Fretwell thở dài nói. “Một trong những khách hàng ruột của chúng tôi. Thật đáng tiếc, bà ấy thích mượn sách và đọc nó ở tiệm làm tóc. Khi bà ấy đem trả thì cuốn

sách thường xuyên bị dính đầy bột và mấy trang sách bị dính chặt vào nhau vì sáp thơm bôi tóc.”

Amanda bật cười, liếc nhìn mớ tóc cứng ngắt quết đầy sáp lỗi thời của người đàn bà ấy. Không nghi ngờ gì bà ta – và cuốn tiểu thuyết – đã dành rất nhiều thời gian ở tiệm làm tóc. “Có vẻ là việc đó cần đến anh xử lý, anh Fretwell. Chắc anh nên dàn xếp cuộc tranh cãi ấy trong lúc tôi đứng chờ ở đây.”

“Tôi không muốn để cô một mình,” anh ta nói với vẻ hơi khó chịu. “Tuy nhiên ...”

“Tôi sẽ ở yên một chỗ mà,” Amanda nói trong khi nụ cười vẫn còn nấn ná trên môi. “Tôi không phiền đứng chờ đâu.”

Trong khi Oscar Fretwell vội vã đi dàn xếp tình huống đó, Amanda liếc nhìn xung quanh cô. Sách ở mọi nơi, xếp thành hàng ngăn nắp trên những cái kệ cao từ sàn tới trần nhà. Trần nhà cao hai tầng, một ban công tầng trên cho phép nhìn thấy phòng trưng bày ở tầng hai. Một hàng bìa sách đủ màu sắc chói lọi như đỏ, vàng, xanh, nâu khiến cho những cặp mắt được thỏa thuê ngắm nhìn, trong khi mùi hương tuyệt vời của giấy bìa, giấy da và da thuộc sục nức gần như làm Amanda háo hức. Mùi hương thoang thoảng tinh tế của lá trà cứ phảng phất trong không khí. Đối với bất kỳ ai yêu thích việc đọc sách thì nơi này thật sự là thiên đường.

Những người mượn và mua sách xếp thành nhiều hàng đứng chờ ở mấy quầy hàng chất đầy những quyển danh mục và tiểu thuyết. Những cuộn dây và giấy gói màu nâu quay liên hồi khi những người nhân viên gói hàng. Amanda đánh giá cao sự thành thạo của các nhân viên bán hàng khi họ nhanh nhẹn gói những chồng sách bằng giấy và dây buộc. Những đơn hàng lớn hơn được đóng trong những rương trà cũ thơm phức – à, đó là nguyên nhân có mùi trà – và được những người phục vụ khiêng ra ngoài xe ngựa hoặc xe chở hàng.

Oscar Fretwell mang vẻ mặt tức cười tội nghiệp khi quay lại chỗ cô. “Tôi tin là chuyện ấy đã ổn thỏa,” anh ta nói với Amanda bằng một giọng thì thầm bí ẩn. “Tôi bảo người bán hàng phải nhận cuốn sách theo tình trạng hiện tại – chúng tôi sẽ làm hết sức để sửa chữa nó lại. Tuy nhiên, tôi đã nói với bà Sandby rằng sau này bà ấy phải cố giữ mấy cuốn sách của chúng tôi cẩn thận hơn.”

“Anh nên gợi ý rằng bà ta chỉ đơn giản không dùng bột xoa tóc nữa thôi,” Amanda thì thầm lại, rồi họ nhìn nhau cười.

Fretwell gập cánh tay về mời mọc. “Tôi hộ tống cô tới văn phòng anh Devlin nhé, cô Briars?”

Ý nghĩ gặp gỡ Jack Devlin một lần nữa khiến Amanda có cảm giác xốn xang, thích thú lạ thường pha lẫn lo âu. Viễn cảnh ở bên anh khiến cô cảm thấy bối rối và kích động đến kỳ lạ. Cô vươn thẳng vai và vịn vào cánh tay của Fretwell. “Vâng, chắc chắn rồi. Tôi nên bàn thảo với anh Devlin càng sớm càng tốt.”

Fretwell liếc nhìn cô với nụ cười bối rối. “Nghe như cô không thích anh Devlin thì phải.”

“Đúng thế. Tôi nhận thấy anh ta thật ngạo mạn và thủ đoạn.”

“Ừm.” Fretwell có vẻ cân nhắc cẩn thận về những lời của cô. “Anh Devlin có thể quá quyết đoán một chút khi anh ấy quyết tâm thực hiện một mục tiêu đặc biệt nào đó. Tuy nhiên, tôi có thể đảm bảo với cô không có người nào chủ nào tốt hơn anh ấy ở Luân Đôn. Anh ấy tử tế với bạn bè và rộng lượng với tất cả những ai làm việc cho anh ấy. Mới đây anh ấy đã giúp một trong mấy tiểu thuyết gia của mình mua nhà, và còn luôn sẵn lòng chi trả cho những tấm vé nhà hát, hay tìm một bác sĩ chuyên khoa khi một trong mấy người bạn của anh ấy bị bệnh, hoặc là giúp họ bằng mọi cách để giải quyết những khó khăn riêng tư của họ ...”

Trong khi Fretwell tiếp tục mở lời ca tụng ông chủ của mình, thì Amanda thầm thêm từ “kiểm soát” vào danh sách những tính từ cô gán cho Devlin. Dĩ nhiên người đàn ông này đã làm hết sức để khiến bạn bè lẫn người làm công cảm thấy mang nợ mình ... sau đó anh ta có thể sử dụng những cảm giác mang ơn của chính họ để lợi dụng họ.

“Tại sao và làm thế nào mà anh Devlin thành một chủ một nhà xuất bản?” cô hỏi. “Anh ta không giống chút nào với những nhà xuất bản khác mà tôi biết. Tức là, anh ta dường như không giống kiểu người ham đọc sách.”

Tiếp đó là một sự ngập ngừng kỳ lạ, và Amanda nhận thấy từ vẻ mặt của Fretwell rằng có một số chuyện riêng tư thú vị liên quan tới quá khứ bí ẩn của Devlin. “Có lẽ cô nên hỏi anh Devlin ‘tại sao và làm thế nào’,” cuối cùng Fretwell nói. “Nhưng tôi có thể nói cho cô biết chuyện này: anh ấy rất thích đọc sách, và hết sức tôn trọng văn hóa viết. Anh ấy sở hữu một khả năng nhận biết rất giỏi những điểm mạnh đặc trưng của một tác giả và khuyến khích anh ta hay cô ta phát huy hết thế mạnh tiềm ẩn để vươn tới thành công.”

“Nói cách khác, anh ta thúc ép họ để tạo ra lợi nhuận,” Amanda nói khô khốc.

Nụ cười của Fretwell chứa đựng đầy ẩn ý châm chọc. “Chắc cô Briars không phản đối về việc tạo ra lợi nhuận”

“Chỉ khi nào nghệ thuật bị hy sinh vì lợi ích thương mại mà thôi, anh Fretwell.”

“Ồ, tôi nghĩ cô sẽ hiểu rằng anh Devlin hết sức tôn trọng quyền tự do sáng tác,” anh ta hấp tấp nói.

Họ đi tiếp tới phía sau tòa nhà và leo lên một cầu thang được chiếu sáng bởi những cửa sổ áp mái nối tiếp nhau. Nội thất của tòa nhà Devlin dường như cũng tương tự với bên ngoài bởi vì nó không những tiện nghi mà còn quyến rũ, với những đồ đạc trang trí có chất lượng tốt. Những căn phòng khác nhau mà họ đi ngang qua được sưởi ấm bởi những lò sưởi và ống khói,

bệ lò sưởi được làm từ đá cẩm thạch có vân, sàn nhà phủ thảm dày. Vốn nhạy cảm với bầu không khí xung quanh, Amanda nhận thấy những nhân viên trong xưởng đóng sách và xưởng in đều làm việc trong một bầu không khí vui vẻ.

Fretwell dừng lại trước cánh cửa gỗ đặc biệt và nhướng hai lông mày dò hỏi. “Cô Briars, cô có muốn xem bộ sưu tập sách hiếm của chúng tôi không?”

Amanda gật đầu và theo anh ta vào trong. Cánh cửa mở ra để lộ một căn phòng với những bức tường phần lớn là những kệ sách đóng bằng gỗ dái ngựa liền kề nhau được lắp những cánh cửa kính viền chì. Tác phẩm điêu khắc bằng thạch cao tô điểm cho trần nhà những hoa văn lớn tương xứng với tấm thảm Aubusson dày trải trên sàn nhà.

“Tất cả mấy cuốn sách này đều được bày bán sao?” Amanda hỏi giọng nghèn nghẹt, cảm thấy cứ như cô bước vào một căn phòng chứa kho báu của nhà vua.

Fretwell gật đầu. “Cô sẽ tìm thấy mọi loại sách từ sách cổ tới động vật học. Chúng tôi có một sưu tập phong phú bao gồm những bản đồ cổ và những biểu đồ thiên văn học, cả những bản gốc lẫn bản viết tay ...” Anh ta chỉ tay xung quanh, như thể những hàng sách rộng lớn này đã tự nói lên mọi thứ.

“Tôi sẽ rất thích được giam mình trong đây cả tuần,” cô bốc đồng nói.

Fretwell bật cười và dẫn cô ra khỏi phòng. Họ lên thêm một tầng nữa để đến một dãy phòng làm việc. Trước khi Amanda kịp ổn định lại tâm trạng xôn xao bất chợt của mình, thì Fretwell đã mở cánh cửa gỗ dái ngựa và đẩy nhẹ cô qua ngưỡng cửa. Những ấn tượng ập đến với cô ... cái bàn làm việc đồ sộ, lò sưởi lát cẩm thạch to lớn và những chiếc ghế bọc da bên cạnh, không gian nam tính thanh lịch cùng với giấy dán tường kẻ sọc màu nâu sẫm. Ánh sáng mặt trời tràn qua dãy khung cửa sổ cao hẹp. Căn phòng có mùi da thuộc và giấy in, quện với mùi thơm tự nhiên thoang thoảng của thuốc lá.

“Rất cuộc,” một giọng nói trầm trầm quen thuộc, phảng phất cả nét cười cợt vang lên, và Amanda nhận ra Devlin lấy làm thích thú bởi sự thật cuối cùng thì cô đã tới gặp anh ta. Nhưng cô chẳng có sự lựa chọn nào hết, phải vậy không?

Devlin cúi đầu với một cử chỉ vừa trịnh trọng vừa chế giễu, và anh chột cười toe toét khi tia nhìn màu xanh rà soát khắp người cô. “Cô Briars thân mến của tôi,” giọng điệu của anh bằng cách nào đó đã xóa hết vẻ chân thật trong lời nói, “chưa bao giờ tôi trải qua một buổi sáng dài đến thế này, vì mong chờ cô đến. Tôi gần như không thể kiềm chế mình lao ra đứng ngoài đường để đợi cô.”

Cô quắc mắt nhìn anh. “Nếu có thể, tôi muốn nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề của chúng ta rồi để tôi còn về.”

Devlin toét miệng cười như thể cô nói điều gì đó thú vị lắm chứ không phải là những lời chua cay. “Cô lại ngồi gần ngọn lửa đi,” anh dỗ ngọt.

Ánh lửa rực rỡ phía sau bức màn bằng sắt mạ vàng trông thật mời gọi. Sau khi cởi nón,áo khoác và để chúng lên cánh tay đang chờ đợi của Oscar Fretwell, Amanda tự ngồi xuống một cái ghế da.

“Cô uống chút gì với tôi chứ?” Devlin mời với tất cả sự quyến rũ và quan tâm. “Tôi thường uống cà phê vào giờ này.”

“Tôi thích trà hơn,” cô nói ngắn gọn.

Devlin liếc nhìn Fretwell với đôi mắt màu xanh lấp lánh. “Trà và một đĩa bánh quy ngọt,” anh nói với người quản lý, người ngay tức khắc biến mất và để họ lại một mình.

Amanda e dè liếc nhìn người nói chuyện cùng cô, và cảm thấy hai lòng bàn tay trở nên ươn ướt bên trong đôi găng tay da của mình. Thật không đúng đắn khi một người đàn ông lại đẹp trai quá mức ấn tượng đến vậy, đôi mắt xanh của anh thậm chí còn đẹp lạ lùng hơn là cô từng nhớ, mái tóc đen của anh cắt vừa đủ để lộ mớ tóc dày hơi gọn sóng. Thật là lạ khi một người đàn ông cao to, cường tráng đến thế mà lại có lòng yêu thích sách. Anh trông không giống một học giả, cũng không giống kiểu người ở trong phòng làm việc, thậm chí trong một phòng to lớn như phòng này.

“Anh có một tòa nhà lộng lẫy thật, anh Devlin,” cô nói. “Không nghi ngờ gì là mọi người đều nói với anh như vậy.”

“Cám ơn cô. Nhưng nơi này cũng chưa thật đúng những dự định sau này. Tôi chỉ vừa bắt đầu thôi.” Devlin ngồi xuống cạnh cô và duỗi thẳng đôi chân dài ra phía trước, ngắm nghía hai mũi giày đen bóng loáng của mình. Anh ta ăn mặc cũng chỉnh tề như tối qua, một chiếc áo khoác hợp mốt nhưng đơn giản mở đẳng trước, cùng với quần len xám đồng bộ.

“Vậy tất cả việc kinh doanh này còn tiến xa đến đâu?” cô hỏi trong khi bắn khoăn anh còn muốn thêm gì nữa.

“Năm nay tôi sẽ mở thêm nửa tá cửa hàng trong cả nước. Trong hai năm nữa tôi sẽ tăng gấp ba lần con số đó. Tôi sẽ thu mua mọi tờ báo đáng được sở hữu, và còn nhiều tờ tạp chí khác nữa mà tôi nhắm vào nó.”

Amanda tất nhiên không thể bỏ qua sự thật rằng một địa vị như thế sẽ đi kèm theo một quyền lực xã hội và chính trị đáng nể. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông trẻ có khuôn mặt cứng rắn ngồi trước cô với chút bắn khoăn. “Anh rất có tham vọng,” cô nhận xét.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng. “Cô thì không à?”

“Không, không chút nào.” Cô ngừng lại để suy xét vấn đề này một cách cẩn thận. “Tôi không có tham vọng to tát về sự giàu sang hay thế lực. Tôi chỉ ao ước được an toàn và thoải mái, và có lẽ một ngày nào đó sẽ đạt đến sự thành công nhất định trong nghề nghiệp của mình.”

Cặp chân mày anh hơi nhướn lên. “Cô không nghĩ giờ đây mình đã thành công rồi à?”

“Chưa đâu. Tôi còn thấy rất nhiều lỗi trong tác phẩm của mình.”

“Tôi không thấy vậy,” anh dịu dàng nói.

Amanda không thể ngăn được một màu hồng lan lên từ cổ họng khi cô bị tia nhìn chăm chú của anh chiếm giữ. Hít một hơi thật sâu, cô cố gắng để sự bình tĩnh của mình không biến mất. “Cứ tán dương tôi như anh muốn, anh Devlin,” cô nói. “Tôi sẽ không mềm lòng chút nào. Tôi chỉ có một mục đích cho cuộc gặp anh hôm nay – và đó là để thông báo với anh rằng tôi sẽ không bao giờ đồng ý với kế hoạch xuất bản cuốn *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* của anh.”

“Trước khi cô cự tuyệt,” anh lịch sự đề nghị, “sao cô không nghe tôi nói hết? Tôi có một đề nghị mà cô sẽ thấy thú vị.”

“Rất tốt.”

“Trước tiên tôi muốn xuất bản cuốn *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* theo dạng tiểu thuyết dài tập.”

“Một bộ *tiểu thuyết dài tập*,” Amanda lặp lại tỏ vẻ không tin. Cô cảm thấy bị xúc phạm bởi ý tưởng ấy, khi những bộ tiểu thuyết dài tập đều đồng loạt được coi là thua xa bộ tiểu thuyết chuẩn gồm ba cuốn về chất lượng lẫn tầm quan trọng. “Anh không thể có ý định sẽ in từng tập phát hành hàng tháng như một trong mấy tờ tạp chí của anh được!”

“Và sau khi tập cuối cùng được xuất bản,” Devlin đều giọng nói tiếp, “tôi sẽ lại in nữa, lần này sẽ là một ấn phẩm bao gồm ba tập, với bìa vải, những trang minh họa, bản khắc gỗ, và viền sách mạ vàng.”

“Sao không đơn giản chỉ xuất bản nó theo cách đó ngay từ đầu? Anh Devlin, tôi không phải người tiểu thuyết nhiều tập, và cũng không hy vọng trở thành như vậy.”

“Phải, tôi biết.” Dù Devlin có vẻ thoải mái, anh chồm người ra trước và nhìn chăm chăm vào cô bằng đôi mắt xanh lấp lánh sự hăng hái và nhiệt tình. “Khó mà trách cô có thái độ đó. Có rất ít những bộ tiểu thuyết dài tập mà tôi từng đọc lại đủ hay để thu hút sự quan tâm của công chúng. Và đòi hỏi phải có một văn phong thật đặc biệt ... mỗi kỳ xuất bản phải độc lập, kèm theo phần kết thúc hồi hộp khiến độc giả trông chờ vào tập tiếp theo. Một nhiệm vụ không dễ dàng gì đối với bất kỳ tác giả nào.”

“Tôi không thấy *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* hợp với kiểu đó chút nào,” Amanda nói có vẻ không tán thành.

“Vậy mà có đấy. Có thể dễ dàng chia nó ra thành một tập gồm ba mươi trang, với những đoạn cao trào để khiến cho mỗi tập thật thú vị. Bỏ ra một chút công sức, tôi với cô có thể chỉnh sửa nó sao cho hợp với cấu trúc của tiểu thuyết nhiều tập.”

“Anh Devlin,” Amanda nói một cách mạnh mẽ, “Ngoài việc tôi *hoàn toàn* không có chút hứng thú nào để được biết đến như một tác giả viết truyện nhiều tập, tôi khó mà bị mê mẩn bởi cái viễn cảnh anh làm biên tập viên cho tôi. Tôi cũng không sẵn lòng mất thời gian để chỉnh sửa cuốn tiểu thuyết mà tôi chỉ được trả có mười bảng cởn con con ấy.”

“Tất nhiên.” Trước khi Devlin nói tiếp, Fretwell đã bước vào phòng mang theo một khay trà bằng bạc.

Sau khi đặt cái khay lên chiếc bàn nhỏ kế bên ghế Amanda, Fretwell rót trà vào một cái tách bằng sứ Trung Quốc, rồi chỉ vào cái đĩa chứa sáu cái bánh quy nhỏ ngon tuyệt. Những vụn đường óng ánh ngon mắt trên bề mặt mỗi cái bánh. “Mời cô dùng thử một cái, cô Briars,” anh ta gợi ý.

“Cám ơn anh, nhưng thôi ạ,” Amanda tiếc nuối nói và mỉm cười sau lưng anh ta khi anh ta cúi người chào rồi rời khỏi phòng một lần nữa. Cô cời đôi găng tay một cách khéo léo và đặt chúng lên cạnh ghế. Cô bỏ sữa và đường vào tách trà, khuấy lên rồi thông thả nhấp nhấp nó. Vị trà ngọt ngào, đậm đà, và cô nghĩ nếu ăn kèm với một cái bánh quy thì mới ngon làm sao. Tuy nhiên, với thể trạng tiêu hóa chậm như cô, thì dùng thêm một viên kẹo hay cái bánh nhân hoa quả đường như sẽ làm tất cả quần áo của cô càng chật hơn vào ngày mai. Chỉ có một cách giữ eo cô tương đối thon thả là tránh ăn đồ ngọt và thường xuyên đi bộ nhanh.

Đáng bực mình là người đàn ông kế bên dường như đọc thấu ý nghĩ của cô. “Cô ăn bánh đi,” anh chậm rãi nói. “Nếu cô lo lắng về ngoại hình của mình, thì bảo đảm với cô là ngoại hình của cô đẹp toàn diện. Tôi, thay mặt mọi người, thấy thế.”

Amanda tràn ngập xấu hổ và bực bội. “Tôi tự hỏi sẽ mất bao lâu trước khi anh nói về chủ đề khó chịu của tối hôm đó!” Với lấy một cái bánh, cô cắn chiếc bánh ngọt và giận dữ nhìn anh.

Devlin ngoác miệng cười và chống hai khuỷu tay lên đầu gối, rồi nhìn cô chăm chú. “Chắc chắn không phải là khó chịu.”

Cô nhai cái bánh một cách nóng nảy và suýt sặc khi uống ngụm trà nóng. “Phải, nó có đấy! Tôi bị lừa gạt và gạ gẫm, và tôi sẽ không thích gì hơn là quên phứt mọi chuyện đi.”

“Ồ, tôi sẽ không để cô quên đâu,” anh quả quyết với cô. “Nhưng về chuyện cô bị gạ gẫm ... đâu

phải cứ như là tôi nhảy xổ vào người cô từ trong bóng tối. Mà cô chào đón tôi gần như ở mỗi bước đi ấy chứ.”

“Anh không phải người như tôi nghĩ! Và tôi cũng định tìm hiểu chính xác tại sao bà Bradshaw âm mưu đưa anh đến thay vì người mà bà ấy nên cử đến. Ngay sau khi tôi rời khỏi cái tòa nhà này, tôi sẽ đi thẳng đến chỗ bà Bradshaw để yêu cầu giải thích.”

“VẬY Ể TÔI LÀM VIỆC ĐÓ.” Cho dù giọng nói của anh vẫn bình thường, nhưng tỏ ý rõ ràng là anh không để cô có cơ hội tranh cãi. “Tôi cũng định tới thăm bà ấy hôm nay. Cô chẳng có lý do gì phải mạo hiểm danh tiếng của mình bằng cách bị bắt gặp tới nhà chứa của bà ấy. Trong bất kỳ tình huống nào, bà ấy cũng sẽ giải thích với tôi nhiều hơn là với cô.”

“Tôi đã biết bà ấy sẽ nói gì rồi.” Những ngón tay của Amanda giữ chặt quanh tách trà sứ ấm áp. “Bà Bradshaw rõ ràng là lấy chúng ta ra làm trò cười.”

“ĐỂ RỒI XEM.” Devlin đứng dậy và đi về hướng lò sưởi, gạt tấm che mạ vàng lên để sắp xếp lại mấy khúc củi bằng thanh còi sắt. Ngọn lửa lại cháy bùng lên, tỏa ra một hơi ấm dễ chịu vào không khí.

Amanda sững sờ bởi hình dáng của anh ta. Dường như, trong ánh sáng rực rỡ chói lòa của ngọn lửa, vẻ ung dung tự tin của anh được cân bằng bởi một điều gì đó mà cô chưa nhìn thấy ở anh trước đây, một sự kiên trì chắc chắn không có giới hạn. Cô biết anh là loại người sẽ ve vãn, tán tỉnh, tranh luận, có lẽ còn bắt nạt và đe dọa bất cứ ai dám ngăn chân, cản trở anh có được những gì anh muốn. Với một nửa dòng máu Ai Len, không được xuất thân từ gia đình quyền quý thì cho dù với vẻ ngoài và những ưu điểm của anh ... anh hẳn đã rất vất vả để leo lên được vị trí thành đạt như thế này. Devlin chắc chắn phải lao động và hy sinh rất nhiều. Giá mà anh không phải là một tên phóng đảng tự mãn đến mức bực mình, thì cô sẽ thấy anh có rất nhiều điểm để khâm phục.

“MƯỜI BẢNG CỎN CON,” anh nói, nhắc cô nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy của họ về tiền công cô được trả cho cuốn tiểu thuyết chưa được xuất bản. “Và một bản hợp đồng tiền nhuận bút nếu cuốn sách này được xuất bản?”

Amanda cười nhăn nhó và nhún vai. “Tôi biết có ít cơ may nhận được bất cứ gì. Nhiều tác giả chẳng có cách gì khiến một nhà xuất bản chịu trách nhiệm về phí tổn của anh ta. Tôi hoàn toàn đoán trước rằng ông Steadman tuyên bố rằng không có lãi, bất kể doanh số bán ra như thế nào.”

Gương mặt của Devlin chợt không có chút cảm xúc nào. “Mười bảng không phải một số tiền ít cho một cuốn tiểu thuyết đầu tay. Tuy nhiên, tác phẩm của cô hiện giờ đáng giá hơn thế nhiều. Dĩ nhiên là tôi chẳng trông mong có được sự hợp tác của cô nếu không đề nghị trả cô một khoản tiền phù hợp cho *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*.”

Amanda rót thêm trà vào tách, hết sức ra vẻ thờ ơ tốt cùng trong cuộc nói chuyện. “Tôi tự hỏi, anh cho khoản tiền bao nhiêu là ‘phù hợp’?”

“Xét đến sự công bằng và mối quan hệ làm ăn tốt đẹp, tôi sẵn sàng trả cho cô năm ngàn bảng để được quyền xuất bản *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* như tôi đã nêu, đầu tiên là dưới dạng tiểu thuyết nhiều tập và sau đó là tác phẩm ba tập. Tôi cũng sẽ trả trước cho cô toàn bộ số tiền, chứ không chia ra trả từng tháng.” Anh nhướn một bên lông mày sậm dò hỏi. “Cô nghĩ sao về chuyện đó?”

Amanda suýt đánh rơi cái muỗng. Cô lóng ngóng khuấy thêm một ít đường trong tách trà với vài nhịp khuấy run rẩy trong khi đầu óc cô chấn động. Năm ngàn bảng... số tiền gần gấp đôi số cô được trả cho cuốn tiểu thuyết gần đây nhất của mình. Mà đây lại cho tác phẩm hầu như đã hoàn thành rồi.

Cô cảm thấy tim mình đập thành thịch dội vào lồng ngực với những nhịp đập gấp gáp. Lời đề nghị dường như quá có lợi để là thật ... ngoại trừ cô sẽ mất rất nhiều tiếng tăm nếu cuốn tiểu thuyết này phát hành theo kiểu truyện dài tập. “Tôi nghĩ lời đề nghị của anh thật đáng suy xét,” cô thận trọng nói, “dù tôi không quan tâm với ý tưởng được biết đến như một tác giả tiểu thuyết tạp chí.”

“Vậy thì cho phép tôi cho cô thêm vài con số để cô suy nghĩ kỹ lại, cô Briars. Tôi đoán chừng cô đã bán được ba ngàn bản cuốn tiểu thuyết mới nhất của cô –”

“Ba ngàn năm trăm,” Amanda nói với một chút phòng thủ.

Devlin gật đầu với nụ cười vương trên khóe miệng anh. “Con số ấn tượng cho một bộ tiểu thuyết ba tập. Tuy nhiên, nếu cô để tôi xuất bản theo từng kỳ, thì chúng ta sẽ bắt đầu in cỡ mười ngàn bản, và tôi hoàn toàn mong đợi nó sẽ tăng gấp đôi vào tháng tiếp theo. Vào kỳ phát hành cuối cùng, tôi sẽ cho in khoảng sáu mươi ngàn bản. Không, cô Briars, tôi không đùa đâu – tôi luôn tỉnh táo khi bàn chuyện làm ăn. Chắc cô đã nghe về Dickens trẻ tuổi rồi chứ, phóng viên của mục *Bản tin thời sự buổi tối* ấy? Anh ta và nhà xuất bản của mình, Bentley, đang bán ít nhất là một trăm ngàn bản mỗi tháng cho cuốn *The Pickwick Papers*.”

“Một trăm ngàn bản,” Amanda lặp lại, không cần che giấu sự ngạc nhiên của mình. Dĩ nhiên, cô và mọi người trong giới văn chương ở London này đã quen thuộc với Charles Dickens, khi bộ tiểu thuyết *Pickwick* của anh ta đã làm công chúng say mê vì tính vui nhộn và hài hước của nó. Mỗi một số đều được săn đón điên cuồng bởi những đại diện bán sách trên Magazine Day, trong khi đó những lời nói châm biếm và thành ngữ trong tác phẩm được trao đổi trong quán rượu và quán cà phê. Những chủ tiệm sách để những bản *Pickwick* ở sau quầy để đọc cùng với khách hàng. Nam sinh nhét mấy số báo giữa những trang sách ngữ pháp của họ, bất kể những lời quở trách nghiêm khắc mà họ nhận được khi bị bắt quả tang. Dù công chúng phấn khích với *Pickwick*, song, Amanda không nghĩ rằng doanh số bán ra của Dickens lại cao đến thế.

“Anh Devlin,” cô tư lự nói, “tôi chưa bao giờ bị cho là khiêm tốn, dối trá hay những điều tương tự. Tôi biết là một tác giả, tôi có khả năng nhất định. Nhưng tác phẩm của tôi không thể sánh được với tác phẩm của ông Dickens. Văn phong của tôi không dí dỏm, mà tôi cũng không thể bắt chước anh ta –”

“Tôi không muốn cô bắt chước ai hết. Tôi muốn xuất bản một tiểu thuyết nhiều kỳ được viết theo phong cách *của cô*, cô Briars ... một cái gì đó sâu sắc và lãng mạn. Tôi hứa với cô, công chúng sẽ trung thành đôi theo *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* sít sao như họ đọc những bộ tiểu thuyết hài hước.”

“Anh không thể hứa một việc như thế,” Amanda nói.

Hàm răng trắng của Devlin sáng lên bởi một nụ cười bất chợt. “Đúng là không thể. Nhưng tôi sẵn sàng chấp nhận mạo hiểm nếu cô đồng ý. Dù việc này có thành công hay không, thì cô Briars, cô cũng sẽ có tiền trong tay ... và cô sẽ tự do dành hết quãng đời còn lại để viết những cuốn tiểu thuyết ba tập, nếu như đó là ước mơ của cô.”

Anh khiến Amanda giật bắn mình vì nghiêng người qua ghế cô, chống tay lên tay cầm của chiếc ghế gỗ dái ngựa. Cho dù muốn, cô cũng không thể đứng lên mà không làm cơ thể cô chạm vào anh. Cô cảm thấy đôi chân anh chạm nhẹ vào phía trước váy của cô. “Đồng ý đi, Amanda,” anh tán tỉnh. “Cô sẽ không bao giờ hối tiếc.”

Amanda khó nhọc ngả người tựa vào lưng ghế. Cặp mắt xanh hút hồn của Devlin trên gương mặt nam tính đẹp hoàn hảo đến mức như được lấy ra từ trong tranh hay tượng điêu khắc. Không có chút gì là quý tộc trong dáng vẻ của anh. Anh mang vẻ trần tục, gợi cảm mà không thể phớt lờ đi được. Nếu như anh giống một thiên thần, thì sẽ là một thiên thần sa ngã.

Cả cơ thể cô dường như rợn rùng đáp lại anh. Cô hít vào mùi hương say mê của da thịt anh, mùi vị đàn ông mãi mãi ở trong trí nhớ của cô. Anh khiến cô khó mà nghĩ được thông suốt, khi tất cả thứ cô muốn là áp sát cơ thể mình vào cơ thể anh và trượt tay bên dưới lớp quần áo của anh. Ở đâu đó trong tâm trí mình, cô tuyệt vọng nhận ra rằng cuộc gặp gỡ với anh hoàn toàn không có tác dụng làm im lặng những ham muốn thể xác không mong muốn của cô

Nếu cô nhận lời anh, thì cô sẽ phải gặp anh, nói chuyện với anh, và bằng mọi giá che giấu những phản ứng phản bội của bản thân đối với anh. Không có gì đáng tội nghiệp, nực cười hơn là một cô gái già bấn loạn theo đuổi một người đàn ông đẹp trai – hình mẫu này là kiểu thường xuất hiện trong những vở hài kịch và những cuốn sách. Cô không được để mình bị rơi vào tình cảnh như thế.

“Tôi e là không thể,” Amanda nói với ý định dùng một giọng điệu chối bỏ quyết liệt. Thay vào đó, giọng nói của cô lại hụt hơi đến mức bực mình. Cô cố tránh nhìn anh, nhưng anh đang đứng lù lù ngay trước mặt cô, khuôn mặt và thân thể anh dường như đã choán hết tầm nhìn của cô. “Tôi ... tôi cảm thấy có một lòng trung thành nhất định với ông Sheffield, người xuất bản hiện

thời của tôi.”

Nụ cười nhẹ của anh không có chút gì là tán tụng. “Tin tôi đi,” anh chế giễu, “Sheffield biết nhiều hơn là việc dựa dẫm vào lòng trung thành của những tác giả. Anh ta sẽ không ngạc nhiên về việc cô ra đi.”

Amanda quắc mắt nhìn anh. “Anh đang ám chỉ rằng tôi có thể bị mua chuộc ư, anh Devlin?”

“Tại sao không, phải đấy, cô Briars, tôi cho là có.”

Cô thật muốn cho anh thấy là anh đã sai. Nhưng ý nghĩ về năm ngàn bảng quá cám dỗ để cưỡng lại. Lòng mảy của cô nhú lại. “Anh sẽ làm gì nếu tôi bác bỏ lời đề nghị của anh?” cô hỏi.

“Đằng nào tôi cũng sẽ xuất bản sách của cô, và tôn trọng bản thỏa thuận ban đầu của cô với Steadman. Cô sẽ vẫn kiếm ra tiền, cô gái ngọt ngào à. Nhưng chẳng có nhiều như mức đó đâu.”

“Còn về lời đe dọa nói cho mọi người biết của anh về cái đêm chúng ta ...” Những từ ngữ rối tung lên và dồn lại nghẹn cứng nơi cổ họng Amanda. Cô nuốt khan và nói tiếp. “Anh vẫn định hăm dọa tôi với sự thật anh và tôi –”

“Suýt nữa đã làm tình ư?” anh gợi ý dùm, và nhìn cô chăm chú theo cái cách khiến mặt cô nhức nhối vì hơi nóng.

“Không có gì liên quan đến yêu đương ở đây,” cô bật lại.

“Có lẽ là không,” anh thừa nhận và cười nhẹ. “Nhưng đừng để chúng ta khiến cuộc thương lượng tệ đến mức đó, cô Briars. Sao cô không đơn giản đồng ý lời đề nghị của tôi để tôi khỏi phải nhờ vào mấy biện pháp khủng khiếp ấy nhỉ?”

Amanda mở miệng định hỏi câu khác thì chợt cánh cửa rung lên vì tiếng đập mạnh của nắm đấm, hoặc có lẽ là của một chiếc giày.

“Ngài Devlin,” giọng nói nghèn nghẹn của Oscar Fretwell vang lên. “Ngài Devlin, tôi dường như không thể - ối!”

Âm thanh của trận ẩu đả và cơ thể vận lộn vụng qua cánh cửa. Nụ cười của Devlin nhòa dần, và anh quay người khỏi Amanda với vẻ đột nhiên cau có. “Cái quái gì ...?” anh lầm bầm, và sải bước dài về phía cánh cửa. Anh chợt khựng lại khi cánh cửa gỗ dái ngựa bật mở tung ra, hiện ra một quý ông to lớn, khuôn mặt giận dữ với bộ quần áo đẹp nhàu nhĩ và bộ tóc giả màu nâu đội lệch. Có mùi chua tỏa ra từ hắn ta, thậm chí còn nồng nặc bay đến tận chỗ Amanda ngồi. Cô nhăn mũi ghê tởm, tự hỏi làm sao mà một người đàn ông có thể say xỉn đến thế này vào lúc sáng sớm.

“Devlin,” hắn ta hét rống lên khiến cái quai hàm béo bệu run lên vì phẫn nộ, “Tao đã dồn được mày vào đường cùng như một con cáo rồi, mày sẽ không chạy thoát khỏi tao được đâu! Mày sẽ phải trả giá cho những gì đã làm!”

Ngay phía sau hắn, Fretwell cố giằng ra khỏi người đàn ông lực lưỡng đi cùng, tên này trông như kiểu dân giang hồ được thuê. “Ngài Devlin,” Fretwell thở hổn hển, “cẩn thận đấy. Đây là Ngài Tirwitt ... người mà ... ờ, ông ta hình như cho rằng mình đã bị phỉ báng trong cuốn sách của bà Bradshaw –”

Tirwitt đóng sầm cánh cửa trước mặt Fretwell và quay về phía Devlin, tay vung vẩy cây ba toong bằng bạc nặng. Lập cập, hắn ấn vào một cái chốt được giấu trên tay cầm, và một lưỡi dao hai lưỡi bật ra từ cuối cây gậy, biến nó thành một vũ khí chết người. “Mày là đồ ma quỷ dưới địa ngục,” hắn hằn học nói, cặp mắt sẫm màu, ti hí lóe lên trên khuôn mặt đỏ bừng khi hắn ta nhìn chòng chọc vào Devlin. “Tao sẽ trả thù mày và đồ chó cái hiểm độc Bradshaw kia. Với mỗi một tờ mày xuất bản về tao, tao sẽ cắt mày ra từng miếng, và đem thịt mày cho –”

“Ngài Tirwitt đúng không?” ánh nhìn chăm chú sắc bén của Devlin khóa chặt trên gương mặt béo phệ của hắn ta. “Nếu ông bỏ cái thứ chết tiệt kia đi, chúng ta sẽ bàn bạc vấn đề của ông như những người có lý trí. Nếu ông không để ý, thì có một quý cô hiện diện ở đây. Chúng ta sẽ để cô ấy đi, và sau đó –”

“Bất cứ con đàn bà nào được thấy ở cùng mày thì đích phải là quý cô,” Tirwitt cười khẩy, chỉ trỏ lung tung bằng cây gậy có lưỡi dao ở đầu. “Tao sẽ không đặt con ả này ở vị trí cao hơn con điểm Gemma Bradshaw ấy.”

Vẻ lạnh lẽo chết người xuất hiện trên gương mặt Devlin, và anh bước tới phía trước, dường như chẳng quan tâm đến sự đe dọa của cây gậy.

Amanda hấp tấp xen vào. “Này anh Devlin,” cô mạnh dạn nói, “tôi thấy màn biểu diễn này xuất sắc đấy. Có phải đây đại loại là màn hài kịch anh sắp đặt sẵn để cố dọa tôi sợ mà ký vào bản hợp đồng hay không? Hay là anh có thói quen đón tiếp những kẻ điên khùng trong văn phòng vậy?”

Đúng như cô dự tính, sự chú ý của Tirwitt bị thu hút về phía cô. “Nếu tao có bị điên khùng,” hắn gầm gừ, “thì chỉ do cuộc sống của tao đã bị phá hoại đến cùng cực. Tao bị biến thành trò cười cho thiên hạ vì những lời dối trá đầy xấu xa và không tưởng mà tên khốn này đã xuất bản. Hủy hoại cuộc đời của người ta chỉ vì lợi nhuận ... hừ, giờ đến lúc phải cho hắn ném mùi bị trừng phạt rồi!”

“Tên ông chưa bao giờ được đề cập trong sách của bà Bradshaw,” Devlin bình thản nói. “Tất cả các nhân vật đều được giấu kín.”

“Có những chuyện riêng nhất định nào đó của tao đã bị tiết lộ một cách trơ trẽn ... đủ nhiều để

người ta xác định được đó là tao. Vợ tao đã bỏ đi, còn bạn bè cũng ruồng bỏ tao nốt ... tao đã bị tước đoạt hết mọi thứ quan trọng.” Tirwitt thở nặng nhọc, cơn giận dữ điên cuồng của hắn tăng lên. “Giờ tao chả còn gì để mất,” hắn thì thào. “Và tao sẽ kéo mày xuống theo, Devlin.”

“Chuyện này thật nhảm nhí,” Amanda sẵn giọng ngắt lời. “Xét về thói cư xử này ... nó thật lỗ bịch, thừa ngài. Tôi chưa bao giờ chứng kiến cái kiểu cư xử xúc phạm thái quá như thế này bao giờ - tại sao à, tôi thật muốn đưa ngài vào cuốn sách của mình.”

“Cô Briars,” Devlin cẩn trọng nói, “đây là lúc tốt cho cô ngậm miệng lại đấy. Để tôi giải quyết việc này.”

“Không có gì để giải quyết cả!” Tirwitt hét lên, lao về phía trước như một con bò đực bị thương và lẹ làng vung thanh kiếm thành một vòng cung. Devlin nhảy tránh sang bên, nhưng không kịp trước khi con dao đâm trúng anh, xuyên thủng qua làn vải ghi lê và áo sơ mi của anh.

“Trốn ra đằng sau bàn đi,” Devlin quát Amanda.

Thay vì trốn đi Amanda lại lùi về bức tường, và kinh ngạc quan sát. Con dao chắc phải cực kỳ sắc bén, cô nghĩ, mới dễ dàng chém xuyên qua hai lớp vải áo. Một vết đỏ thẫm nhanh chóng ngấm qua lớp vải. Devlin dường như không chú ý đến vết thương trên bụng anh khi thận trọng đi vòng quanh phòng.

“Ông đã thể hiện rõ ý của mình rồi,” Devlin nói bằng một giọng khe khẽ, ánh mắt anh khóa ánh mắt của người đàn ông kia. “Giờ hãy đặt cái đó xuống, nếu không thì ông sẽ sớm thấy mình trong nhà tù Bow Street.”

Việc nhìn thấy máu hình như chỉ càng làm Ngài Tirwitt kích động muốn hành động thêm. “Tao chỉ vừa mới bắt đầu thôi,” hắn nặng nề nói. “Tao sẽ xẻo mày như một con ngỗng Giáng sinh trước khi mày phá hủy thêm bất kỳ cuộc đời nào nữa. Mọi người sẽ cảm ơn tao.”

Devlin nhảy lùi về sau bằng sự nhanh nhẹn đáng nể khi cây gậy chết chóc rít qua không khí một lần nữa, chỉ lệch khỏi anh một chút. “Mọi người cũng sẽ thấy cảnh ông đong đưa trong gió ... họ luôn luôn thích một cảnh tượng treo cổ đúng nghĩa, đúng không?”

Amanda bị ấn tượng bởi sự nhanh trí của Devlin vào lúc như thế này. Thế nhưng, Ngài Tirwitt rõ ràng là đã phát cuồng đến nỗi không còn màng đến hậu quả về hành động của hắn. Hắn tiếp tục tận dụng lợi thế của mình, cây gậy rít lên và đâm mạnh khi hắn gắng sức cắt cho được một phần cơ thể của Devlin. Devlin lùi tới cái bàn, cảm thấy cạnh bàn chạm vào sau hông anh, và anh chụp lấy cuốn từ điển bằng da để sử dụng nó như một lá chắn. Lưỡi kiếm chém ngọt qua phần bìa, Devlin ném mạnh cuốn sách nặng trĩu vào đối thủ. Xoay né sang bên, cú ném bị chệch hướng trúng đúng vai ngài Tirwitt, hắn hét lên một tiếng điên cuồng khi cảm nhận được sự đau đớn, rồi sau đó lao vào Devlin với cây gậy một lần nữa.

Trong khi hai người đàn ông ẩu đả nhau, Amanda cuống cuống liếc nhìn quanh phòng, ánh mắt cô dừng lại trên những dụng cụ cờ lửa bằng sắt gần lò sưởi. “Tuyệt vời,” cô thì thầm, nhanh nhẹn chụp thanh cờ dài có cán bằng đồng.

Ngài Tirwitt quá mãi lo cố gắng giết người nên chẳng chú ý việc cô tiếp cận từ phía sau hẳn. Nắm thanh cờ bằng cả hai tay, Amanda nâng cái dùi cui dùng tạm lên. Cô giáng vào phía sau đầu hắn ta với đủ lực mà cô nghĩ là cần thiết. Ý định của cô là chỉ đánh bất tỉnh chứ không phải giết chết hẳn. Song, vì không có quen với việc đánh đập, cú đầu tiên cô đập trúng nhưng không đủ mạnh. Đó là một cảm giác kỳ lạ, đánh trúng hộp sọ của một người đàn ông bằng một thanh cờ. Hai bàn tay cô dội lại với sự lạ lùng, hơn là tiếng va chạm đáng sợ do hung khí gây ra. Trước sự kinh hoàng của cô, Ngài Tirwitt xoay người đối mặt với cô, vẻ ngơ ngác xoắn trên mặt của hắn. Cây gậy run lên trong bàn tay múp míp. Amanda đập hắn lần nữa, lần này trúng vào trán, hắn khựng lại vào lúc cú đánh của cô trúng đích.

Ngài Tirwitt từ từ đổ sụp xuống sàn, mắt nhắm lại. Thả rơi thanh cờ ngay tức thì, Amanda đứng đó với cảm giác choáng váng. Cô nhìn Devlin cúi xuống trên người đàn ông vừa ngã xuống.

“Tôi đã giết ông ta rồi sao?” cô run rẩy hỏi.

Chương 5 (Người dịch :lephngoc)

“Không, cô không giết hắn,” Devlin trả lời câu hỏi lo lắng của Amanda. “Tiếc thật, nhưng hắn sẽ sống.” Bước qua người đàn ông đang nằm bất tỉnh, anh lập tức sải bước dài đến cửa, và mở toang cửa để lộ ra gương mặt đầy mong đợi của tên côn đồ được thuê. Trước khi tên đó kịp phản ứng lại, Devlin đã tung nắm đấm vào bụng hắn, khiến hắn kêu rên ầm ĩ và đổ sụp xuống sàn. “Fretwell,” Devlin gọi với giọng hầu như không thay đổi khiến người khác có thể cho rằng anh chỉ gọi người đến để yêu cầu một khay trà khác. “Fretwell, anh ở đâu?”

Người quản lý xuất hiện trong tích tắc, thở hổn hển vì gắng sức chạy và dẫn theo phía sau lưng là hai anh chàng to lớn lực lưỡng. Devlin rõ ràng cảm thấy yên tâm khi nhân viên của mình bình an vô sự.

“Tôi vừa báo với cảnh sát Bow street,” Fretwell nói không ra hơi, “và gọi thêm hai nhân viên nhà kho tới giúp giải quyết bọn ...” Anh liếc nhìn tên côn đồ đáng tởm. “Bọn vô lại này,” rồi kết thúc với vẻ mặt nhăn nhó.

“Cám ơn,” Devlin mĩa mai đáp trả. “Anh làm tốt đấy, Fretwell. Tuy nhiên, có vẻ như cô Briars đã nắm chắc được tình hình.”

“Cô Briars ư?” Người quản lý ném cái nhìn hoang mang về phía Amanda, người đang đứng bên kia cơ thể nằm bẹp dí của Tirwitt. “Ý anh không phải nói cô ấy ...?”

“Đánh văng óc hăn ra,” Devlin nói, và hai khõe miệng chọt giật lên với vẻ thích thú không kiềm chế nổi.

“Anh Devlin, trước khi anh tiếp tục lấy tôi ra làm trò hề,” Amanda nói, “có lẽ anh nên lo cho vết thương của mình trước khi bị chảy máu đến chết trước mặt chúng tôi đấy.”

“Trời đất!” Fretwell la lên khi nhìn thấy vết máu đang lan rộng thấm qua cái áo ghi-lê sọc-xám của Devlin. “Tôi sẽ đi gọi bác sĩ. Tôi không nhận ra tên điên này đã làm anh bị thương.”

“Chỉ là vết thương nhẹ thôi,” Devlin nói một cách đơn giản. “Tôi không cần bác sĩ.”

“Tôi nghĩ là anh cần.” Mặt Fretwell trở nên tái mét khi nhìn chăm chăm vào chiếc áo đầm máu của Delvin.

“Tôi sẽ xem vết thương,” Amanda nói chắc nịch. Sau tất cả những năm tháng chăm sóc người bệnh, cô đã không còn lúng túng khi nhìn thấy máu. “Anh Fretwell, anh sẽ lo việc dời Ngài Tirwitt ra khỏi văn phòng, trong khi tôi chăm sóc vết thương nhé.” Cô nhìn vào đôi mắt màu chàm của Devlin. “Anh làm ơn cởi áo ra, và ngồi xuống.”

Devlin làm theo, nhả mặt khi rút cánh tay ra khỏi ống tay áo. Amanda đi tới giúp anh, đoán rằng cho tới bây giờ nhát chém bên sườn anh đã bắt đầu nóng như lửa. Ngay cho dù đơn thuần chỉ là một vết chém, nhưng nó cũng phải được rửa sạch. Có trời mới biết cây gậy này đã được sử dụng vào việc gì trước đó.

Amanda nhận lấy áo choàng từ anh và xếp gọn lại để trên thành ghế gần đó. Chất len vẫn còn giữ lại hơi ấm và mùi thơm của cơ thể anh. Mùi hương thơm ngát thật quyến rũ không thể lý giải nổi, tác dụng của nó gần giống như là thuốc gây mê, và trong một phút giây vô thức, Amanda đã bị cám dỗ vùi mặt vào những nếp áo đầy hương thơm say lòng người ấy.

Sự chú ý của Devlin đang nhắm vào hai nhân viên nhà kho khi họ dốc sức khiêng cơ thể bệ rạc của Ngài Tirwitt ra khỏi văn phòng. Người đàn ông rên rỉ phản đối khiến gương mặt Devlin biểu lộ vẻ cực kỳ hài lòng. “Tôi hy vọng tên khốn đó khi thức dậy sẽ đau đầu đến chết.” Anh cần nhần. “Tôi mong hăn—”

“Anh Devlin,” Amanda ngắt lời, và đẩy lùi anh ra sau cho đến khi anh ngồi xuống thành bàn làm việc gỗ dái ngựa, “anh kiềm chế lại đi. Chắc chắn là anh có cả đồng từ ngữ thô lỗ gây ấn tượng mạnh, nhưng tôi thiệt tình chẳng muốn nghe tý nào.”

Hàm trắng trắng của Devlin sáng lên với một nụ cười thoáng qua. Anh ngồi im khi cô lần tay tháo chiếc cà vạt lụa màu xám, những ngón tay nhỏ nhắn của cô kéo mạnh chỗ nút thắt đơn giản. Khi cô kéo dây vải dài ảm áp ra khỏi cổ anh và bắt đầu mở khuy áo sơ mi, thì Amanda không thoải mái khi nhận thấy cái kiểu anh nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt xanh tràn đầy sự ảm áp và giấu cợt, chẳng cần hỏi cũng biết anh hết sức thích thú tận hưởng tình cảnh này đến thế nào.

Anh đợi cho đến khi Fretwell và mấy người trong kho ra khỏi phòng rồi mới lên tiếng. “Cô có khuynh hướng cởi đồ cho tôi, Amanda.”

Amanda ngừng lại ở khuy áo thứ ba của anh. Hai má cô đỏ lựng lên khi buộc mình trực tiếp tiếp nhận tia nhìn của anh. “Anh Devlin, xin đừng hiểu lầm lòng thông cảm của tôi với người bị thương là một mối quan tâm cá nhân đặc biệt. Tôi đã từng băng bó chân cho một con chó hoang mà tôi thấy trong làng. Tôi coi anh cũng ngang như nó thôi.”

“Thiên thần nhân từ của tôi,” Devlin thì thầm, sự thích thú đang nhảy múa trong mắt, và anh rơi vào im lặng khi cô tiếp tục cởi áo sơ mi của anh.

Amanda đã từng giúp ông bố bệnh tật của mình mặc và thay quần áo nhiều lần, cô hầu như không hề ngần ngại trong những chuyện như thế này. Tuy nhiên, đó là chuyện giúp một người thân bị bệnh. Còn việc cởi áo quần của một anh thanh niên khỏe mạnh trẻ tuổi lại là chuyện khác hẳn hoàn toàn.

Cô giúp anh ra khỏi chiếc áo ghi lê vấy đầy máu, và cởi nốt hàng nút sơ mi cho đến khi chiếc áo mở toang. Với từng centimet da lộ ra ngoài, Amanda cảm giác mặt mình nóng bừng hơn nữa.

“Để tôi,” Devlin nói, bỗng nhiên trở nên cộc lốc khi cô cầm lấy cổ tay áo sơ mi của anh. Anh khéo léo cởi nó ra, nhưng rõ ràng vết thương đã làm anh khó chịu. “Tên Tirwitt chết tiệt,” anh gầm gừ. “Nếu vết thương mà mưng mủ, thì tôi sẽ đi tìm hắc và—”

“Nó sẽ không mưng mủ đâu,” Amanda cắt ngang. “Tôi sẽ rửa sạch hoàn toàn và băng lại, chỉ trong một hai ngày là anh sẽ cử động lại bình thường,” Nhẹ nhàng, cô kéo áo sơ mi ra khỏi đôi vai rộng, làn da màu đồng của anh sáng lấp lánh trong ánh lửa. Cô cuộn chiếc áo vấy máu lại và dùng nó để thấm vết thương. Đó là một vết chém dài khoảng sáu inch, chỉ nằm dưới be sườn bên phải của anh. Đúng như Devlin đã nói, quả thật nó chỉ là một vết xước, nhưng lại khá sâu. Amanda ấn lớp áo mềm mại chắc chắn vào vết cắt và giữ ở đấy.

“Cẩn thận,” Devlin dịu dàng nói. “Coi chừng cô làm hư chiếc váy của mình đó.”

“Sẽ giặt được mà,” cô nói với giọng thản nhiên. “Anh Devlin, anh có giữ vài loại rượu mạnh ở chỗ này không? Rượu bran đi chẳng hạn?”

“Rượu uity ski. Ở trong tủ nhỏ kế bên kệ sách. Sao vậy, cô Briars? Bộ cô cảm thấy cần phải củng cố tinh thần khi nhìn thấy cơ thể để trần của tôi à?”

“Đúng là tự phụ hết chỗ nói,” Amanda nói, mặc dù cô không thể nhịn cười khi nhìn thẳng vào đôi mắt chòng ghẹo của anh. “Không, tôi định dùng nó để rửa vết thương thôi.”

Cô tiếp tục áp cuộn áo sơ mi vào bụng anh, cô đứng gần đến nỗi đầu gối trái của anh bị lạc vào giữa những lớp váy sột soạt của cô. Devlin bất động, không cố chạm vào cô, chỉ đơn thuần giữ nguyên tư thế nửa đứng nửa ngồi của mình. Chiếc quần len xám căng ra, vừa khít quanh

bắp đùi anh, và ôm sát lấy đường nét cơ bắp rắn chắc. Như để chứng minh mình không phải là mối đe dọa với cô, anh hơi ngã người ra sau, bàn tay to siết nhẹ cạnh bàn, cơ thể anh thả lỏng và giữ im.

Amanda cố không công khai nhìn thẳng vào anh, nhưng tính tò mò chết tiệt của cô lại không biết chừng mực. Devlin thật phong độ và đầy cơ bắp như một con hổ đen-vàng mà cô đã thấy ở triển lãm vườn bách thú. Khi không mặc quần áo, anh thậm chí còn có vẻ to lớn hơn, đôi vai rộng và thân trên dài hiện ra lồ lộ trước mặt cô. Những cơ bắp rắn chắc và mạnh mẽ, được bao phủ bởi lớp da dường như rắn rỏi nhưng đồng thời thật trơn láng. Cơ hoành của anh phân thành những múi cơ riêng biệt. Cô đã nhìn thấy những bức tượng và hình minh họa về cơ thể đàn ông, nhưng không có gì từ trước đến giờ có thể truyền tải được cảm giác ấm áp, sức mạnh mạnh mẽ, và đầy nam tính như thế này.

Và vì lý do nào đó, trong quá trình tạo ra tác phẩm nghệ thuật, người họa sĩ đã bỏ sót vài chi tiết hấp dẫn, như là chùm lông đen dưới cánh tay, núm vú đen nhỏ, và rải rác những sợi lông bắt đầu ngay dưới rốn và biến mất sau thắt lưng quần.

Amand vẫn còn nhớ sự nóng bỏng đặc biệt của da thịt anh, và cảm giác ngực mình ép vào làn da đàn ông mượt mà ấy. Trước khi Devlin có thể nhận ra bàn tay đột ngột run lên của cô, thì cô đã dịch chuyển ra khỏi anh và đi tới tủ đằng sau bàn làm việc. Cô tìm thấy một cái bình pha lê cổ thon chứa đầy chất lỏng màu hổ phách và nhắc nó lên.

“Rượu uýt ski đây hả?” cô vừa hỏi vừa đưa chiếc chai cho anh xem và anh gật đầu. Amanda tò mò nhìn chiếc bình thon cổ. Các quý ông theo như cô biết đều uống rượu poocto, xê rét, rượu vang ở đảo Madeira, và bran đi, nhưng thứ chất lỏng đặc biệt này thật xa lạ đối với cô. “Chính xác là rượu uýt ski gì đây?”

“Rượu được làm từ lúa mạch nha,” giọng nói khá thô ráp của Devlin vang lên. “Cô có thể lấy dùm tôi một ly.”

“Không phải hơi sớm để uống rượu đấy chứ?” Amanda ngờ vực nói, rút ra chiếc khăn từ tay áo mình.

“Tôi là người Ai-len,” anh nhắc cô nhớ. “Hơn nữa, đây lại là một buổi sáng khó khăn.”

Amanda cẩn thận đổ khoảng một ngón tay thứ chất lỏng đó vào ly rồi thấm ướt khăn với lượng rượu đáng kể. “Được thôi, tôi hiểu—” cô mở miệng, rồi bất chợt rơi vào im lặng khi quay về phía anh. Đứng sau bàn làm việc, cô được tự do ngắm nhìn tấm lưng trần của anh, và cảnh tượng đó đột nhiên làm cô giật mình. Bờ vai rộng nở nang đầy vạm vỡ, tràn trề sinh lực được thu hẹp dần xuống phần thắt lưng. Tuy nhiên, làn da ở đó lằn những vết sẹo chằng chịt do những vết thương từ lâu ... những vết sẹo còn lại từ những trận đòn tàn bạo. Thậm chí còn có vài lằn màu trắng nổi sần lên trên làn da tối màu xung quanh.

Devlin liếc nhìn qua vai, và cảm thấy cảnh giác vì sự im lặng bất chợt của cô. Đầu tiên đôi mắt xanh của anh có vẻ thắc mắc, nhưng hầu như ngay lập tức anh nhận ra cô đã thấy những gì.

Gương mặt anh trở nên lạnh lùng và kín bưng, những cơ bắp trên đôi vai cứng lại căng thẳng rõ rệt. Một bên chân mày anh hơi nhướn lên, và Amanda bị giật mình bởi nét mặt đầy kiêu hãnh gần giống như quý tộc của anh. Anh âm thầm thách thức cô buông ra lời nhận xét về chủ đề rõ ràng bị cấm kỵ đó. Khoác vẻ mặt đặc biệt ấy, anh dễ dàng có thể bị lầm tưởng là thành viên của tầng lớp quý tộc.

Amanda buộc mình tỏ ra bình thản, và cô cố nhớ đến mấy lời cuối mà anh nói về ... chuyện một buổi sáng khó khăn. “Phải rồi,” cô nói giọng đều đều, đi vòng qua bàn với ly rượu uityt ski trong tay, “Tôi hiểu được chuyện anh không quen có người cố gắng ám sát mình trong văn phòng.”

“Không phải theo nghĩa đen,” anh nhả nhó nói. Devlin có vẻ như dụ lại thấy cô không định hỏi về những vết sẹo. Anh nhận lấy ly uityt ski và uống một hơi.

Amanda bị mê hoặc bởi sự chuyển động trên chiếc cổ dài của anh. Cô muốn chạm vào cái hình trụ ấm áp ấy, và áp miệng mình vào chỗ vùng tam giác hõm vào ở cổ anh. Bàn tay để không của cô cuộn lại thành một nắm đấm cứng nhắc. Chúa ơi, cô phải cố trấn áp những thôi thúc này mới được!

Đặt ly qua một bên, Devlin dán chặt ánh mắt sáng ngời vào cô. “Thật ra,” anh thì thầm, “phần khó khăn không phải sự phiền nhiễu của Ngài Tirwitt. Cái mà tôi đang gặp rắc rối vào sáng này là giữ tay mình không chạm vào người cô kia.”

Lời tuyên bố khó có thể coi là lịch sự nhưng nó có tác động nhất định với sự táo bạo của nó. Amanda chớp mắt ngạc nhiên. Cẩn thận cô giơ tay lấy chiếc áo vấy máu bên mình anh ra, và chấm chấm nhẹ vào vết cứa dính máu với chiếc khăn thấm rượu uityt ski.

Devlin hơi giật mình vì cái chạm đầu tiên nhức nhối, hơi thở của anh rít lên. Amanda nhẹ nhàng chấm chấm lên vết thương một lần nữa. Anh bật ra một tiếng chữ thề tục tĩu, rồi co người ra sau tránh miếng vải tẩm rượu.

Amanda vẫn tiếp tục lau sạch vết cắt. “Trong mấy quyển sách của tôi,” cô trò chuyện, “người anh hùng luôn xem nhẹ chuyện đau đớn, dù cho vết thương có tệ đến mức nào.”

“Hừm, tôi không phải là anh hùng,” anh lầu bầu, “mà cái này đau muốn chết! Khốn kiếp thật, cô nương, cô nhẹ tay chút có được không?”

“Nhìn bề ngoài, anh có vóc dáng của anh hùng,” cô nhận xét. “Vậy mà, hình như tính chịu đựng của anh lại kém ấn tượng đến thế.”

“Thì, bọn đàn ông chúng tôi không thể sở hữu được tất cả đức tính tuyệt vời như các nhân vật của cô được, cô Briars.” Sự chế nhạo len lỏi trong giọng nói của anh.

Bực mình, Amanda đập nguyên chiếc khăn thấm ướt rượu vào vết thương, miệng anh bật ra một tiếng lầu bầu cục cằn khi anh cố gắng kiềm chế cơn đau bất ngờ. Đôi mắt xanh nhú lại hứa

hẹn hàng loạt sự trả đũa sau này.

Cả hai người bỗng phân tâm bởi một tiếng ho khan bất ngờ vang lên gần đó, họ đồng thời liếc sang và nhận ra Osacar Fretwell đã bước vào phòng. Đầu tiên Amanda nghĩ anh ta lo lắng khi nhìn thấy máu của Devlin. Song, từ việc nhìn đôi môi run run và đôi mắt màu xanh biển long lanh của anh ta, thì hình như anh ta đang ... cười chẳng? Anh ta thấy cái quái gì vui cơ chứ?

Người quản lý nỗ lực thành công để làm chủ lại mình. “Tôi ... à ... có mang mấy miếng băng và áo sơ mi mới cho anh đây, anh Devlin.”

“Bộ anh lúc nào cũng có quần áo để thay ở chỗ làm việc à, anh Devlin?” Amanda hỏi.

“Ồ, phải,” Fretwell vui vẻ nói trước khi Devlin có thể trả lời. “Mấy vết mực, đinh ốc, và những người quý tộc cướp bóc ... ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tốt nhất là mình nên chuẩn bị.”

“*Ra ngoài*, Fretwell,” Devlin nói đầy ý nghĩa, và người quản lý vẫn cứ cười toe toét khi làm theo lời anh.

“Tôi thích anh Fretwell đó,” Amanda nói, với lấy cuộn băng khi vết cửa đã sạch.

“Mọi người đều thích anh ấy,” Devlin đáp trả cộc lốc.

“Làm thế nào mà anh ấy lại đến làm việc cho anh?” Cẩn thận cô quấn miếng băng quanh chỗ bị sứt anh.

“Tôi biết anh ấy từ hồi niên thiếu,” anh nói, giữ đầu miếng vải cố định. “Chúng tôi đi học chung với nhau. Khi tôi quyết định dẫn thân vào nghề xuất bản, anh ấy và một vài bạn học nữa đã chọn đi theo tôi. Một trong số họ, Guy Stubbins, quản lý những tài khoản cho tôi và làm công việc kế toán, còn một người khác, Basil Fry, trông coi việc kinh doanh của tôi ở nước ngoài. Và còn Will Orpin thì quản lý hiệu sách của tôi.”

“Anh học ở trường nào vậy?”

Một lúc lâu không có câu trả lời. Mặt anh hoàn toàn trống rỗng. Thực ra, Amanda nghĩ anh có lẽ đã không nghe cô, và cô bắt đầu lặp lại câu hỏi. “Anh Devlin—”

“Một ngôi trường nhỏ ngay giữa đồng hoang” anh sảng giọng. “Cô không biết chỗ đó đâu.”

“Vậy sao anh không kể tôi nghe—” Cô buộc hai đầu lớp vải băng vào một cách gọn gàng.

“Đưa áo sơ mi cho tôi,” anh ngắt lời.

Không gian như muốn rung chuyển bởi ảnh hưởng từ sự khó chịu của anh. Khẽ nhún vai, Amanda bỏ qua chủ đề đang nói và với lấy áo sơ mi được gấp gọn gàng. Cô khéo léo giữ ra và tháo khuy áo trên cùng. Hoàn toàn làm theo thói quen, cô giữ nó cho anh mặc vào với độ thành

thạo của người hầu phòng dày dạn kinh nghiệm, như cô đã thường xuyên giúp cha mình.

“Cô hình như đặc biệt thông thạo với trang phục đàn ông, cô Briars,” Devlin bình luận, tự cài khuy áo, giấu đi cơ bắp cuồn cuộn phía sau làn vải lạnh trắng tinh.

Amanda quay người đi để nhìn sang chỗ khác khi anh bỏ áo vào quần. Lần đầu tiên, cô thích thú sự tự do của bà cô chưa chồng ba mươi tuổi. Rõ ràng đây là một tình thế gây tai tiếng mà không một trinh nữ nào còn ngồi trên ghế nhà trường được phép chứng kiến. Tuy vậy, cô lại có thể làm điều cô thích nhờ vào lợi thế độ tuổi của cô.

“Tôi đã chăm sóc cha mình suốt hai năm cuối đời ông,” cô đáp trả lời bình luận của Devlin. “Ông ấy bị bệnh, và cần giúp đỡ khi mặc quần áo. Tôi phục vụ ông như người hầu, đầu bếp, và y tá, nhất là lúc ông gần đất xa trời.”

Gương mặt Devlin có vẻ như thay đổi, sự khó chịu của anh đã tan biến đi. “Cô quả thật là người phụ nữ giỏi giang,” anh dịu dàng nói không một chút mỉa mai.

Cô bỗng nhiên bị thu hút bởi ánh nhìn ấm áp của anh, và không biết vì sao cô nhận ra anh hiểu cô rất nhiều. Về chuyện cô đã hy sinh những năm tuổi trẻ quý báu cuối cùng của mình cho nghĩa vụ và tình thương. Về việc không nản lòng khi cố gánh vác trách nhiệm trên vai ... và sự thật là cô rất hiếm được tán tỉnh, cười đùa và thoải mái.

Khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười đầy hứa hẹn, và phản ứng của cô đối với nó thật đáng cảnh giác. Một chút ranh mãnh tỏa ra ở anh, cùng với tính bỡn cợt vô lối đã làm cô bối rối. Trong tất cả những người mà cô quen biết, đặc biệt là những người thành đạt, họ đều cực kỳ nghiêm túc. Cô hầu như không biết cái gì đã tạo nên Jack Devlin.

Cô lúng túng vớ vào thứ gì đó, bất cứ chuyện gì, để phá vỡ đi sự im lặng thân mật giữa họ. “Bà Bradshaw đã viết gì về Ngài Tirwitt mà khiến hấn kích động đến vậy?”

“Biết là cô chuyển hướng suy nghĩ mà, cô gái ngọt ngào, nên tôi chẳng ngạc nhiên khi cô hỏi.” Đi đến tủ sách gần đó, Devlin nhìn lướt qua những dãy sách. Anh rút ra một quyển sách có bìa vải và trao nó cho cô.

“Tội Lỗi Của Quý Bà B,” Amanda nói và cau mày.

“Quà của tôi cho cô đấy,” anh nói. “Cô sẽ tìm thấy những bất hạnh của Ngài T ở chương Sáu hay Bảy gì đó. Và sẽ sớm nhận ra tại sao hấn ta đủ kích động để cố ám sát tôi.”

“Tôi không thể mang thứ phóng dăng này về nhà được,” Amanda phản đối, nhìn chòng chọc vào mẫu trang trí mạ vàng tinh xảo trên bìa sách. Ngay lập tức, cô phát hiện ra rằng khi một người nhìn đủ lâu vào sự sắp đặt của những vòng xoắn trang trí, thì chúng bắt đầu khá giống với vài hình thù khiêu dâm hơn. Cô quắc mắt nhìn lên anh. “Anh lấy đâu ra suy nghĩ là tôi sẽ đọc cuốn sách này vậy?”

“Để nghiên cứu, tất nhiên” anh nói một cách ngây thơ. “Cô là người phụ nữ từng trải, đúng

không? Vả lại, cuốn sách này còn không được phân nửa tấc tấc nữa là.” Anh nghiêng sát người vào cô hơn, và lời thì thầm nhẹ nhàng của anh khiến sau gáy cô râm ran đầy phấn khích. “Bây giờ, nếu cô muốn đọc thứ gì đó *thật sự* suy đồi, thì tôi có thể chỉ cho cô vài cuốn sẽ làm cô đỏ mặt nguyên cả tháng.”

“Chắc chắn là anh làm được,” cô lãnh đạm vặn lại, trong khi lòng bàn tay trở nên ướt đẫm trên quyển sách và cơn rung mình nóng bỏng chạy ngược dọc lên sống lưng. Cô rửa thầm trong bụng. Giờ đây, cô không trả lại cuốn sách chết tiệt này được, nếu không Devlin sẽ thấy dấu vân tay đầy mồ hôi của cô in trên bìa da. “Tôi chắc chắn bà Bradshaw đã rất xuất sắc trong việc miêu tả nghề nghiệp của mình. Cám ơn anh về tài liệu nghiên cứu.”

Tia thích thú sáng lấp lánh trong đáy mắt xanh thăm thẳm của anh. “Ít nhất đây là điều tôi có thể làm được, sau khi cô tiện tay đánh bầm dập Ngài Tirwitt.”

Cô nhún vai, xem những hành động của mình như thể chẳng có gì quan trọng. “Tôi mà để cho ông ta giết anh, thì sẽ chẳng bao giờ lấy được năm ngàn bảng của mình.”

“Vậy là cô quyết định chấp nhận lời đề nghị của tôi?”

Amanda lưỡng lự, rồi gật đầu, trán nhăn lại vì nhú mày. “Coi bộ anh nói đúng, anh Devlin. Tôi quả thật có thể bị mua chuộc.”

“À, vậy ...” anh cười lặng lẽ. “Cô có thể tự an ủi mình với sự thật cô còn đắt giá hơn cả những người khác đấy.”

“Ngoài ra, tôi không có mong ước khám phá ra liệu anh có thật sự hạ thấp mình đến mức hăm dọa một tác giả không bằng lòng viết cho anh hay không.”

“Thường thì tôi sẽ không làm thế,” anh quả quyết với chút ranh mãnh lóe lên trong mắt. “Tuy nhiên, tôi lại chưa bao giờ muốn một tác giả nhiều như thế này.”

Amanda nắm chặt cuốn sách hơn một chút khi anh tiến lại gần cô. Thực ra là anh đi theo cô với sự chậm rãi kín đáo, khiến cho dây thần kinh của cô đột ngột run lên cảnh giác. “Việc tôi quyết định hợp tác với anh là không cho anh có quyền có thái độ lỗ măng, anh Devlin.”

“Tất nhiên.” Devlin dồn cô vào góc thật dễ dàng, anh không dừng lại cho đến khi cô ép người mình vào kệ sách, phía sau đầu cô ấn vào gáy da của những hàng sách. “Tôi đơn thuần chỉ hy vọng chúc mừng thỏa thuận này bằng cái bắt tay.”

“Một cái bắt tay,” cô run rẩy nói. “Tôi cho rằng mình có thể cho phép—” Cô thở hắt ra và cảm môi khi cảm nhận bàn tay to của anh bao phủ tay mình. Những ngón tay ngắn của cô, lúc nào cũng lạnh cóng, đã bị nhấn chìm trong hơi nóng. Khi đã giữ được tay cô, anh không buông ra. Đó không phải là một cái bắt tay, mà là sự chiếm hữu. Sự khác biệt về chiều cao của họ quá rõ đến nỗi cô phải nghiêng đầu sang một góc một cách không thoải mái để ngẩng lên nhìn mặt anh. Mặc kệ vẻ bề ngoài cứng cỏi và mạnh mẽ của cô, anh đã khiến cô cảm thấy mình gần như

giống với một con búp bê.

Có gì đó không ổn với hơi thở của cô, một thói quen bất chợt hít quá nhiều không khí vào phổi. Những cơ quan của cô giãn ra rồi lại nhanh chóng hít vào lượng oxy quá mức cần thiết.

“Anh Devlin,” cô xoay sở nói, tay cô vẫn bị kiềm chặt trong tay anh, “Tại sao anh khẳng khẳng muốn xuất bản cuốn tiểu thuyết của tôi thành truyện dài nhiều tập?”

“Bởi vì việc sở hữu sách không nên là đặc quyền của người giàu có. Tôi muốn in những quyển sách hay theo kiểu phần lớn độc giả có đủ khả năng mua chúng. Một người nghèo cần sự giải thoát nhiều hơn một người giàu.”

“Sự giải thoát,” Amanda lặp lại, chưa bao giờ nghe được một quyển sách lại được miêu tả theo cách ấy.

“Phải, một thứ gì đó khiến cho tâm trí cô thoát ly khỏi thực tế mình đang ở đâu, là ai, và là người như thế nào. Ai cũng cần điều đó. Có một hay hai thời điểm trong quá khứ của tôi, sách dường như là thứ duy nhất đứng chắn giữa tôi và tình trạng hoang tưởng. Tôi—”

Anh bất chợt ngưng bật, và Amanda nhận ra rằng anh không có ý định thú nhận theo kiểu này. Căn phòng trở nên tĩnh lặng đến mức khó chịu, chỉ với những tiếng nổ lách tách vô tư của ngọn lửa mới xâm nhập được vào không gian yên ắng ấy. Amanda cảm thấy y như thể bầu không khí cũng rộn rã lên với cảm xúc thầm kín nào đó. Cô muốn nói với anh rằng cô hiểu chính xác điều mà anh muốn nói, và cô cũng thế, đã từng trải nghiệm qua cảm giác được giải thoát hoàn toàn mà những từ ngữ trên giấy có thể mang lại. Có nhiều lúc cô cảm thấy cô độc lẻ loi trong chính cuộc sống của mình, và sách đã trở thành niềm vui duy nhất của cô.

Họ đang đứng quá gần đến mức cô hầu như có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh áp vào cơ thể cô. Amanda phải cắn môi dưới để ngăn mình không hỏi về quá khứ bí ẩn của anh, và anh cần phải giải thoát khỏi chuyện gì, chuyện đó có liên quan đến những vết sẹo trên lưng anh hay không.

“Amanda,” anh thì thào. Dẫu cho không có gì ẩn chứa trong tia nhìn hay giọng nói của anh, thì cô cũng không thể thôi nhớ về buổi tối sinh nhật của mình... anh đã chạm vào làn da cô dịu dàng như thế nào... miệng anh có hương vị ngọt ngào như thế nào, mái tóc đen của anh dày và mềm mượt như thế nào trên những đầu ngón tay của cô.

Cô vụng về tìm kiếm những từ thích hợp để phá vỡ đi sự mê hoặc giữa họ; cô phải tự giải thoát bản thân mình khỏi hoàn cảnh này ngay lập tức. Nhưng cô lại sợ nếu mình thốt lên bất cứ thứ gì, thì có thể mắc tật nói lắp y như một cô gái đang hồi hộp. Sự ảnh hưởng mà người đàn ông này tác động đến cô thật kinh khủng.

May mắn thay, họ đã bị gián đoạn khi Oscar Fretwell bước vào, người đã gõ cửa cho có lệ rồi bước vào phòng mà không cần trả lời. Nhìn vào sự hồ hởi vui vẻ của anh ấy, thì hình như anh ấy đã không để ý cách Amanda nháy mắt ra khỏi người Devlin và khuôn mặt đỏ ửng vì bị bắt

gặp của cô.

“Xin thứ lỗi, thưa ngài” Fretwell nói với Devlin, “nhưng ông cảnh sát, Jacob Romley, vừa đến. Ông ta đến để bắt giam Ngài Tirwitt, và muốn thẩm vấn anh để lấy lời khai chi tiết về vụ việc sáng nay.”

Devlin không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Amanda như một con mèo đói vừa để một con chuột ngon lành trốn mất.

“Tôi phải đi,” cô thì thầm, nhặt lấy đôi găng tay từ chỗ chiếc ghế bên cạnh lò sưởi và vội vã đeo vào. “Tôi sẽ để anh quay lại với công việc, anh Devlin. Và tôi sẽ rất cảm ơn anh nếu không nhắc đến tên tôi với ông Romley—tôi chẳng muốn bị đưa lên tờ *Hue và Cry*, hay bất cứ trang báo nào. Anh có thể nhận mình tự tay đánh ngã Ngài Tirwitt.”

“Tin tức đó sẽ làm cho sách cô bán được nhiều hơn,” Devlin chỉ ra.

“Tôi muốn sách của mình bán được là vì chất lượng, thưa anh, chứ không phải vì những mẫu tin tức tầm thường nào đó.”

Anh quay lại, nhíu mày tỏ vẻ thực sự không hiểu. “Miễn người ta bán được sách thì chuyện đó có quan trọng gì chứ?” Cô bỗng nhiên bật cười và nói với người quản lý, đang đứng đợi gần đấy. “Anh Fretwell, anh sẽ tiễn tôi ra ngoài chứ?”

“Đó là hân hạnh của tôi.” Fretwell giơ cánh tay ra cho cô vịn vào khi họ bước ra khỏi phòng.

Jack luôn luôn thích Gemma Bradshaw, và nhận ra điểm giống nhau của họ là hai tâm hồn chai sạn đã tạo dựng được một điều gì đó cho riêng mình trong một thế giới ban phát rất ít cơ hội cho những số phận thấp hèn. Mỗi người đều sớm nhận ra trên đời cơ hội là thứ mà người ta phải tự mình tạo ra cho chính bản thân mình. Kết hợp nhận thức này với một chút may mắn đó đây, đã cho phép họ vươn tới thành công trong những lĩnh vực mà họ đã chọn, lĩnh vực xuất bản của anh và nghề mại dâm của bà.

Dẫu cho Gemma bắt đầu sự nghiệp là gái đứng đường và không còn nghi ngờ gì là rất xuất sắc về chuyện đó, nhưng bà đã nhanh chóng đi đến kết luận rằng những mối đe dọa phổ biến của nghề gái điểm như bệnh tật, bạo hành, và sự hạn chế của độ tuổi không thích hợp với bà. Bà tìm được một người bảo hộ có đủ tiền để mua một căn nhà nhỏ, và từ đó bà đã xây dựng được một nhà thổ thành công nhất ở Luân Đôn.

Gemma điều hành nhà thổ với sự thông minh và những tiêu chuẩn cao. Bà đã chọn lọc và huấn luyện những cô gái điểm một cách cẩn thận. Bà luôn chắc chắn rằng những cô gái của mình được đối xử như những món hàng đắt tiền, chất lượng cao với cái giá cắt cổ, ấy thế mà chẳng thiếu những quý ông ở Luân Đôn sẵn sàng trả tiền cho sự phục vụ của họ.

Mặc dù Jack đánh giá cao sắc đẹp của những cô gái hành nghề tại ngôi nhà gạch to lớn với sáu cột trụ trắng đằng trước và mười ban công ở phía sau, kèm theo những phòng tiếp khách và giường ngủ xa hoa, nhưng anh cũng không chấp nhận lời mời thường trực của Gemma một đêm miễn phí với một trong những cô gái của bà. Anh không hứng thú mấy về chuyện qua đêm cùng phụ nữ chỉ vì tiền. Anh thích chiêm được cảm tình của họ, anh thích thú với việc tán tỉnh và quyến rũ, và hơn hết thấy, là anh không thể cưỡng lại trước sự thử thách.

Đã gần hai năm trôi qua kể từ khi Jack tiếp cận bà Bradshaw với lời đề nghị muốn viết một cuốn sách về những hoạt động phóng túng diễn ra trong nhà thổ nổi tiếng xấu này, và về quá khứ hấp dẫn của chính bà. Gemma đã thích ý tưởng đó, cảm thấy rằng việc xuất bản sách như thế sẽ khiến cho công việc kinh doanh phát đạt hơn và danh tiếng tú bà thành công nhất ở Luân Đôn của bà càng vang xa. Vả lại, việc bà tự hào về thành quả của mình tuy là chính đáng thì nó cũng không ngăn được ý thích muốn khoa trương về nó.

Vì thế với sự giúp đỡ của một trong những tác giả của Jack, cuốn hồi ký của bà mang đầy những chi tiết hài hước và những tiết lộ trần trụi. Quyển sách đã thành công vượt xa hơn cả những mong đợi tham vọng nhất của hai người, mang lại một lượng tiền lớn và sự quảng bá đã nhanh chóng làm cho tiếng tăm nhà thổ của bà vươn xa ra tầm quốc tế.

Jack và Gemma Bradshaw đã trở thành bạn, mỗi người đều thích có dịp nói chuyện thẳng thắn. Khi là người bầu bạn của Gemma, Jack có thể vứt bỏ tất cả sự đứng đắn tế nhị xã giao mà đã thường xuyên ngăn cản con người nói chuyện thẳng thắn với nhau. Jack chợt nảy ra một suy nghĩ khá buồn cười rằng chỉ có một người phụ nữ khác mà anh cũng có thể nói chuyện thoải mái như thế này chính là Quý cô Amanda Briars. Kỳ quặc thật, nhưng một bà cô chưa chồng và tú bà mà lại có chung một tính cách thẳng thắn khác lạ.

Dẫu cho thời gian biểu của Gemma luôn kín mít những cuộc hẹn, và Jack bất ngờ ghé thăm, nhưng anh lập tức vẫn được dẫn vào phòng tiếp khách riêng của bà. Đúng như anh nghĩ, Gemma đã đoán được trước chuyến viếng thăm của anh. Anh bị giằng co giữa thích thú và bức tức khi thấy dáng đi thơ thẩn duyên dáng của bà trong căn phòng riêng lộng lẫy.

Giống như những phòng còn lại trong nhà, căn phòng riêng được thiết kế riêng biệt để làm nổi bật lên màu da của bà. Những bức tường được che phủ bởi vải thêu kim tuyến xanh lá, đồ

gỗ mạ vàng với đệm ghế được bọc bằng nhung màu vàng dịu và màu ngọc lục bảo, tương phản với mái tóc phòng đỏ rực như một ngọn lửa.

Gemma là người phụ nữ cao, khiêu gợi tao nhã với gương mặt xương xương và cái mũi to, nhưng bà lại sở hữu một phong cách đặc biệt và sự tự tin đến mức bà thường được gọi là xinh đẹp. Đặc điểm thu hút nhất của bà là sự tôn trọng chân thành đối với nam giới.

Mặc dù hầu hết phụ nữ quả quyết mình yêu thích và tôn trọng đàn ông, nhưng thực ra chỉ một số người thực sự như vậy. Gemma dứt khoát là một trong số đó. Bà có cách làm đàn ông cảm thấy dễ chịu, khiến những sai lầm của anh ta trở nên thú vị hơn là bực dọc ... và bởi sự đảm bảo rằng bà không muốn thay đổi bất cứ thứ gì về anh ta.

“Anh chàng yêu quý của tôi, tôi đang đợi cậu đây,” bà thì thào, bước về phía anh với hai cánh tay mở rộng. Jack nắm lấy tay bà và nhìn vào gương mặt đang ngẩng lên với nụ cười châm biếm. Luôn luôn là thế, bàn tay bà luôn nặng trĩu những món nữ trang đến nỗi anh hầu như khó có thể cảm nhận được những ngón tay của bà qua những chiếc nhẫn và đá quý.

“Tôi chắc là chị có,” anh khẽ nói. “Chúng ta có vài chuyện cần bàn, Gemma.”

Bà khoái chí bật cười, rõ ràng thích thú bởi trò đùa quái ác tài tình của chính mình. “Bây giờ, Jack, cậu không định nghỉ chơi tôi ra, đấy chứ? Thiệt tình, tôi cảm thấy đã cho cậu một món quà. Thường thì trong bao lâu cậu lại có dịp đóng vai người tình với một người thú vị như vậy nhỉ?”

“Chị thấy cô Briars thú vị sao?” Jack ngò vực hỏi.

“Tất nhiên rồi,” Gemma đáp lời mà không hề có chút nhạo báng. Đôi mắt huyền nheo lại thích thú. “Quý cô Briars đã đến gặp tôi cũng táo bạo như là anh, và yêu cầu muốn có một người đàn ông cho ngày sinh nhật của cô ấy như kiểu một người mua một lát thịt bò từ người bán thịt. Tôi nghĩ cô ấy phải cực kỳ can đảm đó chứ. Và cô ấy nói chuyện với tôi bằng thái độ vui vẻ dễ thương, cứ như những người phụ nữ đáng kính đang trò chuyện với nhau. Bởi vậy tôi mới cực kỳ mến cô ấy.”

Bà ngồi duyên dáng trên ghế dài và ra hiệu cho anh ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Với một thói quen gần như đã trở thành bản tính tự nhiên của bà, bà để đôi chân dài ở một tư thế để có thể nhìn thấy hình dáng tao nhã của chúng bên dưới chiếc váy nhung đỏ sẫm. “Tolly,” bà ra lệnh, và một cô hầu gái hình như xuất hiện từ nơi nào đó. “Tolly, cô mang cho ông Devlin một ly bran đi nhé.”

“Tôi thích cà phê,” Jack nói.

“Vậy thì cà phê, với đường và một hũ kem.” Đôi môi đỏ của Gemma— màu đỏ rượu được khéo léo tô đậm thêm bởi son môi—cong lên thành một nụ cười lôi cuốn ngọt ngào. Bà đợi đến lúc cô hầu gái rời khỏi rồi mới nói.

“Tôi cho rằng cậu muốn có lời giải thích tất cả mọi chuyện. Là thế này, hoàn toàn tình cờ cậu đến gặp tôi chỉ sau quý cô Briars vài giờ. Cậu cũng vô tình nhắc đến quyển sách mình vừa mua được, và mong muốn được gặp cô Briars, rồi tôi chợt nảy ra ý tưởng tuyệt vời nhất. Quý cô Briars muốn một người đàn ông, mà tôi lại chẳng có ai thích hợp với cô ấy. Đáng lý tôi có thể cử Ned hay Jude đi, nhưng không có người nào trong số mấy anh chàng đầu óc rỗng tuếch với gương mặt tuần tú đó sẽ phù hợp với cô ấy.”

“Tại sao lại không?” Jack mơ hồ hỏi.

“Thôi nào. Tôi sẽ không sỉ nhục Quý cô Briars bằng việc cử một tên thiếu-não nào đó để lấy đi sự trong trắng của cô ấy. Thế nên khi tôi suy nghĩ về việc đó, và băn khoăn tự hỏi làm sao kiếm đâu ra một người phù hợp cho cô ấy đây, thì cậu lại tìm tới.” Bà nhún vai một cách duyên dáng, và cảm thấy quá hài lòng về sự sắp đặt của chính mình. “Chẳng có tí rắc rối để sắp đặt mọi chuyện. Tôi quyết định gọi *cậu* đến, và bởi vì tôi không nhận được lời phản nản nào từ Quý cô Briars, thế nên tôi cho rằng cậu đã làm cô ta hài lòng.”

Có lẽ nó trở thành một tình huống khác hẳn, hoặc là do sự say mê của anh đối với Amanda Briars, nhưng vì lý do nào đấy, cho đến tận bây giờ Jack không nghĩ rằng mình đã nợ Gemma Bradshaw lòng biết ơn. Bà ta có thể dễ dàng cử một anh chàng ngạo mạn nào đó, người không nhận thức rõ được giá trị phẩm chất và vẻ đẹp của Amanda, và sẽ chiếm lấy sự trong trắng của cô không chút đắn đo hơn việc hái quả táo từ một cái cây. Ý nghĩ về chuyện đó, và phản ứng của anh đối với nó, đều khiến Jack cảm thấy báo động.

“Chị lẽ ra nên nói tôi biết về những kế hoạch của chị,” anh lầm bầm, cảm thấy vừa tức giận vừa nhẹ nhõm. Chúa ơi, nếu lỡ một tên khác thỉnh linh đến nhà của Amanda đêm đó, thay vì là anh thì sao đây?

“Tôi không thể liều lĩnh với khả năng cậu có thể từ chối. Và tôi biết một khi cậu gặp Quý cô Briars rồi, thì cậu sẽ không thể từ chối.”

Jack không định làm cho bà ta hài lòng khi thừa nhận bà đã đúng hoàn toàn. “Gemma này, điều gì khiến chị có ý nghĩ rằng một bà cô chưa chồng ba mươi tuổi lại là sở thích của tôi vậy?”

“Tại sao à, vì cả hai cô cậu giống y chang nhau,” bà kêu lên. “Ai cũng có thể thấy được điều đó.”

Thoáng giật mình, anh cảm thấy đôi chân mảy mình nhướn cao đến tận chân tóc. “Giống nhau ở chỗ nào chứ?”

“Bắt đầu với cái cách cả hai người dường như coi trái tim của mình y như một bộ máy đồng hồ cần được sửa chữa.” Bà khoái chí khịt khịt mũi, và nói tiếp với giọng êm tai hơn. “Amanda Briars cần một ai đó yêu mình, và hơn nữa cô ấy nghĩ vấn đề của bản thân mình sẽ dễ dàng được giải quyết bằng việc trả tiền cho một đêm ngủ với trai bao. Còn cậu, Jack thân mến, lúc nào cũng cố hết sức tránh né để có được thứ mình cần nhất—một người tri kỷ. Thay vì vậy, cậu lại kết hôn với việc kinh doanh, nó hẳn phải là một kẻ an ủi lạnh lùng khi cậu nằm trên cái

giường trống vắng của mình về đêm.”

“Tôi có tất cả những mối quan hệ bạn bè chết tiệt mà tôi cần, Gemma. Tôi hầu như không phải là một thầy tu.”

“Tôi không phải nói đến mối quan hệ tình dục đơn thuần, cậu đúng là đồ chậm tiêu. Bộ từ trước đến giờ cậu không muốn có một người đồng hành, một người cậu có thể tin tưởng và giãi bày tâm sự ... thậm chí là yêu sao?”

Jack cảm thấy bức mình khi nhận ra mình không có câu trả lời. Những người quen, bạn bè, và thậm chí là cả người tình, anh tưởng như mình có nhiều không kể xiết. Nhưng anh lại chưa bao giờ tìm thấy một người phụ nữ có thể thỏa mãn được những nhu cầu cảm xúc lẫn thể xác của mình—và anh thường đổ lỗi cho chính bản thân mình hơn là cho người phụ nữ đặc biệt nào đó. Có thứ gì đó thiếu sót trong con người anh, sự bất lực không trao cho anh bất cứ điều gì ngoài những điều hời hợt nhất.

“Cô Amanda Briars khó có thể là người đồng hành lý tưởng cho một tên khốn ích kỷ như tôi,” anh nói.

“Ồ?” Bà ta mỉm cười trêu chọc. “Sao cậu không thử xem? Biết đâu cậu lại bất ngờ với kết quả của nó thì sao.”

“Tôi không bao giờ nghĩ chị sẽ thử chơi trò mai mối cả, Gemma.”

“Thỉnh thoảng tôi cũng thích thử nghiệm,” bà ta nhẹ nhàng trả lời. “Tôi sẽ rất hứng thú để xem nếu chuyện đó xảy ra.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu,” anh quả quyết với bà. “Mà nếu có thật, thì tôi sẽ tự treo cổ mình trước khi cho chị biết về chuyện đó.”

“Chàng trai yêu quý ơi,” bà thì thào, “Cậu tàn nhẫn đến nỗi định cướp đi niềm vui ít ỏi của tôi khi những mục đích của tôi quá tốt hay sao? Bây giờ, hãy kể tôi nghe xem chuyện gì đã xảy ra giữa hai người vào tối hôm đó. Tôi tò mò hết chịu nổi rồi đây.”

Anh giữ mặt mình hoàn toàn kín bưng. “Chẳng có gì xảy ra cả.”

Bà bật ra một tràng cười khoái chí. “Cậu nên thông minh hơn chứ, Jack. Tôi lẽ ra sẽ tin cậu, nếu cậu tự khai chỉ đơn giản có một chút tán tỉnh hay thậm chí là gây gổ ... nhưng rõ ràng không thể *không có chuyện gì* xảy ra gì được.”

Jack không có thói quen trút bầu tâm sự với bất cứ ai. Từ lâu rồi, anh đã học được tài nói chuyện dễ dàng mà không biểu lộ ra bất kỳ thứ gì. Đối với anh có vẻ như việc tâm sự những bí mật chẳng có lợi ích gì khi hầu hết mọi người không thể giữ kín miệng.

Amanda là một người phụ nữ xinh đẹp, tự khoác lên mình vẻ bề ngoài mộc mạc chất phát ... cô thật vui tính, thông minh, can đảm, thực tế, và, hơn hết thảy, là *thú vị*. Chuyện khiến anh khó

chịu là anh không biết mình muốn gì ở cô. Trong thế giới của anh, phụ nữ rõ ràng được sử dụng cho những mục đích nhất định. Một số người là những bạn bè trí thức, một số là những người tình thú vị, số khác lại là những cộng sự làm ăn, và số nhiều là những người cần phải lãng tránh vì quá buồn tẻ hay rõ ràng có ý muốn tiến tới hôn nhân. Amanda thì lại không thuộc vào tuýp người nào trong số những người này.

“Tôi đã hôn cô ấy,” Jack đột ngột nói. “Tay cô ta có mùi chanh. Tôi cảm thấy ...” Chẳng tìm được từ ngữ nào để giải thích điều bỗng dưng trở nên không thể lý giải được, anh rơi vào im lặng. Trước sự bất ngờ của anh, buổi tối yên tĩnh ấy ở nhà Amanda Briars đã chắc chắn hình thành một chút biến động gì đó trong tâm trí anh.

“Cậu định nói có bao nhiêu đấy thôi ư?” Gemma phàn nàn, rõ ràng khó chịu vì sự yên lặng của anh. “Được thôi, nếu khả năng diễn đạt của cậu chỉ được có thế, thì chả trách sao cậu không bao giờ viết được một cuốn tiểu thuyết.”

“Tôi muốn cô ấy, Gemma,” anh dịu giọng nói. “Nhưng đó không phải là điều tốt, cho cả cô ấy và tôi.” Anh ngừng lại, mỉm cười ảm đạm. “Nếu chúng tôi có một cuộc tình, thì kết thúc sẽ rất tệ cho cả hai phía. Cô ấy sẽ dần dần muốn những thứ mà tôi không thể cho cô ấy được.”

“Vậy làm sao cậu biết được điều đó?” Gemma nhẹ nhàng chế giễu.

“Bởi vì tôi không phải là thằng ngu, Gemma. Amanda Briars là loại phụ nữ cần—và xứng đáng—hơn một tên nửa đàn ông.”

“Một tên nửa đàn ông,” bà lặp lại rồi phá lên cười vì cụm từ ấy. “Sao cậu lại nói thế? Từ tất cả những tin tức mà tôi nghe miêu tả về cậu, chàng trai thân mến, thì cậu được đánh giá cao đấy.”

Jack lờ đi chủ đề ngay sau đó, hiểu rằng Gemma chẳng muốn hay có khả năng thảo luận những vấn đề không có giải pháp cụ thể. Thực ra thì anh cũng vậy. Anh quay lại mỉm cười với cô hầu gái vừa bước vào phòng với tách cà phê có đường và đầy kem của Gemma. “À, thì,” anh khẽ nói, “vẫn còn nhiều phụ nữ khác trên thế giới ngoài Amanda Briars ra, cảm ơn Chúa.”

Chiều lòng anh, Gemma rộng lượng ngừng nói về chủ đề ấy. “Bất cứ lúc nào anh muốn ở cùng với một trong những cô gái của tôi, thì cứ lên tiếng. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm cho người xuất bản yêu quý của mình.”

“Cái đó làm tôi nhớ ...” Jack dừng lại uống chút cà phê nóng, rồi nói tiếp với vẻ mặt ôn hòa có chủ ý. “Tôi có đón tiếp Ngài Tirwitt ở văn phòng sáng nay. Hắn ta không hài lòng về những chi tiết miêu tả mình trong sách của chị.”

“Vậy sao,” Gemma nói với vẻ không mấy hứng thú. “Cái tên ruột-rỗng già nua đó đã nói gì vậy?”

“Hắn cố đâm xuyên qua tôi bằng cây xiên đấy.”

Lời tuyên bố đó đã khiến cho tú bà thốt lên một tràng cười nắc nẻ. “Ôi, cậu em thân mến,” bà thở hắt ra, “tôi đã cố tỏ ra tử tế rồi. Tại sao, cậu không tin được những chi tiết tôi đã bỏ qua, những thứ đơn giản là quá kinh tởm để in thành sách.”

“Chẳng ai buộc tội chị vì một sở thích quá mức tốt đẹp hết, Gemma. Bao gồm cả Ngài Tirwitt. Nếu tôi là chị, thì tôi sẽ khuyên nhân viên của mình cảnh giác, phòng khi hấn ghé qua thăm chị sau khi bị giam trong phòng giam ở đồn cảnh sát Bow Street.”

“Hắn sẽ không đến đây đâu,” Gemma nói, chùi những giọt nước mắt chảy ra vì cười quá độ trên đôi mắt lem phấn. “Nó chỉ khiến những tin đồn xấu xa càng thật hơn mà thôi. Nhưng cảm ơn cậu về lời cảnh báo, chàng trai yêu quý.”

Họ trò chuyện thoải mái thêm một lúc nữa, về công việc kinh doanh, đầu tư và chính trị, kiểu trò chuyện mà Jack có thể nói với bất cứ thương gia dày dặn kinh nghiệm nào. Anh thích sự hóm hỉnh chua ngoa và chủ nghĩa thực dụng hoàn toàn của bà, bởi vì họ có cùng quan điểm rõ ràng là sự trung thành đối với một cá nhân, một đảng phái hay một lý tưởng đặc biệt nào đó nên được tránh. Họ sẽ ủng hộ đảng tự do hay bảo thủ tùy thuộc vào đảng nào mang lại lợi ích nhất cho mục đích ích kỷ của bản thân họ. Nếu chính họ nhận ra mình đang ở trên một con tàu bị đắm, thì họ sẽ là cặp chuột đầu tiên rời bỏ, và ăn cắp chiếc thuyền cứu hộ tốt nhất.

Cuối cùng khi bình cà phê đã nguội dần, và Jack nhớ lại những cuộc hẹn khác mà anh đã lên lịch trong ngày. “Tôi đã lấy đủ thời gian của chị,” anh khẽ nói, đứng dậy và mỉm cười khi Gemma vẫn ngồi trên ghế dài. Anh cúi xuống và hôn bàn tay đưa ra của bà, môi anh không chạm vào da, mà chạm vào đồng nữ trang chiếu sáng và kêu leng keng bên dưới miệng anh.

Họ trao đổi nụ cười thân mật với nhau, và Gemma làm bộ hỏi vu vơ, “Vây, Quý cô Briars sẽ viết cho cậu phải không?”

“Phải, nhưng tôi đã thề giữ gìn sự trong trắng trong những chuyện có liên quan đến cô ấy?”

“Cậu quả là khôn ngoan, chàng trai yêu mến.” Giọng nói của bà chứa đựng sự tán thành nhiệt liệt, nhưng có tia vui vẻ lấp lánh trong mắt bà. Y như thể bà đang thầm cười nhạo anh. Jack thấy dao động khi nhớ lại người quản lý của mình, Oscar Fretwell, cũng đã nhìn anh với sự thích thú ngấm ngầm lúc sáng sớm này. Làm quái gì mà mọi người lại thấy tức cười về thái độ cư xử của anh đối với Amanda Briars đến vậy chứ?

Chương 6 (Người dịch :lephngoc)

Trước sự ngạc nhiên của Amanda, bản hợp đồng từ Jack Devlin không phải được mang đến nhà cô bởi cậu bé chạy việc, mà là bởi Oscar Fretwell. Người quản lý vẫn hấp dẫn như cô còn nhớ, đôi mắt màu ngọc lam ấm áp thân thiện, và nụ cười dễ mến. Dáng vẻ tuấn tú lịch lãm của anh ta dường như gây được ấn tượng vô cùng đối với Sukey, và Amanda phải nhin cười khi thấy cô hầu gái nhỏ nhắn xem xét anh một cách tỉ mỉ ra mặt. Amanda chắc chắn Sukey đã

không bỏ sót một chi tiết nào, từ mái tóc vàng cắt tỉa đẹp sáng óng ánh như đồng tiền vàng mới đúc, cho đến mũi giày màu đen bóng loáng của anh.

Sukey đã rất tận tình dẫn lối cho Fretwell tới phòng khách bằng một sự trang trọng đáng để dành cho việc đón tiếp hoàng tộc.

Theo lời mời của Amanda, Fretwell ngồi xuống một cái ghế gần đó và lục vào trong cái cặp da màu nâu kể bên mình. “Bản hợp đồng của cô đây,” anh nói, rút ra một xấp giấy nặng trĩu và hồ hởi đưa ra. “Tất cả chỉ còn cần cô xem qua và ký tên nữa thôi.” Anh ta mỉm cười tỏ vẻ hơi xin lỗi khi Amanda nhận lấy tập giấy dày cộm với cái nhún mày.

“Tôi chưa bao giờ thấy một bản hợp đồng dài như thế này,” cô nhăn nhó nói. “Chắc chắc là luật sư của tôi đã thảo ra đây.”

“Sau khi bạn cô, ông Talbot hoàn tất xong tất cả những chi tiết và điều khoản, thì hóa ra văn bản này trở nên kỹ lưỡng một cách bất thường.”

“Tôi sẽ đọc nó ngay. Nếu mọi thứ đều hợp lý, tôi sẽ ký và gửi lại anh vào ngày mai.” Cô đặt nó sang bên cạnh. Cô cảm thấy thật bất ngờ khi có cảm giác mong đợi về viễn cảnh viết bài cho một tên phóng đăng như Jack Devlin, điều mà đáng lý ra cô không nên cảm thấy.

“Tôi cũng gửi đến cô lời nhắn riêng từ ông Devlin,” Fretwell nói, đôi mắt xanh lá lấp lánh phía sau cặp mắt kiếng sáng bóng của anh ta. “Anh ấy nhờ tôi nói với cô rằng anh ấy sẽ bị tổn thương bởi sự thiếu tin tưởng của cô ở anh.”

Amanda bật cười. “Anh ấy đáng tin như một con rắn. Về vấn đề bản hợp đồng, tôi sẽ không bỏ qua một chi tiết đáng ngờ nào, nếu không anh ấy chắc chắn sẽ lợi dụng nó thôi.”

“Ồ, cô Briars!” Fretwell có vẻ như thực sự bị sốc. “Nếu quả thật đó là ấn tượng của cô về anh Devlin, tôi có thể cam đoan cô hiểu lầm rồi! Anh ấy là một người đàn ông rất tốt ... sao lại thế chứ, nếu cô chỉ biết ...”

“Nếu tôi biết gì?” cô hỏi và nhún một bên mày. “Thôi mà, anh Fretwell, hãy kể tôi nghe sao anh lại quá ngưỡng mộ Devlin đi. Tôi quả quyết với anh, danh tiếng của anh ta chẳng làm anh ta đáng tin cậy tí nào, và trong khi anh ta sở hữu một vẻ quyến rũ nhất định không thể phủ nhận, thì cho đến giờ tôi vẫn chưa tìm thấy được dấu hiệu của tính cách hay lương tâm gì cả. Tôi sẽ rất tò mò muốn nghe lý do vì sao anh lại gọi anh ấy là một người tốt.”

“Thôi được, tôi thừa nhận anh Devlin đòi hỏi rất khắt khe, và anh ấy đặt ra tiến độ làm việc khó theo kịp, nhưng anh ấy luôn luôn công bằng, và thưởng công rất hào phóng cho công việc hoàn thành tốt. Tôi cũng công nhận anh ấy có tính khí nóng nảy, nhưng lại hoàn toàn biết suy nghĩ. Thực ra, anh ấy còn mềm yếu hơn những gì anh ấy muốn cho mọi người biết. Thí dụ nhé, nếu một trong những nhân viên của anh bị bệnh trong thời gian khá dài, thì anh Devlin sẽ bảo đảm công việc của người đó vẫn chờ họ khi quay lại làm. Điều đó còn hơn cả những gì mà hầu hết ông chủ sẽ làm.”

“Anh biết anh ấy khá lâu,” Amanda nói với chút nghi ngờ trong giọng nói.

“Vâng, kể từ khi chúng tôi là học sinh trong trường. Khi tốt nghiệp, tôi cùng một số bạn học khác theo anh ấy đến Luân Đôn khi anh ấy bảo với chúng tôi có ý định trở thành một nhà xuất bản.”

“Tất cả các anh đều có hứng thú với nghề xuất bản à?” cô ngờ vực hỏi.

Fretwell nhún vai. “Nghề nào không quan trọng. Nếu Devlin nói với chúng tôi anh ấy muốn trở thành trưởng bến tàu, người bán thịt, hay là người bán cá đi chẳng nữa, thì chúng tôi sẽ vẫn muốn làm việc cho anh ấy. Nếu không phải vì anh Devlin, thì tất cả bọn tôi đã sống một cuộc đời rất khác. Sự thật thì, có một số người trong chúng tôi vẫn còn sống được là nhờ anh ấy”

Amada cố gắng giấu đi ngạc nhiên khi nghe những lời này, nhưng cô cảm giác như cầm mình hơi trĩu xuống. “Sao anh lại nói thế, anh Fretwell?” Trước sự quan tâm thái quá của cô, Amanda thấy Fretwell bất chợt không thoải mái, như thể anh đã tiết lộ nhiều hơn những gì lẽ ra mình nên nói.

Anh nhún vai cười. “Anh Devlin coi trọng đời sống riêng của mình. Đáng lý tôi không nên nói quá nhiều. Nhưng mặt khác ... có lẽ có vài chuyện cô nên hiểu về Devlin. Rõ ràng là anh ấy rất mến cô.”

“Dường như đối với tôi, anh ta thích tất cả mọi người,” Amanda nói thẳng, nhớ lại Devlin cũng thoải mái khi ở cùng những người khác trong buổi tiệc của ông Talbot, rất nhiều bạn bè háo hức muốn thu hút sự chú ý của anh. Và anh cũng chắc chắn nói chuyện khá hợp với những người khác giới. Cô đã nhận thấy cái cách những vị khách nữ tại buổi tiệc xao xuyến và cười khúc khích khi thấy anh hiện diện, và bị kích động khi nhận được sự chú ý nhỏ nhất nhất từ anh.

“Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi,” Fretwell quả quyết với cô. “Nó phù hợp với những mục đích duy trì phạm vi quan hệ xã giao làm ăn rộng lớn của anh ấy, nhưng nói thích thì chỉ được có mấy người, mà tin tưởng thậm chí càng ít hơn. Nếu cô biết về quá khứ của anh ấy, thì cô sẽ không ngạc nhiên đâu.”

Amanda không thường cố sử dụng sự quyến rũ để lấy được thông tin. Cô lúc nào cũng thích dùng lối nói chuyện thẳng thắn cởi mở hơn. Tuy nhiên, chính cô lại thấy mình trao cho Fretwell nụ cười lôi cuốn ngọt ngào nhất mà cô có thể tạo ra. Vì lý do nào đó, cô rất háo hức muốn biết bất cứ chuyện gì mà anh ta kể về quá khứ của Devlin. “Anh Fretwell,” cô nói, “bộ anh không tin tôi một chút xíu nào sao? Tôi biết cách giữ mồm giữ miệng mà.”

“Vâng, tôi tin cô chứ. Tuy nhiên, chủ đề này hầu như không phải để bàn bạc ở phòng khách.”

“Này anh Fretwell, tôi không phải là đứa con gái dễ bị dao động, và cũng không phải là kẻ mong manh dễ buồn phiền. Tôi hứa sẽ không ngắt đi đâu.”

Fretwell khẽ mỉm cười, nhưng giọng nói của anh ta trầm xuống. “Devlin đã kể cô nghe bất cứ thứ gì về trường học mà anh ấy—chúng tôi—học chưa?”

“Thì anh ta chỉ nói nó là một ngôi trường nhỏ ngay giữa đồng hoang. Chứ không hề nói ra tên.”

“Đó là Knatchford Heath,” anh nói, phát âm ra tên ấy như thể là lời nguyện rửa kính tởm. Rồi anh đợi, và như hồi tưởng về cơn ác mộng năm xưa, trong khi Amanda bối rối về mấy từ ngữ. Cụm từ “Knatchford Heath” không quen thuộc gì với cô—không biết nó có dính dáng gì đến bài thơ rừng rợn phổ biến nào đó không nhỉ?

“Tôi không biết gì về trường học ấy,” Amanda trầm ngâm nói. “Trừ phi tôi có một cảm giác mơ hồ ... không phải có cậu bé nào từng chết ở đấy chứ?”

“Có rất nhiều cậu bé đã chết ở đó.” Fretwell mỉm cười dứt khoát. Hình như càng làm cho bản thân mình trở nên xa cách với chủ đề thậm chí khi anh đang nói về nó, giọng anh ta bị nén lại thành một giọng trầm đều. “Lạy Chúa, nơi ấy đã không còn nữa. Tin tức xấu xa đã lan rộng ra cho đến khi không một phụ huynh nào dám gởi những đứa bé của họ nữa vì sợ bị xã hội lên án. Nếu đến tận bây giờ mà trường học không bị đóng cửa, thì tôi sẽ tự tay thiêu trụi nó toàn bộ.” Về mặt anh trở nên khắc nghiệt hơn. “Đó là nơi học của những đứa con hoang hoặc không muốn có mà ba mẹ chúng muốn tống khứ đi. Một cách tiện lợi để loại bỏ những sai lầm. Đó là những gì tạo nên con người tôi—một đứa con trai ngoài giá thú của người phụ nữ đã kết hôn, đi cầm sừng chồng bà ta và muốn che giấu chứng cứ ngoại tình của mình. Còn Devlin ... là con trai của một quý tộc đã cưỡng bức cô hầu gái người Ai-len tội nghiệp. Khi mẹ Devlin qua đời, cha anh ấy chẳng muốn có bất cứ quan hệ gì với nghiệp chủng xấu xa của mình, và thế là ông ta đã gởi cậu đến Knatchford Health. Hay theo kiểu thân mật mà chúng tôi thường gọi là Địa Ngục Knatchford.” Anh ngừng nói, như đang thả hồn mình vào ký ức đắng cay nào đó.

“Tiếp tục đi,” cô khẽ thúc giục. “Kể tôi nghe về cái trường ấy đi.”

“Chỉ có một hai giáo viên là tương đối tử tế,” anh nói. “Còn lại hầu hết là những quái vật hung ác. Cô sẽ dễ bị làm ông hiệu trưởng với ác quỷ. Khi một học sinh không thuộc lòng bài vở, hoặc than phiền về ổ bánh mì bị mốc hay là thứ đồ ăn lỏng bồng nước mà bọn họ gọi là cháo yến mạch, hay mặt khác mắc một số lỗi đại loại như thế, thì cậu ta sẽ bị kỷ luật bằng những trận đòn roi dữ dội, bị bỏ đói, bị thiêu, hay thậm chí là những cách thức dã man hơn. Một trong số nhân viên ở công ty Devlin, ông Orpin, hầu như bị điếc vì bị bạt tai quá mạnh. Còn một cậu bé khác ở Knatchford đã trở nên mù lòa vì bị thiếu ăn. Thỉnh thoảng một học sinh còn bị trói ở ngoài cổng và bị bỏ mặc suốt đêm, phơi mình trong thời tiết mùa đông. Thật là điều kỳ diệu khi mỗi người trong chúng tôi đều sống sót, nhưng chúng tôi đã làm được.”

Amanda nhìn anh ta chăm chăm với sự khiếp sợ pha lẫn thông cảm. “Vậy những ông bố bà mẹ của những đứa trẻ có nhận ra được chuyện gì đang xảy ra với chúng không?” cô cố hỏi.

“Tất nhiên họ biết chứ. Nhưng họ chẳng thèm quan tâm nếu chúng tôi có chết hay không. Tôi nghĩ họ còn mong chúng tôi chết quách đi cho rồi. Chẳng bao giờ có những kỳ nghỉ hè hay dịp

lễ tết gì cả. Từ trước đến giờ không có cha mẹ nào vác mặt đến thăm con cái của họ nhân dịp lễ Giáng Sinh. Cũng không có một tên thanh tra nào đến kiểm tra tình hình ở đó. Như tôi đã nói với cô rồi, chúng tôi là người thừa thừa. Chúng tôi là lỗi lầm.”

“Trẻ con không phải là một lỗi lầm,” Amanda nói, và giọng cô bất chợt run lên.

Fretwell khẽ mỉm cười về sự vô ích của lời tuyên bố đó, rồi lại tiếp tục. “Khi tôi đến Knatchford Heath, thì Jack Devlin đã ở đó được hơn một năm. Ngay lập tức tôi biết anh ấy rất khác biệt so với những đứa trẻ khác. Anh ấy hình như không sợ mấy giáo viên hay thầy hiệu trưởng trong khi cả đám còn lại bọn tôi thì ngược lại. Devlin mạnh mẽ, tài giỏi, và tự tin ... thực ra, nếu có chuyện người được cả học sinh và giáo viên yêu mến, thì đó phải là anh ấy. Tất nhiên không phải vì vậy mà anh ấy thoát được những hình phạt. Anh ấy cũng bị đánh đập và bỏ đói thường xuyên như những đứa còn lại trong chúng tôi. Thực tế còn thường xuyên hơn là đồng khác. Tôi sớm phát hiện ra anh ấy đôi lúc còn nhận lỗi dùm những đứa trẻ khác và chịu phạt thay cho họ, vì biết rằng mấy đứa nhỏ con hơn sẽ không thể sống sót nổi qua những trận roi khắc nghiệt. Anh ấy còn khuyến khích những đứa to khỏe hơn cũng làm như thế. Anh ấy bảo chúng tôi phải tự chăm sóc lẫn nhau. Anh nhắc cho chúng tôi nhớ là có cả một thế giới bên ngoài ngôi trường, và giá mà chúng ta có thể sống sót đủ lâu ...”

Fretwell tháo mắt kính ra và dùng khăn cẩn thận lau sạch tròng kính. “Đôi khi sự khác biệt duy nhất giữa sự sống và cái chết là vẫn cố giữ lại chút hy vọng mỏng manh nhất. Devlin đã trao cho chúng tôi chút hy vọng còn con đó. Anh ấy đã hứa hẹn, những lời hứa không thể thực hiện được, vậy mà sau đó anh đã xoay sở để giữ lời.”

Amanda hoàn toàn im lặng, nhận thấy không thể nào dung hòa sự hiểu biết của mình về kẻ vô lại ngạo mạn Jack Devlin với một chàng trai mà Fretwell vừa mới miêu tả.

Rõ ràng đọc được vẻ hoài nghi trên gương mặt cô, Fretwell đeo lại mắt kính và mỉm cười. “Chà, tôi nhận ra cô cho là anh ấy là người như thế nào. Devlin tô vẽ bản thân mình như là một kẻ phóng đảng truy lạc. Nhưng tôi đảm bảo với cô, anh ta là một người đáng tin cậy và kiên định nhất mà tôi từng biết. Anh ấy có lần từng liều cả bản thân mình để cứu mạng tôi đấy. Tôi bị bắt gặp quả tang khi ăn trộm thức ăn từ tủ đựng đồ ăn trong trường, và hình phạt của tôi là bị trói ngoài cổng suốt đêm. Đêm đó trời lạnh buốt và gió rét kinh khủng, mà tôi thì sợ chết khiếp. Nhưng sau khi trời sấm tối, Devlin đã đem theo mền, và trốn ra ngoài cởi trói cho tôi, rồi ở lại đến tận trời sáng, cả hai đứa đều chui rúc vào nhau bên dưới tấm mền đó và nói chuyện về ngày mình có thể rời khỏi Knatchford Heath. Đến lúc tảng sáng, khi một giáo viên được cử ra ngoài mang tôi vào, thì Devlin mới buộc lại dây thừng cho tôi và lặn mất tăm vào trường. Nếu anh ấy mà bị bắt gặp đang cứu tôi, thì tôi tin rằng hậu quả anh ấy phải trả giá là bằng chính tính mạng mình.”

“Tại sao?” Amanda dịu dàng hỏi. “Sao anh ấy lại mạo hiểm tính mạng bản thân vì anh, và vì những người khác? Lẽ ra tôi đã nghĩ ...”

“Rằng anh ấy chỉ quan tâm đến lợi ích cá nhân của chính mình thôi đúng không?” Fretwell

nói hộ cô, và cô gật đầu. “Tôi thừa nhận, mình chưa bao giờ thật sự hiểu cái gì đã thúc đẩy Jack Devlin làm thế. Nhưng tôi chắc chắn biết một điều—anh ấy không phải là kẻ mộ đạo, nhưng lại là người theo chủ nghĩa nhân đạo.”

“Nếu anh nói thế, thì tôi tin,” Amanda khẽ lên tiếng. “Tuy nhiên ...” Cô ném cho anh tia nhìn ngờ vực. “Tôi thấy thật khó chấp nhận một người nào đó từng chịu sự trừng phạt đau đớn dùm người khác, mà lại kêu ca và nóng nảy đến vậy chỉ vì một vết thương nhẹ bên sườn anh ta.”

“À, ý cô đang nói đến lần viếng thăm văn phòng tuần trước, khi Ngài Tirwitt tấn công Devlin với một cây ba toong có lưỡi.”

“Phải đấy.”

Vì lý do nào đó, Fretwell bắt đầu mỉm cười. “Tôi đã thấy Devlin chịu đựng những vết thương còn đau hơn cả trăm lần cái đó mà thậm chí không hề chớp mắt,” anh nói. “Nhưng xét cho cùng, anh ấy cũng là con người, nên chẳng ngại cố kiểm chút lòng thương cảm của phụ nữ.”

“Anh ấy muốn lòng thương cảm *của tôi* à?” Amanda ngạc nhiên hỏi.

Fretwell hình như đã sẵn sàng giải thích nhiều hơn về thông tin hết sức thú vị này, nhưng anh ta tự ngăn mình lại, y như bất chợt e ngại không biết có nên làm vậy hay không. Anh ta mỉm cười khi liếc nhìn vào cặp mắt xám tròn xoe của Amanda. “Tôi nghĩ, mình đã nói đủ rồi.”

“Nhưng, anh Fretwell,” cô phản đối, “anh còn chưa kể hết câu chuyện. Làm sao mà một chàng trai không gia đình, tiền bạc cuối cùng lại làm chủ cơ sở kinh doanh xuất bản? Và làm thế nào—”

“Tôi sẽ để chính anh Devlin kể cho cô nghe phần còn lại vào một ngày nào đó, khi anh ấy sẵn sàng. Tôi chắc anh ấy sẽ kể thôi.”

“Nhưng anh không thể kể cho tôi nghe chỉ một nửa câu chuyện được!” Amanda phàn nàn, khiến anh bật cười.

“Đó đâu phải chuyện của tôi mà nói, cô Briars.” Anh ta đặt tách trà xuống và cẩn thận gấp khăn giấy lại. “Xin cô thứ lỗi, nhưng tôi có công chuyện cần phải làm, nếu không tôi sẽ phải giải trình với Devlin.”

Miễn cưỡng, Amanda gọi Sukey, cô hầu gái xuất hiện với chiếc mũ, áo choàng, và đôi găng tay của người quản lý. Fretwell bọc kín người để chuẩn bị bước ra ngoài trời lồng lộng gió đông. “Tôi hy vọng anh sẽ quay lại sớm,” Amanda bảo anh.

Anh ta gật đầu, như là hoàn toàn biết rõ cô muốn hiểu thêm về Jack Devlin từ anh. “Tôi tất nhiên sẽ cố giúp cô, cô Briars. À này, suýt nữa tôi quên mất ...” Anh đưa tay vào túi áo choàng và chìa ra một món đồ nhỏ đựng trong túi nhung đen buộc bằng dây lụa. “Ông chủ bảo tôi gửi cái này cho cô,” anh nói. “Anh ấy muốn kỷ niệm lần hợp tác đầu tiên giữa cô và anh ấy.”

“Tôi không thể nhận quà riêng từ anh ấy được,” Amanda thận trọng trả lời, không đi tới để nhận lấy chiếc túi nhưng.

“Chỉ là hộp đựng viết thôi,” anh nói tỉnh bơ. “Khó có thể là thứ mang nhiều ý nghĩa cá nhân đến vậy.”

Cẩn thận, Amanda nhận lấy chiếc túi từ anh ta và trút đồ chứa bên trong vào lòng bàn tay xòe ra của mình. Một hộp đựng viết bằng bạc, và một bộ sưu tập đầu ngòi bút bằng sắt rơi vào tay cô. Amanda chớp mắt ngạc nhiên tỏ vẻ không thoải mái. Bất kể Fretwell có nói giảm như thế nào đi nữa, thì ngòi bút này là món đồ cá nhân, đắt tiền và đẹp như một món nữ trang. Sức nặng của nó đã minh chứng cho sự thật nó bằng bạc thật, mặt trên được chạm trổ và gắn những viên ngọc lam. Khác với nhận vài món quà Giáng Sinh từ gia đình, thì lần cuối cùng cô nhận một món quà từ người đàn ông là khi nào nhỉ? Cô không thể nhớ nổi. Cô ghét cái cảm giác bất ngờ ập đến với mình, một cảm giác chao đảo ấm áp mà cô chưa từng trải nghiệm từ hồi thiếu nữ. Mặc dù bản năng xúi giục cô phải đem trả lại món đồ đẹp kia, nhưng cô không thêm màng tới. Sao cô lại không nên giữ món quà này chứ? Nó có thể chẳng có ý nghĩa gì với Devlin, nhưng cô lại rất thích nó.

“Nó thật đẹp,” cô nói giọng cứng nhắc, những ngón tay co lại ôm quanh hộp đựng bút. “Tôi cho rằng ông Devlin tặng những món quà tượng tự như thế với tất cả tác giả của mình phải không?”

“Không đâu, cô Briars.” Rời khỏi với nụ cười vui vẻ, Oscar Fretwell đánh bạo bước ra ngoài, hòa mình vào không gian ồn ào náo nhiệt lạnh lẽo của Luân Đôn ban trưa.

“Đoạn này phải bỏ đi.” Ngón tay dài của Devlin chỉ xuống một trong những tờ giấy trước mặt khi anh ngồi vào bàn làm việc của mình.

Amanda đi vòng qua và ngó qua vai anh, mắt cô nheo lại khi nhìn những đoạn mà anh chỉ vào. “Tuyệt đối không được. Nó dùng để củng cố tính cách nhân vật nữ chính.”

“Nó làm chậm mạch truyện,” anh nói thẳng thừng, cầm viết lên và chuẩn bị gạch một đường qua cái trang chướng mắt ấy. “Như tôi đã nhắc cô nhớ lúc sáng sớm này, cô Briars, đây là tiểu thuyết dài tập. Diễn biến phải đặt lên hàng đầu.”

“Vậy anh đánh giá diễn biến mạch truyện lên trên cả việc phát triển tính cách nhân vật ư?” Cô hỏi đầy giận dữ và giựt tờ giấy ra trước khi anh có thể đánh dấu lên nó.

“Tin tôi đi, cô còn cả trăm đoạn khác để minh họa cho tính cách nhân vật nữ của mình,” anh nói, đứng từ chỗ chiếc ghế và đi theo sau cô trong khi cô rút lại tờ giấy đang nói đến. “Tuy nhiên, cái đoạn cụ thể đó lại rất rườm rà.”

“Nó là đoạn quan trọng *cốt lõi* đối với cốt truyện,” Amanda nhấn mạnh, giữ chặt tờ giấy đầy

bảo vệ.

Jack cố gắng nín cười khi nhìn vào cô, chắc chắn về chính mình một cách đáng yêu, quá xinh đẹp, tràn đầy nhựa sống và quyết đoán. Đó là buổi sáng đầu tiên mà họ bắt tay vào chỉnh sửa sách của cô *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*, và cho đến giờ, anh thấy quả là một tiến trình thật thú vị. Nó cho thấy việc biên tập cuốn tiểu thuyết của Amanda cho phù hợp với dạng tiểu thuyết dài kỳ khá dễ dàng. Cho đến giây phút này, cô đã đồng ý hầu hết với mọi sự thay đổi mà anh đề nghị, và cô dễ dàng tiếp thu những ý kiến của anh. Có một số tác giả của anh cực kỳ ngoan cố về việc thay đổi chính tác phẩm của họ, người ta nghĩ anh đã đề nghị thay đổi nguyên văn trong bài Kinh Thánh. Amanda thì rất chịu hợp tác, và cô không hề ấp ủ những kỳ vọng lớn lao về bản thân hay tác phẩm của mình. Dựa trên vẻ ngạc nhiên và không thoải mái khi anh ca ngợi cô, thì cô quả thực khá khiêm tốn về tài năng của mình.

Tình tiết của *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* tập trung vào một phụ nữ trẻ cố gắng sống thật nghiêm túc theo những khuôn khổ phép tắc xã hội, nhưng đồng thời lại không thể khiến bản thân mình chấp nhận được sự hạn chế cứng nhắc về những cái được cho là thích đáng. Cô đã gây ra những lỗi lầm tai hại trong cuộc đời mình—cờ bạc, dạn dít với nhân tình bên lề hôn nhân, và hạ sinh một đứa con hoang—tất cả đều xuất phát từ sự khát khao muốn có được hạnh phúc xa tầm với mà cô thầm ao ước bấy lâu.

Cuối cùng cô đã đi đến một kết cục bi thảm, bị chết vì căn bệnh hoa liễu, mặc dù rõ ràng là những phán xét cay nghiệt của xã hội cũng đủ gây nên cái chết của cô nhiều như căn bệnh ấy. Điều khiến Jack bị mê hoặc là chuyện Amanda, với tư cách là một tác giả, đã khước từ bày tỏ lập trường về hành vi của nhân vật nữ, cô cũng không vỗ tay tán thành hay chỉ trích nó. Rõ ràng là cô có sự đồng cảm cho nhân vật, và Jack ngờ rằng sự nổi loạn bên trong của nhân vật nữ đã phản ánh phần nào cảm xúc của chính Amanda.

Mặc dù Jack có đề nghị đến nhà Amanda để thảo luận những thứ cần thiết chỉnh sửa, nhưng cô lại đề nghị muốn gặp anh tại văn phòng ở Đường Holborn hơn. Chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa là vì chuyện đã xảy ra giữa họ tại nhà cô, anh nghĩ với một cảm giác phấn khích hài lòng khi hồi tưởng lại. Một nụ cười uể oải giật trên môi khi anh trầm ngâm nghĩ rằng Amanda có lẽ nghĩ rằng mình sẽ an toàn khi đề xuất gặp anh ở đây hơn là ở trong nhà riêng của cô.

“Đưa tờ giấy đó cho tôi,” anh nói, thấy vui vì cái cách cô chạy trốn anh. “Phải bỏ nó đi thôi, Amanda.”

“Phải giữ lại nó,” cô phản đối, thoáng liếc nhìn qua vai để chắc rằng anh không chạy theo dồn cô vào trong góc.

Hôm nay Amanda diện một chiếc đầm dài len màu hồng mềm mại được trang trí bằng dải dây ruy băng bằng tơ màu hồng đậm hơn. Cô còn đội chiếc mũ được tô điểm bằng những cành hồng Trung Quốc, mà giờ đang để một bên bàn làm việc của anh, hai sợi ruy băng nhung nhẹ nhàng buông xuống sàn. Màu hồng của chiếc đầm dài phản chiếu màu hồng lên hai má Amanda, trong khi chiếc váy đơn giản làm nổi bật dáng người đầy đặn của cô. Ngoài trừ sự

quan tâm đáng kể của Jack về trí thông minh của cô, thì anh không thể không nghĩ cô là viên kẹo bon bon bé nhỏ.

“Những tác giả,” anh mỉm cười thì thầm. “Mọi người ai cũng đều nghĩ tác phẩm của mình là hoàn mỹ, và bất cứ người nào cố sửa dù chỉ một chữ thôi cũng bị coi là một thằng ngu.”

“Còn những người biên tập lại tự xem bản thân mình là người thông minh nhất mà họ biết,” Amanda ném trả lại.

“Vậy tôi sẽ gọi người khác xem qua nó nhé”—anh chỉ tay về phía tờ giấy cô đang cầm—“và đưa ra ý kiến thứ ba?”

“Mọi người ở đây toàn làm việc cho anh,” cô chỉ ra. “Bất kể người nào anh gọi đến đều sẽ chắc chắn đứng về phía anh thôi.”

“Cô nói đúng đó,” anh vui vẻ thừa nhận. Anh đưa tay về phía tờ giấy mà cô đang nắm chặt quá mức. “Đưa đây nào, Amanda.”

“Cô Briars, thưa anh,” cô khôn ngoan đáp trả, và mặc dù cô không phải hoàn toàn là mỉm cười, thì anh cũng cảm giác rằng cô cũng thích thú kiểu đối thoại này nhiều giống như anh. “Tôi sẽ không đưa anh tờ giấy này. Tôi nhất quyết giữ nguyên nó trong bản thảo. Anh làm gì được nó nào?”

Lời thách thức đã vượt quá sức chịu đựng của Jack. Họ đã cùng nhau hoàn thành rất nhiều việc vào sáng hôm đó, và bây giờ anh sẵn sàng đùa giỡn. Có thứ gì đó về Amanda gần như thúc giục anh làm cô mất thăng bằng. “Nếu cô không đưa nó cho tôi,” anh dịu dàng nói, “thì tôi sẽ hôn cô đấy.”

Amanda chớp mắt trong ngạc nhiên. “Cái gì?” cô yếu ớt hỏi lại.

Jack chẳng buồn lặp lại lời mình, với những từ ngữ vẫn cứ trôi lơ lửng trong không khí giữa họ, giống như những vòng tròn lan tỏa dần ra khi một viên đá rớt tõm vào ao nước.

“Quyết định đi, quý cô Briars.” Jack chợt nhận ra anh vô cùng hy vọng cô sẽ đẩy anh đến mức giới hạn đó. Chỉ cần thêm một tý khiêu khích nữa thôi là anh có thể thực hiện lời đe dọa của mình. Anh đã muốn hôn cô suốt từ khi cô đặt chân vào văn phòng anh sáng hôm ấy. Cử chỉ tỏ vẻ đoan trang khi cô bặm môi lại với nhau, làm méo đi cái khuôn miệng gợi tình của mình ... Nó làm anh muốn phát điên lên được. Anh muốn hôn cô thật điên cuồng cho đến khi cô trở nên mềm nhũn và chấp nhận tất cả những gì mà anh muốn.

Anh nhìn Amanda cố gắng lấy lại bình tĩnh, cơ thể cô đang căng ra. Màu đỏ lựng đã lan khắp mặt, và những ngón tay của cô căng ra cho đến lúc chúng bắt đầu cuộn tờ giấy mà cô đã quá sốt sắng bảo vệ. “Này anh Devlin,” cô nói với giọng mạnh mẽ luôn luôn khuấy động anh, “Tôi chắc chắn anh không giờ mấy trò lố bịch như thế với những tác giả khác của mình.”

“Không, thưa cô Briars,” anh nói một cách trang nghiêm. “Tôi e rằng cô là người duy nhất

nhận được sự quan tâm lãng mạn của tôi đấy.”

Cụm từ “quan tâm lãng mạn ” dường như cướp đi mất khả năng nói của cô. Cô đảo tròn đôi mắt màu xám-bạc vì ngạc nhiên. Ngay lúc ấy, Jack cũng ngạc nhiên không kém khi phát hiện ra rằng mặc dù anh đã định không chòng ghẹo cô nữa, nhưng anh vẫn bất lực trong việc kiềm chế những phản ứng của mình đối với cô. Tính hay bông đùa của anh bất ngờ bị đẩy sang một bên bởi những bản năng cấp bách hơn, sâu xa hơn.

Dẫu cho sự quan tâm hàng đầu của anh là duy trì vẻ hòa thuận giữa họ nhưng anh không muốn một mối quan hệ công việc hòa nhã. Anh không muốn một tình bạn giả tạo. Anh muốn quấy rầy và làm cô bối rối, khiến cô phải nhận thấy những điều ở con người anh cũng giống y như cái cách anh nhận thấy ở con người cô.

“Chắc đây là kiểu tán tụng cho gần hết số đông phụ nữ nhận được sự quan tâm như thế từ anh,” Amanda cuối cùng cũng lên tiếng. “Tuy nhiên, tôi không yêu cầu được làm đối tượng cho kiểu hành động vớ vẩn như vậy.”

“Cô có định đưa cho tôi tờ giấy đó không?” anh hỏi với vẻ ôn hòa giả tạo.

Cau có giận dữ, Amanda có vẻ như đã đưa ra một quyết định bất ngờ, vò nát miếng giấy da trong tay cho đến khi nó biến thành một cục tròn nhỏ xíu cứng ngắc. Cô sải bước đến lò sưởi và quăng nó vào ngọn lửa, nơi nó bị đốt cháy trong ánh sáng rực rỡ. Ngọn lửa xanh trắng bao quanh viên tờ giấy bị vò nát, trong khi ở chính giữa quả cầu nhanh chóng hóa thành than đen xỉ.

“Tờ giấy mất tiêu rồi,” Amanda tuyên bố thẳng thừng. “Theo như ý anh—bây giờ anh nên hài lòng mới phải.”

Hành động của cô nhằm mục đích xua tan sự căng thẳng giữa họ, và nó nên như thế. Tuy vậy, bầu không khí vẫn còn nặng nề và sôi sục đến lạ kỳ giống như một sự tĩnh lặng âm ỉ chỉ xuất hiện trước khi có sấm chớp. Nụ cười hòa nhã thường trực của Jack như bị khít lại khi anh nói với cô. “Chỉ có vài lần trong đời, tôi thấy tiếc vì sự việc diễn ra theo ý của mình. Lần này là một trong số đó.”

“Tôi không muốn chơi trò chơi cùng anh, anh Devlin. Tôi muốn hoàn tất công việc trước mắt.”

“Hoàn tất công việc,” anh lặp lại, và chào cô y như một người lính nhận được mệnh lệnh từ sĩ quan chỉ huy của mình. Quay trở lại bàn làm việc, anh chống tay lên mặt bàn gỗ dái ngựa và xem xét những lưu ý của mình. “Thực ra nó đã xong rồi. Ba mươi trang đầu tiên này sẽ là lần đăng đầu tiên xuất sắc. Ngay khi cô xem lại những chỉnh sửa mà chúng ta đã thảo luận, thì tôi sẽ cho in nó ra.”

“Mười ngàn bản đúng không?” cô ngập ngừng hỏi, nhớ đến con số mà anh đã hứa với mình.

“Đúng.” Jack mỉm cười khi thấy vẻ mặt băn khoăn của cô, và anh biết chính xác cô đang lo lắng chuyện gì. “Cô Briars,” anh khẽ nói, “nó sẽ bán được mà. Tôi có trực giác về những chuyện này.”

“Tôi cũng cho là thế,” cô nghi ngại nói. “Tuy nhiên ... câu chuyện đặc biệt này ... nhiều người sẽ phản đối về nó. Nó kịch tính hơn ... ờ, còn *khủng khiếp* hơn những gì tôi nhớ. Tôi không xây dựng được quan điểm đạo đức vững vàng về cách hành xử cho nhân vật nữ chính—”

“Bởi vậy nó sẽ bán được, cô Briars.”

Amanda bỗng nhiên bật cười. “Cũng giống như quyển sách của tú bà Bradshaw nhỉ.”

Việc phát hiện ra chuyện cô sẵn sàng tự chọc cười mình bất ngờ làm anh vui thích. Jack đẩy người ra xa cái bàn và đi tới đứng kế cô. Bất ngờ vì sự gần gũi của anh, Amanda không tài nào nhìn thẳng vào mặt anh, ánh mắt cô lướt qua từ ô cửa sổ đến sàn nhà, rồi chững lại ở khuỷu áo trên cùng của chiếc áo choàng của anh.

“Doanh số bán ra của cô sẽ còn vượt xa hơn nhiều so mấy quyển sách kia của bà Bradshaw nổi tiếng ấy chứ,” anh bảo với cô, và nhoẻn miệng cười. “Và không phải vì bất cứ cái gọi là nội dung khủng khiếp nào. Cô đã kể một câu chuyện hay theo lối thật tài tình. Tôi thích nó ở chỗ cô không rao giảng đạo đức về những lầm lỗi của nhân vật nữ chính. Cô khiến cho độc giả khó lòng không đồng cảm với cô ta.”

“Tôi có đồng cảm với cô ta,” Amanda nói một cách trung thực. “Tôi lúc nào cũng nghĩ rằng thật là tồi tệ khi bị trói vào một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Có quá nhiều phụ nữ đã bị ép buộc phải kết hôn hoàn toàn chỉ vì vật chất. Nếu có nhiều phụ nữ có thể tự kiếm sống nuôi bản thân họ hơn, thì sẽ có ít những cô dâu bất đắc dĩ và cô vợ khổ sở hơn.”

“Tại sao vậy, cô Briars,” anh nhẹ nhàng hỏi. “Cô đúng là thật đặc biệt.”

Cô phản đối sự thích thú của anh với cái cau mày khó hiểu. “Thật ra, đó chỉ là sự nhạy cảm mà thôi.”

Anh bỗng nhiên nhận ra rằng đây là chìa khóa để thấu hiểu được con người cô. Amanda vô cùng thực tế đến mức sẵn sàng vứt bỏ những quan điểm xã hội cũ rích, đạo đức giả mà hầu hết mọi người đều chấp nhận không cần suy nghĩ. Quả thực, tại sao một người phụ nữ phải kết hôn chỉ vì đây là điều được mong mỏi nếu như cô ta có thể lựa chọn một cách khác?

“Có thể hầu hết phụ nữ nghĩ kết hôn sẽ dễ hơn là tự kiếm sống nuôi bản thân thì sao,” anh nói, cố tình chọc tức cô.

“Dễ hơn à?” cô khịt mũi. “Tôi chưa bao giờ thấy một chút bằng chứng rằng việc tiêu phí cả phần đời còn lại vào những công việc nội trợ cực nhọc lại hoàn toàn dễ hơn đi làm việc. Cái phụ nữ cần là được học hỏi nhiều hơn, có nhiều sự lựa chọn hơn, và sau đó họ sẽ có thể cân nhắc những lựa chọn khác cho bản thân mình ngoài việc kết hôn.”

“Nhưng một người phụ nữ không thể toàn diện nếu thiếu đi đàn ông,” Jack nói một cách khiêu khích, và bật cười khi thấy vẻ mặt trở nên quá dữ tợn của cô. Anh giơ tay lên theo kiểu tự vệ, “Bình tĩnh nào, cô Briars. Tôi chỉ chọc cô thôi mà. Tôi không muốn bị đánh bầm dập như Ngài Tirwitt đâu. Thực sự, tôi cũng đồng ý với những quan điểm của cô. Tôi chẳng phải là người khởi xướng vĩ đại của Hội hôn nhân đâu. Thực ra, tôi định tránh xa nó bằng mọi giá.”

“Vậy anh không ao ước có một người vợ và con cái sao?”

“Trời, không đâu.” Anh cười toe toét với cô. “Bất cứ người con gái khờ dại nào cũng biết tôi rõ ràng là một sự mạo hiểm tệ hại.”

“Chuyện đó thì *quá* rõ ràng rồi,” Amanda đồng ý, nhưng lại mỉm cười một cách nhún nhó khi nói.

Thường thường khi viết xong một cuốn tiểu thuyết, thì Amanda lập tức bắt tay vào viết truyện khác ngay. Nếu không thì, cô sẽ cảm thấy khó chịu và hay suy nghĩ bâng quơ. Và nếu không nghĩ ra được thể loại truyện nào trong đầu, thì cô chắc chắn sẽ bị mất phương hướng. Không giống như hầu hết mọi người, cô không bao giờ bực bội vì phải xếp hàng chờ đợi, hay ngồi lâu trong xe ngựa, hoặc có thật nhiều thời gian trống. Đây là những dịp để cô suy ngẫm về tác phẩm-đang-hình thành của mình, nghĩ đến những mẫu đối thoại trong đầu, nghĩ ra và sàng lọc những ý tưởng cho cốt truyện.

Và bây giờ, lần đầu tiên trong nhiều năm, cô dường như không thể nghĩ ra một cốt truyện đủ kích thích óc sáng tạo của mình để bắt đầu viết lại. Những chỉnh sửa của cô về *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* đã xong, và đã đến lúc bắt tay vào làm dự án mới, ấy thế mà triển vọng trong tương lai hình như chẳng hấp dẫn tí nào.

Cô băn khoăn tự hỏi không biết liệu Jack Devlin có phải là nguyên nhân gây ra việc này không. Trong một tháng qua kể từ khi quen biết anh, cuộc sống nội tâm của cô dường như không thú vị bằng cuộc sống ở thế giới bên ngoài. Đây là vấn đề mà cô chưa bao giờ gặp phải trước đây. Có lẽ cô nên bảo anh đừng đến thăm mình nữa, cô miễn cưỡng nghĩ như thế. Devlin tự nhiên lại có thói quen ghé qua nhà cô ít nhất hai lần một tuần, mà không có bất kỳ lời báo trước theo đúng lễ lịch sự nào. Anh có thể ghé qua vào buổi trưa, hay thậm chí vào giờ ăn tối, khi cô buộc phải mời anh vào dùng cơm tối với mình.

“Tôi luôn được bảo rằng người ta không bao giờ nên nuôi những người lạc đường,” Amanda mơ hồ nói khi lần thứ ba anh không mời mà tới trước nhà cô ngay giờ ăn tối. “Điều đó chỉ càng khuyến khích họ tiếp tục quay lại.”

Cúi đầu trong nỗ lực bất thành tỏ vẻ hối lỗi, Devlin gởi đến cô một nụ cười dễ ngọt. “Giờ này là giờ cơm tối rồi sao? ... Tôi không ngờ trễ vậy. Tôi sẽ về thôi. Chắc chắn là đầu bếp của tôi sẽ làm sẵn mấy món như khoai tây xay nhuyễn nguội ngắt hay món súp nóng bỏng lưỡi đang chờ tôi ở nhà.”

Amanda thất bại khi cố gắng trông thật nghiêm nghị. “Theo những gì anh nói, anh Devlin, thì tôi nghi ngờ liệu đầu bếp của anh có tệ như lời anh nói về cô ta hay không. Thực ra, chỉ mới hôm kia tôi đã nghe được là anh thực sự có một tòa lâu đài và cả đoàn người hầu. Tôi cũng nghi ngờ là họ sẽ cho phép anh dối bụng.”

Trước khi Devlin có thể trả lời, một luồng gió lạnh đã quét qua lối vào, và Amanda hối hả bảo Sukey đóng cửa lại. “Vào đây đi,” Amanda nói sảng giọng với Devlin, “trước khi tôi đóng băng bây giờ.”

Tỏ vẻ hài lòng ra mặt, anh thờ thẩn đi quanh trong ngôi nhà ấm cúng và hít một hơi ra chiều đánh giá. “Thịt bò hầm phải không?” anh khẽ hỏi và đưa tia nhìn dò hỏi sang Sukey, người đang cười nhe răng.

“Thịt bò nướng, thưa ông Devlin, với củ cải và rau bina xay nhuyễn, kèm theo bánh mứt mơ nhỏ đẹp nhất mà ông từng thấy. Tối nay cô đầu bếp đã làm rất tuyệt, rồi ông sẽ biết ngay thôi.”

Thoáng chút bực mình của Amanda về tính tự phụ của Devlin bị xua tan bởi sự thích thú trước dự đoán của anh. “Anh Devlin này, anh xuất hiện ở nhà tôi quá thường xuyên đến nỗi không bao giờ cho tôi có dịp mời anh cả.” Cô vịn cánh tay anh và cho phép anh hộ tống cô đến căn phòng ăn nhỏ nhắn nhưng rất tao nhã của mình. Mặc dù cô thường dùng cơm một mình, nhưng cô luôn ăn dưới ánh nến và sử dụng đồ bằng sứ và bạc tốt nhất, việc thiếu một người chồng không có nghĩa là cô phải ăn uống theo lối khổ hạnh sơ sài.

“Nếu tôi đợi đủ lâu, thì cô sẽ mời tôi chứ?” Devlin hỏi, với đôi mắt xanh tinh quái.

“Không, tôi sẽ không mời đâu,” cô trả lời sỗ sàng. “Tôi hiếm khi hoan nghênh những người hăm dọa tàn nhẫn đến ăn tối.”

“Cô không phải vẫn dùng chuyện đó chống lại tôi chứ,” anh nói. “Nói cho tôi nghe lý do thật sự đi. Cô vẫn còn thấy khó chịu bởi vì chuyện đã xảy ra giữa chúng ta vào đêm sinh nhật của cô đúng không?”

Ngay cả bây giờ, sau từng đó thời gian cô đã trải qua bên anh, sự ám chỉ mong manh nhất đến việc gần gũi thân mật giữa họ vẫn làm cho mặt cô đỏ bừng. “Không có,” cô cầu nhàu, “không liên quan gì đến chuyện đó cả. Tôi ...” Cô ngừng nói và thở dài, buộc mình phải thừa nhận sự thật với anh. “Tôi đặc biệt không dạn dĩ khi tiếp xúc với đàn ông. Không kể đến chuyện mời đàn ông dùng bữa tối, trừ phi là vì công việc. Tôi không quan tâm nhiều viễn cảnh bị từ chối.”

Bây giờ cô đã dần hiểu hơn về con người anh, Jack Devlin thích khiêu khích và trêu chọc cô cho đến chừng nào mà cô còn giương lên những rào chắn bảo vệ mình. Tuy nhiên, khi cô tỏ ra có một chút xiu dấu hiệu mềm yếu nào, thì anh chợt trở nên tử tế đến bất ngờ. “Cô là người giàu có, xinh đẹp, lại quá thông minh và có danh tiếng tốt ...Vậy sao lại có người đàn ông nào từ chối cô chứ?”

Amanda tìm kiếm trên mặt anh dấu hiệu của sự châm biếm, nhưng chỉ có mỗi sự quan tâm đáng cảnh giác làm cô bối rối. “Tôi hầu như không phải là một mỹ nhân nào đó có thể quyến rũ bất cứ người nào mà cô ta chọn,” cô nói với sự nhẹ nhàng gượng gạo, “Tôi đảm bảo với anh, quả thật có vài người có khả năng từ chối tôi đấy.”

“Thế thì họ không đáng để nghĩ đến.”

“Ồ, tất nhiên,” Amanda cười vụng về đáp trả, cố gắng xua đi cái cảm giác thân mật đáng ngại đang nhen nhóm trong bầu không khí. Cô để anh kéo ghế cho mình ngồi vào bàn ăn gỗ dát ngà xinh đẹp, được sắp xếp với những thứ đồ bằng sứ xanh-và-vàng, kèm theo dao muổng bạc có cán xà cừ. Một chiếc đĩa đựng bơ bằng thủy tinh xanh được tô điểm thêm với những hoa văn chạm khắc bằng bạc tinh xảo giữa mặt đĩa. Ở trên chiếc nắp đậy đĩa bơ là một móc quai bạc kỳ quái có hình dáng của một con bò. Mặc cho sở thích của Amanda thiên về sự mộc mạc tao nhã, nhưng cô không thể cưỡng lại việc mua nó khi nhìn thấy nó trong một cửa hiệu ở Luân Đôn.

Devlin ngồi ở đầu bàn bên kia đối diện cô với vẻ thân mật thoải mái. dường như anh thích thú khi được ở đây, và sắp sửa dùng bữa tối cùng cô. Amanda thấy khó hiểu bởi sự thích thú không che giấu của anh. Một người như Jack Devlin sẽ được hoan nghênh ở nhiều bàn ăn ...vậy tại sao anh lại thích ăn tối cùng cô?

“Tôi tự hỏi liệu việc anh ở đây vì muốn ở cùng tôi hay vì thích tài nấu ăn của đầu bếp của tôi,” cô lơ đãng nói to. Người đầu bếp, tên Violet, chỉ mới trong độ tuổi hai mươi, nhưng cô rất biết cách chuẩn bị những món ăn thông thường trở nên ngon lành một cách đặc biệt. Cô ta có được kỹ năng đó là nhờ làm phụ tá cho bếp trưởng trong một gia đình quý tộc lớn, thế nên cô đã ghi chú rất nhiều về cây thảo dược và gia vị, và còn ghi chép được hàng trăm công thức món ăn trong một cuốn sổ dày cộm.

Devlin trao cho Amanda một nụ cười chậm rãi biểu lộ sự hài hước và ấm áp luôn làm lóa mắt đối phương. “Tài nấu ăn của đầu bếp của cô thì đáng kể,” anh công nhận. “Nhưng được bầu bạn cùng cô sẽ khiến cho mẩu bánh mì khô khốc cũng trở nên thích hợp cho khẩu vị của một ông vua đấy.”

“Tôi không thể nào hiểu được sao anh lại thấy con người tôi thú vị đến vậy.” cô chanh chua nói trong khi cố ngăn lại một luồng cảm xúc hài lòng vì những lời nói của anh mang lại. “Tôi chẳng làm gì tăng bốc hay làm vui lòng anh. Thực ra, tôi không nghĩ ra được dù chỉ một lần nào mà những cuộc nói chuyện của chúng ta lại không đi đến hồi tranh cãi.”

“Tôi thích tranh cãi,” anh thoải mái nói. “Đó là những gì tôi thừa hưởng được từ dòng máu Ai-len của mình.”

Amanda lập tức bị cuốn hút bởi những ám chỉ hiểm hoi về quá khứ của anh. “Mẹ anh có nóng tính không?”

“Nóng như núi lửa,” anh thì thầm, rồi hình như chợt cười khi nhớ về kí ức nào đó vẫn còn lưu giữ trong lòng. “Bà là một người phụ nữ có lòng tin và cảm xúc rất mãnh liệt ... đối với bà, không có cái gì là nửa vời cả.”

“Bà chắc sẽ rất hài lòng khi thấy sự thành công của anh.”

“Tôi nghi ngờ điều đó,” Devlin nói, sự thích thú chợt tan biến và nhường chỗ cho sự im lặng ánh lên trong đôi mắt anh. “Mẹ tôi không biết đọc. Bà sẽ không biết điều gì đã khiến đứa con trai trở thành một nhà xuất bản. Là một tín đồ Thiên chúa giáo kính sợ Chúa, bà phản đối tất cả những hình thức giải trí ngoài việc đọc Kinh Thánh và những bài Thánh ca. Những thứ tài liệu mà tôi phát hành có thể sẽ khiến cho bà bám theo tôi với một cái chảo bằng sắt đấy.”

“Còn cha anh thì sao?” cô không thể nhịn hỏi. “Ông ta có vui khi thấy anh trở thành nhà xuất bản không?”

Devlin trao cho cô tia nhìn dò xét thật lâu trước khi trả lời bằng giọng điệu trầm tư lạnh lùng. “Chúng tôi không nói chuyện với nhau. Tôi không biết gì về cha mình, ngoại trừ một người xa lạ đã gửi tôi vào trường sau khi mẹ tôi qua đời, và trả tiền học phí cho tôi.”

Amanda biết rằng họ đang đặt chân đến ranh giới của quá khứ tràn ngập kí ức đắng cay và đau thương. Cô tự hỏi không biết anh tin tưởng cô nhiều bao nhiêu, và liệu cô có nên kiên quyết hỏi anh về chuyện đó không. Đúng thật là một ý nghĩ mê hoặc, ý nghĩ cô sẽ có sức mạnh để lôi kéo được sự tin tưởng từ người đàn ông bình tĩnh này khi mà những người khác không thể làm được. Vì sao cô thậm chí lại dám nghĩ mình có thể làm được? Ừ thì, sự hiện diện của anh ở đây tối nay đã chứng minh một điều gì đó. Chuyện anh có thích ở cùng cô—anh muốn một cái gì đó từ cô—tuy nhiên cô không thể phân định chính xác chuyện đó là gì.

Chắc chắn anh không ở đây chỉ đơn thuần là vì thu hút về thể xác, trừ phi anh quá tuyệt vọng muốn được thử thách đến nỗi đột nhiên nhận ra rằng bà cô già miệng lưỡi sắc sảo lại là sở thích của mình.

Người hầu của cô, Charles, đến phục vụ họ, khéo léo đặt ly và những chiếc đĩa bằng bạc đang đầy nắp trước mặt họ. Ông ta giúp họ gấp những miếng thịt bò thơm ngon và rau xào bơ vào đĩa, rồi rót rượu và nước vào ly họ.

Amanda đợi cho đến khi người hầu rời khỏi rồi mới nói. “Anh Devlin, anh cứ hết lần này đến lần khác né tránh câu hỏi của tôi về buổi gặp mặt của anh với tú bà Bradshaw, rồi trì hoãn bằng cách giễu cợt và đánh trống lảng. Tuy nhiên, để đáp lại lòng mến khách của tôi, rốt cuộc anh phải giải thích giữa anh và bà ta đã nói những gì, và tại sao bà ta lại bày ra cuộc gặp gỡ lố bịch như thế vào ngay đêm sinh nhật của tôi. Tôi cảnh báo anh, sẽ không có một miếng bánh pudding mút mơ nào được đặt lên đĩa của anh cho đến khi anh giải thích rõ ràng về chuyện ấy.”

Đôi mắt anh ánh lên vẻ thích thú bất ngờ. “Cô đúng là người phụ nữ độc ác, khi sử dụng việc thích ăn ngọt của tôi để chống lại tôi.”

“Kể cho tôi nghe,” cô nói không lay chuyển.

Anh kéo dài thời gian, từ tốn nhấm nháp một chút thịt bò nướng và uống cùng một ngụm rượu vang đỏ. “Bà Bradshaw không tin cô sẽ hài lòng với một người kém thông minh hơn cô. Bà ta cho là anh chàng duy nhất của bà ta thì lại quá non nớt và ngu dốt để thích hợp với cô.”

“Sao chuyện đó lại quan trọng chứ?” Amanda hỏi. “Tôi chưa bao giờ nghe được việc quan hệ lại đòi hỏi phải có trí thông minh đặc biệt. Từ những gì mà tôi đã thấy, vẫn có nhiều người ngu ngốc có thể dễ dàng có con đấy thôi.”

Vì lý do nào đó, lời nhận xét ấy làm cho Devlin cười đến mức suýt mắc nghẹn. Amanda sốt ruột chờ đợi anh lấy lại bình tĩnh, nhưng cứ mỗi lần anh nhìn vào vẻ mặt tò mò của cô, thì nó lại gây cho anh thêm một trận cười khác. Cuối cùng, anh đặt ly rượu còn một nửa xuống và nhìn cô với đôi mắt hơi ứa nước, một màu hồng lan tỏa ở hai xương gò má và theo sống mũi thẳng của anh.

“Điều đó thì đúng,” anh lên tiếng, giọng nam trầm của anh càng trở nên sâu lắng hơn với chút thích thú. “Nhưng câu hỏi đã làm lộ ra sự thiếu kinh nghiệm của cô rồi, cô gái ngọt ngào. Thực tế thì, nhu cầu thỏa mãn tình dục đối với phụ nữ thường càng khó đạt được hơn đối với đàn ông. Nó đòi hỏi phải biết chút ít kỹ năng, quan tâm, à phải, thậm chí là thông minh nữa chứ.”

Xét đến những chủ đề dành cho bữa tối, thì chủ đề này đã đi quá xa ra ngoài giới hạn đúng mực đến nỗi khiến cho Amanda đỏ mặt đến tận chân tóc. Cô liếc về phía lối đi, để chắc chắn rằng họ hoàn toàn ở riêng một mình rồi mới nói lại. “Và theo ý kiến của bà Bradshaw thì anh có được những đặc tính cần thiết để, ờ, làm vui lòng tôi ... trong khi người của bà ta lại không thể?”

“Hình như là vậy.” Anh đặt đồ dùng bằng bạc của mình xuống, quan sát sự biến đổi cảm xúc trên mặt cô với vẻ thích thú say sưa.

Nhận thức nên chấm dứt cuộc nói chuyện xấu xa này ngay lập tức xung đột dữ dội với trí tò mò muốn biết thêm nữa của cô. Amanda chưa bao giờ có thể hỏi bất cứ người nào về chủ đề cấm kỵ như là chuyện quan hệ yêu đương, nhất định không phải với cha mẹ cô, và cả hai chị gái của cô, những người mặc dù đã kết hôn nhưng dường như còn am hiểu ít hơn cô.

Nhưng người đàn ông đang hiện diện nơi đây không những có thể mà còn sẵn lòng khai sáng cô về bất kỳ câu hỏi nào cô muốn hỏi. Đột nhiên, cô từ bỏ việc chống chọi với sự chuẩn mực—xét cho cùng thì cô là một bà cô chưa chồng, và tính đúng đắn của cô đã làm được gì tốt cho cô nào? “Vậy còn về đàn ông thì sao?” cô hỏi. “Họ có khó khăn để tìm kiếm sự thỏa mãn với một người phụ nữ hay không?”

Trước sự thích thú của cô, Devlin trả lời câu hỏi không chút chế giễu. “Đối với một người đàn ông trẻ tuổi hoặc thiếu kinh nghiệm, thì thường chỉ cần ở cạnh bên cơ thể ấm áp của phụ nữ là đủ rồi. Nhưng khi trở thành một người đàn ông trưởng thành, anh ta lại muốn thứ gì đó

hơn nữa. Hành động yêu đương càng trở nên kích thích hơn với người phụ nữ tỏ ra một chút thử thách, người khiến cho anh ta thấy hứng thú ... thậm chí còn làm anh cười.”

“Đàn ông muốn phụ nữ làm anh ta cười?” Amanda hỏi với vẻ hoài nghi không dứt.

“Đương nhiên rồi. Thân mật là điều thú vị nhất với một người bạn tình sẵn sàng đùa nghịch trên giường ... người nào đó hài hước và phóng khoáng.”

“Đùa nghịch,” Amanda lặp lại và lắc đầu. Ý tưởng đó lại mâu thuẫn với tất cả quan niệm từ xưa đến nay của cô về lãng mạn và tình dục. Người ta không “đùa nghịch” trên giường được. Ý anh là sao nhỉ? Có phải anh đang ám chỉ đến những bạn tình đang thích thú nhún nhảy trên nệm và ném gối vào nhau, giống như bọn trẻ con đã làm không?

Khi cô hoang mang nhìn anh chăm chăm, Devlin hình như bất chợt cảm thấy không thoải mái, tia nhìn của anh thật sống động và cháy bỏng, y như có ngọn lửa xanh đang cháy âm ỉ trong mắt anh. Màu ửng hồng dần xuất hiện trên mặt, và anh dường như không thể nói lỏng nắm tay đang siết chặt đồ dùng bằng bạc của mình. Khi anh lên tiếng, giọng anh chứa đựng sự dè dặt. “Này cô Briars, tôi e rằng chúng ta sẽ phải đổi đề tài thôi. Bởi vì chẳng có gì tôi thích hơn là được chứng minh ý mình muốn nói.”

Chương 7 (Người dịch :lephngoc)

Amanda nhận ra ý Devlin muốn nói rằng anh đã trở nên bị khuấy động bởi cuộc chuyện trò này. Cô choáng váng và thật ngỡ ngàng khi phát hiện ra chính cơ thể mình cũng đã bị đánh thức bởi cuộc trao đổi thân mật. Cô cảm thấy sự rung động tràn qua khắp các sợi dây thần kinh, trung tâm điểm nóng tập trung lại ở phần cơ thể như ngực, bụng và giữa hai đùi. Thật kỳ quặc làm sao khi hình dáng của một người đàn ông và giọng nói của anh ta lại có thể gây ra những cảm giác như thế này—cảm xúc đó ảnh hưởng trực tiếp đến cả hai đầu gối của cô.

“Vậy tôi có được bánh mứt mơ của mình rồi phải không?” Devlin hỏi, với tới chiếc đĩa có nắp đậy. “Bởi vì tôi sẽ ăn vài miếng. Nên tôi cảnh báo cô, chỉ có dùng vũ lực mới ngăn được tôi thôi.”

Nụ cười hiện ra trên mặt cô, khi anh bắt đầu ăn. “Vâng, tất nhiên rồi,” Amanda nói, và thấy hài lòng khi nghe giọng nói mình rất điềm tĩnh. “Xin anh cứ tự nhiên.”

Anh múc hai miếng bánh nhỏ tròn vào đĩa của mình một cách thành thạo và xúc chúng với vẻ háo hức như trẻ con. Amanda tìm kiếm một chủ đề mới nào đó để nói chuyện. “Anh Devlin... Tôi thật muốn biết làm thế nào mà anh lại trở thành nhà xuất bản.”

“Chuyện đó dường như thú vị hơn gấp trăm lần cả việc vật lộn với những con số ở ngân hàng hay các công ty bảo hiểm. Tôi biết mình sẽ không kiếm ra tiền nếu trở thành người học việc. Tôi muốn bắt đầu sự nghiệp bằng cửa hiệu của riêng mình, hoàn chỉnh với hàng hóa và

người làm, và mọi phương tiện để bắt đầu công việc xuất bản ngay tức thì. Vì vậy sau cái ngày tốt nghiệp, tôi đã thẳng tiến đến Luân Đôn, kéo theo vài đứa bạn học và ..." Anh ngừng lại, có một chút là lạ thoáng qua trên gương mặt anh. "Tôi đã thu xếp đi vay tiền," cuối cùng anh nói.

"Chắc hẳn anh phải khá có sức thuyết phục nên nhà băng mới cho anh vay một số tiền đủ để trang trải cho các chi phí. Nhất là ở độ tuổi trẻ như thế."

Nhận xét của Amanda là lời khen ngợi, nhưng vì lý do nào đó, đôi mắt của Devlin đã trở nên tối sầm lại và miệng anh cong lên vẻ ảm đạm. "Vâng," anh nói một cách dịu dàng nhưng giọng nói lại chứa đầy vẻ tự châm biếm. "Tôi khá là thuyết phục." Anh uống thật nhiều rượu, rồi liếc nhìn gương mặt chờ đợi của Amanda. Anh lại bắt đầu kể tiếp câu chuyện như là vừa nhắc lên một gánh nặng nề. "Tôi quyết định bắt đầu với tạp chí tranh ảnh, biên tập và xuất bản một nửa tá tiểu thuyết ba tập trong vòng sáu tháng sau khi bắt đầu hoạt động. Không có đủ thời gian để hoàn thành cả đồng việc trong một ngày. Fretwell, Stubbins, Orpin, và tôi đều làm việc cho đến khi ngã quỵ—tôi ngờ là không ai trong chúng tôi được ngủ hơn bốn tiếng mỗi đêm. Tôi ra quyết định nhanh chóng, mặc dù không phải tất cả đều tốt, nhưng bằng cách này hay cách khác, tôi cũng xoay sở để tránh phạm sai lầm quá lớn để nhấn chìm cả đám. Lúc khởi đầu, tôi mua lại năm ngàn sách tồn kho và bán giảm giá, mà chuyện đó khiến mấy gã cùng kinh doanh như tôi chẳng ưa nổi. Nói cách khác thì, tôi kiếm được tiền nhanh chóng. Chúng tôi không thể sống sót nổi bằng những cách khác. Những người trong giới gọi tôi là thằng phản bội vô lương tâm—và họ nói đúng. Nhưng trong năm đầu tiên kinh doanh, tôi đã bán sạch một trăm ngàn cuốn, và trả dứt nợ."

"Tôi thật bất ngờ là những đối thủ của anh không bắt tay để làm anh phá sản đấy," Amanda thản nhiên nói. Tất cả mọi người trong giới văn học đều biết Hội Liên Hiệp Những Người Bán Sách và Công Đoàn Xuất Bản sẽ hợp nhất lại để khai trừ bất cứ ai không tuân thủ theo luật bất thành văn: không bao giờ bán phá giá.

"À, họ đã thử," anh vẫn cười và nói. "Nhưng ngay lúc họ chuẩn bị chiến dịch chống lại tôi, thì tôi đã kiếm đủ tiền và thế lực để tự bảo vệ phản công lại tất cả."

"Anh chắc phải hoàn toàn hài lòng với những gì mình đạt được."

Anh chột cười phá lên. "Cho đến bây giờ trong đời tôi, tôi chưa bao giờ hài lòng với bất kỳ cái gì cả. Tôi e là về sau cũng thế."

"Anh còn muốn gì nữa?" cô hỏi, cảm thấy bị mê hoặc và bối rối.

"Muốn mọi thứ mà tôi chưa có," anh đáp lời, và làm cô phì cười.

Cuộc trò chuyện trở nên thoải mái hơn sau đó, họ nói về những tiểu thuyết và tác giả, và những năm tháng Amanda đã trải qua cùng gia đình cô tại Windsor. Cô kể về hai người chị gái và chồng họ cùng với lũ trẻ, và Devlin lắng nghe với một sự thích thú làm cô bất ngờ. Theo như cô nghĩ đối với một người đàn ông, thì anh quả là người biết lắng nghe đến lạ thường. Anh còn có sở trường nghe được những điều cô *không* thổ lộ, rõ ràng như những gì cô thốt lên thành lời.

“Cô có thấy ganh tỵ với mấy người chị của mình khi thấy họ đều có chồng có con không?” Anh tựa lưng ra sau ghế, một lọn tóc đen rơi xuống trước trán, trong tích tắc Amanda đã bị phân tâm bởi lọn tóc dày đang đong đưa phía trên trán anh, những ngón tay của cô co lại với khao khát muốn vuốt nó ra sau. Cô cũng không quên lọn tóc đen tuyền ấy cũng mượt mà bằng phẳng như tấm da hải cẩu.

Cô suy nghĩ về câu hỏi đó, rồi băn khoăn tự hỏi tại sao anh lại dám hỏi những câu mà không một ai khác dám hỏi ... và vì sao cô lại trả lời. Cô thích phân tích những hành động và tình cảm của người khác, chứ không phải của chính mình. Nhưng có gì đó thúc ép cô phải trả lời anh một cách thật lòng.

“Tôi cho là,” Amanda lưỡng lự nói, “có lúc tôi ganh tỵ với mấy chị gái về chuyện con cái. Nhưng tôi không muốn có một người chồng giống như mấy ông chồng của họ. Tôi luôn muốn một người nào đó ... một thứ gì đó ... rất khác biệt.” Khi cô ngừng lại trầm ngâm nghĩ ngợi, Devlin vẫn tỏ ra im lặng. Một sự tĩnh lặng từ tốn của căn phòng thúc giục cô tiếp tục. “Tôi không bao giờ có thể chấp nhận một cuộc sống vợ chồng không giống như những gì mình tưởng tượng. Tôi lúc nào cũng nghĩ tình yêu phải thật mãnh liệt và không thể cưỡng lại. Rằng nó có thể chiếm hữu hoàn toàn một người. Giống như trong những cuốn sách, bài thơ và những bản tình ca miêu tả. Nhưng ba mẹ lẫn mấy người chị tôi lại không nghĩ như thế, hay thậm chí bất cứ người quen nào của tôi ở Windsor cũng vậy. Còn nữa ... tôi luôn luôn biết ý tưởng về kiểu hôn nhân của họ là đúng đắn, còn của tôi thì sai lệch.”

“Tại sao?” Đôi mắt xanh của anh sáng lên với niềm thích thú.

“Thì bởi nó không thực tế chứ sao. Mà tình yêu kiểu đó luôn chóng tàn lăm.”

Hai khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười hấp dẫn. “Sao cô biết được điều đó?”

“Tại vì ai ai cũng bảo thế. Và điều đó nghe rất có lý.”

“Và cô thích mọi chuyện phải hợp lý,” anh nhẹ nhàng chế giễu.

Cô bắn cho anh cái liếc nhìn đầy thách thức. “Vậy xin cho hỏi, như thế có gì sai không?”

“Không.” Nụ cười châm chọc nở trên môi anh. “Nhưng này cô gái ngọt ngào, một ngày nào đó cái phần tình cảm của cô sẽ đánh bại bản chất thực tế của cô. Và tôi mong sẽ được thấy chuyện đó xảy ra.”

Amanda cứng người cố kiềm nén không biểu lộ vẻ tức giận trước lời chòng ghẹo của anh. Hình ảnh anh trong ánh nến, lửa và bóng tối nô đùa trên những đường nét nổi bật của anh, những tia sáng màu đồng phủ lên khuôn miệng đầy đặn và trên hai xương gò má, khiến Amanda cảm thấy đờ đẫn và nóng bỏng, như cái bình hơi trước lửa, áp lực của hơi nóng hút những cảm xúc vào bên trong.

Cô ao ước được chạm vào những sợi tóc óng mượt bằng phẳng của anh, và làn da rắn rỏi láng

mịn, mạch đập bên dưới cổ họng anh. Cô muốn làm hơi thở anh bị hụt lại trong họng, và nghe anh thì thầm những tiếng Xen-tơ với cô lần nữa. Có bao nhiêu người phụ nữ đã khao khát được sở hữu anh, cô bất chợt nghĩ trong sâu muộn. Cô băn khoăn tự hỏi liệu có bất kỳ ai đã từng thực sự hiểu được anh, liệu anh có bao giờ để bất cứ người đàn bà nào được chia sẻ những bí mật thầm kín tận sâu trong trái tim mình.

“Còn anh thì sao nào?” cô hỏi. “Chắc hôn nhân sẽ là sự sắp đặt có lợi đối với người đàn ông như anh nhỉ.”

Devlin ngồi ngửa ra ghế và chăm chú nhìn cô với nụ cười bị lấp ló ở một khóe miệng. “Nếu thế thì sao?” anh hỏi giọng dịu dàng nhưng đầy thách thức.

“Thì sao à, anh cần một người vợ để quán xuyến mọi thứ và đảm đương vị trí bà chủ nhà, và còn để tâm sự nữa chứ. Và nhất định anh phải mong có con cái, hoặc một người thừa hưởng việc kinh doanh và gia sản của anh đúng không?”

“Tôi không phải lấy vợ để được bầu bạn,” anh chỉ ra. “Và tôi đểch quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với tài sản của tôi một khi tôi qua đời. Vả lại, thế giới này có đủ trẻ em rồi—tôi sẽ giúp thế giới một việc là từ chối gia tăng thêm dân số.”

“Anh hình như không thích trẻ con,” cô nhận xét, mong đợi anh phủ nhận lời phát biểu đó.

“Đặc biệt không.”

Amanda chột giật mình trước câu trả lời thật lòng của anh. Người không thích trẻ con thì thường cố giả vờ nói khác đi. Thể hiện sự quý mến với trẻ con là một điều tử tế, ngay cả với những đứa hay khóc mè nheo, cư xử không phải phép hay thường làm những chuyện để phải bị trách mắng.

“Có thể anh sẽ thấy khác với con của mình thì sao,” cô giả thuyết, dùng đến chút kiến thức thông thường mà cô thường được kể lại.

Devlin nhún vai và trả lời một cách tự nhiên, “Tôi nghi ngờ về điều đó.”

Chủ đề về trẻ con dường như xua đi cảm giác thân mật cởi mở giữa họ. Devlin tỉ mỉ đặt khăn ăn vải lanh của mình lên bàn và khẽ mỉm cười. “Tôi nên về bây giờ,” anh khẽ nói.

Cái nhìn không chớp mắt của cô đã làm anh không thoải mái, Amanda nghĩ với một chút ăn năn. Có đôi lúc cô tự nhiên lại nhìn chăm chăm vào người ta y như thể cô đang gột bỏ đi những lớp vỏ bên ngoài để với tới được bên trong. Cô không bao giờ cố tình làm vậy—đó đơn giản chỉ là thói quen của một nhà văn mà thôi.

“Anh không dùng cà phê sao?” Amanda hỏi. “Hay một ly rượu vang nhé?” Khi anh lắc đầu, Amanda đứng dậy, và run chuông gọi Sukey. “Tôi sẽ mang nón và áo choàng đến lối đi đại sảnh cho anh, rồi—”

“Đội đã.” Devlin cũng đứng lên, đi vòng qua bàn đến chỗ cô. Anh mang vẻ mặt kỳ lạ pha trộn cả say mê và thận trọng, giống như một động vật hoang dã bị cám dỗ đến lấy thức ăn từ tay kẻ lạ mà nó không tin tưởng. Amanda đáp lại tia nhìn chăm chú của anh với nụ cười dò hỏi lịch sự, và cố gắng tỏ ra điềm tĩnh khi tim cô bắt đầu đập với những nhịp điên cuồng.

“Vâng, anh Devlin?”

“Cô có một tác động kỳ lạ nhất lên tôi,” anh thì thầm. “Cô khiến tôi muốn nói sự thật—mà điều chết tiệt đó chẳng bình thường tí nào, không muốn nói là bất tiện.”

Cô không nhận thấy mình đã lùi ra khỏi anh cho đến khi cô cảm thấy bức tranh treo tường thêu kim tuyến ép vào hai xương đòn vai của mình. Devlin đi theo cô, một tay chống kệ bên vai cô, còn tay kia buông thõng xuống một bên. Tư thế của anh thật bình thường, nhưng cô lại cảm thấy bị bao vây, bị ôm lấy bởi sự gần gũi của anh.

Amanda liếm ướt đôi môi run rẩy bằng đầu lưỡi. “Anh muốn nói cho tôi biết sự thật về chuyện gì, anh Devlin?” cô xoay sở hỏi.

Hàng lông mi dày của anh che giấu đi những diễn biến cảm xúc, và anh im lặng thật lâu, cho đến khi cô nghĩ anh sẽ không trả lời. Rồi anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt cô. Khi họ đứng ở gần nhau như thế này, đôi mắt xanh sâu thẳm chứa đầy cảm xúc nồng nhiệt. “Về món nợ,” anh nói khẽ. Âm sắc du dương trong giọng nói của anh đã trở nên khó chịu và dứt khoát, y như anh thật khó khăn khi buộc mình thốt ra những từ ấy. “Món nợ mà tôi vay để bắt đầu tạo dựng sự nghiệp của mình. Nó không phải của ngân hàng hay bất cứ tổ chức nào khác. Nó là của cha tôi.”

“Tôi biết,” cô khẽ khàng, mặc dù cả hai đều biết cô chẳng hiểu mô tê gì cả.

Bàn tay lớn đang chống trên tường co lại thành nắm đấm, những đốt ngón tay ấn mạnh vào bề mặt vải thêu kim tuyến. “Tôi chưa bao giờ gặp mặt ông ta trước đây, nhưng tôi ghét ông ta. Ông ta là một quý tộc, một người đàn ông giàu có, còn mẹ tôi là một trong những người hầu gái. Ông ta cưỡng đoạt và dụ dỗ bà, và khi tôi được sinh ra, thì ông quẳng bà ra ngoài với số tiền rẻ mạt. Tôi không phải là đứa con hoang đầu tiên mà ông ta tạo ra, và chỉ có Chúa mới biết tôi cũng không phải là đứa cuối cùng. Một đứa con ngoài giá thú không có ý nghĩa hay lợi ích gì đối với ông. Ông ta có bảy người con hợp pháp với vợ mình.” Môi trên của Devlin cong lên với sự ghê tởm. “Từ những gì tôi thấy, bọn họ toàn là lũ rác rưởi quen thói được nuông chiều, biếng nhác chẳng làm nên trò trống gì.”

“Anh gặp họ rồi à?” Amanda cẩn thận hỏi. “Mấy anh chị em cùng cha khác mẹ đó?”

“Có, tôi đã gặp rồi,” anh nói giọng cay đắng. “Nhưng bọn họ chẳng mong quen biết với một trong những đứa con hoang của cha họ đâu.”

Amanda gật đầu, nhìn đắm đắm vào gương mặt kiêu hãnh đanh lại của anh khi anh tiếp tục.

“Khi mẹ tôi mất và chẳng có ai tình nguyện nhận nuôi tôi, vì thế cha tôi đã gởi tôi vào

Knatchford Health. Đó ... không phải là một chỗ tốt. Một đứa con trai khi đã bị gởi vào đó thì hầu như không đáng bị quở trách vì suy nghĩ rằng cha nó muốn nó chết quách đi cho rồi. Và tôi biết rõ nếu mình chết đi thì chẳng mất mát to lớn gì đối với thế giới. Chính suy nghĩ đó đã giúp tôi sống sót” Anh chợt bật ra một tiếng cười rộn người. “Tôi tồn tại được là hoàn toàn nhờ vào tính ương bướng bẩm sinh. Tôi sống hoàn toàn là để chọc tức cha tôi đấy. Tôi—” Anh đột nhiên khựng lại khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điềm tĩnh của cô và lắc đầu như muốn xua nó ra khỏi tâm trí. “Tôi không nên kể cho cô nghe chuyện này,” anh thì thầm.

Amanda nhẹ nhàng chạm vào phần trước áo choàng của anh, giữ lấy mép vải giữa những ngón tay. “Anh kể tiếp đi,” cô khẽ nói. Cô đứng rất im, cơ thể cô rung lên với luồng nhận thức như điện giật, rằng vì một vài lý do, anh đang mở lòng ra với cô, tin tưởng cô, theo cái cách mà anh đã không làm với bất kỳ ai. Cô muốn sự tin cậy nơi anh ... cô muốn hiểu được con người anh.

Devlin ở lại với cô, và tia nhìn của anh dán chặt trên gương mặt cô. “Khi tôi tốt nghiệp,” anh cộc cằn nói, “Tôi chẳng có thứ gì để thế chấp cả, không tên tuổi, không họ hàng, không gia đình. Và tôi biết có thể không bao giờ tạo ra thứ gì của chính bản thân mà không cần tiền khi bước chân ra đời làm ăn. Vì vậy tôi tìm đến cha mình, người đàn ông tôi ghét nhất trên đời, và hỏi xin vay tiền, ở bất cứ mức lãi nào mà ông ta chọn. Tôi chẳng còn biết làm gì khác.”

“Hẳn chuyện đó phải khó khăn lắm,” Amanda nói thầm.

“Từ giây phút tôi thấy ông ta, tôi cảm giác như người mình bị chìm xuống một cái bể chứa đầy chất độc. Tôi cho rằng cho đến khi ấy tôi lơ mơ nghĩ là ông ta đã nợ mình thứ gì đó. Nhưng dựa vào cái cách ông ấy nhìn tôi, thì tôi biết rằng mình không phải là một đứa con trai đối với ông, hay bất cứ thứ gì gần gần như thế. Tôi chỉ là một lỗi lầm.”

Một lỗi lầm. Amanda nhớ lại Oscar Fretwell đã dùng y chang từ đó để miêu tả chính bản thân mình và những đứa con trai khác học chung trường. “Anh là con trai của ông ấy,” cô nói. “Ông ấy đúng là có nợ anh.”

Devlin có vẻ như không nghe được lời cô nói. “Mĩa mai là,” anh dụi dằm nói tiếp, “Tôi lại giống ông ta y như đúc. Tôi giống ông ta còn hơn bất cứ người con trai hợp pháp nào giống ông ... tất cả bọn họ đều tóc vàng hoe, y như mẹ họ. Tôi nghĩ ông ta lấy làm thích thú khi thấy tôi mang dấu ấn riêng biệt của ông ta quá rõ ràng. Và coi bộ ông còn hài lòng về chuyện tôi sẽ chẳng thừa nhận bất cứ chuyện gì về cái trường mình đã học. Ông ta tạo cho tôi mọi cơ hội để phàn nàn về chuyện chết tiệt đã xảy ra, nhưng tôi không hề rằng nói một lời nào. Tôi nói cho ông nghe về những kế hoạch muốn trở thành một nhà xuất bản của mình, và ông ta hỏi tôi muốn mượn bao nhiêu tiền của ông. Tôi biết đó là sự mặc cả của quỷ dữ. Nhận tiền của ông có nghĩa là tôi đã phản bội lại mẹ mình. Nhưng chết tiệt là tôi vô cùng cần số tiền ấy nên đành thèm quan tâm. Và tôi đã nhận.”

“Không một ai có thể đổ lỗi cho anh cả,” Amanda nghiêm túc nói, nhưng cô biết câu đó chẳng ăn thua gì. Bất kể người khác có nói gì đi nữa thì Devlin không có ý sẵn sàng tha thứ bản

thân vì những hành động ấy. “Mà anh đã trả tiền lại rồi, đúng không nào? Giờ vấn đề đã được giải quyết.”

Anh mỉm cười đầy cay đắng, y như thể lời phát biểu không thể nào ngớ ngẩn như vậy. “Phải, tôi đã trả dứt nợ cho ông ta, với cả tiền lãi. Nhưng nó vẫn chưa xong. Cha tôi thích đi khoe khoang với mấy người bạn của ông là ông đã cho tôi tiền lập nghiệp. Ông ta đóng vai ân nhân, mà tôi lại không thể phủ nhận điều đó.”

“Người nào hiểu được con người anh thì đều biết sự thật,” Amanda thì thầm. “Chính điều đó mới quan trọng.”

“Ừ.” Về mặt anh trở nên rối bời, và Amanda cảm nhận được anh hối hận vì đã nói cho cô biết quá nhiều về mình. Hơn hết thấy, cô không muốn anh thấy hối tiếc vì tin tưởng cô. Nhưng tại sao anh làm thế? Tại sao anh lại nói cho cô biết anh nghĩ điều gì là tệ hại nhất về anh? Anh có ý kéo cô lại gần mình hơn hay đẩy cô ra xa? Ánh nhìn của anh rơi xuống, anh dường như đang chờ đợi cô chỉ trích, và hầu như muốn thấy như thế.

“Jack,” cô nói, tên anh vô tình thốt ra từ cửa miệng trước khi cô kịp nhận ra. Anh di chuyển một chút, y như thể định đẩy người ra khỏi cô, và cô hấp tấp vươn tay ra, hai cánh tay ngắn của cô túm lấy đôi vai rộng của anh. Cô ôm chặt anh vào lòng như để bảo vệ, mặc dù hình như việc che chở một người cường tráng mạnh mẽ như vậy thật nực cười. Devlin cứng đờ người lại. Trước sự ngạc nhiên của cô và có lẽ của anh nữa, anh dần dần chấp nhận cái ôm của cô, khom người xuống để phù hợp vóc người thấp của cô. Mái đầu đen của anh thấp xuống gần như ngã vào vai cô. Amanda đặt tay lên gáy anh, nơi làn da ấm áp tiếp xúc với viền cổ áo nhẵn nhéo.

“Jack ...” Cô muốn tỏ ra đồng cảm, nhưng không biết làm sao mà giọng cô vang lên lại thực tế hơn bao giờ hết. “Chuyện anh làm không bất hợp pháp và xấu xa, và chẳng việc gì phải lãng phí thời gian để ăn năn. Anh không cần phải mắng nhiếc bản thân mình vì thứ mà anh không thể thay đổi. Và như anh nói, anh không có sự lựa chọn nào khác. Nếu anh muốn trả thù lại cha mình và mấy người anh em ruột vì cách đối xử của họ với anh, thì tôi cho rằng anh nên thể hiện mình là một người hạnh phúc.”

Anh bật ra một tràng cười ngắn nghe dễ phát cáu cạnh tai cô. “Nàng công chúa thực dụng của tôi ời,” anh nói khẽ, hai cánh tay siết chặt quanh cô. “Tôi ước nó dễ dàng như thế. Nhưng có một số người không được tạo ra để sống vui vẻ - đã bao giờ cô nghĩ về điều đó chưa?”

Đối với người đã trải qua từng giây phút vật lộn với cuộc sống của mình, kiềm nén, đấu tranh, và chiến thắng, thì khoảnh khắc đầu hàng này lại là một trải nghiệm hết sức kỳ quặc. Jack cảm thấy mù mẫm đi, như thể có một màn khói mờ ảo ấm áp bất chợt bao trùm anh và xóa nhòa đi những ranh giới của thế giới tàn nhẫn mà anh đang sinh tồn. Anh không chắc điều gì khiến anh thú nhận dữ dội như vậy, nhưng không biết làm sao mà lời nối tiếp lời, cho đến khi anh trút cạn hết những bí mật mà anh chưa bao giờ kể với ai. Thậm chí kể cả với Fretwell và Stubbins, những người bạn thân cận nhất của mình nữa là. Anh sẽ thích Amanda chế nhạo anh, hay trở nên lạnh lùng xa cách ... và anh có thể đối phó bằng sự hài hước và châm biếm, sự

phòng thủ mà anh vốn ưa thích. Nhưng những lời cảm thông động viên của cô đang làm anh mất hết nhuệ khí. Xem ra anh không thể dịch người ra khỏi cô, cho dù cái khoảnh khắc này có kéo dài lâu đến thế nào đi nữa thì cũng chẳng sao cả.

Anh yêu sự mạnh mẽ, tính thẳng thắn của cô khi đối mặt với cuộc sống, và không có tính đa cảm ủy mị ở cô. Anh chợt nảy ra ý nghĩ một người phụ nữ như Amanda là người mà anh luôn cần, một người sẽ không bị dọa dẫm bởi mớ hỗn độn đầy tham vọng và bát nháo mà nó đã quấy rầy anh suốt cuộc đời. Cô có sự tự tin để mèn theo cách riêng của mình để biến mọi vấn đề trở nên dễ chịu hơn.

“Jack,” cô dịu dàng nói. “Anh hãy ở lại thêm chút nữa. Chúng mình uống một chút trong phòng khách nhé.”

Anh quay mặt vào tóc cô, nơi những lọn tóc được giữ lại bằng những chiếc ghim đã xõa xuống rồi bù. “Cô không sợ ở một mình với tôi trong phòng khách đó à?” anh hỏi. “Còn nhớ lần trước đã xảy ra chuyện gì không.”

Anh cảm thấy cô đang nổi giận. “Tôi tin có thể chế ngự anh khá tốt.”

Sự tự tin về bản thân cô làm Jack vui thích. Anh lùi ra sau, ôm lấy mặt cô trong hai lòng bàn tay, và dùng sức nặng của chính cơ thể mình để ép cô sát vào tường. Đôi chân gang ra của anh ôm gọn lấy chân cô bên trong những lớp váy nhung màu hổ phách nặng nề sột soạt. Sự ngạc nhiên lấp lánh trong cặp mắt xám trong trẻo của cô, và màu đỏ lựng lan trên khắp khuôn mặt. Cô có làn da sáng đẹp, và khuôn miệng quyến rũ nhất mà anh từng thấy, mịn màng và đỏ hồng, và đường cong duyên dáng khi cô không mím môi lại như thói quen thường ngày.

“Em không bao giờ nên nói thế với một người đàn ông,” anh nói. “Nó chỉ khiến tôi muốn chứng minh em sai mà thôi.”

Anh thích mình có khả năng làm cô bối rối, điều anh đoán ít có mấy người có thể làm được. Cô bật cười vẻ do dự, nhưng vẫn đỏ mặt, và dường như cô không thể nghĩ ra câu trả lời. Jack dùng hai đầu ngón cái nhẹ nhàng vuốt dọc hai viền má cô, làn da mát rượi và mềm mại. Anh muốn sưởi ấm cô, trù lên người cô sự nóng bỏng. Anh hạ thấp đầu xuống và dí mũi vào một bên mặt cô, để môi mình lướt qua làn da mịn ấy.

“Amanda ... những gì tôi nói với em ... không phải để làm em thương cảm. Tôi muốn em hiểu tôi là loại người nào. Không cao quý. Không nguyên tắc.”

“Tôi không bao giờ nghĩ anh như vậy,” cô đánh đá nói, và anh bật cười ngay bên má cô, và thấy cô rùng mình. “Jack à ...” Cô giữ má mình ép vào má anh, y như thể cô cũng thích thú được cảm nhận làn da nhẵn nhụi của anh. “Có vẻ giống như anh đang cảnh báo tôi về chính anh, mặc dù tôi vẫn không thể hiểu tại sao.”

“Em không thể ư?” Jack lùi lại và nhìn xuống cô với vẻ nghiêm trọng, trong khi sự ham muốn vẫn bùng cháy âm ỉ bên cạnh tất cả những suy nghĩ sáng suốt. Đôi mắt óng ánh bạc của

cô mở to, tươi mát như cơn mưa xuân. Anh có thể đắm chìm trong chúng mãi mãi. “Bởi vì tôi muốn em.” Anh buộc mình phải thốt ra những từ ấy mặc cho giọng nói bất chợt bị khàn đi. “Bởi vì em không nên hoan nghênh tôi vào nhà để dùng bữa tối lần nữa. Và khi em thấy tôi rảo bước về phía em, thì em nên chạy về hướng ngược lại càng nhanh càng tốt. Em giống như một trong những nhân vật trong cuốn tiểu thuyết của mình, Amanda à ... một người phụ nữ đoan trang tốt bụng bị đánh vào rắc rối khi ở cùng kẻ xấu.”

“Còn tôi lại thấy ở cùng kẻ xấu thú vị lắm.” Trông cô không có vẻ gì sợ sệt anh, và dường như cũng như không hiểu điều anh cố nói với cô. “Và có lẽ tôi đơn thuần tìm hiểu anh chỉ nhằm mục đích nghiên cứu mà thôi.” Cô làm anh giật mình khi quàng cả hai cánh tay quanh cổ và chạm môi vào góc miệng anh. “Đó—anh thấy chưa? Tôi có sợ anh đâu.”

Làn môi mềm của cô thiêu đốt anh. Jack không thể kiềm chế lại phản ứng của mình hơn nữa cũng như anh không thể làm trái đất ngừng quay. Anh cúi xuống và chiếm lấy miệng cô bằng miệng anh, hôn cô với niềm đam mê nồng nàn mãnh liệt. Cô thật khiêu gợi và ngọt ngào, thân hình nhỏ nhưng đầy đặn của cô được ôm vững chãi trong hai cánh tay anh, và khuôn ngực đầy đặn của cô ép chặt vào ngực anh. Anh thăm dò cô với cú đưa lưỡi sâu vào, cố gắng thật dịu dàng, trong khi ngọn lửa hừng hực đang bùng thổi trong người anh. Anh muốn xé toạc cái áo đầm nhung của cô ra và nếm mùi vị của làn da cô, hai đầu nhũ hoa của cô, đường cong ở bụng, và nhúm tóc xoắn hoe đỏ giữa hai đùi cô. Anh muốn cảm dỗ cô bằng hàng ngàn cách, khiến cô sững sờ rồi kiệt sức cho đến khi ngủ thiếp đi hàng giờ trong vòng tay anh.

Anh lần theo đường cong của hông cô và dùng tay ôm gọn lấy chúng, kéo thắt lưng của cô ép vào cái vật đàn ông cương cứng nổi cộm lên của anh. Những lớp váy dày ngăn cản những cảm giác và sự tiếp xúc thân mật mà anh hằng ao ước. Họ thậm chí còn hôn nhau nồng nàn hơn, và quấn lấy nhau, cho đến khi Amanda rên rỉ trong sự kích thích ngày càng tăng. Bằng cách nào đó Jack kiềm chế dứt ra khỏi cô, hơi thở của anh hóa thành những luồng hơi mạnh, và anh lại ép cô vào cơ thể bị khuấy động của mình. “Đủ rồi,” anh thì thầm một cách khắc nghiệt, “Đủ rồi... nếu không anh sẽ chiếm đoạt em ngay bây giờ mất.”

Gương mặt cô bị che khuất khỏi anh, nhưng anh nghe được tiếng nấc trong hơi thở cô, và anh cảm thấy cô cố gắng giữ im bất kể những rung động đang chạy xuyên suốt cơ thể mình. Anh vụng về nâng niu mái tóc của cô. Những lọn tóc xoắn nâu vàng lấp lánh như ngọn lửa bên dưới lòng bàn tay anh.

Phải mất một lúc lâu Jack mới khiến mình thốt nên lời. “Giờ thì em biết tại sao mời anh vào phòng khách là một ý kiến tồi rồi chứ.”

“Có lẽ anh nói đúng,” cô do dự nói.

Jack nói cô ra khỏi người mình, mặc dù mỗi một dây thần kinh đều gào lên sự phản đối cuồng loạn. “Lẽ ra anh không nên đến đây tối nay,” anh thì thầm. “Anh đã tự hứa với bản thân, nhưng có vẻ lại không thể—” Tiếng cầu nhàu nhẹ dâng lên trong cổ họng khi anh nhận ra bây giờ mình lại sắp sửa thú nhận thêm lần nữa. Chuyện gì xảy ra với anh thế này, một người vô

cùng kín tiếng về bản thân, hình như lại không thể ngừng huyền thuyên khi ở bên cạnh cô? “Tạm biệt em,” anh đột ngột nói, nhìn đắm đắm vào gương mặt ửng hồng của Amanda. Anh lắc đầu nhẹ, và tự hỏi không biết sự bình tĩnh chết tiệt của anh đã biến đi đâu mất rồi.

“Đội đã anh.” Những ngón tay cô nắm lấy tay áo vết của anh. Anh nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn của cô và đánh vật với thôi thúc điên rồ muốn chộp lấy nó, kéo những ngón tay cô xuống phía trước cơ thể bị khuấy động của anh và giữ chặt chúng quanh vật đàn ông đang nhức nhối của mình. “Khi nào em sẽ gặp lại anh?” cô hỏi.

Một lúc lâu trôi qua trước khi anh đáp trả. “Em có kế hoạch gì cho ngày lễ không?” anh cộc cằn nói.

Chưa đầy hai tuần nữa là đến lễ Giáng Sinh. Tia nhìn của Amanda rơi xuống, và cô vội vàng kéo lại thắt lưng áo dài về đúng chỗ của nó. “Em định về Windsor, như mọi khi, và trải qua mùa lễ cùng mấy chị và gia đình họ. Chỉ có mình em là còn nhớ công thức làm rượu pân nồng của mẹ thôi, mà chị Helen luôn nhờ em chuẩn bị giúp. Còn chưa kể đến món bánh nho—”

“Hãy ăn mừng Giáng Sinh cùng anh.”

“Với anh?” cô thì thầm, rõ ràng giật nảy mình. “Ở đâu?”

Jack chậm rãi nói tiếp. “Anh mở tiệc ở nhà mình vào ngày Giáng Sinh mỗi năm, để bạn bè và đồng nghiệp đến dự. Nó ...” Anh ngừng lại, vì không thể hiểu được gương mặt trống rỗng của cô. “Thật ra, nó là một cái nhà thương điên. Uống rượu, chè chén no say, và tiếng ồn sẽ làm em đình tai nhức óc. Và ngay khi em loay hoay tìm được đĩa thức ăn của mình, thì thức ăn lại luôn nguội lạnh. Hơn nữa, em hầu như không biết một người nào ở đó—”

“Vâng, em sẽ đến.”

“Em sẽ đến ư?” Anh nhìn chòng chọc vào cô vì lấy làm kinh ngạc. “VẬY còn mấy đứa cháu trai, cháu gái của em, và còn rượu pân nồng thì sao?”

Với mỗi giây trôi qua, cô lại càng trở nên chắc chắn hơn. “Em sẽ viết ra công thức làm rượu pân và gởi nó cho chị em. Rồi còn chuyện bọn trẻ, em nghi ngờ về việc chúng có chú ý đến sự vắng mặt của em.”

Jack gật đầu im thin thít. “Nếu em muốn suy nghĩ lại,” anh bắt đầu, nhưng Amanda lắc đầu ngay tức khắc.

“Không, không, chuyện này rất hợp với em. Em sẽ rất vui mừng được thoát khỏi tất cả tiếng la hét của bọn trẻ và những lời căn nhắc của mấy chị gái, và em thấy xót xa cho chiếc xe ngựa kêu lên ken két mỗi khi đi đi về về Windsor. Sẽ thật khoan khoái khi trải qua mùa Giáng Sinh ở một buổi tiệc toàn những gương mặt mới.” Cô bắt đầu dẫn anh ra khỏi phòng ăn, y như vô cùng nghi ngờ anh sẽ cư xử không lịch sự là hủy bỏ lời mời. “Em sẽ không giữ anh lại, Devlin, khi anh tỏ ý muốn về. Chúc anh ngủ ngon.” Cô rung chuông gọi cô hầu mang đến áo choàng của anh, và

trước khi Jack có thể hoàn toàn nắm bắt được hết những gì đang xảy ra, thì anh đã bị tổng ra khỏi nhà.

Đứng trên bậc thềm đóng băng trước nhà, đôi giày anh nghiêng lảo xạo trên cát đã được rải lên mấy bậc thềm để phòng không bị trượt té, Jack thọc tay vào hai túi áo choàng. Anh bước đi chậm chậm đến cỗ xe ngựa đang đợi sẵn của mình trong khi người đánh xe chuẩn bị ngựa để khởi hành. “Chết tiệt thật, sao mình lại làm thế chứ?” Jack tự nói với chính mình, và lấy làm kinh ngạc bởi kết quả không mong đợi của buổi tối nay. Anh chỉ đơn giản muốn có một hai giờ ở cùng Amanda Briars thôi, vậy mà không biết làm sao lại kết thúc bằng việc mời cô đến nhà anh cùng ăn mừng Giáng Sinh.

Jack trèo vào trong xe ngựa và ngồi một cách căng thẳng, lưng anh hoàn toàn không chạm vào ghế nệm bọc da đắt tiền, hai bàn tay đang siết chặt hai đầu gối. Anh thấy bị đe dọa, và mất cân bằng, y như thể thế giới mà anh đang sống thoải mái bỗng chốc thay đổi quá nhanh vượt xa khả năng thích nghi của anh. Có điều gì đó đang xảy ra với anh, và anh không hề thích thế chút nào.

Hình như bà cô chưa chồng nhỏ bé đã phá được tuyến phòng thủ kiên cố của anh rồi. Anh muốn đeo đuổi cô, cũng nhiều như muốn từ bỏ cô, mà cả hai cách dường như không thể nào thực hiện được. Tệ hơn cả, Amanda là một quý cô đáng kính, một người sẽ không chỉ đơn thuần mãn nguyện với một cuộc tình hay việc yêu đương nhăng nhách. Cô sẽ muốn chiếm được trái tim của bất cứ người đàn ông nào mà cô dần dần dính dáng tới—cô quá kiêu hãnh và cứng cỏi để ao ước bất kỳ thứ gì ít hơn. Và trái tim chai sạn của anh không sẵn sàng để dành cho cô, hay cho bất cứ ai.

Chương 8 (Người dịch : lephngoc)

*“Here we come a-caroling
Among the leaves so green;
Here we come a-wand’ring,
So fair to be seen,
Love and joy come to you,
And to you glad Christmas too...”* (một đoạn nhạc mừng Giáng Sinh)

Amanda mỉm cười và rùng mình khi đứng ở bậc cửa mở toang trong lúc cô, Sukey, và Charles đang lắng nghe tiếng trẻ con hát mừng trên bậc thềm trước cửa nhà mình. Có một nhóm nhỏ gồm những bé trai và bé gái, đếm ra khoảng nửa tá, đang hát líu lo giai điệu trong những lớp khăn quàng cổ và mũ len gần như che khuất mặt của chúng. Chỉ duy nhất những chóp mũi ửng đỏ và luồng hơi thở trắng bệch của chúng là có thể trông thấy khi bọn trẻ hát.

Cuối cùng bọn trẻ cũng đã hát xong, ngân nga mãi nốt nhạc cuối càng lâu càng tốt, trong lúc Amanda và những người hầu vỗ tay tán thưởng. “Của tụi em đây này,” Amanda nói, và trao một đồng tiền cho đứa cao nhất. “Hôm nay tụi em còn định đi đến bao nhiêu ngôi nhà nữa?”

Đứa bé trai trả lời bằng giọng khu đông Luân Đôn nặng nề. “Bọn em đã nghĩ phải tìm thêm một nhà nữa, thưa cô, rồi về nhà ăn bữa tối Giáng Sinh.”

Amanda mỉm cười với bọn trẻ, có hai đứa trong số ấy đang giậm giậm chân để làm giảm đi tình trạng tê cóng ở những ngón chân. Có nhiều đứa trẻ như thế này bị đưa ra ngoài đường hát vào buổi sáng Giáng Sinh để kiếm thêm tiền mừng lễ cho gia đình. “Vây. Đây này.” Amanda nói, và thọc tay vào chiếc túi treo ở thắt lưng để tìm thêm đồng xu khác. “Tụi em hãy cầm lấy và về nhà liền đi. Thời tiết quá lạnh để mấy đứa ở bên ngoài lâu thêm một chút nào nữa.”

“Cám ơn cô,” thằng bé vui sướng nói, và một lời chúc đồng thanh vang lên từ những người bạn của cậu bé. “Chúc cô Giáng Sinh vui vẻ!” Sau đó, bọn trẻ hối hả bước xuống mấy bậc thềm và đi khỏi ngôi nhà, cứ như là chúng sợ cô sẽ đổi ý vậy.

“Cô Amanda, cô không nên tùy tiện cho tiền của mình thoải mái như thế,” Sukey khiển trách, trong khi đi theo cô vào nhà và đóng cửa lại để ngăn luồng gió rét buốt tràn vào bên trong. “Mấy đứa trẻ đó ở ngoài lâu một chút sẽ chẳng hại gì đâu.”

Amanda bật cười và quần chiếc khăn choàng len quanh người chặt hơn. “Đừng càu nhàu nữa, Sukey. Hôm nay là ngày Giáng Sinh mà. Bây giờ, chúng ta phải nhanh lên thôi ... xe ngựa của anh Devlin sẽ đến rước tôi sớm đấy.”

Trong khi Amanda đi tham dự tiệc Giáng Sinh ở nhà Jack Devlin, thì Suckey, Charles, và cô đầu bếp Viloet, sẽ mở tiệc ăn mừng ở nơi nào đó cùng với những người bạn của họ. Ngày mai, được biết đến là Ngày Tặng Quà (The Boxing Day nhằm ngày 26-12) bởi vì những đồng tiền xu và mấy thùng chứa quần áo với đồ dùng cũ không xài nữa sẽ được quyên góp cho những người nghèo, Amanda và những người hầu của cô sẽ đi về nhà chị cô, Sophia, ở Windsor nghỉ lễ trong một tuần dài.

Amanda sẽ thật vui khi thấy những người họ hàng của mình vào sáng ngày mai, nhưng cô lại rất vui vì ngày hôm nay cô ở lại Luân Đôn. Thật tốt đẹp biết bao khi làm một điều gì khác trong năm nay. Cô cảm thấy hoàn toàn vui sướng từ giờ trở đi, những người họ hàng không phải lúc nào cũng chắc chắn về những chuyện có liên quan đến cô. “Amanda không đến sao?” cô hầu như có thể nghe được tiếng la kỳ quặc của bà cô của mình. “Nhưng con bé luôn luôn về vào ngày Giáng Sinh mà—nó chẳng có gia đình riêng của mình. Rồi ai sẽ làm rượu pân nồng đây? ...”

Thay vào đó, cô sẽ khiêu vũ và dùng bữa cùng Jack Devlin. Có lẽ cô thậm chí sẽ để cho anh bắt được mình dưới nhánh cây tầm gửi.

“Thôi được, anh Devlin,” cô thì thầm, trong lòng tràn ngập mong đợi. “Chúng ta sẽ xem Ngày Giáng Sinh này sẽ mang lại gì cho cả hai ta nhé.”

Sau khi được tắm tấp trong một cái bồn nước nóng xa hoa, Amanda mặc một chiếc áo choàng và ngồi trước ngọn lửa trong lò sưởi ở phòng ngủ của cô. Cô chải tóc mình cho đến khi

nó khô hẳn thành một mớ tóc quăn màu nâu đỏ. Khéo léo, cô xoắn nó lại thành một cuộn ngay trên đỉnh đầu, và để cho vài sợi tóc xoắn đong đưa quanh trán và mặt mình.

Với sự giúp đỡ của Sukey, cô khoác lên người chiếc váy lụa sọc màu ngọc lục bảo với hai dải băng nhung màu xanh ở viền áo. Hai ống tay áo bằng nhung dài túm lại ở cổ tay bằng một chiếc đính hạt hình giọt nước màu ngọc bích, và cổ áo hình vuông được cắt đủ sâu để lộ ra một chút khe hở hấp dẫn của khuôn ngực. Nhượng bộ trước tiết trời lạnh lẽo, cô phủ một khăn choàng vai có tua lụa màu đỏ rượu vang. Cô đeo một đôi bông tai kiểu Flemish trông giống như hình giọt nước bằng vàng khê đong đưa ở hai bên cổ. Ngắm nhìn toàn bộ hình ảnh phản chiếu trong gương, Amanda mỉm cười hài lòng, vì biết rằng cô chưa từng trông tuyệt hơn thế này bao giờ. Không cần phải bẹo má thì chúng cũng đã ửng hồng lên với sự phấn khích. Chỉ còn đánh một chút phấn lên chiếc mũi, và xức nhẹ nước hoa ở phía sau tai, thì cô đã sẵn sàng đi dự tiệc.

Đi thoir thần đến bên ô cửa sổ, Amanda nhấp một hớp trà nguội, và cố gắng làm cho trái tim đang nhảy căng của cô dịu lại khi trông thấy xe ngựa mà Devlin gửi tới đón cô đã đến. “Thật là ngớ ngẩn làm sao khi đến từng tuổi này mà mình còn cảm thấy giống như Cinderella” cô cộc cằn lẩm bẩm với bản thân, nhưng cảm giác háo hức ấy vẫn còn mãi khi cô vội vàng xuống bậc thang để tìm cái áo choàng không tay của mình.

Sau khi anh hầu đưa tay đỡ cô bước vào trong xe ngựa, trang bị đầy đủ với lò sưởi và tấm mền dày bằng lông thú, Amanda nhìn món quà gói nằm trên ghế. Ngập ngừng cô chạm vào cái nơ màu đỏ tươi nằm ngay trên đỉnh gói quà vuông nhỏ, và rút ra một tấm thiệp đã được đặt bên dưới dải ruy băng. Một nụ cười nhếch lên trên môi cô khi đọc lời ghi chú ngắn gọn.

Mặc dù món quà này không hoàn toàn kích thích như truyện hồi ký của Quý Bà B, nhưng em có lẽ tìm thấy sự thú vị ở nó. Chúc em Giáng Sinh vui vẻ--
J. Devlin

Trong lúc xe ngựa lăn bánh chạy dọc con đường đóng băng, Amanda đã mở gói quà và nhìn chằm chằm vào nó với một nụ cười bối rối. Một quyển sách ... một quyển sách nhỏ nhưng rất lâu đời, da bọc loại cổ, với những trang sách mỏng tang màu nâu. Cầm quyển sách trong tay hết sức nhẹ nhàng, Amanda lật ra trang tựa đề. “Chuyến Du Hành Đến Những Quốc Gia Hẻo Lánh Của Thế Giới,” cô đọc lớn. “Bao Gồm Bốn Tập. Bởi Lemuel Gullivel ...”

Cô ngừng lại rồi bật cười thích thú. “Chuyến Du Hành của Gulliver!” Cô có lần đã từng tâm sự với Devlin rằng tác phẩm “giấu tên” này của Jonathan Swift, một mục sư và cũng là nhà văn châm biếm người Ai-len, là một trong những câu chuyện ưa thích nhất từ thuở ấu thơ của cô. Lần xuất bản đặc biệt này là bản in gốc của Motte năm 1726, rất quý hiếm đến mức không thể nào tìm thấy.

Mỉm cười, Amanda thầm ngẫm nghĩ quyển sách nhỏ này còn làm cô hài lòng hơn cả phần thưởng châu báu do nhà vua ban tặng. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa là cô nên từ chối một món quà rõ ràng có giá trị như vậy, nhưng cô không thể khiến bản thân mình từ bỏ nó được.

Cô giữ quyển sách trong lòng khi xe ngựa tiếp tục chạy về hướng khu vực sang trọng của phố St. James. Dẫu cho Amanda chưa bao giờ đến thăm ngôi nhà của Jack Devlin trước đây, nhưng cô đã nghe Oscar Fretwell kể về nơi đó. Devlin đã mua một tòa lâu đài từ vị đại sứ cũ ở Pháp, người đã quyết định lúc về già sẽ xây nhà tại lục địa Châu Âu (Mỹ) và từ bỏ những tài sản của mình ở nước Anh.

Ngôi nhà được tọa lạc trong một khu vực mang đậm chất nam tính rõ rệt bao gồm những dinh thự rộng lớn, nhà của đàn ông độc thân, và những cửa hàng sang trọng. Đối với một thương gia việc làm chủ một tòa nhà ở phố St. Jame là không bình thường, vì phần lớn những nhà kinh doanh giàu đều xây nhà ở phía nam dòng sông hay ở Bloomsbury. Song, Devlin quả có một phần dòng máu quý tộc nào đó chảy trong những huyết quản của mình, và kết hợp với của cải đáng kể của anh, đã làm cho sự hiện diện của anh dễ chịu hơn đối với những người láng giềng.

Chiếc xe ngựa đi chậm lại để hòa vào dòng xe đang nối đuôi nhau thành một hàng dọc trên đường, lần lượt thả hành khách trên vỉa hè dẫn tới một tòa nhà tráng lệ. Amanda không thể ngăn hàm mình không trề xuống vì kinh ngạc khi cô nhìn chằm chằm qua ô cửa mờ sương.

Ngôi nhà là một dinh thự được xây theo kiểu của vua George, cao ngất và thật tráng lệ, mặt phía trước nhà được xây gạch đỏ với những trán tường và cây cột đồ sộ màu trắng, đi cùng với một loạt cửa kính ngoại cỡ theo phong cách Palladio. Các mặt nhà được bao bọc bởi những hàng rào bằng gỗ thủy tùng và gỗ sồi được cắt đẽo không chệ vào đâu được chạy thẳng tắp đến mấy lùm cây nhỏ trồng sâu dưới những thảm hoa anh đào tươi màu trắng.

Đó là một chỗ ở mà bất kỳ người có vai vế trong xã hội đều tự hào sở hữu. Sự tưởng tượng của Amanda trong lúc chờ đợi chiếc xe đi tới con đường phía trước nhà trở nên sống động. Cô hình dung Jack Devlin là một cậu bé trong trường, suốt ngày mộng mơ về cuộc sống bên ngoài những bức tường ác nghiệt của Knatchford Health. Bằng cách nào đó liệu anh lại biết có một ngày mình sẽ sống ở một nơi như thế này không? Động lực nào đã thúc đẩy anh leo lên một đoạn đường dài cam go từ nơi đó cho đến vị trí này? Quan trọng hơn nữa, từ trước đến giờ anh có bao giờ tìm thấy được giây phút nghỉ ngơi từ tham vọng bất tận của chính bản thân mình không, hay là nó cứ thúc giục anh một cách tàn nhẫn mãi cho đến ngày vĩnh biệt cõi đời?

Devlin không có những giới hạn cần thiết mà những người bình thường sở hữu ... anh thiếu đi khả năng để thư giãn, để cảm nhận được sự mãn nguyện, và tận hưởng những thành quả của chính bản thân. Bất kể điều đó, hay có lẽ bởi vì nó, Amanda nghĩ rằng Devlin có thể là một người thú vị nhất mà cô từng gặp gỡ. Và chắc chắn cô cũng biết anh thật nguy hiểm.

“Nhưng mình đâu phải là cô học sinh có đầu óc hay mơ màng nào đó,” Amanda tự nhủ, và cảm thấy thoải mái hơn khi nhắc nhở rằng mình là một

người có lý trí vững vàng. “Mình là một phụ nữ có thể thấy được Jack Devlin là người như thế nào ... và chẳng có gì nguy hiểm miễn là mình đừng cho phép bản thân làm điều gì lỗ bịch.” Ví dụ như phải lòng anh chẳng hạn. Không được; trái tim cô chợt thắt lại lo âu về chính ý nghĩ ấy. Cô không yêu anh, và cũng không muốn như thế. Chuyện cảm thấy thích thú khi được ở

cùng anh là đủ đủ lắm rồi. Cô sẽ kiên trì nhắc nhở bản thân mình rằng Devlin không phải là một người đàn ông mà một người phụ nữ có thể giữ được suốt đời.

Khi xe ngựa dừng lại, thì một người hầu vội vàng đến giúp Amanda bước xuống đường. Cô vội lấy cánh tay anh ta khi anh dìu cô bước lên những bậc thềm đóng băng có rải cát dẫn lên cánh cổng kép vào nhà. Tiếng chuyện trò, âm nhạc, và hơi nóng tràn ngập khắp bên trong ngôi nhà được chiếu sáng rực rỡ. Những nhánh cây nhựa ruồi và tầm gửi được buộc dọc lan can và mái hiên bằng những dải ruy băng nhung đỏ tươi. Mùi hương nồng nàn của cây cỏ và những bông hoa hòa lẫn với mùi thơm đầy hứa hẹn của một buổi tiệc thịnh soạn đã được sắp đặt sẵn trong phòng ăn.

Có đông khách hơn Amanda đã nghĩ, ít nhất là hai trăm người. Trong lúc những đứa trẻ chơi đùa trong phòng khách riêng được dành riêng cho chúng sử dụng, thì những người lớn di chuyển gần như thành một vòng lớn trong những phòng tiếp khách. Tiếng nhạc vui vẻ đã được lựa chọn kỹ phát ra trong phòng khách vang lên xuyên suốt ngôi nhà.

Amanda cảm thấy những dây thần kinh của mình run lên dễ chịu khi Devlin tìm thấy cô. Anh thật tao nhã trong chiếc áo choàng và quần đen, với áo ghi lê màu than được may ôm sát phần thân trên rắn chắc của anh. Tuy nhiên, bộ trang phục hào hoa này tuyệt nhiên không thể che giấu được bản chất bất hảo của anh. Anh quá ngạo mạn và hiển nhiên là quá tính toán để lừa bịp bất kỳ người nào nghĩ rằng anh là một quý ông.

“Cô Briars,” anh hạ giọng nói, và nắm lấy cả hai bàn tay đeo găng của cô trong tay mình. Anh nhìn khắp người cô với tia nhìn tán thành chân thật. “Em trông giống như một thiên thần Giáng Sinh ấy.”

Amanda chột bật cười vì lời nịnh đầm của anh. “Cám ơn về quyển sách thú vị nhé, anh Devlin. Em sẽ trân quý nó. Nhưng em e là mình chẳng có quà gì tặng lại anh cả.”

“Được nhìn ngắm em trong chiếc áo đầm cắt sâu như thế là món quà duy nhất mà anh muốn.”

Cô cau mày với anh, và liếc nhanh xung quanh họ để xem liệu có ai đứng gần không. “Suýt ... lỡ có ai nghe trộm lời anh nói thì sao?”

“Thì họ sẽ nghĩ rằng anh nóng lòng muốn có em,” anh thì thầm bằng một giọng êm dịu. “Và họ đã đúng.”

“Nóng lòng,” cô bình tĩnh lặp lại, trong lòng lấy làm vui thích về cuộc trao đổi này. “Ôi Trời! Anh văn hoa quá nhỉ.”

Anh cười toe toét với cô. “Anh không có tài năng của em để viết ra những miêu tả cuồng nhiệt về ham muốn trần tục, anh sẽ thoả mái thừa nhận—”

“Em sẽ cảm ơn anh nếu không đề cập đến mấy chủ đề tục tĩu như thế trong một ngày lễ

thiên liêng,” cô thì thào sắc lẻm trong khi hai má bắt đầu đỏ lựng lên.

Devlin nhe răng cười và đặt bàn tay của cô lên cánh tay mình. “Được thôi,” anh dịu giọng nói, “Anh sẽ cư xử như một lễ sinh (cậu bé hát ở lễ đường) cho đến hết ngày, nếu điều đó làm em hài lòng.”

“Nó sẽ là một sự thay đổi thú vị,” cô nói một cách nghiêm túc, và điều đó chỉ khiến anh khoái chí bật cười.

“Đi với anh nào—anh muốn giới thiệu em với vài người bạn.”

Amanda không thể bỏ qua rằng Devlin khoác lên vẻ sở hữu ra mặt khi anh sánh bước cùng cô vào căn phòng khách rộng lớn. Di chuyển từ nhóm khách tươi cười này đến nhóm khách khác, anh khéo léo giới thiệu, trao đổi những lời chúc tốt lành, và kể ra một vài câu chuyện vui nho nhỏ với sự thoải mái tự nhiên làm cô hết sức kinh ngạc.

Dẫu cho anh không công khai xác nhận bằng bất cứ cử chỉ nào, nhưng có gì đó trong giọng nói hay biểu hiện của anh đã ngầm ám chỉ rằng anh và Amanda gắn bó với nhau trên cả mức công việc. Cô bị lúng túng bởi phản ứng của chính mình với chuyện ấy. Cô chưa bao giờ là một nửa của ai đó trước đây, chưa bao giờ nhận được những ánh nhìn ghen tỵ từ những người phụ nữ khác, hay là tia nhìn ngưỡng mộ từ những người đàn ông. Thực ra, chẳng có người nào từ trước đến giờ cố gắng chính thức công khai về mối quan hệ của anh ta với cô, nhưng bây giờ cô cảm thấy đó là điều mà Devlin đang làm một cách tinh tế.

Họ đi qua một vòng những phòng tiếp khách rộng lớn. Đối với những vị khách không muốn khiêu vũ hay hát hò, thì có một phòng khách tường ốp bằng gỗ dái ngựa dành cho một đám đông đang háo hức bận rộn chơi trò đổ chữ, và một phòng khác cho những người thích đánh bài để chơi bài Uýt. Amanda nhận ra có nhiều vị khách—những tác giả, nhà xuất bản, và nhà báo mà cô đã gặp gỡ ở những sự kiện xã hội khác nhau trong vài tháng qua. Đúng là một đám đông sôi nổi, tinh thần hân hoan dễ lây của ngày lễ đường như lan rộng từ gương mặt trẻ nhất cho đến gương mặt già nhất.

Devlin đưa Amanda đến một chiếc bàn để nước giải khát, nơi có vài cậu bé đang bận rộn chơi trò rồng táp (Loại trò chơi lấy nho khô trong rượu nóng bỏng ra mà ăn, vào dịp lễ Noel). Chúng đứng trên những chiếc ghế xung quanh một cái bát chứa rượu pân nóng đang bốc khói, và bóc những trái nho khô lên bằng những ngón tay nhỏ của chúng và thỉnh linh cho ngay vào miệng. Devlin bật cười khi thấy mấy gương mặt dính bẩn quay về phía anh.

“Ai thắng thế?” anh hỏi, và tất cả bọn trẻ đều chỉ vào cậu bé mập lùn có mái tóc bù xù.

“Là Georgie thắng ạ! Cho đến bây giờ cậu ấy ăn được nhiều nho khô nhất.”

“Cháu có mấy ngón tay nhanh nhất, thưa ngài,” cậu bé thừa nhận với cái miệng cười toe toét lấp lăm đường.

Devlin mỉm cười và đẩy Amanda đi tới cái bát lớn. “Em thử xem nào,” anh nói ngọt, và tất cả bọn trẻ đều bắt đầu cười khúc khích.

Amanda trao cho anh cái cau mày ái ngại. “Em sợ sẽ mất rất lâu để cởi găng tay mình ra,” cô e dè nói.

Đôi mắt xanh của Devlin lấp lánh với sự thích thú tinh quái. “Vậy anh sẽ bóc dùm em nhé.”

Anh tự tháo găng tay của mình ra, và trước khi Amanda có thể kêu lên phản đối, thì anh đã với lấy cái bát. Bắt lấy một trái nho khô nóng hổi, và bỏ ngay vào miệng cô. Amanda tự động ăn nó, miếng nho dường như làm bỏng một lỗ trong lưỡi cô. Bọn trẻ bật ra những tiếng cười phá lên đầy tán thành. Amanda bất chợt cúi mặt xuống để giấu đi nụ cười không thể kiềm chế, trong lúc trái nho khô tẩm đầy rượu brandi đang lan tỏa mùi vị ngọt ngào choán đầy cả khoang miệng của cô. Sau khi nuốt hết miếng nho nhỏ ngon lành, cô ngẩng đầu lên và nhìn anh với vẻ trách cứ.

“Thêm một trái nữa không?” Devlin cố tình hỏi với vẻ ngây thơ, những ngón tay anh lơ lửng trên cái bát một lần nữa.

“Cám ơn, nhưng thôi. Em không muốn làm mình ăn mất ngon.”

Devlin cười tủm tỉm và mút vết dính mà nho khô đã để lại trên ngón tay, rồi sau đó đeo găng vào. Những đứa trẻ xúm lại quanh cái bát một lần nữa để tiếp tục trò chơi của chúng. Chúng hơi giả vờ la hét đau đớn khi mấy ngón tay lượn lờ trên thứ chất lỏng nóng phỏng tay. “Tiếp theo là gì nhỉ?” anh hỏi, trong khi dẫn Amanda ra khỏi bàn chứa rượu pân. “Em có muốn uống một chút rượu không?”

“Em không nên độc chiếm thời gian của anh—chắc chắn là anh nên đi đón tiếp những vị khách của mình.”

Devlin dẫn cô tới một góc trong phòng khách, và nhắc lấy một ly rượu từ cái khay của người hầu vừa lướt qua. Anh trao ly cho Amanda và cúi đầu xuống thì thầm vào tai cô. “Chỉ có duy nhất một vị khách có ý nghĩa quan trọng đối với anh.”

Amanda cảm thấy một màu đỏ lựng tê rần lan trên hai bên má. Cô cảm giác cứ y như mình đang ở trong mơ. Chuyện này không thể nào xảy ra với Amanda Briars, một bà cô chưa chồng ở Windsor được ... với tiếng nhạc du dương, khung cảnh hữu tình, và có một anh chàng điển trai đang thì thầm những lời nói tán tỉnh vô nghĩa vào tai cô. “Anh có một căn nhà thật đẹp,” cô nói giọng run run trong nỗ lực phá bỏ đi thứ bùa mê mà dường như anh đã gieo vào người cô.

“Anh không có công trạng gì trong chuyện này. Khi anh mua nơi này thì nó đã được trang hoàng đầy đủ.”

“Đây là một ngôi nhà rất lớn chỉ dành cho một người ở.”

“Anh rất thích như vậy.”

“Anh có bao giờ giữ lại một cô nhân tình ở đây chưa?” Amanda chẳng biết làm sao mà cô lại dám thốt ra một câu hỏi gây sốc vừa chợt nghĩ ra trong đầu mình.

Anh mỉm cười, và giọng anh nhẹ nhàng chế giễu. “Tại sao, cô Briars ... hỏi một câu như thế vào một ngày lễ thiêng liêng ...”

“Mà anh có không?” cô hỏi cho bằng được, lúc này cô đã cả gan đi quá xa không thể quay lại.

“Không có,” anh thừa nhận. “Anh từng có một hai cuộc tình ái, nhưng chẳng có nhân tình nào cả. Từ những chuyện anh đã thấy qua, thì việc đó vô cùng phiền phức—mà còn chưa kể đến tổn tiền—để tổng khứ một cô nhân tình một khi người đàn ông đã chán ngấy.”

“Anh chấm dứt cuộc tình ái cuối cùng là khi nào vậy?”

Devlin khẽ bật cười. “Anh sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi thêm nào nữa cho tới khi em nói anh biết tại sao em lại có hứng thú về chuyện phòng the của anh như vậy.”

“Em có thể quyết định xây dựng nhân vật dựa theo hình mẫu của anh vào một ngày nào đó.”

Nụ cười khoái chí vương trên môi anh. “Vậy em có lẽ cũng nên biết thêm thứ gì khác về anh, cô bạn bé nhỏ tò mò à—anh thích khiêu vũ. Và nói đúng hơn là anh giỏi về chuyện đó. Cho nên nếu em cho phép anh được chứng minh ...”

Anh lấy ly rượu ra khỏi tay cô và đặt nó lên một cái bàn nhỏ, rồi dìu cô về phía phòng khách.

Trong vài giờ tiếp theo, cảm giác huyền ảo như trong mơ vẫn còn vương vấn khi Amanda khiêu vũ, uống rượu, cười đùa, và tham gia vào những trò chơi Giáng sinh. Nghĩa vụ của một chủ nhà khiến Devlin thỉnh thoảng phải rời khỏi cô, nhưng thậm chí khi anh đang đứng ở phía bên kia của căn phòng, Amanda vẫn cảm giác tia nhìn của anh dõi về hướng cô. Trước sự thích thú của cô, anh gợi cho cô những ánh mắt đe dọa thẳng thừng khi cô trò chuyện quá lâu với bất kỳ quý ông đặc biệt nào, như là để cho cả thế giới biết anh đang ghen tuông vậy. Thực tế là, Devlin quả thật đã sai Oscar Fretwell đến can thiệp sau khi cô đã nhảy lần thứ hai với một chủ ngân hàng quyền rũ mệnh danh là “Vua” Mitchell.

“Cô Briars,” Fretwell vui vẻ kêu lên, mái tóc vàng của anh sáng lấp lánh dưới tia sáng của chùm đèn. “Tôi không tin là cô lại chưa khiêu vũ với tôi đấy ... và ông Mitchell không thể được phép giữ mãi một quý cô quyền rũ cho riêng mình được.”

Nuối tiếc Mitchell trao tay cô cho người quản lý, và Amanda mỉm cười với Fretwell khi họ bắt đầu nhảy điệu cađri. “Devlin bảo anh đến, phải không?” cô hỏi cộc lốc.

Fretwell bẽn lẽn cười toe toét và chẳng buồn phủ nhận. “Tôi được bảo là phải báo cho cô biết Vua Mitchell là một người đã ly dị vợ và là một tay cờ bạc, với lại còn là một người đồng hành rất tệ.”

“Tôi lại nghĩ anh ấy hoàn toàn thú vị,” Amanda trả lời một cách lém lỉnh, và di chuyển theo những nhịp nhảy kế tiếp của điệu cadri. Cô bắt gặp ánh nhìn của Devlin, người đang đứng ở khung cửa rộng hình vòng cung giữa hai phòng khách. Đáp trả lại tia nhìn nghiêm nghị của anh với cái vẫy tay ngắn vui vẻ, Amanda tiếp tục nhảy điệu cadri với Fretwell.

Khi điệu nhạc khiêu vũ kết thúc, Fretwell hộ tống cô đến một cái bàn giải khát để uống một tách rượu pân. Khi người hầu dùng môi để mức thứ chất lỏng màu quả mâm xôi vào tách pha lê, thì Amanda mới nhận thấy có một người lạ đang đứng cạnh mình. Cô quay lại mỉm cười với người đàn ông.

“Thưa ngài, có phải chúng ta đã gặp qua nhau?”

“Tôi rất tiếc là không.” Anh ta là một người đàn ông cao ráo, và trông có vẻ khá chất phác, diện mạo bình thường của anh ta nổi bật hẳn nhờ một trong những kiểu để râu cạo sát mà đạo gần đây trở thành mốt. Chiếc mũi to của anh được cân đối bởi đôi mắt nâu tuyệt đẹp, và cái miệng cong lên thành một nụ cười thoải mái cởi mở. Một mái đầu màu nâu đỏ được cắt ngắn lơ thơ điểm bạc ở hai bên thái dương. Amanda đoán anh ta phải lớn hơn cô ít nhất năm hoặc thậm chí là mười tuổi ... một người đàn ông trưởng thành, thành đạt và tự tin.

“Cho phép tôi được giới thiệu,” Fretwell nói, và chỉnh lại mắt kính. “Cô Amanda Briars, đây là anh Charles Hartley. Thật đúng là tình cờ, cả hai người đều cùng viết cho một nhà xuất bản.”

Amanda bị ngạc nhiên bởi sự thật Hartley cũng làm việc cho Jack Devlin. “Anh Hartley có được sự đồng cảm của tôi,” cô nói ngay làm cho cả hai quý ông đều bật cười.

“Nếu cô cho phép, cô Briars,” Fretwell thì thầm với sự thích thú hoàn toàn. “Tôi sẽ để hai người bày tỏ lòng thương cảm trong lúc tôi đi chào hỏi vài người bạn cũ vừa mới tới.”

“Tất nhiên rồi,” Amanda nói, nhấp chút rượu pân chua ngọt. Cô liếc nhìn Hartley khi tên anh ta chợt làm cô nhớ ra. “Chắc chắn là anh không phải *Chú* Hartley đấy chứ?” cô thích thú hỏi. “Người viết những cuốn thơ ca cho trẻ con?” Nhận được cái gật đầu xác nhận của anh ta, cô bật cười và bốc đồng chạm vào cánh tay anh. “Tác phẩm của anh thật tuyệt vời. Quả thật kỳ diệu. Tôi đã đọc những câu truyện của anh cho mấy đứa cháu gái và cháu trai của tôi nghe. Quyển mà tôi thích nhất là kể về một con voi kêu ca suốt ngày, hay có lẽ là vị vua tìm thấy được con mèo có phép thuật—”

“Đúng vậy, đó là những bài thơ bất hủ của tôi,” anh ta nói bằng giọng rõ ràng khiêm tốn.

“Nhưng anh thật tài giỏi,” Amanda nói thật lòng. “Và viết cho trẻ con thì quá khó. Tôi không bao giờ có thể nghĩ ra một chuyện gì đó làm chúng hứng thú.”

Anh ta mỉm cười với một sự ấm áp làm cho khuôn mặt bình thường của mình có vẻ gần như đẹp trai. “Tôi thì thấy thật khó tin là có chủ đề nào lại quá khó đối với tài năng của cô, cô Briars.”

“Đi nào, chúng ta hãy tìm góc nào riêng tư để nói chuyện.” Amanda đề xuất. “Tôi có nhiều câu muốn hỏi anh đấy.”

“Đó là một đề nghị lôi cuốn nhất,” anh ta nói, đưa cánh tay ra và dẫn cô đi.

Amanda thấy việc bầu bạn cùng anh ta thật thư thái và dễ chịu, khác hẳn hoàn toàn với sự kích thích mạnh mẽ mà sự hiện diện của Jack Devlin mang lại. Trớ trêu thay, mặc dù Hartley kiếm sống bằng nghề viết sách cho trẻ em, nhưng anh ta lại là người góa vợ và không có con.

“Đó là một cuộc hôn nhân tốt đẹp,” anh ta giải bày tâm sự với Amanda, hai bàn tay to của anh vẫn còn mẩn mê tách rượu pân bằng pha lê, cho dù anh ta đã uống hết vài phút trước đây. “Vợ tôi là người biết làm thế nào khiến cho một người đàn ông cảm thấy thoải mái. Cô ấy rất chân thật, dễ thương, và không bao giờ làm ra vẻ ta đây ngớ ngẩn mà đa số nữ giới hình như có vào thời buổi này. Cô ấy thoải mái nói ra suy nghĩ của mình và thích cười.” Hartley ngừng lại và trầm ngâm suy nghĩ về Amanda. “Thực tế là cô ấy khá giống cô,”

Jack xoay sở để thoát ra khỏi cuộc trò chuyện vô cùng buồn tẻ với đôi học giả trường phái cổ điển, Giáo Sư Samuel Shoreman và anh trai của ông ta, Claué, cả hai người đều nghiêm túc cổ thuyết phục anh rằng anh nên xuất bản bản thảo của họ về những tác phẩm mỹ thuật thời Hy Lạp Cổ Đại. Sải bước rời khỏi cặp đôi đó với sự nhẹ nhõm được che giấu một cách đáng thương, Jack tìm thấy Fretwell không xa. “Cô ấy đâu?” anh hỏi người quản lý một cách cộc lốc. Chẳng cần phải giải thích “cô ấy” là ai.

“Cô Briars đang ngồi ở ghế tràng kỷ trong góc, với anh Hartley,” Fretwell nói. “Cô ấy tuyệt đối an toàn với anh ta, tôi đảm bảo với anh thế. Hartley không phải là kẻ tùy tiện tán tỉnh quý cô nào đó.”

Jack liếc nhìn đôi trai gái ấy và rồi dăm chiêu quan sát ly rượu brandi anh ta đang cầm. Một nụ cười cay đắng là lạ giật trên miệng anh, và anh nói với Fretwell mà chẳng thèm nhìn lên.

“Anh biết gì về Charles Hartley, Oscar?”

“Anh muốn hỏi về hoàn cảnh của anh ta, thừa ngài? Hay tính tình anh ta? Hartley là một người góa vợ, và được biết đến là một người đàn ông đáng kính. Anh ta có tài sản đủ ăn đủ mặc, xuất thân trong một gia đình tử tế, và danh tiếng của anh ta hoàn toàn không có vạ bê bối nào.” Fretwell chột ngừng lại và mỉm cười. “Và tôi tin anh ta được trẻ em khắp nơi yêu mến.”

“Vậy anh nghĩ sao về tôi?” Jack cuối cùng cũng hỏi một cách nhẹ nhàng.

Fretwell cau mày tỏ vẻ bối rối. “Tôi không chắc là anh đang hỏi về chuyện gì.”

“Anh biết thói quen nghề nghiệp của tôi—tôi không đáng kính, và cũng không phải không có tai tiếng. Tôi trở nên giàu có, nhưng lại là một đứa con không hợp pháp và được sinh ra từ dòng máu xấu. Hơn hết thấy, tôi không thích trẻ con, tôi ghét cay ghét đắng cái ý tưởng kết hôn, và chưa bao giờ thành công để duy trì quan hệ với một người phụ nữ lâu hơn sáu tháng.

Mà tôi còn là tên khốn ích kỷ ... bởi vì tôi sẽ không để tất cả chuyện đó ngăn cản tôi đeo đuổi cô Briars, bất chấp cái thực tế tôi là người cuối cùng cô ấy cần.”

“Cô Briars là một phụ nữ thông minh,” Fretwell nói khẽ. “Có lẽ anh nên để cho cô ấy tự quyết định lấy cái cô ấy cần.”

Jack lắc đầu. “Cô ấy sẽ không nhận ra sai lầm của mình cho đến sau khi cô ấy phạm phải,” anh nói dứt khoát. “Phụ nữ chả bao giờ suy nghĩ về những vấn đề này.”

“Thưa ngài ...” Fretwell bắn khoăn nói, nhưng Jack đã bỏ đi, xoa xoa phía sau cổ, cử chỉ vô thức của một người đàn ông đang hành động theo sự thôi thúc đã thống trị lên cả bản năng lý trí của anh ta.

Tiệc chiêu đãi Giáng Sinh thật thịnh soạn, hết món này đến món khác đựng trong mấy đĩa tuyệt đẹp cứ lần lượt được đem tới phục vụ cho những thực khách, và khiến tất cả mọi người đều kêu lên vì vui thích. Việc mở nút những chai rượu đã mang lại âm điệu nhịp nhàng đều đặn cho đến tiếng leng keng của đồ thủy tinh và tiếng rì rầm của cuộc trò chuyện sôi nổi. Amanda không nhớ đã đếm được bao nhiêu món cao lương mỹ vị được mang đến cho cô. Có bốn loại súp, bao gồm cả thịt rùa và tôm hùm, cùng với vài món gà tây nướng tẩm với sốt và được thảo.

Một cuộc diễu hành dài bất tận của những người hầu mang những đĩa đựng thịt bê sốt béchamel, gà trống thiến, ức bê, chim cú nướng và thỏ rừng, thịt nai, trứng đà điểu, và cả một hàng khay sáng loáng thịt hầm rau quả. Những chiếc bánh putđinh được làm bằng cá nhập và thịt thú săn được bày biện trong những cái tô bằng bạc đang bốc khói, tiếp theo đó là những khay trái cây hiếm và rau xà lách, với những đĩa pha lê chứa đầy nấm truyp tẩm rượu. Thậm chí còn có những thân măng tây mềm, đã hết mùa và vì thế chúng cũng có cái giá đắt đỏ vào mùa Giáng Sinh này.

Cho dù Amanda thích thú với bữa tiệc tuyệt vời này, nhưng cô lại hầu như không nhận biết được mình đang ăn gì, vì quá say sưa với người đàn ông bên cạnh mình, Devlin thật quyến rũ, khi kể những câu chuyện với một sự hóm hỉnh hài hước mà chắc chắn được thừa hưởng từ dòng máu Ai len của mình.

Một cảm giác nhức nhối nặng trĩu ngọt ngào hình thành bên trong Amanda, việc ấy chẳng đáng gì tới số rượu mà cô đã uống. Cô muốn được ở một mình cùng với Devlin, muốn quyến rũ và chiếm hữu anh, dù chỉ là trong một chốc ngắn ngủi. Hình ảnh đôi bàn tay anh làm miệng cô trở nên khô khốc. Cô đã nhớ về làn hơi ấm áp lạ thường khi cơ thể anh áp vào cô... cô muốn được cảm nhận nó lần nữa. Cô muốn kéo anh vào lòng mình ... cô muốn sự bình yên khi cơ thể được giải thoát bao trùm lên hai người họ, để được nằm thư thái và vui vẻ trong vòng tay anh. Cô đã có một cuộc sống thật bình thường, và Devlin dường như chợt bừng sáng như một vệt sáng của sao chổi quét qua bầu trời.

Bữa tiệc tối kết thúc sau một khoảng thời gian dài như bất tận và những khách mới tách ra thành nhiều nhóm, có vài người đàn ông vẫn còn ngồi lại bàn để uống rượu poocto, và một số quý cô hợp lại quây quần trong phòng khách để uống trà, trong khi nhiều cặp đôi nam nữ lại tụ họp ở chiếc đàn pianô để hát những bài mừng lễ Giáng Sinh. Amanda chuẩn bị tham gia vào nhóm sau cùng, nhưng trước khi đến được chỗ đàn pianô, cô cảm thấy bàn tay Devlin nắm quanh khuỷu tay mình, và giọng nói trầm của anh thì thào vào tai cô.

“Đi ra đây với anh.”

“Chúng ta đi đâu?” cô hỏi xác xược.

Vẻ mặt lịch sự xã giao của anh chỉ che giấu được rất ít khao khát cuồng nhiệt trong đôi mắt. “Đi tìm chỗ lùm cây tầm gửi thích hợp.”

“Anh sẽ gây ra tai tiếng đó,” cô cảnh báo, giằng co giữa việc cười phá lên và sợ hãi.

“Em sợ bị tai tiếng à?” Anh dẫn cô qua cánh cửa phòng khách và đi xuống một hành lang tối đen. “Vậy thì em tốt hơn nên ở cùng với người bạn đáng kính Hartley của mình.”

Amanda bật ra âm thanh thích thú vì không tin. “Anh nghe giống như đang ghen với người đàn ông góa vợ lịch sự, tốt bụng —”

“Tất nhiên anh ghen với anh ta,” Devlin càu nhàu, “Anh ghen tuông với mọi gã đàn ông nhìn em.” Anh kéo cô vào trong một căn phòng lớn tối mờ có mùi da, giấy thuốc và thuốc lá. Cô lơ mơ nhận ra đây là thư viện, trong khi trái tim cô đập rộn ràng trong niềm phấn kích về viễn cảnh được ở một mình cùng anh. “Anh muốn tất cả con người em chỉ dành riêng cho anh,” Devlin cộc cằn nói tiếp. “Anh còn muốn tất cả những con người chết tiệt kia biến mất.”

“Anh Devlin,” cô run rẩy nói, hơi thở cô hụt lại khi anh áp lưng cô vào một tủ sách và kéo cơ thể mạnh mẽ của mình gần chạm vào cơ thể cô. “Em nghĩ anh uống quá nhiều rượu rồi đó.”

“Anh không say. Sao lại quá khó để em tin được anh muốn em vậy hả?” Cô cảm nhận đôi bàn tay ấm áp của anh di chuyển đến cả hai bên đầu mình, nhẹ nhàng ôm chặt đầu cô. Đôi môi anh chạm vào trán, hai bên má, và mũi bằng những cái hôn nhẹ nhàng, bỏng rát như trút lửa lên da cô. Rồi anh khẽ nói, hơi thở có mùi rượu rum của anh mơn trớn cô. “Câu hỏi là, Amanda ... em có muốn anh không?”

Những từ ngữ chập chờn và va đập bên trong cô, trong lúc cơ thể cô vươn về phía anh căng đến mức cô không thể nào kiềm chế không ép người vào hình dáng to lớn rắn rỏi đó. Anh ôm lấy cô sát vào mình, thúc giục hông cô rướn lên về phía trước cho đến khi hai cơ thể của họ gắn chặt vào nhau hết mức những lớp quần áo có thể cho phép.

Cảm giác nhẹ nhõm khi được những bàn tay anh ôm siết một cách vững chãi quá tuyệt vời đến nỗi Amanda bất chợt không thể nén lại tiếng thở hắt ra. Anh dụi vào chiếc cổ trần của cô, hôn hít, nếm nấp nó, và hai đầu gối cô run rẩy vì những cảm xúc dữ dội quét dọc suốt cơ thể mình. “Amanda xinh đẹp,” anh thì thầm, hơi thở hồi hả gấp gáp và nóng bỏng phả vào làn da cô. “*A chuisle mo chroi* ... Anh đã nói với em câu đó một lần trước đây, nhớ không?”

“Anh không nói em biết câu đó có nghĩa là gì,” cô xoay sở nói, tựa bên má mềm mại của mình vào bên má được cạo râu qua loa của anh.

Anh ngẩng đầu ra sau và nhìn xuống cô với đôi mắt tối sẫm lại trông như màu đen thay vì màu xanh. Khuôn ngực rộng của anh chuyển động một cách nhát gừng vì lực ép của hơi thở. “Nhịp đập thực sự của trái tim anh,” anh thì thầm. “Từ ngay giây phút đầu tiên chúng ta gặp

nhau, Amanda, anh biết nó sẽ như thế nào giữa hai ta.”

Những ngón tay cô run lên khi nắm chặt hai ve áo chéo bằng len mịn của anh. Đây là sự khao khát, cô mơ hồ nghĩ, và nó còn mạnh hơn cả trăm lần hơn bất kỳ cảm giác nào mà cô đã trải qua trước đó. Ngay cả vào cái đêm anh trao cho cô đỉnh điểm ngọt ngào đến mức choáng váng mà nó đã kích thích những giác quan của cô trước sự nhận thức hoàn toàn mới mẻ về khoái lạc, thì anh vẫn là một người xa lạ đối với cô. Nhưng cô đang biết có một sự khác biệt rất lớn giữa việc muốn một người lạ hấp dẫn và muốn một người đàn ông mà cô dần dần quan tâm. Qua những sẻ chia tâm sự, những cuộc tranh luận, những tiếng cười đùa thường xuyên, và sự căng thẳng vì kiểm chế, thì có một thứ gì đó mới mẻ đã phát triển giữa hai người. Sự hấp dẫn và sự yêu mến đã thay đổi thành một thứ gì đó mờ ảo và mạnh mẽ.

Anh ấy sẽ không bao giờ là của người, trái tim cô cảnh báo nhanh chóng. Anh ấy sẽ không bao giờ thuộc về người. Anh ấy sẽ không bao giờ muốn kết hôn, hay cam chịu bất cứ kiểu hạn chế nào đối với tự do của anh ấy. Chuyện này sẽ đến lúc chấm dứt vào ngày nào đó thôi, và người sẽ lại cô đơn một mình. Cô là người sống quá thực tế để có thể gạt bỏ đi thực tế rối rắm đó.

Nhưng tất cả những suy nghĩ đã bị xua đuổi đi khi miệng anh lấp kín trên miệng cô. Môi anh trêu chọc, chiếm giữ, khẳng khẳng đòi hỏi cho đến lúc chính miệng cô mềm đi và mở ra cho anh. Sự đáp lại của cô dường như gây ra một kích động nhỏ bên trong anh—cô cảm giác những âm thanh vang dội trong cổ họng và ngực anh, và sau đó nụ hôn càng trở nên nồng nàn hơn, sâu lắng hơn, lưỡi anh thăm dò cô trong những cơn sóng tình khao khát. Sự xâm chiếm đã kích thích cô, và cô ép chặt cơ thể mình hơn vào anh, cho đến khi đôi gò bồng đảo đầy đặn của cô bị đè vào ngực anh.

Devlin dứt miệng mình ra khỏi miệng cô cứ y như anh không thể nào chịu đựng thêm nữa, hai lồng phổi anh giãn nở nhanh chóng, đôi bàn tay giữ chặt lấy toàn bộ cơ thể cô. “Chúa ơi,” anh thì thầm vào những lọn tóc được kẹp lên của cô. “Cái cách em lấp đầy vòng tay anh ... khiến anh phát điên lên được. Em quá ngọt ngào ... quá mềm mại ...” Anh lại hôn cô lần nữa, miệng anh nóng bỏng và đòi hỏi, nuốt lấy miệng cô y như thể cô là một món ăn ngon lành nhất nào đó mà anh thèm muốn. Như thể anh đã bị nghiện cô, như thể chỉ duy nhất mùi vị và da thịt cô mới có thể thỏa mãn được nhu cầu mãnh liệt trong anh. Cô cảm thấy một luồng cảm xúc vui sướng cuộn trào trong tất cả những nơi nhạy cảm của cơ thể mình, căng ra, chờ đợi sự nổ tung sẽ phóng thích sự căng thẳng dồn nén thành một cơn bùng nổ đến ngất ngây.

Đôi bàn tay anh di chuyển trên vạt áo cô, hơi lập cập khi anh thăm dò ô vải lụa xanh sọc nổi. Da thịt mát lạnh của hai bầu ngực cô nhô ra khỏi cổ áo vuông, sự căng đầy của chúng kháng cự lại tình trạng bó buộc chật hẹp của chiếc váy. Anh cúi xuống và ép đôi môi của mình vào khe hở giữa hai bầu ngực cô, rồi trải đều những nụ hôn chậm rãi lên khắp làn da vừa lộ ra. Hai núm vú của cô dựng lên thành những đỉnh cứng ngắc bên dưới chiếc váy, và anh chạm vào chúng qua làn vải lụa, hai ngón tay cái của anh chà xát, vuốt ve, sau đó những ngón tay anh nhẹ nhàng giật lên. Amanda rên rỉ vì nhức nhối, và nhớ đến lần trước khi hai người ở bên nhau vào ngày sinh nhật của cô, cơ thể cô đã bị phơi trần ra trước mặt anh trong ánh lửa, cái cách miệng anh liếm và giật mạnh vùng ngực trần của cô. Cô muốn sự thân mật đó lần nữa, với sự tuyệt vọng

gần như là điên loạn.

Devlin có vẻ như đọc được suy nghĩ của cô, bởi vì bàn tay anh khum lại ôm gọn phần nhô lên của bầu ngực cô và siết nhẹ như để xoa dịu đi sự nhức nhối vì khao khát. “Amanda,” anh nói bằng giọng khàn khàn, “hãy để anh đưa em về nhà đêm nay.”

Tâm trí của cô mụ mẫm đi vì khoái cảm. Cô phải mất một lúc lâu mới trả lời được. “Anh đã đề nghị em sử dụng xe ngựa của anh rồi,” cô thì thầm.

“Em biết anh đang yêu cầu chuyện gì.”

Vâng, dĩ nhiên là cô hiểu. Anh muốn về nhà với cô, đi cùng cô đến phòng ngủ của cô, và ân ái trên chiếc giường mà không ai khác ngoài cô từng nằm ngủ. Dựa trán vào khuôn ngực rắn chắc của anh, Amanda do dự gật đầu. Đây là lúc mà cô hiểu được những rủi ro, những giới hạn, những hậu quả có thể xảy ra, và cô sẵn sàng chấp nhận tất cả mọi thứ chỉ để đổi lại một niềm vui duy nhất là được ở cùng anh. Một đêm với anh ... một trăm đêm ... số mệnh có cho phép bao nhiêu, thì cô sẽ nắm giữ bấy nhiêu.

“Vâng,” cô nói vào làn vải lạnh mịn, ẩm ướt của chiếc áo sơ mi anh đang mặc, nơi mùi hương của làn da anh trộn lẫn một cách tuyệt vời với mùi hương phảng phất của hồ cứng, nước hoa và cỏ cây Giáng Sinh. “Vâng, hãy về nhà với em đêm nay.”

Chương 9 (Người dịch :mkhoi1983)

Amanda lờ mờ nhận ra đêm đã dần về khuya, nhưng để chờ những người khách ra về dường như lại dài vô tận. Bọn trẻ mệt lử cuối cùng cũng được đẩy lên mấy cỗ xe ngựa đợi sẵn bởi những bậc phụ huynh đỏ ửng vì men rượu và không khí vui vẻ của ngày lễ. Mấy cặp đôi khe khẽ rỉ rầm trên lối đi và trao đổi những kế hoạch với những lời hứa hẹn, cũng như vài nụ hôn vội vàng dưới vòng tầm gửi treo trên cánh cửa.

Amanda hiếm khi nhìn thấy Devlin trong suốt cuối bữa tiệc, khi anh đang bận rộn đưa tiễn khách khứa ra về và nhận những lời chúc tốt lành của họ. Một nụ cười không kiềm nổi nở trên khóe môi lúc cô nhận ra việc anh đang làm: khôn khéo đưa những người đến dự tiệc ra khỏi cửa và vào xe ngựa của họ nhanh hết mức có thể. Anh rõ ràng cũng nôn nóng thoát khỏi họ để được ở riêng với cô. Từ tia liếc nhìn cảnh giác của anh hướng về phía cô, thì Amanda đoán rằng anh nghi ngờ cô sẽ thay đổi ý định.

Tuy nhiên, sẽ không có gì xảy ra giữa họ vào tối nay cả. Cô chưa bao giờ cảm thấy bất an, mà lại còn sẵn sàng và hết sức háo hức. Cô chờ đợi với sự kiên nhẫn gượng gạo, trong khi ngồi ở căn phòng khách xanh – ánh vàng nhỏ và mơ màng ngắm nhìn ngọn lửa màu vàng trong lò sưởi cẩm thạch. Khi tất cả khách khứa đã ra về hết và ngôi nhà trở nên ồn ào bởi tiếng lau chùi vệ sinh nhà của những người hầu cùng với việc thu dọn nhạc cụ thật cẩn thận của mấy tay nhạc

công, Devlin đi đến chỗ cô.

“Jack.” Tên anh vang lên một cách dịu dàng trong cổ họng cô khi anh ngồi xổm xuống và nắm lấy tay cô.

Ánh lửa nhảy múa trên một bên mặt và làm nổi bật nét mặt anh trong ánh sáng vàng rực rỡ, khiến nửa khuôn mặt bên kia chìm vào bóng tối. “Đến lúc em phải về nhà rồi,” anh nói và nhìn cô chăm chú, không phải bằng sự tự tin vui vẻ như mọi khi hay có chút xú dẩu hiệu mỉa cười. Thay vào đó, ánh mắt chăm chăm của anh lại chứa đầy say mê và lôi cuốn cứ như thể anh đang cố gắng đọc thấu những ý nghĩ thầm kín của cô. “Em muốn đi một mình,” anh êm ái nói tiếp, “hay anh sẽ đi cùng em?”

Đầu ngón tay đeo găng của cô chạm vào gò má anh, nơi ngọn lửa rực rỡ chiếu lên phần râu quai hàm được cạo một cách tỉ mỉ và khiến chúng trở thành những đốm vàng óng ánh. Cô chưa bao giờ được thấy khuôn miệng nào đẹp như khuôn miệng của anh, môi trên rõ nét một cách hoàn hảo, còn bờ môi dưới mềm hơn, đầy đặn hơn và mang đầy hứa hẹn khoái cảm nhục dục. “Đi cùng em nhé,” cô nói.

Bên trong cỗ xe ngựa tối tăm và lạnh lẽo. Amanda đặt đôi bàn chân mang giày của mình trực tiếp lên cái lò sưởi chân. Thân hình to lớn của Devlin ngồi xuống bên cạnh cô, đôi chân dài của anh chiếm gần hết khoảng trống bên dưới ghế ngồi. Anh bật cười khi thấy cô háo hức thu hết hơi nóng của chiếc hộp sứ chứa đầy than đá sau khi người hầu đóng cánh cửa với một tiếng cách nhẹ.

Devlin trượt một cánh tay vòng qua vai Amanda rồi cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai cô. “Anh có thể làm cho em ấm lên.” Cỗ xe lăn bánh hơi lắc lư vì sự đàn hồi trên những bánh xe nghiêng lên mặt đường gồ ghề dần xóc.

Amanda nhận thấy mình được nhắc nhở lên dễ dàng và ngồi lọt thỏm vào trong lòng người đi cùng cô. “Jack!” cô hỗn hển kêu lên trong khi anh kéo cái khăn choàng màu đỏ tía ra và đưa một tay ra sau lưng áo cô. Anh dường như chẳng nghe được lời cô nói, vì ánh mắt của anh cứ dán chặt lên chỗ lờ mờ nơi phần ngực bị phơi bày một nửa của cô trong lúc tay kia thuần thục tìm thấy một mắt cá chân bên dưới chiếc váy.

“Jack!” cô thở hắt ra lần nữa và đẩy vào ngực anh, nhưng anh áp một lực vừa đủ lên lưng khiến cho người cô ngã ập vào anh.

“Ơi?” anh thì thầm, trong khi miệng anh lướt qua vùng da mịn màng nơi cổ họng cô.

“Vì Chúa, không phải trong xe ngựa.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì nó ...” Đầu lưỡi của anh chạm vào làn da cô, cù lên dây thần kinh nhạy cảm bên cổ và cô nín lại để ngăn tiếng rên rỉ phấn khích nho nhỏ. “Không phải phép. Không đúng đắn.”

“Thú vị chứ,” anh thì thầm đáp lại. “Có bao giờ em nghĩ sẽ làm tình trong xe ngựa chưa, Amanda?”

Cô bật ngửa đầu ra sau nhìn anh chằm chằm vì sửng sốt, nhưng lại khó có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt anh trong bóng tối của cổ xe. “Đương nhiên chưa! Em thậm chí còn không thể hình dung chuyện ấy sẽ được thực hiện như thế nào nữa.” Khi cô trông thấy hàm răng trắng tinh của anh, thì cô tức thì hối tiếc vì những lời nói của mình. “Đừng, đừng, đừng nói em biết!”

“Thay vì thế, anh sẽ chỉ cho em,” anh nói, và thì thầm những lời thân mật đáng xấu hổ trong khi mấy ngón tay ngấm ngầm hoạt động trên lưng áo cô. Từ một loạt những cái giật nhẹ và chiếc áo lót được nói lỏng ra, cô cảm thấy anh đang mau chóng lặn vào trong lớp vải áo của mình.

Khi cô đồng ý để anh làm tình với mình vào đêm nay, thì cô đã nghĩ đến viễn cảnh lãng mạn trên giường ngủ của mình, chứ không phải trong xe ngựa của anh thế này. Anh hôn trộm lên bờ môi khép hờ và kéo rê miệng dọc theo cổ họng của cô. “Đừng,” cô thì thào. “Chúng ta sắp đến nơi rồi ... người hầu sẽ biết mất ... ôi, ngừng lại!”

Jack ghì chặt cô vào lòng và nhìn đắm đắm vào đôi mắt màu xám khói lúc nào cũng sống động với sự thông minh và thách thức của cô. Còn giờ đôi hồ sâu óng ánh bạc ấy thật yếu ớt, nồng nhiệt và vô cùng quyến rũ. Sự phấn khích khiến trái tim anh đập dữ dội, và nhịp đập điên cuồng này tập trung ở nơi thắt lưng làm cho cái vật đàn ông của anh bị khuấy động đến mức cương cứng. Anh muốn ngập sâu vào trong cô, ôm siết cô, nhắm nháp và hôn lên mỗi một centimét da thịt mềm mại của cơ thể cô.

Anh chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn nồng nàn, tìm kiếm lưỡi cô, rồi ngẫu nhiên một cách thêm khát mùi vị thơm tho của cô. Cô nồng nhiệt đáp lại và để cho anh hôn cô theo đúng như anh muốn, cơ thể cô uốn lên khi anh kéo phần lưng áo của cô hở ra. Bàn tay anh men theo chiều dài cột sống cô cho đến khi anh chạm đến mép áo lót. Sốt ruột anh giật mạnh những sợi dây buộc đến khi chúng lỏng ra và lớp vải cứng không còn bó sát cơ thể cô nữa. Amanda bắt đầu hít vào những hơi thở sâu khi phổi cô được thoát khỏi sự tù túng của áo lót và vải hồ cứng.

Jack cởi phần áo lụa phía trước của cô ra, và tháo luôn cái móc phía trước của áo lót. Bầu ngực tròn trịa của cô lộ ra, và chỉ còn được che phủ trong lớp vải diềm mỏng của áo lót. Táo bạo anh đỡ Amanda lên cao hơn trong lòng mình và tìm kiếm hình dáng của núm vú, anh tìm ra nó, ngậm lấy rồi liếm và cắn nhẹ lên nó qua lớp vải lạnh. Phần đỉnh ngọt ngào trở nên cương cứng trong miệng anh, và mỗi một cái chạm nóng bỏng của lưỡi anh lại làm tiếng thở gấp từ cổ họng của Amanda thoát ra ngoài. Anh kéo mạnh chiếc áo lót, cảm nhận làn vải mềm mại bị xé toạc bên dưới mấy ngón tay, rồi cứ tiếp tục kéo mạnh đến khi cả hai bên ngực của cô đều bị phô bày ra. Rên lên một tiếng, anh vùi miệng mình vào vùng thung lũng chính giữa chúng, trong lúc hai bàn tay anh khum lại bên dưới sức nặng đầy đặn ấy.

“Jack ...” Cô hầu như chỉ nói qua hơi thở nông và ngắt quãng. “Ôi, Jack.”

Cái miệng khao khát của anh tìm đến núm vú của cô lần nữa, lưỡi anh xoay tròn phần đỉnh mượt mà và nắn nát nơi đỉnh đồi giáp với làn da nhợt nhạt của vú cô. Mùi hương thơm ngát của cô kích thích sự hưởng ứng hết sức nguyên thủy đến nỗi anh đánh mất tất cả ý thức về thế giới bên ngoài cỗ xe lắc lư và tối tăm này. Say sưa đòi hỏi bạn tình một cách thèm khát, anh trượt tay vào dưới váy cô và đặt cơ thể đang lắc lư của cô ngồi lên người anh, rồi tách hai bắp đùi cô ra để cô hoàn toàn ngồi giạng chân trên anh.

Đúng như anh dự đoán, Amanda không phải là kiểu bạn tình thụ động, miệng cô khấn nài miệng anh bằng những nụ hôn khao khát, còn hai bàn tay cô bận rộn mò mẫm trên suốt vùng ngực và bụng anh. Những lớp quần áo ôm sát người anh và cà vạt gây cản trở cho cô, cô giật mạnh chúng cùng tiếng rên rỉ. “Giúp em với,” cô run rẩy nói, trong lúc dò dẫm ở thắt lưng quần của anh. “Em muốn chạm vào anh.”

“Chưa được đâu em.” Lòng bàn tay anh trượt lên quần lót, lần đến đường cong của mông cô. “Nếu như bây giờ em chạm vào anh, anh sẽ không thể kiềm chế nổi.”

“Em mặc kệ.” Cô giật mạnh hơn và xoay xở để tháo nút quần trên ra. “Em muốn biết anh cảm thấy thế nào ... muốn ôm anh trong tay em ...” Những ngón tay của cô di chuyển dọc cái vật cương cứng đang phồng lên bên dưới quần anh. Sức ép nhẹ nhàng khiến anh giật nảy người và rên rỉ. “Hơn nữa,” cô hỗn hển nhắc anh, “anh là người bắt đầu chuyện này mà.”

Cô quá độc đoán đến mức đáng yêu, và quá nồng nhiệt, đến nỗi Jack cảm thấy tim anh thắt lại với một cảm giác mà anh chưa bao giờ được biết trước đó ... một cảm giác quá nguy hiểm để tìm hiểu về nó. “Vây, được rồi,” anh nói, giọng anh chứa đầy ham muốn và thích thú. “Anh sẽ không từ chối bất cứ điều gì em muốn.”

Anh chạm phớt qua bàn tay đang dò dẫm của cô và khéo léo tháo tung sáu cái nút còn lại. Cái vật cương cứng của anh bật ra thoát khỏi làn vải chéo dày, giần giật vì tiếp xúc với phần da thịt nữ tính mềm mại của Amanda. Hai bàn tay Jack run rẩy khi anh chống chọi để kiềm chế niềm ham muốn mãnh liệt muốn đặt cô ngồi hoàn toàn lên anh và đẩy mạnh vào bên trong cơ thể trong trắng của cô. Thay vì thế, anh buộc mình kiên nhẫn chờ đợi, rằng anh nghiêng chặt khi mấy ngón tay mát lạnh của cô thận trọng đặt lên chiều dài căng phồng của anh, và vuốt nhẹ làn da mượt ôm quanh vật đàn ông dựng lên cứng ngắc.

“Ôi,” cô nói, đôi mắt khép hờ lại, còn bàn tay thì di chuyển nhẹ nhàng khám phá. “Em không ngờ ... nó quá nóng ... còn làn da thì quá ...”

Jack quay mặt sang bên, hơi thở rít lên qua hai hàm răng nghiêng chặt khi anh cố gắng chịu đựng cảm giác ấy. Anh cảm thấy gò má mềm mịn của Amanda ép vào má anh. “Liệu nó có đau

khi em chạm vào anh không?” cô thì thầm, mấy ngón tay cô nắn ná gần phần đầu phòng lên của anh.

“Không, Chúa ơi, không đâu ...” Anh bật ra tràng cười rung cả người và kết thúc là tiếng rên rỉ. “Cảm giác thật tuyệt. Mhuirnin ... em đang giết anh đấy ... em phải dừng lại ngay thôi.” Chộp lấy cổ tay cô, anh kéo tay cô ra, và với tay tới đường may dài của quần lót của cô. Anh xé toạc phần đầu đường may cho đến khi cảm thấy những đường chỉ rách xoẹt, rồi đưa ngón tay cái vào trong và chạm qua mảng cỏ xoắn hoe ẩm ướt.

“Đến lượt anh,” anh rì rầm, rồi hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cô khi anh nhẹ nhàng quét dọc ngón tay cái vào cái khe ẩn giấu bên dưới đám cỏ, và lặp đi lặp lại hành động đó đến khi hai bờ mép nữ tính sưng phồng lên và mở ra. Anh cảm giác hai bắp đùi của cô khép chặt vào anh hơn, và anh dùng chân mình giữ cho chân cô mở rộng ra, để cơ thể cô trở nên bất lực, mở ra đáp lại những đụng chạm của anh.

Xác định được lối vào cơ thể cô, anh vuốt ve và chòeng ghẹo, cho đến khi cảm thấy chút ẩm ướt rịn ra trên đầu ngón tay mình. Amanda rên lên và ép người vào bàn tay anh, nhằm tìm kiếm sự kích thích hơn nữa. Anh vẫn giữ cái động chạm nhẹ nhàng một cách đáng bực mình, ngón tay cái của anh chỉ nhàn nhã ở trên phần phần da thịt nữ tính mềm mại đã trở nên căng ra và nhạy cảm đến mức không chịu đựng nổi. Cô oằn người run rẩy khi anh cù nhẹ vào vùng kín của cô bằng cách xoay tròn ngón tay cái của mình.

Cẩn thận, anh đưa họ đến gần nhau, nhưng không xâm nhập vào cô, mà chỉ để cho mặt dưới vật đàn ông nhạy cảm của anh cọ xát vào chỗ chữ V ẩm ướt giữa hai chân cô. Mỗi một lần cổ xe dần xóc lại thôi thúc hai cơ thể của họ xích vào gần nhau hơn nữa. Jack nhắm nghiền mắt vì cảm giác tăng lên quá nhanh đến mức khổ sở. Giây phút anh tê cứng người lại vì khoái cảm thì cũng là lúc khả năng kiềm chế của anh bắt đầu tiêu tan. Chẳng mấy chốc nữa anh sẽ đến cực điểm mất ... không, anh không thể để điều đó xảy ra, không phải ở đây, không phải lúc này. Rửa lăm bằm trong họng, anh giữ chặt hai bên hông tròn trịa của cô bằng cả hai tay và đẩy cô ra khỏi người mình.

“Jack,” cô hỗn hển nói, “em cần anh ... cần anh ... ôi, Chúa ơi, làm ơn đi –”

“Vâng,” anh thì thầm, toàn thân anh cứng đờ và đầm mồ hôi. “Anh sẽ làm cho em thấy dễ chịu, em yêu. Sớm thôi. Nhưng chúng ta đợi thêm một chút nữa, mhuirnin ... mình sẽ làm điều này một cách đúng đắn, trên một chiếc giường ấm cúng. Anh chưa bao giờ có ý muốn đi quá xa đến mức này trong cổ xe cả ... chỉ là ... anh không thể kiềm chế bản thân. Quay qua nào, và để anh mặc áo lại cho em –”

“Đừng đợi,” cô khó nhọc nói. “Em muốn anh ngay bây giờ.” Cô hôn lên miệng anh, dùng lưỡi mình để nhắm nháp, kích thích anh, và đùi anh cứng lại bên dưới cô.

“Không.” Anh bật cười run rẩy và ôm lấy khuôn mặt cô trong tay mình, rồi lướt những nụ hôn

lên miệng cô. “Em sẽ hối tiếc nếu như chúng ta không chờ ... ôi, cưng à ... hãy để anh ngừng lại trong lúc còn có thể.”

“Em đã đợi ba mươi năm nay rồi,” cô thì thào, lắc lư một cách vụng về để mang mình ngồi lên anh. “Hãy để em quyết định khi nào và ở đâu đi. Làm ơn. Lần sau tới lượt anh chọn nhé.”

Việc đề cập đến “lần sau”, và ý nghĩ đến mọi điều anh sẽ thực hiện với cô, cùng cô, cho cô, trở nên quá sức chịu đựng để anh có thể cưỡng lại. “Chúng ta không nên,” anh nghe mình khàn giọng nói, đồng thời anh với tay vào dưới váy cô và đặt cô ngồi lên hông anh.

“Em không quan tâm. Anh làm liền bây giờ ... bây giờ đi ...” những lời nói của cô tan ra trong tiếng rên khe khẽ lúc cô cảm nhận ngón tay cái của anh trêu chọc cô một lần nữa, trong khi ngón giữa trượt vào trong cô.

Jack nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám dịu dàng dờ dẩn của cô, quan sát hàng lông mi bên dưới khi màu đam mê đã hiện lên hai bên gò má. Hai tay cô giữ chặt đôi vai anh, ngực anh, và cô ấn sát vào anh hơn, rồi thở hắt ra, anh cảm thấy vùng da thịt bên trong nóng bỏng của cô siết chặt quanh ngón tay xâm chiếm dịu dàng của anh. Miệng cô tìm kiếm miệng anh, và anh hôn cô nồng nàn như cô đòi hỏi, dần dần đẩy lưỡi anh theo cùng nhịp điệu với ngón tay, và dùng tất cả kỹ năng của mình đưa cô tới gần hơn, gần hơn nữa.

Một âm thanh run rẩy bật ra khỏi miệng cô, sau đó là tiếng rên rĩ, và cô giữ chặt anh khi một cơn cực khoái mãnh liệt quét dọc qua cơ thể. Cô rung mình, và cong người lên ép sát vào anh, trong lúc cơ thể cô co thắt theo từng đợt sóng khoái cảm dâng trào. Thì thầm nho nhỏ trong cổ họng, Jack rút ngón tay ra và thế vào đẩy bằng vật đàn ông đau nhức của anh. Anh xoay tròn và trêu ghẹo vùng tam giác đàn bà ẩm ướt của cô, rồi chậm chậm đẩy vào, Amanda nhấn xuống anh một cách hăm hở. Cô nín thở vì đau đón từ sự đi vào lần đầu tiên của anh, nhưng cơ thể cô vẫn tiếp tục đi xuống cho đến khi anh hoàn toàn lấp đầy trong cô bằng một cú đâm mạnh.

Jack ngửa đầu ra phía sau, nhắm nghiền mắt, còn trán cau lại dữ tợn. Sức nặng nữ tính của cô ấn vào bắp đùi anh, trong khi cơ thể cô ôm trọn cơ thể anh trong một cái siết chặt ấm áp. Khoái cảm thật quá tuyệt vời không thể chịu đựng nổi. Anh không thể suy nghĩ hay nói năng, và cũng không thể phát âm được tên cô. Anh chỉ có thể ngồi đó trong lúc từng đợt sóng cảm xúc cứ mãi lướt đi khắp cơ thể. Anh cảm thấy Amanda tựa người về phía trước, đôi môi hé mở của cô chạm vào cổ họng, nơi lộ ra những mạch đập rộn ràng bên dưới hàm anh. Lưỡi cô khéo léo thăm dò, lướt trên làn da làm anh hít thở một cách khó nhọc. Hông anh nâng lên ép vào hông cô, đẩy nhẹ bộ phận nam tính của anh vào sâu hơn trong cô, và vỏ bọc của cô ôm siết nhẹ nhàng đáp lại. Anh nghe thấy cả cổ họng mình rít lên khi đẩy vào lần cuối để đạt đến đỉnh giải thoát, rồi một mỏi và rung mình vì sung sướng. Cuối cùng khi có thể cử động lại được, anh ôm ghì đầu cô trong tay, ngấu nghiến môi cô, và biết rằng những nụ hôn của anh hầu như đang làm thâm tím đôi môi mềm mại của cô, nhưng cô dường như không bận tâm.

Âm thanh hơi thở nặng nề của họ trở nên nhẹ dần. Jack ôm Amanda tựa vào ngực anh, đặt bàn

tay to lớn của anh lên mái tóc rối tung còn bần tay còn lại xoa xoa tấm lưng của cô. Cô rùng mình vì sự tương phản giữa không khí mát mẻ và bàn tay ấm áp của anh. Anh lăm bằm nguyên rửa và dò dẫm đằng sau chiếc áo lót của cô, khi nhận ra cổ xe đang đi chậm dần.

“Chết tiệt. Chết tiệt. Chúng ta đến nơi rồi.”

Dường như không hiểu được sự cấp bách bất ngờ của anh, nên Amanda vẫn còn thả lỏng người và yếu ớt dựa vào anh. Uể oải cô với tay khóa luôn cánh cửa xe. Khi cô nói, giọng cô lè nhè và khản đặc. “Không sao mà, Jack.”

Nhăn mặt, anh kéo mạnh mép váy của cô vào và cài nó lại một cách khéo léo. “Anh lẽ ra nên giữ cho đầu óc mình ... lẽ ra nên khiến hai ta chờ đợi. Đó không phải cách để chiếm lấy sự trong trắng. Anh định sẽ nhẹ nhàng với em, anh định –”

“Đó chính xác là điều em muốn.” Cô nhìn anh chăm chú với nụ cười nhẹ, khuôn mặt cô vẫn còn đỏ ửng, nhưng đôi mắt xám lại lấp lánh. “Mà em cũng chẳng phải kiểu trinh nữ thông thường của anh, thế nên em không hiểu tại sao chúng ta nên thực hiện việc này theo cách thông thường.”

Vẫn cứ nhăn mặt, Jack ôm eo và nhấc cô lên, cô thở gấp khi anh rút khỏi cơ thể mình. Hiểu rõ ham muốn thầm kín của cô, Jack bằng cách nào đó cố gắng tìm chiếc khăn tay trong túi áo choàng, rồi không nói gì mà đưa nó cho Amanda. Lộ rõ vẻ ngượng ngùng, cô dùng nó để lau sạch nơi hết sức ẩm ướt giữa hai đùi. “Anh đã làm em đau,” Jack nói bằng giọng ân hận khàn khàn, nhưng cô lập tức lắc đầu.

“Sự khó chịu không tuyệt bằng điều em được trải nghiệm,” cô nói. “Có lần em nghe được mấy câu chuyện về đêm tân hôn, nhưng nó không hề khủng khiếp như em nghĩ chút nào.”

“Amanda,” anh thì thầm, lấy làm thú vị vì mấy câu huyền thoại không màng đến bản thân mình của cô, và ôm cô chặt hơn. Anh hôn lên tóc lên má và khoe miệng cô.

Cổ xe ngựa đột ngột dừng lại. Họ đã đến nhà của Amanda. Thở mạnh ra, Jack xóc lại quần áo, chỉnh trang trang phục, trong lúc Amanda cố gắng sửa lại đầu tóc. Cô cài lại kẹp tóc, rồi kiểm cái khăn choàng màu đỏ tía và quàng nó lên vai cô. “Em trông thế nào?” cô hỏi.

Jack lắc đầu rầu rĩ lúc liếc nhìn cô. Với dấu vết đỏ ửng vẫn còn trên gò má, hay đôi mắt long lanh ướt sượt, hoặc là cái miệng sưng phồng gọi cảm của cô, không một ai có thể nhầm lẫn bất cứ thứ gì hơn ngoài kết quả của đam mê thể xác. “Trông em cứ như vừa bị cưỡng hiếp ấy,” anh trả lời một cách thẳng thừng.

Cô làm anh kinh ngạc khi mỉm cười. “Làm ơn nhanh lên. Em muốn vào trong nhà soi gương. Em luôn luôn muốn biết một người phụ nữ bị cưỡng hiếp thì trông ra làm sao.”

“Còn sau đó?”

Đôi mắt xám của cô bình tĩnh nhìn anh đắm đuối. “Còn sau đó em muốn cởi bỏ hết quần áo của anh. Em chưa từng nhìn thấy một người đàn ông hoàn toàn khỏa thân trước đây bao giờ.”

Nụ cười miễn cưỡng nhếch lên ở hai khóe môi anh. “Em cứ tùy nghi sử dụng anh.” Anh vớ tay ra nghịch nghịch lọn tóc xoăn rục rở gần tai cô.

Cô im lặng trong chốc lát, nhìn anh chăm chăm mà không chớp mắt, và anh muốn biết trong đầu cô đang chứa những ý nghĩ gì. “Có một chuyện chúng ta nên thảo luận,” cuối cùng cô thì thầm. “Em cho là chúng ta tốt hơn nên đặt ra những giao kèo.”

“Giao kèo?” Tay anh vẫn để trên tóc cô.

“Cho chuyện tình của chúng ta.” Một cái cau mày mập mờ làm xấu đi hàng lông mày duyên dáng của cô. “Anh muốn có một cuộc phiêu lưu tình ái với em, đúng không?”

Chương 10 (Người dịch : lephngoc & mkhoi1983)

“Chết tiệt, tất nhiên là anh muốn,” Jack nhìn cô đắm đắm với vẻ cam chịu thích thú khi anh gạt đầu, “Nhưng anh phải biết em muốn sắp xếp cái chuyện quái quỷ này ra sao mới được.”

“Bộ em làm thế là sai sao?” Amanda hỏi. “Tại sao em không nên thử dàn xếp chuyện ái tình một cách có lý trí?”

“Thôi được rồi.” Giọng anh run lên vì cười. “Chúng mình hãy vào bên trong rồi thương lượng. Anh hầu như không thể chờ để nghe được những kế hoạch của em.”

Anh hầu mở cửa xe ngựa, và Amanda để Jack hộ tống cô vào bên trong ngôi nhà không có người. Đôi chân của cô đang run rẩy và chỗ giữa hai đùi cô ẩm ướt, đau đớn và nhức nhối. Nhăn nhó, cô ngẫm nghĩ đây chắc chắn là một đêm Giáng Sinh cô sẽ không bao giờ quên. Một lọn tóc xoăn nâu đỏ rớt ra khỏi mái tóc đã rối bù của cô, và đang lắc lư qua lại trước mắt phải. Cô vuốt lại lọn tóc nhún nhảy và vén nó ra phía sau vành tai, trong khi suy nghĩ về những ngón tay gấp gáp của anh ôm chặt lấy đầu cô, và miệng anh vừa vận một cách chắc chắn với miệng cô.

Chắc chắn cô đã không dâng hiến trinh tiết của mình theo kiểu như thế này ... nhưng sự đau đớn âm ỉ giữa hai đùi cô, cùng với những dấu vết vô hình nhưng có thể cảm nhận rõ ràng của bàn tay anh trên cơ thể cô là minh chứng cô quả thật đã làm thế. Cô tìm kiếm trong lòng sự hối tiếc, nhưng cô chẳng thấy gì.

Không một người đàn ông nào từng làm cô cảm thấy thèm muốn và thỏa mãn đến như vậy, và không giống một bà cô chưa chồng đến thế. Cô chỉ mong sao mình có thể giữ kín trong lòng,

không bộc lộ tình cảm của mình với anh.

Nếu như cô thực sự yêu anh.

Nhận thức đó đã ập đến bao trùm lấy cô, không phải đi cùng với cơn bão sấm sét mùa hạ, mà là với một cơn mưa tháng Tư rả ríc kéo dài. Cô nghĩ bất cứ người phụ nữ nào cũng dường như không thể không phải lòng Jack Devlin, một anh chàng điển trai, quý quyết và xấu xa đến vậy. Cô chẳng ấp ủ những ảo tưởng về chuyện anh sẽ đáp lại tình yêu của mình, hay sự thích thú của anh đối với cô có thể chịu đựng được thử thách của thời gian. Nếu anh có thể yêu một người phụ nữ nào, thì anh đã yêu từ trước đây lâu lắm rồi, với một trong những người mà anh đã quen biết trong quá khứ.

Và cho dù là có người phụ nữ nào bấy được anh vào trong hôn nhân đi nữa, thì chẳng còn nghi ngờ nó sẽ là một kinh nghiệm không thỏa nguyện và đau đớn. Anh là một người đàn ông tuần tú đi cùng với giàu có và địa vị; đàn bà mãi mãi sẽ lao mình vào anh. Và anh sẽ không bao giờ có thể đáp trả lại tình yêu của một người vợ.

Cô đơn giản sẽ lấy được những thứ mà cô có thể có ở anh, và làm hết sức mình để đảm bảo rằng cuộc tình này sẽ không kết thúc trong cay đắng cho cả hai bên.

Họ đi vào trong phòng khách, nơi Jack rút ra mấy que diêm từ hộp đựng diêm màu bạc rồi đánh lửa lên và bỏ vào trong lò sưởi. Amanda gieo mình xuống chiếc thảm hoa trước ngọn lửa cháy bập bùng, và giơ hai bàn tay về phía hơi nóng. Hạ mình ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô, Jack trượt cánh tay mình ra sau lưng cô. Cô có cảm giác anh đang hôn trên đỉnh đầu mình, miệng anh đi chuyển nhẹ nhàng xuống giữa những lọn tóc xoắn rối bời.

“Giờ nói cho anh nghe những điều kiện của em đi, trước khi anh lại cưỡng đoạt em lần nữa,” anh nói, và giọng anh trở nên khàn đi.

Cô cố gắng nhớ xem chính xác những điểm nào cô muốn nói rõ với anh. Thật là khó khăn để nghĩ thông suốt khi cơ thể anh đang ở quá gần cơ thể cô. “Đầu tiên, em muốn chúng ta phải thật thận trọng,” cô nói. “Em sẽ mất rất nhiều thứ, nếu quan hệ thân mật của em và anh trở thành tin tức bị công khai. Tất nhiên là sẽ có những lời đồn thổi, nhưng miễn là chúng mình không hành xử lộ liễu thì chuyện đó sẽ chẳng gây ra tai tiếng nghiêm trọng. Ngoài ra ...” cô khựng lại khi cảm thấy tay anh vuốt dọc sống lưng mình. Đôi mắt cô nhắm lại, trong khi ánh lửa cứ cháy lập lòe tạo thành những vạch đỏ ngang qua hai mí mắt cô.

“Ngoài ra gì em?” anh thúc giục, hơi thở anh nóng hổi phả vào tai cô.

“Ngoài ra, em cũng muốn chuyện tình của tụi mình phải giới hạn trong một khoảng thời gian. Có thể là ba tháng chẳng hạn. Vào cuối khoảng thời gian ấy, chúng ta sẽ chấm dứt quan hệ và trở thành bạn bè, đừng ai nấy đi.”

Mặc dù cô không thể nhìn thấy mặt Jack, nhưng dựa theo sự căng thẳng bất chợt của người anh thì cô biết lời yêu cầu đó đã làm anh giật mình. “Anh cho rằng em có cả một danh sách

những lý do về chuyện ấy. Có trời mới biết anh lại muốn nghe về chúng.”

Amanda gật đầu một cách dứt khoát. “Từ những gì em thấy, dường như những cuộc tình lúc nào cũng kết thúc trong buồn tẻ, hay gây gổ, hoặc là ghen tuông. Nhưng nếu chúng ta quyết định trước chuyện tình mình nên chấm dứt vào khi nào và như thế nào, thì mình vẫn có thể chia tay một cách thân thiện. Em rất ghét phải mất đi tình bạn giữa hai ta khi sự đam mê kết thúc.”

“Sao em lại quá chắc chắn nó sẽ kết thúc chứ?”

“Thì, không có cuộc tình nào có thể kéo dài mãi mãi ... đúng không?”

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh hỏi ngược lại một câu khác. “Nếu lỡ không người nào trong chúng ta muốn cắt đứt quan hệ trong ba tháng thì sao?”

“VẬY CÀNG TỐT HƠN CHÚC SAO. EM THÀ CHẤM DỨT TRONG KHI VẪN CÒN MUỐN, CÒN HƠN LÀ KÉO DÀI CHO ĐẾN KHI HAI NGƯỜI ĐỀU CHÁN NGẤY NHAU. HƠN NỮA, CƠ HỘI CHÚNG TA BỊ BẮT GẶP TĂNG DẦN THEO THỜI GIAN ... MÀ EM THÌ LẠI KHÔNG MUỐN TRỞ THÀNH NGƯỜI BỊ XÃ HỘI RUỒNG BỎ.”

Anh kéo cô quay lại đối mặt với mình, và không biết vì sao anh lại mang vẻ như bị giằng xé giữa thích thú và bức bối. “Anh sẽ vẫn còn muốn em sau ba tháng,” anh nói với cô. “Và khi tới lúc đó, anh muốn được có quyền suy tính và thay đổi suy nghĩ của em.”

“Anh có thể thử,” cô báo anh biết với một nụ cười nhả nhỏ. “Nhưng anh sẽ chẳng thay đổi được suy nghĩ của em đâu. Em rất kiên định đấy.”

“Anh cũng thế.”

Ánh mắt họ chiếu vào nhau chứa đầy sự thách thức thú vị. Hai bàn tay Jack ôm quanh đôi vai Amanda, và anh kéo cô về phía trước, miệng anh dần hạ xuống miệng cô. Song, họ lại bị gián đoạn bởi những âm thanh của người nào đó bước vào nhà, và Jack dừng lại nửa chừng.

“Đó là những người hầu của em,” Amand rầu rĩ nói. Cô cố gắng bật dậy khỏi sàn. Còn Jack di chuyển nhanh chóng để đứng lên, và kéo theo cô cùng đứng lên với mình.

Mặc dù đã biết Suckey hầu như suốt quãng đời mình, và chịu đựng sự phàn nàn không ngớt của người phụ nữ ấy về việc thiếu vắng một người đàn ông trong cuộc đời cô, thì Amanda vẫn cảm thấy ngỡ ngàng vì tình cảnh đã được thỏa hiệp này. Cô cảm thấy mặt mình trở nên nóng bừng, ngay cả khi cô làm ra vẻ hòa nhã đến hoàn hảo. Suckey đi đến cửa phòng khách và mặt cô ta nghếch ra vì ngạc nhiên khi thấy Amanda đang ở một mình trong nhà cùng với Jack Devlin. Sự lộn xộn của quần áo và tóc Amanda, cùng với bầu không khí thân mật trong phòng khách, thì khó có thể nghi ngờ về những gì đã xảy ra giữa họ.

“Xin thứ lỗi cho tôi, cô Amanda.”

Amanda đi tới cô ta ngay tức khắc. “Chào buổi tối, Suckey. Tôi tin là cô và Charles đã tận

hưởng buổi liên hoan mừng Giáng Sinh của mình.”

“Rất tuyệt, thưa cô. Quả đúng là một buổi tối thật vui. Có việc gì tôi có thể làm trước khi đi ngủ không?”

Amanda gật đầu. “Mang một bình nước nóng vào phòng ngủ của tôi nhé.”

“Vâng, thưa cô.” Thận trọng tránh nhìn vào vị khách của Amanda, cô hầu gái hối hả quay ra và đi thẳng xuống bếp.

Trước khi Amanda có thể di chuyển, thì cô đã cảm thấy hai bàn tay anh tóm lấy eo mình từ phía sau. Nhẹ nhàng anh kéo cô lùi ra sau tựa lưng vào ngực anh, rồi cúi đầu xuống và dụi mũi mình vào một bên cổ cô. Sức ép của miệng anh thật nóng bỏng và dịu dàng, truyền vào cơ thể cô một luồng cảm xúc dễ chịu chạy thẳng xuống tận những ngón chân của cô. “Riêng anh có một điều kiện cần thêm vào bản thỏa thuận của tụi mình,” anh nói phả vào làn da cô.

“Điều kiện đó là gì?” Âm thanh của chính giọng cô, khản đặc và phảng phất chút thích thú, vang lên nghe thật xa lạ với cô.

“Nếu chúng mình là người tình của nhau trong khoảng thời gian ngắn như thế, vậy anh sẽ làm cho nó tốt đẹp nhất. Anh muốn em hứa là sẽ không từ chối anh bất cứ điều gì.” Bàn tay anh di chuyển xuống dọc thân người cô trong cái vuốt ve chậm rãi khi anh thì thầm, “Anh muốn làm mọi việc với em, Amanda.”

“Anh định nghĩa từ ‘mọi việc’ là như thế nào đi?” cô hỏi khéo.

Anh bật cười dịu dàng thay cho câu trả lời, và âm thanh của tiếng cười vang dội đến từng dây thần kinh một.

Amanda quay người lại anh với cái nhíu mày đầy tự vệ. “Em hầu như không thể nghĩ đến việc đồng ý đối với những chuyện mà em không biết là chuyện gì!”

Môi Jack mím lại vì cố che giấu sự thích thú. “Anh đã đưa em bản sao hồi ký của Gemma Bradshaw,” anh nói và ngẩng mặt nhìn thẳng. “Nó sẽ cung cấp một số chi tiết đáng kể đấy.”

“Em đã không đọc hết quyển ấy,” Amanda sỗ sàng đáp trả. “Em chỉ đọc một số đoạn ... và rồi em thấy nó quá khủng khiếp để đọc tiếp.”

“Lẽ ra anh sẽ không nghĩ một quý cô sẵn sàng đánh mất sự trong trắng của mình trong xe ngựa lại trở nên quá đoan trang kiểu cách như vậy.” Anh ngoác miệng cười toe toét khi thấy cái quắc mắt giận dữ đầy khiển trách của cô. “Vậy, đây là giao kèo của chúng ta. Mình sẽ chấm dứt yêu đương trong vòng ba tháng, theo lời yêu cầu của em, miễn là em sẵn sàng làm tất cả mọi điều miêu tả trong cuốn sách của Gemma với anh.”

“Anh không phải đang nói nghiêm túc đấy chứ.” Amanda nói, và hoàn toàn kinh hoàng.

“Tất nhiên là có giới hạn. Người ta không thể chắc chắn mọi thứ nằm trong cuốn sách có thể thực hiện được. Nhưng biết đâu nó sẽ thật thú vị khi khám phá ra, phải không?”

“Anh thật là sa đọa,” cô cho anh biết. “Và còn hư hỏng và suy đồi nữa.”

“Phải, và trong ba tháng tới, tất cả con người anh là của em hết.” Anh quan sát cô với tia nhìn thăm dò đầy tinh quái. “Vậy bây giờ, chính xác Chương Một bắt đầu như thế nào nhỉ?”

Amanda bị giằng xé giữa việc phá lên cười và khiếp sợ khi cô bắn khoản tự hỏi lời đề nghị táo bạo của anh nghiêm túc được bao nhiêu. “Em cho rằng nó bắt đầu với cảnh một quý ông đặc biệt xuất hiện ngay trước cửa.”

Jack bao phủ lấy miệng cô với miệng anh bằng một sự xâm chiếm ngọt ngào sâu lắng. “Coi bộ anh lại nhớ nó bắt đầu theo cách này,” anh thì thầm. “Hãy để anh đưa em lên lầu và thể hiện nhiều hơn.”

Amanda dẫn anh đến chỗ cầu thang, nhưng lại ngừng lại trước khi đặt chân lên bậc đầu tiên, cô cảm thấy một làn sóng e thẹn dâng lên trong lòng. Trong khoảng không gian tối mù trên cổ xe của anh, thì thật dễ dàng cho cô để từ bỏ bản tính cố hữu của mình. Song, ở nơi đây trong môi trường thân quen của nhà cô, thì cô nhận thấy việc mình đang làm cực kỳ đáng ngượng.

Dường như hiểu được sự cắn rứt vì không dứt khoát của cô, Jack dừng lại và ghì chặt cô vào thành cầu thang, trong khi những ngón tay anh bầu quanh thành gỗ bóng loáng ở cả hai bên người cô. Đôi môi anh vẫn còn vương vẩn dấu hiệu của nụ cười. “Anh bằng em nhé?”

Cô đứng cao hơn anh một bậc nên mặt của hai người ngang nhau. “Thôi không được đâu, em nặng lắm. Anh sẽ làm em té cho coi, còn không thì khiến hai đứa lộn nhào và té gãy cổ đấy.”

Cặp mắt xanh của anh lấp lánh với sự thích thú gian xảo. “Anh sẽ phải dạy cho em biết không được đánh giá thấp anh mới được.”

“Không phải chuyện đó mà, em chỉ—” Cô chỉ kịp rít lên ngạc nhiên khi anh cúi xuống và nhắc cô lên một cách dễ dàng bằng hai cánh tay anh. “Ồi, đừng mà! Không được, Jack, anh sẽ làm té em mất.”

Nhưng anh ôm cô thật vững chắc, và anh hình như không cảm thấy sức nặng của cô trong khi bế cô đi lên những bậc thang. “Em thậm chí còn không bằng nửa khổ người của anh nữa,” anh nói. “Anh có thể bế em đi hàng dặm đường mà không bao giờ hụt hơi. Giờ thì đừng có vịn vào người nữa.”

Amanda quàng hai cánh tay của mình quanh đôi vai của anh. “Anh đã thể hiện đúng như mình nói rồi,” cô thở hắt ra. “Anh làm ơn đặt em xuống dùm.”

“Được thôi, anh sẽ đặt em xuống,” anh quả quyết với cô. “Trên giường của em, ngay khi mình tới đó. Phòng nào là của em?”

“Phòng thứ hai phía cuối hành lang,” cô nói, trong khi giọng nói bị nghẹn lại bên ngực anh. Cô chưa bao giờ được bằng bố đi bất cứ nơi đâu như thế này, và trong lúc cô cảm thấy hơi buồn cười, thì chuyện này lại có một sức lôi cuốn nguyên sơ nào đó. Cô tựa má mình vào vai anh và cho phép bản thân tận hưởng cái cảm giác được ôm gọn trong vòng tay của người đàn ông mạnh mẽ.

Họ đã tới phòng cô, và Jack đóng cửa lại bằng gót chân mình. Anh cẩn thận đặt cô trên một chiếc giường rộng lớn với những cột trụ có vòng xoắn hình lúa mạch và rèm bằng lụa Đa mát màu vàng-đồng. Những làn hơi nước bốc lên từ chiếc bình đựng nước nóng đã được đặt một góc ngay chỗ bồn rửa. Những đốm lửa nhảy múa trong lò sưởi khi mỗi lửa nhen nhóm bốc cháy hóa thành ngọn lửa bập bùng.

Amanda quan sát Jack với đôi mắt mở to, và tự hỏi liệu anh có định cởi bỏ quần áo ngay trước mặt cô không. Anh quăng cái áo choàng của mình lên trên bàn trang điểm gần đó rồi cởi nốt áo ghi lê và cà vạt ra. Amanda hắng giọng, trong khi trái tim cô dội lên một nhịp đập kích động và máu cô bừng cháy vì sự kích thích không ngừng. “Jack,” cô thì thào, “chúng ta chưa sẵn sàng để thực hiện theo Chương Một, đúng không?”

Anh nhe răng cười toe toét khi nhận ra cô đang ám chỉ đến quyển sách *Tội Lỗi Của Quý Bà B*. “Cô gái ngọt ngào à, anh phải thú nhận là trí nhớ anh cần được nhắc nhở. Anh không tài nào nhớ ra chuyện chết tiệt ấy bắt đầu như thế nào ... trừ phi em sẽ muốn bật mí cho anh biết?”

“Không,” cô đột ngột nói, làm anh phá ra cười.

Jack lại gần cô với chiếc áo sơ mi mở ra một nửa, ánh đèn lập lòe chiếu trên bề mặt vạm vỡ của ngực anh. Anh với lấy đôi bông tai hình giọt nước đang đang đưa cạnh cằm cô. Rồi nhẹ nhàng tháo chúng ra, chà xát hai dải tai đau nhức của cô với ngón cái và ngón trỏ của mình. Đặt món nữ trang sang một bên trên chiếc bàn cạnh giường ngủ, anh tháo kẹp ra khỏi tóc cô. Amanda nhắm mắt lại, hơi thở của cô bỗng trở thành tiếng rít bất thường. Mỗi một cử động của anh đều chậm rãi và cẩn thận, y như thể cô là một người yếu ớt nào đó yêu cầu cần được đối xử hết sức nhẹ nhàng.

“Chắc hẳn phải có một đoạn nào đó trong sách của Gemma mà em thích nhỉ.” Tháo đôi giày cô ra anh thả chúng xuống nền sàn trải thảm. “Một thứ gì đó hấp dẫn em ... làm em bị kích thích.”

Cô hơi giật mình một chút khi cảm thấy đôi bàn tay anh nắm chặt hai mắt cá chân và trượt lên trên nịt bó sát của mình. Dải băng đã được cởi ra chỉ với vài cái vặn khéo léo. Jack cuộn bít tất dài bằng lụa của cô xuống ngay lập tức, rồi dừng lại vuốt ve những đường cong rắn chắc của bắp chân cô. Mấy đầu ngón tay của anh kích thích những nơi nhạy cảm phía sau đầu gối, khiến chân cô co lại vì phản ứng thích thú.

“Em khó có thể kể với anh những chuyện như thế,” cô phản đối với một tiếng cười nghẹn lại. “Vả lại, em chẳng thích bất kỳ đoạn nào trong quyển sách khủng khiếp ấy cả.”

“Ồ, có, em có thích,” anh nhẹ nhàng nói. “Và em sẽ nói cho anh biết, cô gái ngọt ngào à. Sau tất cả mọi chuyện chúng ta chia sẻ cùng nhau đến nhường này, thêm một hai ý nghĩa kỳ quặc nữa cũng sẽ không khó khăn đến thế.”

Cô rào đón anh. “VẬY anh nói cho em biết trước đi.”

Anh khép bàn tay mình quanh mắt cá chân cô, và kéo cô về phía anh. “Anh tưởng tượng ra những hình ảnh bao gồm mỗi một phần của cơ thể em trong đó. Mái tóc của em, cái miệng và bầu ngực ... ngay cả đến bàn chân của em nữa.”

“*Bàn chân* của em ư?” Cô phản ứng giật nảy lên khi thấy hai ngón cái của anh vuốt ve dọc chỗ hõm hai bàn chân, và xoa dịu sự căng thẳng ở đó. Anh đặt bàn chân cô lên quần dài của mình, trên ngay cái đỉnh dày nặng nề đang căng ra áp vào chất liệu pha trộn giữa len và vải pôpôlin. Hơi nóng của cơ thể anh thấm qua lớp vải và dường như thiêu đốt bàn chân cô, và những ngón chân cô phản xạ tự động co lại.

Cảm thấy thật ngượng ngùng và bị khuấy động, Amanda lén nhìn anh qua hai hàng lông mi, và trông thấy một chút đùa nghịch trong đôi mắt xanh tinh quái của anh. Cô giật bàn chân mình ra và nghe anh bật cười. Sau đó anh cởi nốt số quần áo còn lại trên người mình và để mặc chúng rơi sột soạt dưới sàn. Căn phòng trở nên tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng nổ lách tách của ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi. Amanda bèn đánh bạo, e thẹn liếc nhìn vào hình thể người đàn ông khỏa thân ngay trước mặt cô, và tia nhìn của cô bị dán chặt vào hình ảnh ấy. Sự tác động của bóng tối và ánh lửa đã hoàn toàn làm nổi bật lên mỗi một chi tiết của anh, tất cả cơ bắp, làn da màu đồng và điểm khuất quen thuộc, cùng với những đường gân dài đều toát lên sự thanh lịch và sức mạnh. Cô đã không tưởng tượng được có người lại có thể quá thoải mái với tình trạng trần truồng của chính mình đến thế, vậy mà anh còn đứng trước mặt cô ung dung như thể mình đang hoàn toàn mặc đồ. Cơ thể anh bị khuấy động, cái bộ phận đàn ông đẹp tuyệt vời đang dựng đứng lên vì khao khát mà anh chẳng hề cố sức che đậy. Trong khi Amanda nhìn đắm đắm vào anh, thì một luồng cảm xúc thích thú choán lấy cả tứ chi cô. Cô chưa bao giờ muốn bất cứ thứ gì trong cuộc đời nhiều như trong giây phút này ... để cảm nhận sức nặng không che đậy của cơ thể anh trên khắp cơ thể cô, được cảm nhận hơi thở gấp gáp của anh phả vào làn da cô và đôi bàn tay anh nắm lấy tay cô và dẫn lối cho chúng.

“Bây giờ em đã nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân hoàn toàn rồi đấy.” Jack nói. “Em nghĩ sao?”

Cô dùng lưỡi liếm ướt đôi môi khô của mình. “Em nghĩ sống ba mươi năm để chờ đợi điều này đúng là quá lâu.”

Anh với tay vòng quanh người cô và tháo phía sau lưng áo dài của cô. Mùi thơm của da anh, ấm áp và mẫn mẫn, làm cho cô có cảm giác hơi choáng một chút giống y như đôi lúc cô uống rượu quá nhanh. Cô đặt hai tay lên vai anh để khiến mình đứng vững, những đầu ngón tay rịn lên vì tiếp xúc với khối thịt trơn láng rắn chắc của anh.

Nhẹ nhàng anh dìu cô đứng lên sàn nhà và đẩy cho chiếc áo đã được nói lỏng rơi xuống cho

đến khi cô bước ra khỏi chúng. Phía bên trái chiếc áo ngực màu nhạt, áo lót và quần đùi của mình, Amanda lách mình ra khỏi anh với tiếng thì thầm xấu hổ.

“Jack ...” Cô đi tới chỗ rửa và đổ chút nước đang bốc hơi vào một cái tô bằng đất nung được sơn. “Nếu anh không phiền đợi qua màn cởi đồ,” cô nói mà không nhìn anh. “Thì em cần một vài phút riêng tư.”

Anh đi tới phía sau cô, rồi dùng hai tay vịn lấy thắt lưng cô. “Để anh giúp em.”

“Không, không,” cô nói trong tình trạng bất chợt lúng túng tột cùng. “Nếu anh ra đằng kia ... em sẽ tự xoay sở một mình.”

Nhưng anh làm cho cô im bật bằng một nụ hôn và tặng lời đi sự phản đối của cô trong lúc cởi bỏ chiếc áo lót và lột trần quần lót của cô. Mặt cô đỏ lựng vô cùng, Amanda buộc mình giữ im lặng khi anh nhìn chăm chăm vào cơ thể cô. Cô đã nhận biết rất rõ về những nhược điểm của mình: đôi chân lẽ ra nên dài hơn, còn hông lại quá to, và bụng thì không được phẳng hoàn toàn. Nhưng khi Jack nhìn vào cô, một mạch đập rõ ràng xuất hiện trên cổ anh, và bàn tay anh hơi run nhẹ khi anh chạm vào bầu ngực dưới của cô. Lẽ ra người ta có thể nghĩ anh ngắm nhìn một nữ thần chứ không phải là một bà cô chưa chồng ba mươi tuổi. “Chết tiệt, anh muốn em quá chừng,” anh nói, giọng nói gay gắt trong họng. “Anh có thể ăn sống em được đó.”

Cô bối rối về lời phát biểu có chút rùng rợn và khó hiểu kia. “Anh làm ơn đừng cố bảo là em đẹp đấy. Cả hai chúng ta đều biết nó không đúng như thế.”

Jack nhúng khăn vải lạnh vào nước nóng và vắt khô nó, rồi nhẹ nhàng rửa hai bên đùi trong của cô. Trước sự xấu hổ của cô, anh bảo cô để một chân lên chiếc ghế gần đó, bằng cách ấy cơ thể cô có thể được phơi bày càng trọn vẹn hơn để cho anh chăm sóc. “Mỗi một người đàn ông đều có những sở thích riêng của mình,” anh nói. Cái khăn được giũ ra và lại nhúng vào nước, rồi anh áp nó trực tiếp vào chỗ giữa đùi cô, để hơi nóng làm dịu đi cơn đau nhức đã gây ra bởi lần quan hệ của họ trên cổ xe ngựa. “Em tình cờ đáp ứng được mọi sở thích của anh.”

Amanda nghiêng ra phía trước cho đến khi má cô tựa vào bờ vai trần của anh, thả lỏng người vào cơ thể ấm áp đầy hấp dẫn của anh. “Bộ anh thích phụ nữ thấp người với cái hông to à?” cô ngờ vực hỏi.

Bàn tay để không của anh mơn man khắp viền hông căng tròn của cô, và cô có cảm giác anh mỉm cười ngay bên má mình. “Anh ưa thích mọi thứ về em. Cái cách em cảm nhận bên dưới hai bàn tay anh, cách em nếm nấp từng đường cong và chỗ hõm. Nhưng cũng nhiều như anh thèm khát cơ thể của em, nơi hấp dẫn nhất của em là ở đây này.” Anh gõ nhẹ vào vùng kín của cô bằng đầu ngón tay. “Em mê hoặc anh rồi,” anh thì thào. “Lúc nào em cũng làm thế. Em là người phụ nữ kích thích và trong trắng nhất mà anh từng gặp gỡ. Anh đã muốn đưa em lên giường ngay từ giây phút đầu tiên thấy em ở bậc thềm cửa.”

Cô vẫn đứng yên, để cho anh lau rửa và vuốt ve, áp hơi nóng hơn nữa vào giữa hai chân cô. Khi đã làm xong, anh kéo cô đi với mình đến chiếc giường, và nhắc người cô nằm lên trên tấm

nệm được bọc vải lạnh. Tim cô nện điên cuồng vào lồng ngực, và những bức tường trong căn phòng dường như tan ra, chỉ để lại mỗi bóng tối và ánh lửa cùng với sự ôm ấp đầy ấm áp của họ.

“Jack,” cô thì thầm khi anh duỗi dài người cô ra bên dưới anh, khối đàn ông bị khuấy động của anh dựng lên cứng ngắt áp vào bên trong đầu gối cô. Hai bàn tay cô tìm thấy cặp mông của anh, và siết chặt lấy khối thịt săn chắc như một con mèo đang xoa nắn hai bàn chân của nó, và Jack thở hắt ra phả vào tóc cô. Cảm thấy như mình được khuyến khích, cô trượt tay đến vật đàn ông và chạm vào anh, những ngón tay của cô ôm chặt quanh khối hình dáng căng phồng đó. Anh nằm nghiêng, trao cho cô nhiều khoảng trống để áp sát vào cơ thể anh hơn nữa, và chạm vào anh theo bất cứ kiểu nào mà cô mong muốn.

Nhẹ nhàng cô khum lấy hai viên ngọc được cỏ bao phủ, nằm khuất dưới vật đàn ông của anh, cảm giác mềm mát hơn so với cái vật hình trụ căng cứng. Đầu ngón tay của cô lần theo những lần tĩnh mạch hướng lên phần chóp to lớn. Ngập ngừng khám phá, cô rê thân ngón cái lên phần đầu nhẵn bóng, và anh xoắn hai bàn tay trong tóc cô rên rĩ.

“Thế này anh thích chứ?” cô thì thào hỏi.

Xem ra anh thật khó tìm từ để trả lời. “Thích,” anh cuối cùng cũng xoay sở thốt ra với tiếng cười ghen. “Chúa ơi, thích chứ ... nếu em làm anh thích hơn nữa, anh chắc sẽ nổ tung mất.” Anh ngửa đầu cô ra sau và kề sát hai khuôn mặt vào nhau, những đường nét cơ thể anh sáng lấp lánh vì lấm tấm những giọt mồ hôi, còn đôi mắt anh rực sáng một màu xanh thẫm. Hai bàn tay to lớn của anh bao trùm lên đôi bàn tay cô, dẫn dắt giúp cho phần đỉnh của anh tới đôi cỏ xoắn mềm thô ráp giữa hai chân cô. Lồng bàn tay anh di chuyển tới đùi cô, kéo nó quắp lên hông mình để cô mở rộng ra cho anh. “Chà xát nó vào em đi,” anh rì rầm.

Cả cơ thể Amanda trở nên đỏ lựng. Chầm chậm cô nắm phần đầu của anh trong mấy ngón tay và đưa nó tới hai bờ mép ẩm ướt giữa hai đùi mình. Hơi thở cô hỗn hển vì cảm giác khó chịu dâng lên khi cô mơn trớn phần đầu vật đàn ông của anh lên nơi nữ tính của mình, cho đến khi chất ẩm ướt từ cơ thể cô tiết ra làm anh trơn tuột.

“Jack,” cô rên rĩ, và ấn vật đàn ông của anh vào vùng kín ướt đẫm của mình, “chiếm lấy em ngay đi. Đi anh. Em muốn anh ở bên trong em. Em muốn –”

Anh ngắt lời cô bằng một nụ hôn đê mê, lưỡi anh vờn lưỡi cô, bàn tay anh bao phủ lấy bầu vú cô. “Quay người lại đi,” anh thì thầm. “Em nằm nghiêng sang một bên, và giữ mông em áp vào anh.”

Amanda rên rĩ khi mấy ngón tay anh giật nhẹ núm vú cô. “Không, em muốn –”

“Anh biết em muốn gì.” Miệng anh lướt khắp khuôn mặt nóng bừng của cô. “Rồi em sẽ có được nó, em yêu. Chỉ cần em làm đúng như lời anh bảo thôi.”

Amanda vâng lời anh với một tiếng nấc nhẹ, rồi nằm xuống để lưng cô áp vào ngực anh, và

cơ thể anh ấn vào phía sau cơ thể nằm sấp của cô.

Cô cảm thấy bộ phận đàn ông dựng đứng của anh ép vào hông cô, và cô oằn người tỳ vào anh, nhu cầu của cô bức thiết đến nỗi tất cả sự ngưng ngừng đều đã tan biến. Anh hôn và cắn lên gáy cô, rồi thì thầm những lời hướng dẫn, thúc giục cô giang chân ra và uốn lưng xuống. Trước sự kinh ngạc của cô, cô cảm thấy anh đi vào cô từ phía sau. Cô bật ra tiếng rên rỉ từ yết hầu khi anh đẩy vào sâu hơn, và lấp đầy cô cho đến khi cô căng ra ôm chặt lấy anh. Dầu cho anh có nhẹ nhàng đi nữa, cô vẫn cảm thấy một sự co thắt khó chịu, cơ thể cô vẫn chưa quen được với sự xâm nhập thân mật này.

“Đau hả em?” anh thì thầm phả vào mái tóc cô.

“Vâng, có một chút,” cô hờn hển đáp lại.

Hai bàn tay to lớn của anh vuốt ve dọc thân trước, mơn trớn hai bầu vú, và vùng bụng phập phồng của cô, rồi di chuyển đến núm nhỏ nhức nhối của cô. Ngón tay khéo léo của anh dừng lại gần chỗ da thịt râm ran mà không hề chạm vào nó, cứ vờ như trêu ghẹo, rồi trượt khỏi mỗi lần Amanda cong người để đẩy bản thân mình chạm vào nó.

Dày vò cô đến khi cô bắt đầu quần quai, anh thực hiện hành động dữ dội này để khiến cho sự kích thích mà anh đang kiềm nén không vượt khỏi tầm với. Mỗi lần hông cô đẩy tới, thì anh lại di chuyển theo, đâm sâu hơn vào chiều sâu chật khít của cơ thể cô. Sự đau nhức đã biến mất khi mỗi lần trượt vào dịu nhẹ ào ạt xô luồng khoái cảm xuyên qua cô, và sự cọ xát mê đắm dâng cao hơn, cao hơn nữa, đến khi cô cắn môi để ngăn lại tiếng hét.

“Jack, làm ơn, làm ơn mà anh,” cô rên rỉ, trong khi tay chân cứng đờ, còn làn da thì đỏ mồn thậm chí đến mỗi chân tóc của cô cũng đều ướt đầm. Cô bấu vào bàn tay dịu dàng giữa hai chân mình, cố gắng để chạm tới được cực điểm bị anh ngăn cản.

“Rồi đấy, em yêu,” giọng nói trầm đục của anh vang vào tai cô. “Em đã đạt được khoái cảm của mình rồi.” Cô cảm thấy cái núm nhỏ rộn ràng bị kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ của anh, rồi anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn mịn cùng lúc đâm thẳng mạnh vào bên trong cô. Dường như cả thế giới nổ tung trong sự rung động và ngọn lửa khi cơ thể cô co thắt dữ dội, giữ chặt phần xâm nhập cứng cáp của anh. Những cơ bắp phập phồng trong cô đưa anh tới đỉnh điểm cực khoái tương tự, và anh rút ra khỏi cô với một tiếng rên rỉ, rồi đổ tràn hạt giống của mình lên tấm khăn trải giường.

Kiệt sức và thỏa mãn, Amanda lăn người đối mặt với anh, cánh tay cô trượt quanh lưng anh. Cô cảm nhận được những lần se nhỏ từ những lần bị hành hạ cách đây đã lâu, và hai bàn tay cô nắn nát trên những vết tích đó, mấy đầu ngón tay cô vuốt ve một cách êm ái. Jack vẫn nằm im thín thút, nhịp thở của anh đang thay đổi. Hàng lông mi của anh hạ thấp, giấu kín suy nghĩ của anh khỏi cô.

Cô vuốt ve phần hẹp lại của tấm lưng rồi đưa tay lướt trên chiều dài xương sống mạnh mẽ của anh. Tìm đến những vết se một lần nữa, cô chạm nhẹ vào cứ như cô có thể xoa dịu được

chúng. “Anh Fretwell có lần kể với em là anh chịu thay nhiều trận đòn dùm những đứa trẻ khác ở trường Knatchford Heath,” cô nói. “Anh cố gắng bảo vệ mấy cậu bé khỏi bị thương.”

Miệng anh mím chặt bực bội. “Fretwell nhiều chuyện quá.”

“Em thấy vui vì anh ấy kể cho em ... Em sẽ không bao giờ đoán được anh lại có thể hy sinh đến nhường ấy.”

Đôi vai anh chuyển động trong một cái nhún vai lơ đãng. “Không có gì. Anh có bản chất tiềm ẩn cứng cỏi của người Ai len mà – anh chưa bao giờ chịu đựng đòn roi nhiều như mấy cậu bé trẻ hơn.”

Amanda nhích lại gần anh hơn, cẩn thận giữ giọng cô nghe thông cảm hơn là thương hại. “Đừng tự xem nhẹ việc anh đã làm.”

“Suyt.” Jack nhẹ đặt mấy ngón tay lên môi cô. Màu sẫm tối hiện trên xương gò má anh. “Nói tiếp nữa chắc em sẽ biến anh thành vị thánh chết dẫm nào đó mất,” anh cộc cằn nói, “và tin anh đi, không phải như thế đâu. Anh là kẻ hay gây rối, và anh lớn lên lại thành một tên phóng đảng trụy lạc.”

Amanda chạm lưỡi vào một ngón tay của anh, và mơn trớn cả nếp gấp phía trong.

Ngạc nhiên bởi cú đánh lưỡi trên đầu của cô, Jack giật phắt bàn tay lại và cúi xuống cười toe toét với cô, bóng tối đau khổ hối tiếc dần biến mất khỏi đôi mắt anh. “Cô phù thủy nhỏ bé à.” Anh kéo tấm chăn lại và lật người Amanda đặt lên bề mặt tấm trải giường bằng vải lanh mềm mịn. “Anh nghĩ chúng mình có thể để lưỡi em được sử dụng tốt hơn thế này đấy,” anh thì thào, và bao phủ miệng cô bằng miệng anh.

Chương 11 (Người dịch : lephngoc & mkhoi1983)

Những họ hàng của Amanda không được vui bởi tin cô sẽ không về Windsor trong suốt mùa lễ. Thông qua chỗ chuyển thư nhanh, họ tỏ rõ thái độ bất bình khi được biết Amanda đã từ chối trả lời thư. Thông thường thì cô sẽ dành ra chút thời gian để vuốt ve những bộ lông giận dữ đang xù lên của họ, nhưng khi ngày tháng dần trôi qua, cô đã chẳng buồn bận tâm đến. Toàn bộ cuộc sống của cô giờ đây chỉ xoay quanh mỗi mình Jack Devlin. Những giờ phút xa cách nhau trôi qua thật chậm chạp không thể chịu nổi, trong khi những đêm mặn nồng cứ lướt qua vùn vụt đến mức chóng mặt. Anh luôn đến với cô sau khi màn đêm buông xuống, và rời khỏi trước khi trời sáng, và với từng khoảnh khắc được ôm ấp trong vòng tay anh, thì cô càng khao khát muốn có anh hơn.

Jack đối xử với cô không giống như bất cứ người đàn ông nào đã từng làm, anh không xem cô như một bà cô chưa chồng, mà là một người phụ nữ tràn đầy ấm áp và đam mê. Thỉnh thoảng khi những sự kiềm chế của Amanda lấn áp cô, thì anh lại không ngừng trêu ghẹo, khiêu khích

bản tính nóng nảy mà cô chưa bao giờ ngờ là mình có. Tuy nhiên có những lúc, khi tâm trạng của Jack thay đổi và anh không còn là một tên phóng đảng hay châm chọc nữa mà hóa thành một người tình thật dịu dàng. Anh sẽ dành ra hàng giờ liền để ôm ấp, vuốt ve, và làm tình với cô bằng sự nhẹ nhàng tuyệt diệu. Trong suốt những lần đó, anh dường như hiểu thấu đáo về con người cô, mà điều đó đã làm cô thấy hoảng sợ, y như là anh có thể nhìn xuyên sâu tận bên trong tâm hồn cô vậy.

Ngay khi vừa thỏa thuận xong, Jack đã khiến cô phải đọc những chương nhất định trong quyển sách *Tội Lỗi Của Quý Bà B*, và anh công khai tỏ ra thích thú cảm giác khó chịu lúng túng của cô khi diễn lại những cảnh đặc biệt trên giường cùng anh.

“Em không làm được,” cô nói với giọng nghẹn lại vào buổi tối nọ, trong khi kéo khăn trải giường che kín gương mặt đỏ rực của mình. “Chỉ là không được. Anh chọn cái khác đi—em sẽ làm hết nhưng không phải cái đó với anh.”

“Em đã hứa sẽ thử rồi mà,” Jack nói, đôi mắt sáng lấp lánh với sự thích thú khi anh thành công giật mạnh khăn trải giường ra khỏi người cô.

“Em không nhớ bất cứ cái gì về chuyện đó cả.”

“Ồ nhát cáy.” Anh hôn lên gáy và mơn trớn dọc xuống lưng cô, và cô có cảm giác anh mỉm cười ngay trên làn da mình. “Can đảm lên, Amanda,” anh thì thầm. “Em còn gì để mất nữa đâu?”

“Còn lòng tự trọng của em!” Cố gắng vặn mình để thoát khỏi anh, nhưng cô đã bị ghìim xuống và cắn nhẹ vào điểm nhạy cảm giữa hai xương vai.

“Chỉ thử một lần thôi,” anh dỗ ngọt. “Anh sẽ làm em trước—em không thích thế sao?” Anh lật người cô lại và hôn lên phần bụng run run của cô. “Anh muốn nếm mùi vị của em.” anh thì thào. “Anh muốn đưa lưỡi của mình vào trong em.”

Nếu có thể chết vì xấu hổ, thì cô sẽ trút liền hơi thở cuối cùng ngay lúc này và ngay tại đây. “Có lẽ để sau,” cô nói. “Em cần chút thời gian để tập cho bản thân mình quen với ý tưởng này.”

Một tràng cười bật ra hòa lẫn với sự nồng ấm trong đôi mắt anh. “Em quyết định giới hạn chuyện tình của tụi mình chỉ trong ba tháng. Mà ba tháng thì chẳng dư dả thời gian là bao.” Miệng anh đùa giỡn xung quanh vòng rốn nhỏ của cô, hơi thở ấm áp của anh phả vào trong lỗ hõm. “Một cái hôn,” anh nài nỉ, và đầu ngón tay của anh tách đám cỏ xoắn giữa hai đùi cô ra để di chuyển xuống đỉnh điểm rung động khiến cô giật nảy mình. “Ở ngay đây. Liệu cái đó vượt quá sức chịu đựng của em sao?”

Cô thốt lên không thành tiếng vì sự đụng chạm của đầu ngón tay anh. “Chỉ một cái thôi đó,” cô nói giọng run run.

Miệng của anh hạ xuống, và cô cảm nhận được những đầu ngón tay của anh đang lờn vờn qua lại trên nhúm lông co giãn, rồi nhẹ nhàng tách cô ra. Môi anh hé mở, và anh khám phá cô với cú đưa lưỡi xoay tròn. Cô cảm thấy sự lôi cuốn của trạng thái ngây ngất tác động lên cả tứ chi, những dây thần kinh của cô đang gào thét đòi hỏi thêm nữa, tất cả dòng suy nghĩ mạch lạc đều tan thành mây khói khi hình ảnh đầu anh ở giữa hai đùi mình.

“Một cái nữa nhé?” anh hỏi bằng giọng khản đặc, rồi lại cúi đầu xuống trước khi cô có thể từ chối anh. Miệng anh lại chạm vào cô lần nữa, làm ướt phần da thịt nhức nhối nhô lên, lưỡi anh vuốt ve rồi lại đẩy vào với sự khéo léo tài tình. Anh không đòi hỏi sự cho phép hơn nữa mà đơn giản muốn làm theo ý mình, muốn yên vị ở giữa hai chân cô với tiếng thở dài thích thú trong lúc cô thét lên và run rẩy ưỡn người. Sự rung động vỡ òa bên trong cô và thi nhau chạy xuyên qua từng mạch máu. Cô nằm duỗi thẳng bên dưới anh trong khi cơ thể lại háo hức tán thành trước sự giãy vò ngọt ngào của miệng anh. Những rung động cảm xúc hội tụ lại, và từng bước đưa cô lên cao hơn và cho đến khi cô đã mất hết mọi hy vọng kiềm chế những tiếng rên hoang dại bật ra từ lồng ngực.

Cô cảm thấy lưỡi anh trượt vào bên trong cô, đẩy vào rồi lại rút ra nhịp nhàng khiến hông cô cứ bất lực ưỡn lên theo từng cơn sóng khoái cảm. Anh quay lại nụ nhỏ nữ tính mềm mại của cô, mút nó vào miệng anh, trong lúc ngón tay anh xâm nhập vào khe suối ướt át giữa đùi cô. Anh trêu ghẹo bề mặt trơn trượt phía trong bằng cách làm cho cô phải khẩn nài xin được giải thoát, đến khi cả hai người đều biết cô sẽ chấp nhận bất cứ, mọi thứ mà anh muốn.

Anh trượt tiếp ngón thứ hai vào trong người cô, thọc sâu vào nhằm tìm kiếm điểm khoái cảm cùng cực. Nhẹ nhàng anh chòng ghẹo và liên tục mơn trớn cọ xát nhẹ nhàng trong khi miệng thì mút mạnh hơn, cho đến lúc cô nức nở hét lên giống như vũ trụ bùng nổ trong sung sướng.

Vài phút sau đó Amanda để anh kéo cô lên người anh để cô nằm dài trên cơ thể cơ bắp phẳng lì và vạm vỡ. “Hắn anh phải có nhiều cuộc tình lắm, mới khéo léo được như vậy,” cô nói không ra hơi, và chợt thấy nhói lòng vì ghen tuông trước ý nghĩ ấy.

Đôi chân mày anh cong lên khi anh rõ ràng lấy làm ngạc nhiên không biết cô đang chỉ trích hay là tán tụng mình. “Thực ra anh không có,” anh nói, trong khi đùa nghịch với mái tóc dài của cô đang phủ lên khắp khuôn ngực anh. “Anh cũng vô tình biết được khi những thứ đại loại như thế này xảy ra. Ngoài ra, anh lúc nào cũng chú ý vào công việc đến mức chẳng bao giờ có nhiều thời gian cho mấy chuyện tình ái.”

“Vậy còn tình yêu thì sao?” Amanda nâng người mình lên khỏi ngực anh, và nhìn chằm chằm vào gương mặt tối mờ của anh. “Bộ từ trước tới giờ anh chưa từng yêu điên cuồng một ai đó sao?”

“Không đến mức anh để nó gây trở ngại cho công việc kinh doanh của mình.”

Amanda chột cười phá lên, và vói tay vuốt một lọn tóc đen lên khỏi trán anh. Anh có mái tóc thật đẹp, dày và bóng, hơi thô ráp nằm bên dưới những ngón tay của cô. “Vậy là nó không phải tình yêu rồi. Nếu không thì anh đã không thể gạt bỏ nó một cách quá dễ dàng khi nó trở nên phiền phức.”

“Còn em thì sao?” Jack hỏi ngược lại, mơn trớn đôi bàn tay ấm áp của anh dọc cánh tay cô cho đến khi cô nổi hết da gà lên. “Rõ ràng là em chưa bao giờ yêu.”

“Sao anh chắc chắn quá vậy?”

“Bởi vì em sẽ không còn là gái trinh nếu em đã yêu.”

“Anh đúng là đồ miệng lưỡi cay độc,” cô mỉm cười khi buông lời buộc tội anh. “Bộ người ta không thể yêu nhau thật lòng mà trong sáng hay sao?”

“Không,” anh đáp lại một cách dứt khoát. “Nếu đã là tình yêu thật sự, thì nó phải đi kèm với đam mê thể xác. Nếu không thì người đàn ông và người đàn bà có thể không bao giờ thực sự hiểu được nhau.”

“Em không đồng ý. Em tin là rung động cảm xúc còn mãnh liệt hơn rất nhiều cái loại thể xác kia.”

“Có lẽ đúng đối với phụ nữ.”

Với lấy một cái gối, cô dùng nó quất cả vào gương mặt đang cười tươi rói của anh. “Anh đúng là kẻ đều giả ngụy biện.”

Jack bật cười lục khục, dễ dàng giựt cái gối ra khỏi cô, và túm chặt hai cổ tay cô trong đôi bàn tay to của anh. “Tất cả bọn đàn ông đều là đồ đều giả ngụy biện cả,” anh cho cô biết. “Chỉ có vài người tình cò che giấu nó giỏi hơn người khác thôi.”

“Bởi vậy em mới không bao giờ kết hôn.” Amanda chột nằm đè lên anh, và tận hưởng cái cảm giác được cọ xát dọc cơ thể rắn chắc trần truồng của anh cho đến khi vật đàn ông nóng bỏng cương cứng lên giữa họ. “*Rất đều giả*,” cô thì thầm trong họng, rồi tiếp tục uốn éo người cho đến lúc anh rên rỉ bật cười.

“*Mhuirnin*,” anh thì thầm, “Anh thấy buộc phải nhắc em nhớ cho đến bây giờ anh đã cố làm tốt hết mức để thỏa mãn em tối này rồi ... vậy mà em chưa trả ơn anh gì hết.”

Amanda hạ thấp miệng mình xuống miệng anh, hôn anh thật nồng cháy và nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của anh. Cô cảm giác không giống con người mình đến mức kỳ quặc, một con người hư hỏng và hết sức buông thả. “Em tốt hơn là nên đền bù vậy,” cô nhận xét, giọng nói rung rung trong cổ họng. “Em nên ghét sự công bằng.”

Tia nhìn của họ gặp nhau, ánh mắt của cô chứa đựng sự phiêu lưu, còn của anh thì rạng ngời và tràn ngập đam mê. Sau đó đôi mắt anh khép lại khi Amanda trượt thấp người xuống, và chậm rãi quét miệng dọc theo làn da đang căng phồng lên của anh.

Đối với một người phụ nữ luôn luôn tin vào phương châm “Mọi thứ đều phải điều độ,” thì cuộc tình với Jack Devlin đúng thật là một thảm họa với sự cân bằng của cô. Những xúc cảm của cô chênh choáng từ mức độ này đến mức độ khác, từ niềm vui được ở bên anh chỉ phối mọi thứ cho đến sự thất vọng và nỗi ám ảnh khóa lấp trong cô khi họ xa nhau. Có những khoảnh khắc riêng tư khi sự sầu muộn bủa vây cô như một màn sương dày đặc. Tất cả mọi thứ liên quan đến sự nhận thức ngọt bùi đắng cay chỉ là nhất thời, thời gian say mê của họ rồi sẽ sớm kết thúc. Jack không hẳn là của cô, và sẽ không bao giờ như thế. Amanda càng hiểu được con người anh nhiều bao nhiêu, thì cô càng nhận ra sự miễn cưỡng trao hết lòng mình cho một người phụ nữ của anh. Cô thấy thật mỉa mai khi một người đàn ông sẵn sàng mạo hiểm dẫn thân vào mọi thứ khác trong đời mình thì lại thấy không tài nào nắm bắt nổi một cơ hội quan trọng nhất.

Amanda thường cảm thấy vô cùng chán chường, khi lần đầu tiên trong cuộc đời muốn có được tất cả mọi thứ ở một người đàn ông, cả trái tim lẫn thể xác của người ấy. Đây là sự bất hạnh đặc biệt của cô khi khao khát những thứ này ở Jack Devlin. Nhưng, cô đã tự nhủ lòng mình, chuyện đó không có nghĩa là cô phải cô quạnh trong những năm tháng còn lại của cuộc đời. Jack đã chỉ dạy cô rằng cô là một người phụ nữ đáng được khao khát, một người có những phẩm chất mà nhiều người đàn ông sẽ trân quý. Nếu cô muốn, thì có thể kiếm cho mình một người yêu sau khi cuộc tình này chấm dứt. Nhưng còn trong lúc này ... trong lúc này ...

Nhớ đến cái nhìn soi mói của những người khác, Amanda đã cẩn thận đi dự tiệc riêng một mình, và đối xử với Jack bằng một sự thân thiết lịch sự cũng như bao người đàn ông khác hiện diện tại buổi tiệc. Cô đã không để lộ ra mối quan hệ của họ dù chỉ bằng một cái nhìn hay một lời nói. Cũng tương tự như vậy, Jack cẩn thận thể hiện sự đúng mực, cư xử với cô bằng sự tôn trọng quá mức mà điều đó càng làm cho cô vừa thấy bức mình lại vừa thích thú. Tuy nhiên, sau vài tuần, Jack dường như không còn coi nhẹ cuộc tình của họ, và sự cần thiết phải giữ nó bí mật như lúc ban đầu. Hình như chuyện không thể công khai thừa nhận cô lại làm anh bức mình. Sự thật anh phải chia sẻ sự bầu bạn của cô với những người khác là nguồn gốc của sự bất mãn ngày một gia tăng, điều anh cuối cùng cũng đã thừa nhận với Amanda khi cả hai người đều tham dự một buổi tối nghe nhạc. Anh đã xoay sở kéo cô ra khỏi nhóm người đông đúc trong suốt giờ nghỉ giải lao, và hướng cô vào một phòng khách nhỏ rõ ràng không chủ định dành cho khách sử dụng.

“Anh bị mất trí rồi hả?” Amanda thở hổn hển khi anh khóa cửa hai lại trong một căn phòng tối đen như mực. “Nhớ có người thấy anh kéo em ra khỏi mấy phòng chính thì sao. Sẽ có lời đồn thổi nếu người ta chú ý đến cả hai đứa đều biến mất cùng lúc—”

“Anh không quan tâm.” Hai cánh tay anh ôm lấy cô, thỉnh thoảng kéo mạnh người cô vào sức nặng rắn chắc của cơ thể anh. “Trong một tiếng rưỡi đồng hồ qua, anh đã phải ngồi xa em và cứ phải giả vờ chẳng để ý đến những gã đàn ông khác chiếu tia nhìn dâm dăng vào em. Chết tiệt, anh muốn về nhà với em bây giờ.”

“Đừng có lỗ bịch như thế,” cô nói cộc lốc. “Chả có ai liếc nhìn em một cách dâm dăng cả. Em không biết anh có đang cố vờ ra vẻ ghen tuông cho hợp tình hay không, nhưng em đảm bảo với anh là chẳng cần thiết.”

“Anh nhìn cái là biết ngay.” Anh dùng đôi bàn tay kéo dọc vạt trên bằng nhung-lụa của chiếc đầm dài nâu đỏ của cô, để cho lòng bàn tay anh bao trùm lấy cái khe hở bị phơi ra giữa hai bầu ngực cô. “Tại sao em lại mặc cái áo đầm này tối nay?”

“Trước đây em có mặc nó, và anh có vẻ thích nó mà.” Cô rùng mình khi hơi ấm của bàn tay anh lướt qua làn da mịn màng của cô.

“Anh thích ngắm nó ở *chốn riêng tư*,” anh thì thầm. “Chứ không bao giờ muốn em mặc nó ở nơi đông người.”

“Jack,” cô bắt đầu, tiếng cười trong họng của cô chợt ngưng bật khi anh cúi xuống và rê miệng mình trên khắp vùng da ngực bị phô bày. “Dừng lại,” cô thì thầm, run lấy bầy vì cú đưa lưỡi tham lam của anh vào thung lũng giữa hai bầu ngực cô. “Chúng ta sẽ bị phát hiện mất ... ôi, cho em trở lại trước khi tiếng nhạc bắt đầu.”

“Anh không thể nhịn được.” Giọng anh vừa nhẹ nhàng vừa thô lỗ, trong khi hơi thở bỗng trở nên nóng bỏng của anh phả vào làn da cô. Anh kéo cơ thể cô ép vào mình và hôn cô, miệng anh có hương vị của rượu brandi khi đang say sưa sục sạo khắp miệng cô.

Cơn hoảng sợ đang dấy lên của Amanda đã bị nhấn chìm trong cơn sóng dục vọng quá mãnh liệt đến mức cô không thể thở, hay suy nghĩ, cơ thể cô trở nên hoàn toàn bất lực trước đôi bàn tay đòi hỏi của anh. Anh cố kéo váy cô lên, và thọc mạnh hai bàn tay mình vào quần lót của cô thô bạo đến nỗi cô sợ chúng sẽ bị rách toạc ra. Cô thở hắt ra khi những ngón tay của anh trượt vào giữa hai đùi mình, tìm kiếm và vuốt ve phần da thịt mềm mại cho đến khi cô oằn người lên dữ dội. “Không phải bây giờ,” cô nói với tiếng thốn thốc yếu ớt. “Vài giờ nữa là chúng mình được ở bên nhau rồi. Anh có thể đợi đến lúc đó.”

“Không, anh không thể.” Hơi thở anh gấp gáp hơn khi anh cảm thấy chút nước rịn ra từ cơ thể bị khuấy động của cô. Kéo dây quần trong của cô ra, anh nói lỏng quần áo lót và gạt nó xuống hai mắt cá chân cô, rồi lần mò tới mấy khóa quần của mình. Anh đẩy lưng cô dựa vào cánh cửa đóng kín và hôn vào cổ cô, những sợi râu được cạo ở quai hàm anh cọ sát vào cô và làm da cô ngứa râm ran.

“Jack,” cô rên rỉ, ngửa đầu mình ra sau ngay cả khi nỗi sợ hãi bị phát giác đang làm nhịp tim cô

nện điên cuồng.

Miệng anh ngăn những lời phản đối của cô lại bằng sức ép nóng bỏng và rung động, và trước nỗi thất vọng của mình, cô không thể kháng cự lại cảm giác khoái lạc mãnh liệt của nó. Cô hôn lại anh, háo hức mở ra cho anh, và tách hai đùi mình ra khi chân anh chen vào giữa hai chân cô. Vật đàn ông dựng đứng của anh thúc vào cô bằng một cú đâm trơn tuột đầy mạnh mẽ, rồi hông cô vô tình nảy lên để tự điều chỉnh cho khớp với anh. Anh đẩy vào mạnh hơn, đi vào cô bằng một cú đâm sâu và chắc chắn. Amanda rên rỉ khi cô bị lấp đầy hoàn toàn, cơ thể cô khít chặt ôm quanh cái vật xâm chiếm ngọt ngào ấy. Một tay anh nắm lấy đầu gối cô từ bên dưới, thúc giục chân cô giơ lên cao hơn áp vào chân anh, để anh thọc mạnh vào trong cô.

Cô rùng mình, khi cơ thể khóa chặt với anh, và rồi một sự ấm áp tuyệt diệu lan tỏa khắp người khi cô thả lỏng người theo sự chuyển động nhịp nhàng của anh. Quần áo của họ chạm vào nhau sột soạt, cả mớ đồ nhung, len và lụa chia rẽ họ ở mọi chỗ ngoại trừ nơi thắt lưng trần trụi nóng bừng ẩm ướt của họ. Cô dựa người vào cánh cửa, khi cơ thể cô nâng lên với mỗi cú đẩy về phía trước. Cô hoàn toàn bị anh chiếm hữu, chẳng còn quan tâm gì đến sự mạo hiểm họ đang mắc phải, mà chỉ còn nhận biết được sự ngứa ngáy khi da thịt anh hoà hợp vào da thịt cô. Thì thầm dữ dội vào đường cong ở cổ cô, anh thúc vào nhanh hơn, tạo ra sự va chạm trơn trượt mà cuối cùng đã đưa cô lên tới đỉnh cực khoái. Anh nuốt gọn tiếng hét từ yết hầu của cô bằng miệng mình, và bắt đầu rút ra khỏi cô theo cái cách anh vẫn luôn làm chỉ vừa kịp lúc trước khi bùng nổ. Nhưng dường như anh chợt có một thôi thúc mạnh mẽ ban sơ nào đấy không thể cưỡng nổi, nên thay vì rút ra, đằng này anh lại chôn mình vào sâu trong cô. Cơ thể to lớn của anh run rẩy vì sức mạnh của sự giải thoát, và tiếng rên rỉ khe khẽ của anh vang lên dội vào làn da ẩm ướt của cô.

Họ vẫn còn gắn chặt với nhau trong cơn chấn động rợn rùng, và hít thở khó nhọc, trong khi miệng anh di chuyển nhẹ nhàng trên miệng cô. Cuối cùng cũng dứt ra khỏi nụ hôn, Jack thì thầm the thé. “Chết tiệt ... Lẽ ra anh không nên làm thế.”

Chợt bỗng thấy bàng hoàng, Amanda hầu như không thể đáp lại. Từ khi cuộc tình của họ bắt đầu, họ đã thực hiện các biện pháp ngừa thai, và đây là lần đầu tiên Jack đã vô tình để lại hậu quả. Cô đã cố tính đến những ngày có khả năng thụ thai nhất. “Em nghĩ không sao đâu,” cô khe khẽ, đặt tay lên một bên mặt anh. Dù cho không thể thấy được vẻ mặt của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy quai hàm anh đang lại, cùng với nỗi bất an tột cùng xâm chiếm lấy cô.

“Sophia!” Amanda kêu lên vẻ không thể tin được. Cô vội vàng băng qua lối đi nhỏ dẫn vào ngôi nhà tới chỗ người chị lớn tuổi nhất đang đợi. “Chị mà báo cho em biết trước là chị có kế hoạch viếng thăm - em đã chuẩn bị rồi.”

“Chị chỉ muốn biết em còn sống hay đã chết thôi,” câu trả lời gay gắt của Sophia vang lên, khiến Amanda bật cười.

Tuy bản tính của Sophia là hay ra lệnh và can thiệp vào đời tư người khác, nhưng chị ấy vẫn là người chị gái đầy tình thương với bản năng làm mẹ mạnh mẽ. Chị ấy thường lên tiếng nói thay cho gia đình về những cách cư xử bướng bỉnh của Amanda. Sophia là người đã phản đối âm ỉ nhất khi Amanda trở thành tiểu thuyết gia và chuyển đến Luân Đôn. Những lá thư từ Sophia gửi đến, dày đặc lời khuyên cô cảnh giác với những cám dỗ của cuộc sống thị thành làm Amanda vô cùng buồn cười. Có lẽ Sophia sẽ không ngạc nhiên nếu chị ấy biết Amanda thậm chí còn cả gan thuê cả một gã trai bao trong ngày sinh nhật của cô. Hình như người chị lớn của cô nhận ra, như rất ít người có thể, sự táo bạo đôi khi xuất hiện trong tính cách của Amanda.

“Em còn sống rất tốt mà,” Amanda sôi nổi đáp lời. “Chỉ là hơi bận thôi.” Cô liếc nhìn hình dáng thân thuộc của chị gái với nụ cười trêu mếu. “Chị có vẻ mạnh khỏe nhỉ, Sophia.” Trong nhiều năm qua, Sophia đều có dáng vẻ lưng hơi gù, mềm mại. Mái tóc vẫn được búi gọn gàng và cô luôn súc nước hoa mùi vani ngọt ngào mà mẹ của họ đã yêu thích. Sophia vẫn luôn chính xác là chính chị ấy – một mệnh phụ quyền rũ điều khiến một cách thành thạo ông chồng đáng kính nhưng tẻ ngắt cùng năm đứa con hiếu động.

Sophia giữ cô cách một cánh tay và nhìn cô từ đầu xuống chân. “Chị sợ thấy em bị bệnh. Đó là lý do duy nhất chị có thể hiểu được về chuyện em cứ nhất mực ở lại đây mà không về Windsor.”

“Chị chỉ nghĩ ra mỗi lý do đó thôi sao?” Amanda hỏi lại, và bật cười khi cô dẫn chị gái vào trong nhà.

Miệng Sophia cong lên nhăn nhó. “Giải thích vì sao chị bị buộc phải đến đây gặp em, hơn là đón tiếp em ở nhà chị đi. Sau khi tránh mặt gia đình hôm Giáng sinh, em đã hứa sẽ về thăm vào tháng Một. Mà giờ là giữa tháng Hai rồi đấy, thế nhưng chị không nghe tin tức gì từ em. Và đừng nói với chị những điều vô nghĩa về việc em nhiều việc như thế nào. Em luôn luôn bận rộn, và chưa bao giờ vì thế mà lại không về Windsor trước đây.”

Chị cởi bỏ mũ nón đi đường, chiếc mũ trang trí đẹp mắt nhưng phổ biến bằng len màu xanh với vòng hoa đặt lệch và một cái vành hẹp lại phía sau và rộng dần ra phía trước.

“Em rất tiếc vì chị đã vất vả đến đây thế này,” Amanda nói vẻ hối lỗi, cầm lấy chiếc mũ của chị gái và cái áo choàng có cổ áo vuông vức phù hợp với nó. “Nhưng mà em thật vui khi chị đến đây.” Cô đặt quần áo lên giá treo bằng gỗ uốn lượn ở phòng ngoài, máng chúng chắc chắn lên những cái móc được bịt đầu bằng sứ.

“Vào phòng khách với em,” cô thúc giục. “Chị chọn thời gian không còn tốt hơn được nữa, vì em vừa pha xong một ấm trà đấy. Đường từ Windsor đến đây thế nào? Chị có gặp khó khăn –”

“Người hầu đâu cả rồi?” Sophia nghi ngờ ngắt lời cô, bước theo cô vào căn phòng khách trang trí với gam màu xanh-kem.

“Sukey đi chợ với đầu bếp, Violet, còn Charles đến quán rượu rồi.”

“Tuyệt. Giờ chúng ta có thể hưởng chút riêng tư trong lúc em giải thích chuyện gì đang xảy ra.”

“Sao chị lại nghĩ có chuyện gì đang xảy ra chứ?” Amanda lẩn tránh. “Em đảm bảo với chị, cuộc sống đang trôi qua chậm chạp như nó vẫn luôn như mọi ngày.”

“Em là kẻ nói láo đáng tội nghiệp,” Sophia nói với cô một cách bình thản, rồi ngồi xuống trường kỷ. “Amanda, chị phải nhắc em rằng Windsor khó bị cách ly khỏi Luân Đôn lắm. Tụi chị nghe được tình hình ở Luân Đôn, và có những tin đồn dính líu đến em và một quý ngài chưa biết tên nào đó.”

“Tin đồn ư?” Amanda nhìn chị cô với vẻ sợ hãi bất ngờ.

“Và em trông khang khác.”

“Khác ư?” Trong sự kinh hoàng bất ngờ, Amanda chỉ có thể đỏ mặt vẻ hối lỗi và lặp lại lời nói của chị cô giống như một con vẹt quẩn trí.

“Vẻ mặt em khiến chị cảm thấy mấy cái tin đồn đó đều là thật. Em thực sự đang qua lại bí mật với ai đó phải vậy không?” Sophia mím môi khi chăm chú nhìn em gái mình. “Rõ ràng là em có toàn quyền sắp xếp cuộc sống của mình như em chọn lựa ... và chị công nhận em không phải đứa chịu nhượng bộ theo quy tắc thông thường. Nếu em là đứa như thế, em đã cưới một anh chàng nào đấy ở Windsor và đã ổn định sống gần gia đình mình rồi. Thay vì vậy, em lại bán Briars House, đến định cư ở Luân Đôn, và chuyên tâm theo đuổi sự nghiệp. Chị thường tự nhủ rằng, nếu tất cả mấy chuyện đó làm em hạnh phúc, thì em cứ việc –”

“Cảm ơn chị,” Amanda ngắt lời với một chút chế giễu nhẹ nhàng.

“Tuy nhiên,” Sophia nghiêm nghị nói tiếp, “những hành vi đó giờ đang đặt cả tương lai của em vào nguy hiểm đấy. Chị mong em sẽ tin cậy chị, và cho phép chị giúp em vượt qua khó khăn.”

Amanda bị thôi thúc phản đối lại những lời nói của Sophia bằng những lời nói dối trắng trợn càng nhiều càng tốt để làm dịu đi mối nghi ngờ của chị cô. Song, khi cô nhìn thật lâu vào mắt người chị gái, đôi mắt cô bỗng rớt, và cô cảm thấy một giọt nước mắt rơi xuống gò má mình.

“Sophia ... điều em cần lúc này là một người thấu hiểu em. Ai đó sẽ không bỏ qua lời chỉ trích những hành vi của em. Chị có thể làm điều đó cho em không?”

“Dĩ nhiên không,” là câu trả lời dứt khoát của Sophia. “Có ích gì nếu chị không mang lại lợi ích cho em bằng sự đánh giá đúng đắn của mình? Nếu thế thì em cũng có thể giải bày với một cái gốc cây gần đây nhất là được.”

Bật cười run run, Amanda nhắm đôi mắt ươn ướt bằng tay áo của cô. “Ôi, Sophia, em e là chị sẽ khá choáng vì lời thú tội của em đấy.”

Trong khi trà trong tách nguội đi, Amanda kể về câu chuyện mối quan hệ giữa cô với Jack Devlin, cẩn thận sửa lại vài chi tiết cũng như hoàn cảnh gặp mặt lần đầu tiên của hai người. Sophia không biểu lộ gì khi cô lắng nghe, không bình luận gì cho đến khi Amanda kể xong với một tiếng thở dài sũng nước.

“Ừm,” Sophia cân nhắc nói, “chị không nhận ra mình sốc như chị có lẽ nên thế. Chị hiểu em khá rõ, Amanda à, và chị chưa bao giờ nghĩ em sẽ vui vẻ mà sống một mình mãi được. Mặc dù chị không tán thành những hành vi của em, nhưng chị hiểu nhu cầu có người bầu bạn của em. Chị phải nhắc lại rằng nếu em nghe lời khuyên của chị và cưới một người đàn ông đang hoàng ở Windsor, em sẽ không vướng vào tình huống khó chịu hiện giờ.”

“Thật không may là, một người không thể đơn giản có cảm tình và khiến mình phải lòng một người đàn ông thích hợp được.”

Sophia phác một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Tình yêu không phải là kết quả, em cưng ời. Sao em nghĩ chị chấp nhận kết hôn với Henry chứ?”

Câu hỏi làm Amanda sững sờ. “Tại sao ư, em ... em chưa bao giờ tưởng tượng chị lại coi nó là ‘chấp nhận’. Chị hình như luôn rất hạnh phúc với Henry mà.”

“Và đúng là chị đã phải chấp nhận,” Sophia sẵn sàng đáp lại. “Đó là điều chị muốn nói. Lúc mới cưới nhau, chị không yêu Henry, nhưng chị nhận ra rằng anh ấy có bản tính đáng khâm phục. Chị hiểu rằng nếu chị muốn một gia đình và một địa vị vững chắc trong xã hội, chị cần phải có một người chồng đáng kính. Còn tình yêu, hay điều gì đó giống giống như nó, sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi. Chị tận hưởng và coi trọng cuộc sống mình có với Henry. Nó cũng là điều em sẽ có thôi, nếu em sẵn sàng gạt bỏ tính tự lập ngoan cố và ảo tưởng lãng mạn của em đi.”

“Còn nếu em không thì sao?” Amanda khẽ nói.

Sophia nhìn thẳng vào ánh nhìn chăm chú của cô. “Vậy thì em sẽ còn tệ hơn trước vì nó nữa. Ai đó bơi ngược dòng chảy luôn luôn gặp khó khăn nhiều hơn. Chị chỉ nói sự thật thôi, Amanda, và em biết chị nói đúng kia mà. Và chị nói cho em biết điều rõ ràng nhất là, em phải sắp xếp cuộc đời em cho phù hợp với quy tắc xã hội. Lời khuyên của chị là phải chấm dứt chuyện tình này ngay, và chú tâm tìm kiếm một quý ông sẽ sẵn sàng cưới em.”

Amanda xoa xoa thái dương đau nhức của cô. “Nhưng em rất yêu Jack,” cô thì thầm. “Em không muốn bất cứ ai khác hết.”

Sophia nhìn cô một cách đồng cảm. “Tin hay không tùy em, chị hiểu, em cưng à. Tuy nhiên, em

nên nhớ rằng đàn ông như ngài Devlin của em chỉ như món tráng miệng thơm ngon – ngon lành trong chốc lát thôi, nhưng nhìn chung là không tốt cho thể chất. Hơn nữa, cưới người đàn ông em thích cũng không phải là hành động ngu xuẩn gì. Thật ra, theo ý kiến của chị, điều đó còn tốt hơn là cưới một người em yêu. Tình bạn luôn tồn tại lâu hơn niềm đam mê.”

“Có chuyện gì vậy em?” Jack êm ái hỏi, và vuốt ve đường cong tấm lưng trần của Amanda. Họ nằm cùng nhau giữa đồng chăn lộn xộn, không khí ẩm ướt và có mùi như mùi muối biển sau cuộc ái ân. Jack chồm người hôn lên phần sau vai nhọt nhọt của cô. “Đêm nay em có vẻ phân tâm. Có điều gì đó đã xảy ra với chuyến thăm viếng của chị em hôm nay à. Hai người cãi nhau hả?”

“Không, không hề. Thật ra, chúng em đã có cuộc trò chuyện thú vị, và chị ấy đã cho em một lời khuyên chí lý trước khi chị ấy về lại Windsor.” Amanda nhăn mặt khi cô nghe anh lẩm bẩm những từ thô lỗ về “lời khuyên chí lý” của chị cô, và cô nhóm dậy chống người trên khuỷu tay. “Em không thể ngăn mình không đồng tình với những quan điểm của chị ấy,” cô thì thào, “dù là em không muốn.”

Tay anh khựng lại trên lưng cô, ngón cái đập nhẹ nhàng lên đường lõm xương sống của cô. “Quan điểm gì?”

“Sophia đã nghe thấy các tin đồn về mối quan hệ của chúng ta. Chị ấy nói rằng một vụ tai tiếng đang kéo đến, và rằng em phải chấm dứt cuộc tình này ngay lập tức hoặc phải chịu mạo hiểm là danh tiếng của em bị phá hủy.” Nụ cười mệt mỏi vương trên môi cô. “Em sẽ bị mất rất nhiều, Jack à. Nếu em trở thành một phụ nữ hư hỏng, cả phần đời còn lại của em sẽ thay đổi. Em sẽ không còn được mời đến các buổi họp mặt xã hội nữa, và nhiều bạn bè của em sẽ không còn nói chuyện với em. Có khả năng em sẽ phải chuyển đến nơi nào đó xa xôi ở vùng quê, hoặc là sinh sống ở nước ngoài.”

“Anh cũng nhận cùng một rủi ro như vậy,” anh chỉ ra.

“Không,” cô đáp lại với nụ cười chế giễu, “anh hiểu khá rõ là đàn ông không bao giờ bị chỉ trích giống như phụ nữ trong những vấn đề này. Em sẽ thành một người bị xã hội ruồng bỏ, trong khi anh sẽ chỉ nhận một cái đập vào cổ tay.”

“Em đang nói cái gì vậy?” Đột nhiên tông giọng của anh pha lẫn sự giận dữ khó hiểu. “Anh sẽ bị dày xuống địa ngục nếu em định kết thúc cuộc tình sớm hơn một tháng rưỡi!”

“Em sẽ không bao giờ đồng ý với sự sắp xếp như thế này.” Cô quay người khỏi anh cùng tiếng rên rỉ khổ sở. “Chuyện này thật điên rồ. Em đã không suy nghĩ cẩn thận.”

Jack kéo cô lùi lại dựa vào anh, tay anh di chuyển một cách chiếm hữu trên cơ thể cô. “Nếu em

lo lắng về vụ tai tiếng, thì anh sẽ tìm cách để chúng ta cẩn thận hơn. Anh sẽ mua một ngôi nhà ở vùng nông thôn để chúng ta có thể gặp gỡ mà không ai để ý –”

“Không ích gì đâu Jack. Điều ... điều này đã xảy ra giữa hai ta ...” Amanda ghen lời trong sự sôi, vô vọng tìm kiếm từ ngữ thích hợp. Không tìm ra, cô nôn nóng thở dài vì bản thân thiếu lòng can đảm. “Chuyện này không thể tiếp tục được nữa.”

“Chỉ vài lời từ người chị gái khắt khe của em, mà em dễ dàng kết thúc mối quan hệ của chúng ta sao?” anh ngờ vực hỏi.

“Sophia đã xác nhận cảm giác của em. Em đã biết rằng chuyện này là sai trái, và cho đến lúc này em không thể đương đầu với sự thật. Xin anh đừng làm mọi việc khó khăn hơn nữa.”

Anh nguyên rửa đầy ác ý và ép cô nằm ngửa, cơ thể mạnh mẽ của anh hiện lò mờ phía trên cơ thể cô. Khuôn mặt anh đanh lại, nhưng Amanda có thể gần như nhìn thấy những ý nghĩ cân nhắc nhanh chóng của anh. Lúc anh nói, giọng anh được kiềm chế một cách thận trọng. “Amanda, anh sẽ không mất em. Em và anh đều biết rằng thỏa thuận ba-tháng của chúng ta chỉ là một trò chơi. Cuộc tình này sẽ không bao giờ bị giới hạn trong thời gian ngắn thế này. Từ lúc bắt đầu, anh đã hiểu nguy cơ của tai tiếng rồi, và anh đã quyết rằng anh sẽ bảo vệ em khỏi bất cứ mọi hậu quả của mối quan hệ của chúng ta. Em có lời hứa của anh cho việc đó. Giờ thì, kết thúc những chuyện vớ vẩn này đi và tiếp tục như chúng ta bây giờ.”

“Làm sao anh có thể bảo vệ em khỏi tai tiếng được?” Amanda hỏi, hoang mang. “Anh đang nói anh sẽ cưới em để bảo vệ danh tiếng của em không bị tiêu tan à?”

Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. “Nếu cần thiết.”

Nhưng sự miễn cưỡng trong mắt anh là dễ dàng đọc ra được, và Amanda hiểu trách nhiệm cưới một ai đó đối với anh khó chịu ra sao. “Không,” cô lẩm bẩm. “Anh không mong muốn trở thành một người chồng hay một người cha. Em sẽ không đòi hỏi điều đó ở anh ... hay ở bản thân em. Em xứng đáng hơn việc trở thành một trách nhiệm nặng nề mà anh phải gánh vác.”

Những lời nói dường như treo lơ lửng trong không khí. Amanda cảm thấy vừa cam chịu vừa đáng thương khi cô quan sát khuôn mặt rắn đanh của Jack. Anh chưa bao giờ giả vờ muốn cô nhiều hơn ngoài một cuộc tình. Cô khó có thể trách cứ anh vì những cảm giác của anh. “Jack,” cô lưỡng lự nói. “Em sẽ luôn nghĩ về anh với ... với sự yêu mến. Em hy vọng chúng ta có thể tiếp tục làm việc với nhau. Em rất muốn mối quan hệ của chúng ta vẫn còn là tình bạn.”

Anh nhìn cô theo cách anh chưa hề nhìn trước đây, miệng anh cong lại ở một góc, đôi mắt anh ánh lên điều gì đó hơi giống sự xúc phạm. “Vậy tình bạn là cái em muốn à,” anh êm ái nói. “Và sự yêu mến là tất cả cái em cảm nhận về anh sao.”

Amanda ép mình ghim giữ cái nhìn chăm chăm của anh. “Vâng.”

Cô hoàn toàn không hiểu nổi vẻ đau đớn trên mặt anh. Một người đàn ông trông không như thế này nếu anh ta không bị tổn thương sâu sắc, và lúc này cô không tin rằng anh quan tâm cô nhiều đến mức cảm thấy theo cách đó. Có lẽ lòng kiêu hãnh của anh đã bị xúc phạm.

“Đến lúc nói lời tạm biệt rồi,” cô thì thầm. “Anh biết điều đó mà.”

Khuôn mặt anh trống rỗng khi anh vẫn tiếp tục nhìn cô không chớp mắt. “Khi nào anh sẽ gặp lại em?” anh cộc cằn hỏi.

“Có lẽ, trong vài tuần nữa,” cô ngập ngừng. “Và khi ấy em hy vọng chúng ta sẽ có thể gặp nhau như những người bạn.”

Không khí căng thẳng trong sự im lặng đau đớn lạ thường đến khi Jack đáp lại. “Vậy thì hãy nói lời tạm biệt như cách chúng ta đã bắt đầu,” anh thì thầm, và vươn ra chạm vào cô bằng hai bàn tay mạnh mẽ. Trong tất cả mọi lần Amanda đã tưởng tượng hay đã sáng tác về chuyện chia tay của những người yêu nhau, nó chưa bao giờ diễn ra với sự cấp thiết khắc nghiệt thế này, như thể anh muốn làm cô đau đớn.

“Jack,” cô phản đối. Sự kìm kẹp của bàn tay anh nói lỏng ra, chắc chắn nhưng không đau đớn nữa.

“Thêm một lần thể hiện tình yêu mến nữa không phải là quá nhiều đúng không?” Anh căng hai chân cô ra bằng đầu gối và đâm mạnh vào trong cô mà không có đạo đức. Amanda nghẹt thở vì cảm giác anh lao sâu vào trong cô, tạo ra một nhịp điệu giục giã và cấp bách vang vọng xuyên suốt con người cô. Khoái cảm nhen nhóm và bùng lên, hông cô cong lên với mỗi một cú thúc của anh. Mắt cô khép chặt, và cô cảm thấy miệng anh trên bầu ngực, mút nếm vú cô vào miệng anh, cắn và vuốt ve nhẹ nhàng bằng răng và lưỡi của anh. Cô cố gắng ép mình sát hơn vào anh, đẩy toàn bộ cơ thể cô lên vào trong anh, khao khát nhận thêm hơi nóng và trọng lượng con người anh. Anh hôn cô, miệng anh mở ra một cách đói khát trên miệng cô, và cô rên rỉ khi cơn sóng cực điểm tràn qua cô, cuốn qua người cô bằng từng đợt sóng bỏng cháy. Anh rút ra khỏi cô trong một cử động đột ngột, hơi thở dồn dập trong cổ họng, cơ thể anh rúng động và căng ra trong sự giải thoát của chính anh.

Thông thường khi họ ân ái cùng nhau, Jack luôn ôm chặt và mơn trớn cô sau đấy. Thế nhưng, lần này, anh lại lặn ra xa và rời khỏi giường với cơn giận khắc nghiệt.

Amanda cắn chặt môi và nằm im lìm nín lặng khi Jack tìm kiếm quần áo của anh và lặng lẽ mặc vào. Có lẽ nếu như cô cố gắng giải thích mọi chuyện theo một cách khác hẳn, một cách nào đó tốt hơn, thì Jack sẽ không phản ứng lại với cơn giận dữ khó hiểu thế này. Cô cố lên tiếng nói, nhưng cổ họng cô siết chặt không nói được lời nào, và tất cả cái cô có thể xoay xở được là một âm thanh lạ lùng, vụn vỡ.

Nghe thấy âm thanh yếu ớt ấy, Jack bắn cho cô tia nhìn dò hỏi thoáng qua. Đọc được nỗi đau hiển hiện rõ ràng trên khuôn mặt cô dường như không xoa dịu được anh. Mà thật ra, nó dường như chỉ làm anh tức giận hơn mà thôi.

Cuối cùng anh nói về cứng rắn, lãnh đạm, ép từng lời nói buông ra giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Anh vẫn chưa xong với em đâu, Amanda. Anh sẽ chờ đợi.”

Amanda chưa hề biết đến sự tĩnh lặng tuyệt đối như cái đang hiện hữu trong phòng ngủ sau khi anh bỏ đi. Cuộn tấm chăn quanh cô thành đồng vải lạnh to lớn vẫn còn vương vất hơi ấm và mùi thơm của cơ thể anh, cô cố tự trấn tĩnh để suy nghĩ. Họ đã không trao nhau lời hứa hẹn hay cam kết nào ... họ cũng không dám tin tưởng bất cứ sự vĩnh cửu nào.

Cô đã nghĩ là sẽ cảm thấy đau đớn vì kết cuộc chia tay của họ, nhưng cô đã không mong đợi cảm giác mất mát sâu sắc đến nỗi dường như thể một phần trong cô đã bị cắt bỏ đi. Vào hàng tuần lễ và hàng tháng trời tới, cô sẽ nhận ra trọn vẹn rằng cuộc tình này đã làm cô thay đổi, và cô sẽ không giờ được là mình như trước. Nhưng bây giờ, cô cố gắng tự giải thoát mình khỏi những hình ảnh không mong muốn đang lấp đầy tâm trí cô ... những ý nghĩ về đôi mắt xanh sẫm của Jack, mùi vị của miệng Jack, hơi nóng hư ảo của làn da anh khi anh khuấy động cô bằng đam mê ... âm sắc khàn thấp tuyệt vời của giọng anh khi thì thầm bên tai cô.

“Jack,” cô khẽ gọi, và lăn tròn vùi mặt mình vào gối khi cô nức nở khóc.

Cơn gió tháng Hai buốt lạnh hân hoan tạt vào khi Jack đi bộ trong màn đêm. Anh thọc hai bàn tay sâu vào trong túi áo khoác và sải bước chân mà không có mục đích hay phương hướng như thường lệ. Bất luận anh đi đâu, hay đi được bao xa; điều quan trọng lúc này là anh không dừng bước. Anh cảm thấy như thể mình đã uống phải loại rượu uýt ski được chưng cất rất tệ hại, loại rượu khiến miệng anh khô ran và đầu anh cảm giác như thể nó bị nhét đầy len. Có vẻ như không thể có một người đàn bà anh vô cùng ham muốn đến mức khổ sở lại không ham muốn anh. Dù là hiểu được sự sợ hãi tai tiếng của Amanda và hậu quả của nó, thì anh dường như vẫn không thể khiến mình chấp nhận được anh sẽ không còn được gặp cô, trò chuyện cùng cô, chiếm hữu cô nữa ... rằng chuyện tình của họ bất ngờ trở thành quá khứ.

Không phải là anh đổ lỗi cho Amanda vì quyết định của cô. Thật sự, nếu anh là một phụ nữ trong hoàn cảnh của cô, anh cũng sẽ làm điều tương tự. Nhưng anh sẽ không thể xua đuổi được cảm giác giận điên và mất mát. Anh cảm thấy gần gũi với Amanda hơn là anh đã cảm thấy với bất cứ người nào khác trong cuộc đời mình. Anh đã nói với cô những điều mà anh nhận thấy thậm chí bản thân anh còn khó có thể thừa nhận nó. Không chỉ đơn thuần là anh sẽ bỏ lỡ sự vui thích với cơ thể cô. Anh yêu trí thông minh gai góc của cô, tiếng cười thoải mái của cô ... anh yêu một cách giản dị được ở cùng chung trong một căn phòng với cô, dù anh không thể giải thích đầy đủ lý do tại sao việc ở bên cô lại khiến anh mẫn nguyện đến vậy.

Chống lại ham muốn mạnh mẽ trong lòng. Anh có thể quay lại với cô ngay lúc này, thuyết phục và dỗ dành cô cho đến lúc cô để cho anh lại quay vào giường với cô. Nhưng đó không phải là cái

cô muốn ... không phải là cái tốt nhất đối với cô. Khẽ nguyên rửa, Jack tăng nhịp bước chân, bước nhanh hơn và xa nhà cô hơn. Anh sẽ làm như cô muốn. Anh sẽ cho cô tình bạn cô ao ước, và bằng cách nào đó anh sẽ tìm được cách xóa bỏ cô ra khỏi trái tim và tâm trí mình.

Chương 12 (Người dịch :lephngoc)

Mùa Lễ Hội Luân Đôn, với những bữa tiệc tối, khiêu vũ, liên hoan, và tiệc trà, đã bắt đầu trong tháng Ba. Những sự kiện đó dành cho mọi tầng lớp xã hội, nhưng đáng chú ý nhất là các buổi hội tụ buồn tẻ đến mức không chịu đựng nổi của những dòng tộc cao quý nhằm ghép đôi những người chồng tương xứng với những người vợ thích hợp để đảm bảo việc duy trì dòng dõi của họ. Tuy nhiên, bất cứ người nào thông minh đều cẩn thận né tránh những cuộc họp mặt này của tầng lớp quý tộc, vì việc chuyện trò thật buồn tẻ và toàn nói khoác lác về bản thân, và có thể người ta thấy mình bị ép buộc ở cùng với những người tối dạ, thùng rỗng kêu to.

Được săn tìm nhiều hơn là lời mời đến dự những sự kiện được tham dự bởi những người có thể được coi là tầng lớp trung lưu giàu có ... người có dòng dõi bình thường nhưng sở hữu sự giàu có và danh tiếng. Nhóm này bao gồm cả số ít chính trị gia, nhà tư bản có ruộng đất bao la, thương gia, thầy thuốc, chủ báo, họa sĩ và thậm chí còn có vài tay buôn giàu có. Từ khi chuyển đến sống ở Luân Đôn, Amanda đã luôn được chào đón ở những bữa tiệc tối và khiêu vũ, những buổi hòa nhạc ở nhà riêng hay ở nhà hát, nhưng dạo gần đây cô đã từ chối tất cả lời mời.

Cho dù trong quá khứ cô rất thích thú với những sự kiện như thế, thì bây giờ cô hình như chẳng lấy làm thích thú đi bất cứ đâu. Cô chưa bao giờ hiểu thấu được cụm từ “trái tim nặng trĩu” cho đến tận bây giờ. Đã hơn bốn tuần trôi qua kể từ khi gặp Jack, cô cảm thấy trái tim mình nặng như chì vì chịu đựng sức ép đau thương đè lên hai lá phổi và lồng ngực. Có những lúc việc hít thở dường như là một cố gắng đến khổ sở. Cô khinh miệt bản thân mình vì mòn mỏi mong chờ một người đàn ông, và căm ghét lời nói cường điệu vô dụng của chúng, vậy mà giờ cô hình như lại không thể ngăn được. Chắc chắn là thời gian sẽ làm dịu đi nỗi khao khát của cô, nhưng cái viễn cảnh không có anh cả hàng tháng, hàng năm trôi càng khiến lòng cô đông đầy sầu muộn.

Cứ mỗi dịp Oscar Fretwell đến lấy những bản chỉnh sửa mới nhất cho truyện tiểu thuyết dài tập của Amanda, thì anh ấy là nguồn thông tin phong phú có liên quan đến chủ của mình. Jack đã trở nên tham lam vô độ khi nỗ lực đạt đến đỉnh cao chói vót của sự thành công. Anh đã giành mua được tờ báo trứ danh gọi là *Bản Tin Hằng Ngày Luân Đôn*, và lấy làm kiêu hãnh về tổng số phát hành đến mức chóng mặt là một trăm năm mươi ngàn. Anh cũng mở thêm hai cửa hiệu mới, và vừa mua một tạp chí mới. Theo như lời đồn là Jack đã có sẵn tiền bạc để nhúng tay vào làm ăn hơn hầu hết bất cứ người đàn ông nào ở nước Anh, và có một lượng tiền bán sách hàng năm rót vào túi Devlin đang xấp xỉ lên đến con số một triệu bảng.

“Anh ấy giống như là sao chổi,” Fretwell bộc bạch, chỉnh lại mắt kính của mình theo thói quen, “quét nhanh hơn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì gần anh ấy. Tôi không thể nhớ nổi lần cuối tôi gặp anh ấy dùng trọn được một bữa ăn là lần nào. Và tôi chắc rằng anh ấy không bao giờ

ngủ. Anh ở lại thật lâu sau khi ai ai cũng đều ra về, và trở lại vào sáng sớm trước khi mọi người tới.”

“Sao anh ấy lại phải làm việc cực lực như vậy?” Amanda hỏi. “Tôi thì nghĩ Devlin sẽ muốn nghỉ ngơi và tận hưởng những gì mình đã đạt được.”

“Người ta cũng sẽ nghĩ thế,” Fretwell buồn rầu trả lời. “Đúng hơn là anh ấy sẽ sớm tự đẩy mình vào quan tài mất.”

Amanda không thể không băn khoăn là Jack có nhớ đến cô hay không. Có lẽ anh ấy đang cố giữ bản thân mình bận rộn đến mức không có chút thời gian để nhớ hoài về cuộc tình đã chấm dứt của họ. “Anh Fretwell,” cô nói và mỉm cười lúng túng, “Anh ấy có nhắc gì đến tên tôi gần đây không? ... là ... có bất kỳ lời nhắn nào anh ấy muốn anh nói lại với tôi không?”

Mặt người quản lý hoàn toàn trống rỗng. Thật không thể nào nhận ra Jack có giải bày bất cứ điều gì về mối tình của họ với anh ta, hay là biểu lộ chút xíu cảm giác của anh hay không. “Hình như anh ấy hoàn toàn hài lòng về số lượng bán ra của lần đăng đầu tiên truyện *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*,” Fretwell nói có đôi chút tươi cười.

“Vâng, cảm ơn anh.” Amanda che giấu sự thất vọng và khao khát của mình bằng một nụ cười gượng.

Nhận ra rằng Jack đang dốc hết mình để đoạn tuyệt tình cảm của họ trong quá khứ, Amanda biết mình phải làm giống như vậy. Cô lại bắt đầu chấp nhận những lời mời, và buộc bản thân tươi cười và chuyện trò dăm ba câu cùng những người bạn của cô. Tuy nhiên, sự thật là không gì có thể xua đi nỗi cô độc của cô, và cô tự thấy mình cứ mãi miết chờ đợi và nghe ngóng chuyện con con nhất về Jack Devlin. Điều không thể tránh khỏi cũng đã xảy ra, vào một ngày họ sẽ cùng tham dự một sự kiện, và ý nghĩ đó khiến cô ngập tràn khiếp sợ pha lẫn mong đợi.

Trước sự ngạc nhiên của Amanda, cô đã được mời đến dự buổi dạ vũ, được tổ chức muộn bởi gia đình Stephenson, người mà cô hoàn toàn chẳng thân thiết gì. Cô mơ hồ nhớ lại mình có gặp qua Ông Bà Stephenson lớn tuổi năm vừa rồi, và được giới thiệu ở buổi tiệc bởi luật sư của cô, Thaddeus Talbot. Một gia đình sở hữu hàng loạt những mỏ khai thác kim cương ở Nam Châu Phi, bổ sung sức quyến rũ của giàu có cho một tên tuổi vững chắc và được tôn trọng.

Thôi thúc bởi sự tò mò, Amanda đã quyết định tham dự. Cô mặc chiếc áo đầm đẹp nhất cho dịp này, một kiểu đầm may sẵn bằng vải sa tanh hồng nhạt với cổ rộng có viền đăng ten gấp nếp trắng làm lộ ra đôi bờ hai trần của cô. Những lớp váy kêu sột soạt khi cô di chuyển, thỉnh thoảng lại để lộ ra hình dáng đôi giày đế thấp buộc nơ ruy băng màu hồng. Cô tạo kiểu tóc mình thành một búi tóc lỏng, với vài sợi tóc xoắn đong đưa hai bên hai má và cổ mình.

Lâu đài Stephenson là một ngôi nhà mang phong cách cổ điển Anh, một kiểu thiết kế trang nghiêm với gạch đỏ và những cột trụ Corinthian khổng lồ màu trắng dựng lên sừng sững trong khoảng sân rộng có lát đá ở phía trước. Trần nhà của phòng khiêu vũ được sơn với những hình ảnh biểu tượng của mùa, tương xứng với mẫu bông lá cầu kỳ của sàn lát gỗ bóng loáng bên

dưới. Hàng trăm vị khách đi thông thả bên dưới ánh sáng lung linh được tỏa ra bởi hai chùm đèn to nhất mà Amanda từng nhìn thấy.

Ngay khi vừa tới tức thì, Amanda đã được chào đón bởi người con trai cả của gia đình Stephenson, Kerwin, một người đàn ông to béo khoảng chừng ba mươi tuổi, ăn mặc trong bộ dạng thật lạ lùng. Có những cây kẹp kim cương chiếu lấp lánh được gắn vào tóc anh ta, và những chiếc khóa kim cương ở đôi giày, nút áo kim cương trên áo choàng, và những chiếc nhẫn nạm kim cương đeo ở mỗi ngón tay. Amanda không thể nhìn nổi, cứ nhìn chăm chăm vào hình ảnh khác thường của người đàn ông đã tự trang hoàng từng phần trên cơ thể mình với những món trang sức. Ra về tự đắc, Stephenson lướt tay dọc thân trước chiếc áo choàng chiếu lấp lánh của mình và mỉm cười với cô. “Thật đặc biệt, đúng không nào?” anh ta hỏi. “Tôi có thể thấy cô bị lóa mắt bởi sự rực rỡ của tôi.”

“Tôi suýt bị đau mắt khi nhìn thấy anh,” Amanda khô khan đáp trả.

Hiểu lầm lời nhận xét là một sự khen ngợi, Stephenson nghiêng người gần hơn để thì thầm một cách bí ẩn, “Và cứ nghĩ đi, cô bạn thân mến ... người phụ nữ may mắn cuối cùng kết hôn với tôi cũng sẽ được trang hoàng tương tự.”

Amanda uể oải mỉm cười, và nhận ra rằng mình là mục tiêu của vị chủ nhà vì những ánh mắt ghen tỵ từ những người phụ nữ chừng chạc sẵn lòng kết hôn và những cuộc tấn công của họ. Cô ước gì có thể đảm bảo một lần nữa với *cả đám bọn họ* là cô chẳng có tí hứng thú với loại công tử bột hợm hĩnh.

Rủi thay, Stephenson không thể bị thuyết phục rời khỏi cô trong suốt bữa tối. Anh ta dường như đã quyết định Amanda nên được trao một vinh dự viết về chuyện đời tư của mình. “Việc đó sẽ khiến tôi hy sinh sự riêng tư quý giá,” anh ta suy ngẫm, đồng nhẫn của anh lấp lánh khi bàn tay ngắn ngủn to béo cứ khư khư giữ chặt lấy cánh tay Amanda, “nhưng tôi không thể từ chối công chúng một câu chuyện mà họ vô cùng khao khát được nữa. Và chỉ có cô, quý cô Briars, mới có khả năng nắm bắt được bản chất của vấn đề. Chính là tôi. Tôi thì là cô sẽ thích thú được viết về tôi đấy. Có vẻ nó hầu như không giống như công việc.”

Amanda cuối cùng cũng chợt nhận ra chuyện này mới là lý do để cô được mời đến tòa lâu đài—hẳn gia đình này đã đồng ý cô là người được trao vinh dự viết về lai lịch người thừa kế sáng giá của họ.

“Anh thật tử tế,” cô thì thầm, bị giằng co giữa nỗi giận và việc cười phá lên khi liếc nhìn xung quanh mình hồng tìm đường thoát thân nào đó. “Tuy nhiên, tôi phải nói anh biết mấy thể loại viết tiểu sử không phải là sở trường của tôi—”

“Chúng ta sẽ tìm một góc riêng tư,” anh ta cắt ngang lời cô, “và cùng ngồi với nhau cho đến cuối buổi tối khi tôi kể cho cô nghe về chuyện đời mình.”

Máu Amanda đông đặc lại khi nghĩ về viễn cảnh ấy. “Ngài Stephenson, tôi không thể để những người phụ nữ khác không có được cơ hội ở cùng anh—”

“Họ sẽ phải tự an ủi mình thôi,” anh ta nói với tiếng thở dài hối tiếc. “Rốt cuộc, tôi chỉ có một—và trọn buổi tối này, cô Briars, tôi là của cô. Đi nào.”

Trong khi Amanda gần như bị kéo đến ghế trường kỷ nhỏ bằng nhung trong góc, thì cô đã nhìn thấy gương mặt tối sầm lại của Jack Devlin. Hình ảnh của anh làm cho trái tim cô chao đảo. Cô đã không biết anh sẽ tham dự buổi khiêu vũ này ... tất cả việc cô có thể làm là không công khai nhìn trừng trừng vào anh. Jack thật điển trai, thậm chí còn sang trọng, trong bộ trang phục đen trang trọng của mình, mái tóc đen của anh chải xước ra sau. Anh đang đứng trong một nhóm đàn ông, và quan sát cô qua vành ly rượu brandi của mình với vẻ mặt thỏa mãn đầy chế giễu. Hàm răng trắng sáng lấp lánh trong nụ cười thoáng qua khi anh chứng kiến tình trạng gay go của cô.

Đột nhiên, nỗi khao khát của Amanda đã biến thành tức giận. Đồ đều cáng xấu xa, cô trừng mắt nhìn anh ta trong khi bị Stephenson lôi đi sau hình dáng to béo của anh ta. Cô không nên bất ngờ Jack sẽ lấy làm thích thú khi thấy được sự bức bối của cô.

Amanda ngậm nỗi điên trong lòng khi Stephenson cứ độc chiếm cô trong hai giờ tới, và khua môi múa mép về những khởi đầu, thành quả, và những quan điểm của anh ta cho đến khi cô ao ước muốn hét lên. Nhấp chút rượu pân từ ly, cô quan sát mọi người khác trong buổi tiệc đang vui vẻ khiêu vũ, cười đùa, và chuyện trò, trong khi cô lại bị mắc kẹt ở ghế trường kỷ với một tên ba hoa rỗng tuếch, ra vẻ kẻ cả.

Càng tệ hơn nữa, cứ mỗi lần có ai đó đi tới phía họ, và trông y như muốn giải thoát cho cô, thì Stephenson lại vẫy tay xua họ đi và tiếp tục việc nói chuyện huyền thuyên không ngớt với Amanda. Chỉ khi cô đang cân nhắc đến việc giả vờ bị ốm hay bị ngắt đi để hòng thoát khỏi anh ta, và sự giúp đỡ đã đến từ người mà cô ít mong muốn nhất.

Jack đứng trước mặt họ với khuôn mặt kín bưng, và phớt lờ đi những nỗ lực xua anh đi khỏi của Stephenson. “Cô Briars,” anh rì rầm, “cô thích buổi tối này không?”

Stephenson đáp trả trước khi Amanda có thể lên tiếng. “Anh Devlin, anh có vinh dự là người đầu tiên được nghe một tin tốt lành,” anh ta reo mừng nói.

Devlin cong chân mày khi liếc nhìn qua Amanda. “Tin tốt lành gì vậy?”

“Tôi đã thuyết phục được cô Briars viết tiểu sử cho tôi rồi.”

“Vậy sao?” Devlin gọi đến Amanda tia nhìn khiển trách êm ái. “Cô Briars, có lẽ cô đã quên mình có những ràng buộc trong hợp đồng với tôi. Cho dù cô có nhiệt tình về chủ đề này đi nữa, thì cũng phải tạm gác lại một khoảng thời gian thôi.”

“Nếu anh đã nói vậy,” cô khẽ nói, gần như bị ngạt thở vì cảm giác khó chịu pha lẫn giữa sự bức bối và biết ơn. Cô thầm trao nhanh cho anh một thông điệp, tia nhìn của cô hứa hẹn đầy sự trả thù nếu anh không cứu nguy cô ngay lập tức.

Devlin cúi chào và đưa bàn tay đeo găng ra. “Chúng ta sẽ bàn về vấn đề này thêm nhé? Có thể trong một điệu van chẳng hạn?”

Amanda chẳng cần thúc giục nhiều hơn. Cô gần như bật dậy khỏi ghế tràng kỷ, rõ ràng là đã biến thành chỗ tra tấn hết sức hấp dẫn, và nắm lấy tay Devlin. “Được thôi, nếu anh nhất định muốn vậy.”

“Ồ, nhất định như vậy,” anh quả quyết với cô.

“Nhưng còn câu chuyện đời tôi ...” Stephenson phản đối. “Tôi vẫn chưa nói xong những năm sống tại Oxford của mình ...” Anh ta nói lấp bắp vì phần nộ khi Jack dẫn Amanda đi tới vòng tròn của những cặp đôi đang khiêu vũ với nhau trong phòng khách. Một điệu van sôi nổi trôi bồng bềnh trong không khí, nhưng giai điệu vui tươi của nó chỉ xoa dịu được chút ít cơn phát cáu của Amanda.

“Em không định cảm ơn anh sao?” Jack hỏi. Anh nắm lấy bàn tay đeo găng của cô và trượt cánh tay quanh người cô.

“Cảm ơn về chuyện gì?” cô chanh chua đáp lại. Những cơ bắp chân bị gò bó của cô lên tiếng phản đối về viễn cảnh khiêu vũ sau khi ngồi hàng giờ liền ở ghế tràng kỷ, nhưng cô quá đổi nhẹ nhõm khi rời khỏi người quấy rầy mình đến nỗi phớt lờ sự đau đớn.

“Về chuyện giải thoát em khỏi tay Stephenson chứ gì.”

“Anh đợi những hai tiếng mới làm mà,” cô nói cụt ngắn. “Anh sẽ không nhận được lời cảm ơn từ em đâu.”

“Làm sao anh biết được em không thấy Stephenson hấp dẫn chứ?” anh hỏi với giọng hết sức ngây thơ. “Rất nhiều phụ nữ thấy anh ta hấp dẫn.”

“Ừ, vậy họ được hoan nghênh với anh ta. Anh đã để cho em bị giày vò bởi một tên ngu dốt tự phụ nhất mà em từng gặp phải.”

“Anh ta là người đáng kính, có học thức, chưa kết hôn, và giàu có—em còn muốn gì nữa?”

“Anh ta chẳng có học thức,” Amanda bắt bẻ với thái độ dữ dội ít bị kiềm nén. “Hay chí ít, nếu có, thì kiến thức của anh ta chỉ bó buộc trong một chủ đề. Là chính bản thân anh ta thôi.”

“Anh ta biết rất nhiều về đá quý,” Jack ôn tồn nhận xét.

Amanda muốn đá anh, ngay tại chỗ đó trước tất cả những cặp khiêu vũ. Như đọc được vẻ mặt của cô, Devlin bật cười và cố tỏ rõ ra hối lỗi. “Anh xin lỗi. Thật mà. Nào, anh sẽ đền bù cho em. Giờ hãy nói anh nghe xem ai là người em muốn gặp nhất tối nay, và anh sẽ giải quyết ngay tức khắc. Bất cứ ai và ngay lập tức.”

“Thôi đừng bận tâm,” cô miễn cưỡng nói. “Việc bị làm đối tượng cho Ngài Stephenson quá

lâu đã khiến tâm trạng em trở nên tồi tệ. Em chỉ hợp ở cùng anh thôi.”

Đôi mắt anh lấp lánh với nụ cười ranh mãnh. “Thì khiêu vũ với anh vậy.”

Anh kéo cô vào nhảy điệu van bằng một động tác tuyệt vời, và bằng cách nào đó làm cân bằng sự khác biệt lớn về chiều cao của họ. Amanda bất chợt nhận ra anh cao làm sao, cùng với cơ thể mạnh mẽ bóng mượt của anh được che giấu trong bộ trang phục lịch sự dành cho buổi tối.

Quả đúng như cô mong đợi, anh là một người khiêu vũ xuất sắc, không chỉ thành thạo mà còn rất phong nhã. Anh dìu cô nhảy một cách vững chắc, không để lỡ một nhịp nào. Bàn tay anh vững chắc trên lưng cô, áp một lực vừa đủ để dẫn cô nhảy cùng.

Mùi vải hồ cứng trộn lẫn với mùi hương mẫn mẫn, sạch sẽ và thoang thoảng mùi nước hoa của làn da anh. Amanda ghét Jack có mùi thơm hơn rất nhiều so với bất kỳ người đàn ông nào mà cô quen biết. Giá mà cô có thể đóng chai mùi nước hoa ấy và đổ nó lên người của anh chàng nào đó.

Tiếng nhạc sôi nổi trôi lơ lửng quanh họ, và chính Amanda lại cảm thấy thật thư thái trong vòng ôm vững chãi của Devlin. Cô hiếm khi được khiêu vũ lúc còn trẻ, vì đa số đàn ông hình như đều nghĩ cô quá nghiêm trang để tận hưởng loại hình giải trí như thế này. Dẫu cho cô không hẳn là một cô gái không có ai mời nhảy, cô không phải là không có yêu cầu cao đối với một bạn nhảy.

Khi họ quay và xoay quanh giữa những cặp đôi khác, Amanda đã chú ý những thay đổi nhỏ xíu trên gương mặt Devlin. Trong vài tuần kể từ khi họ chia tay, anh dường như mất đi chút vui nhộn và vẻ ngang tàng. Anh trông có vẻ già hơn, với những đường cong vừa mới định hình trên hai bên miệng và đôi nếp nhăn thường xuyên xuất hiện giữa hai chân mày rậm của anh. Anh còn bị sụt cân, việc đó đã khiến xương má của anh bị nhô ra và làm nổi bật góc cạnh cứng cỏi của quai hàm. Và còn có những quầng thâm dưới đôi mắt đã minh chứng cho việc thiếu ngủ thường xuyên của anh.

“Anh trông mệt mỏi quá,” cô nói thẳng thừng. “Anh nên ngủ nhiều hơn.”

“Anh đã tiều tụy vì muốn em,” anh nói bằng một giọng chế giễu nhẹ hững hờ ám chỉ điều ngược lại. “Đó có phải câu trả lời em mong được nghe không?”

Cô cứng người lại trước lời chế nhạo nhẹ nhàng. “Buông em ra. Quai giày em bị lỏng ra rồi.”

“Chưa được.” Bàn tay anh vẫn giữ nguyên ngay chính giữa lưng cô. “Anh có vài tin tốt lành muốn chia sẻ cùng em. Số phát hành đầu tiên của *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* đã hoàn toàn bán hết. Lần đăng thứ hai được đặt số lượng nhiều đến nỗi anh định tăng gấp đôi số lượng in tháng này.”

“Ồ, đúng thật là tin tốt.” Nhưng niềm vui thích mà lẽ ra cô phải cảm nhận được đã bị loại bỏ

bởi sự căng thẳng khủng khiếp kéo dài giữa hai người. “Jack, giày của em—”

“Chết tiệt,” anh thì thầm, dừng lại điệu van xoay vòng và dìu cô ra khỏi sàn nhảy.

Amanda nắm lấy cánh tay anh khi anh dẫn cô đến chiếc ghế mạ vàng được đặt ngay cạnh phòng khách. Thầm nguyên rửa đôi giày và dây ruy băng mỏng đang buộc vào mắt cá chân mình, cô cảm thấy nó đang tuột ra cho đến khi cô hầu như không thể đi tiếp được nữa.

“Ngồi đi,” câu ra lệnh cộc lốc của Jack vang lên, anh quỳ xuống bên cạnh cô, với lấy bàn chân cô.

“Dừng lại,” Amanda quát lên, nhận ra họ đang thu hút nhiều tia nhìn tò mò thích thú.

Một vài vị khách còn thậm chí cười khúc khích bên dưới những cây quạt hoặc bàn tay đeo găng về cảnh tượng quý cô Amanda Briars đứng đần đờ đang được một tên chơi bời phóng dăng khét tiếng như Jack Devlin chăm sóc. “Người ta đang nhìn kìa,” cô nói bằng một giọng nhẹ nhàng hơn khi anh kéo đôi giày ra khỏi bàn chân cô.

“Đừng xù lông lên. Anh đã từng thấy dây ruy băng giày bị sút ra trước đây. Thực ra, có vài người phụ nữ thậm chí còn cố tình sắp đặt thế như một cái cớ để khoe mắt cá chân của mình với những bạn nhảy của họ.”

“Nếu anh đang ám chỉ tôi sẽ dùng cái lý do ngu xuẩn như thế để-- để-- thì, anh thậm chí còn tự cao tự đại đến mức không chịu nổi nhiều hơn tôi đã nghĩ!” Amanda đỏ bừng mặt vì xấu hổ và liếc nhìn anh khi anh bất chợt mỉm cười liếc xuống đôi giày mỏng manh.

“Tại sao, cô Briars,” anh rì rầm, “Em thật nhỏ mọn hết sức.”

Cô đã mua đôi giày nhảy này chỉ vì thói bốc đồng. Không giống như những đôi giày khác của cô, chúng được thiết kế không phải để dùng hay có chất lượng. Chúng hầu như không hơn gì một đôi giày đế mỏng và cao gần ba phân được giữ vào chân bằng một chút dải buộc và ruy băng, cùng với những bông hoa thêu nhỏ xíu ở mũi giày. Một trong những dây ruy băng lụa mỏng buộc chiếc giày vào mắt cá chân của cô bị rách ra làm hai, và Jack đã thắt nút hai chỗ đầu bị rách lại với nhau bằng vài động tác xoắn tay khéo léo.

Anh làm ra vẻ điềm tĩnh hoàn toàn khi mang giày vào lại chân cô và quấn dây ruy băng quanh mắt cá chân. Tuy nhiên, còn sót lại chút bồn chột lộ ra trong đôi mắt anh, điều đó hoàn toàn nói lên anh đang thích thú tận hưởng tình trạng bất lực của cô, và sự chú ý mà họ đang thu hút mọi người. Amanda cứ ngoảnh mặt đi, tập trung hết mức nhìn vào đôi bàn tay đang xoắn vào nhau trong lòng.

Devlin đã cẩn thận tránh để lộ ra ánh nhìn khiếm nhã đến mắt cá chân của Amanda khi anh mang lại giày cho cô, những ngón tay của anh thoáng khum quanh phía sau bàn chân của cô để giữ yên chúng. Cô không bao giờ thích đôi chân của mình, bởi vì chúng to và quá ngắn. Những bài thơ ca ngợi không bao giờ được viết về một người phụ nữ với hai mắt cá chân đúng sự thật,

mà chỉ viết về những người có đôi chân thon nhỏ, xinh xắn. Hơn nữa, hai mắt cá chân tầm thường của cô thật nhạy cảm một cách quá mức, và cô không thể thôi run lên khi cảm nhận cái ôm chặt của những ngón tay của Devlin, hơi nóng của đôi bàn tay anh thấm xuyên qua vật chắn bằng vớ lụa của cô và thiêu đốt làn da bên dưới.

Sự đụng chạm chỉ là lướt qua, nhưng Amanda lại cảm thấy nó thấm sâu vào tận xương tủy. Cô thấy xấu hổ bởi sự khao khát tức thì của mình, và cái cách môi cô trở nên khô khốc, những dây thần kinh rung lên vì phấn khích đang chạy dọc xuyên suốt cơ thể cô. Đột nhiên, cô không quan tâm rằng họ đang trong đám đông ở phòng khách. Cô muốn ngồi sụp xuống mặt sàn bóng loáng cùng anh, ép miệng vào làn da anh, kéo mạnh sức nặng của anh đổ ập lên người cho đến khi cô cảm nhận được sự nóng bỏng thân mật của anh xuyên thẳng vào bên trong cơ thể mình. Những ý nghĩ nguyên sơ thì nhau chạy lướt qua đầu trong lúc cô ngồi trong khung cảnh lịch sự như thế này đã làm cô choáng váng khiếp sợ.

Jack thả bàn chân mang giày của cô ra và đứng dậy trước mặt cô. “Amanda,” anh khẽ nói. Cô cảm thấy tia nhìn của anh dán chặt vào cái đầu đang cúi xuống của mình.

Cô không thể nhìn lên anh, cũng hầu như không thể lên tiếng. “Làm ơn để em một mình,” cô cuối cùng cũng xoay sở thì thầm. “Xin anh đấy.”

Kỳ lạ thay, anh hình như hiểu được tình trạng khó xử của cô, nên sau khi trao cho cô cái gạt đầu lịch sự, anh bỏ đi.

Amanda hít thở nhiều hơi dài để làm dịu lại những suy nghĩ của mình. Khoảng thời gian mà cô sống xa cách Jack đã không làm nguôi đi nỗi khao khát của cô đối với anh ... Bị đắm chìm trong sự mong mỏi và cô độc đã khiến cô như rơi vào sự tuyệt vọng. Làm sao cô sẽ chịu đựng được những cuộc gặp gỡ hiếm hoi như thế với anh đây? Cô sẽ chịu đựng được tình trạng như thế này trong suốt quãng đời còn lại của mình không? Và nếu làm được, thì mọi chuyện rồi sẽ ra sao?

“Cô Briars phải không?”

Một giọng nói trầm dễ chịu vang vào tai Amanda. Hướng tia nhìn đầy lo lắng của mình lên, cô trông thấy một gương mặt quen thuộc. Một người đàn ông cao ráo có mái tóc nâu-và-trắng đi lại gần cô, khuôn mặt có râu giản dị của anh ta càng nổi bật hơn nhờ nụ cười. Đôi mắt màu sô cô la của anh nheo lại bắt gặp sự ngập ngừng của cô. “Tôi không mong là cô sẽ nhớ ra tôi.” Anh ta nói theo kiểu khiêm tốn, “nhưng chúng ta đã gặp nhau ở buổi tiệc Giáng sinh của anh Devlin. Tôi—”

“Tất nhiên tôi nhớ chứ,” Amanda hơi mỉm cười nói, cảm thấy nhẹ nhõm khi tên anh ta vừa chợt xuất hiện trong đầu. Anh ta là một tác giả nổi tiếng về thơ ca trẻ em, và cũng là người mà cô đã chia sẻ mẫu đối thoại thú vị vào lễ Giáng sinh. “Gặp lại anh thật vui làm sao, Chú Hartley. Tôi hoàn toàn không biết anh sẽ tham dự tiệc tối nay đây.”

Hartley chợt bật cười khi nghe cô sử dụng tên bút danh của mình. “Tôi không thể hiểu thấu

được tại sao người phụ nữ quyến rũ nhất hiện diện nơi đây lại không khiêu vũ. Có lẽ cô sẽ chiếu cố tôi một điệu nhảy cradi nhé?”

Cô lắc đầu đầy tiếc nuối. “Tôi e là mấy sợi dây buộc giày phải của mình sẽ không chịu đâu. Tôi sẽ thật may mắn nếu có thể xoay sở giữ yên cái thứ chết tiệt trên chân mình trong khoảng thời gian còn lại của buổi tối.”

Hartley chăm chú nhìn cô theo cái kiểu của người đàn ông không chắc chắn liệu mình đã bị cự tuyệt hay không. Amanda làm giảm nhẹ sự bất an của anh ta bằng cách trao cho anh một nụ cười khác. “Tuy nhiên,” cô nói thêm, “Tôi tin mình có thể xoay sở tự đi được đến bàn ăn nhẹ, nếu anh tốt bụng hộ tống tôi?”

“Tôi sẽ rất vui,” âm giọng thật thà của anh đáp trả lại, và anh giơ cánh tay mình ra bằng một tác phong thật nhã nhặn. “Tôi đã rất hy vọng gặp lại cô lần nữa sau cuộc trò chuyện của chúng ta tại buổi tiệc Giáng Sinh của anh Devlin,” anh ta nói khi họ bước đi chậm rãi đến phòng giải lao. “Thật không may, coi bộ dạo gần đây cô không ra ngoài xã giao thường xuyên nhỉ.”

Amanda ném cho anh tia nhìn sắc lẹm, và bắn khoản tự hỏi liệu anh có nghe được những lời đồn đại về chuyện tình của cô với Jack không. Nhưng vẻ mặt của Hartley thật tử tế và lịch sự, chẳng hề có chút buộc tội hay nói bóng gió gì cả. “Tôi đang bận rộn với công việc,” cô chột nói, cố gắng xua đi sự dằn vặt của hổ thẹn đột nhiên ập đến ... đây là lần đầu tiên trong đời cô nếm trải qua cảm xúc như thế này.

“Dĩ nhiên rồi, người phụ nữ rất có tài như cô ... thì cần phải có thời gian để tạo ra một tác phẩm để đời chứ.” Hartley đưa cô đến bàn ăn nhẹ và ra hiệu cho người phục vụ lấy cho cô một đĩa.

“Còn anh thì sao?” Amanda hỏi. “Anh có đang viết thêm bài thơ về trẻ em nữa không?”

“Tôi e là không,” Hartley vui vẻ nói. “Tôi đang dành hầu hết thời gian của mình ở cùng em gái và đám con của em ấy. Em ấy có năm bé gái và hai bé trai, tất cả bọn trẻ đều có cặp mắt sáng và tinh nghịch như một đám sói con.”

“Anh thích trẻ con,” Amanda nhận xét với một chút thắc mắc.

“Ồ, chính xác. Trẻ con có cách nhắc nhở người ta về mục đích thực sự của cuộc sống.”

“Là mục đích gì?”

“Tại sao à, tất nhiên là để yêu và được yêu rồi.”

Amanda bị giật mình bởi tính chân thật giản đơn của anh ta. Cô cảm giác như có một nụ cười kinh ngạc nở trên môi mình. Thật đặc biệt làm sao khi tìm được một người đàn ông không quá sợ hãi về mặt tình cảm.

Đôi mắt nâu của Hartley thật điềm tĩnh và ấm áp, nhưng miệng anh mềm đi vì nuối tiếc

giữa hàng râu quai nón gọn gàng khi anh tiếp tục nói. “Người vợ quá cố và tôi không bao giờ có thể có con, điều đó làm cả hai chúng tôi thật thất vọng. Một ngôi nhà không có trẻ con có thể quả thật yên tĩnh.”

Trong lúc họ di chuyển dọc theo hàng để thức uống, Amanda vẫn còn mỉm cười. Hartley là một quý ông thật ấn tượng, tử tế và thông minh, và hấp dẫn bất kể anh thiếu đi vẻ điển trai thực sự. Có cái gì đó về khuôn mặt to cân đối của anh, với cái mũi to và đôi mắt nâu tuyệt đẹp, mà cô thấy hoàn toàn hấp dẫn. Đó là khuôn mặt mà người ta có thể ngắm nhìn mỗi ngày mà không bao giờ thấy chán. Cô đã bị Jack Devlin làm cho lóa mắt cả lên nên không chú ý đến Hartley trước đó. Được thôi, cô thầm tự thề với lòng mình là sẽ không mắc phải một sai lầm như thế lần nữa.

“Có lẽ cô sẽ cho phép tôi thỉnh thoảng ghé thăm cô chứ,” Hartley đề nghị. “Tôi sẽ thích mời cô đi hóng gió trong xe ngựa với tôi khi tiết trời thay đổi.”

Charles Hartley không phải là một vị anh hùng hảo, không phải là nhân vật táo bạo ở trong sách, nhưng lại là một anh chàng chín chắn điềm tĩnh chia sẻ sở thích với cô. Hartley sẽ không bao giờ làm cô bất ngờ phải lòng anh, mà sẽ giúp cô bình tĩnh. Dẫu cho anh không phải kiểu người được xem là hào hứng, nhưng Amanda đã trải qua đủ hào hứng trong cuộc tình chóng vánh của cô với Jack Devlin để giữ mãi suốt cả cuộc đời. Giờ đây cô muốn một thứ gì đó—một ai đó—có thể tin cậy được và chân thật, một người dường như có hoài bão chính sẽ hướng tới một cuộc sống bình thường vui vẻ.

“Tôi sẽ rất thích điều đó,” Amanda nói, và trước sự khuấy khỏa của bản thân, cô đã sớm phát hiện ra trong khi làm người bạn đồng hành đầy lo lắng của Charles Hartley, thì cô có thể gạt bỏ tất cả mọi suy nghĩ về Jack Devlin ra khỏi tâm trí của mình.

Chương 13 (Người dịch : lephngoc & mkhoi1983)

Đi tuần tra lần cuối trong ngày, Oscar Fretwell đến từng lầu một trong tòa nhà để kiểm tra trang thiết bị và chốt cửa. Anh ngừng lại trước văn phòng của Devlin. Có ánh lửa đang cháy bên trong, và một mùi hương đặc trưng tỏa ra từ phía sau cánh cửa đóng kín ... mùi hăng của khói. Hơi lo sợ, Fretwell gõ cửa chính và lách vai vào trong. “Anh Devlin—”

Fretwell dừng lại và chăm chú nhìn người đàn ông vừa là chủ vừa là bạn mình với sự kinh ngạc khó che giấu. Devlin đang ngồi tại bàn làm việc của mình, bị bao vây bởi những chồng tài liệu và sách luôn có mặt ở đây, và chậm chậm hút từng hơi ngắn từ điếu xì gà dài. Một cái đĩa pha lê chứa đầy những tàn thuốc, và hộp chứa bằng gỗ tuyệt từng tuyệt đẹp chỉ còn một nửa thuốc lá, điều đó minh chứng cho sự thật là thói quen hút thuốc của Devlin đã kéo dài được một thời gian.

Cố gắng sắp xếp những suy nghĩ của mình trước khi nói, Fretwell tranh thủ tháo mắt kiếng ra và tỉ mỉ lau chùi nó. Khi đeo kiếng lại, anh nhìn Devlin với ánh mắt đầy thăm dò. Mặc dù anh

hiếm khi sử dụng tên tục của Devlin, vì cảm thấy cần thiết phải bày tỏ sự tôn trọng tuyệt đối cho anh trước mặt nhân viên, nhưng bây giờ anh ta chủ ý muốn dùng nó. Bởi vì mọi người đã ra về hết. Và mặc khác, Fretwell thấy cần phải nối lại mối dây liên hệ đã tồn tại giữa họ từ hồi niên thiếu.

“Jack,” anh khẽ nói, “Tôi không biết anh có sở thích hút thuốc đấy.”

“Hôm nay thì có.” Devlin rít thêm một hơi xì gà, đôi mắt xanh nheo lại dán chặt trên gương mặt Fretwell. “Về nhà đi, Fretwell. Tôi không muốn nói chuyện.”

Phót lờ mệnh lệnh lầm bầm đó, Fretwell thông thả đi đến cửa sổ, mở khóa, và đẩy cánh cửa ra để tiếp nhận cơn gió trong lành lùa vào căn phòng ngột ngạt. Làn khói ảm đạm dày đặc treo lơ lửng trong không khí bắt đầu tan biến. Trong lúc tia nhìn nhạo báng của Devlin vẫn chiếu vào anh, Fretwell đi lại gần bàn làm việc, xăm soi hộp xì gà, và lấy ra một điếu. “Tôi hút được không?”

Devlin lầm bầm đồng ý, nâng ly ứt ski lên và uống cạn trong hai hơi. Rút ra một chiếc hộp đựng kéo nhỏ từ túi mình, Fretwell cố cắt đầu điếu xì gà, nhưng những chiếc lá cứng bọc bên ngoài đã kháng cự lại những nỗ lực của anh. Sốt sắng, anh ta tiếp tục cứa vào điếu xì gà cho đến khi Devlin khịt mũi và vói lấy nó. “Đưa tôi cái thứ chết tiệt đó.”

Lấy ra một con dao sắc lẹm từ ngăn kéo bàn làm việc, Devlin cắt một vòng thật sâu quanh phần đầu, rồi bỏ đi phần gờ lỏm chồm còn dính lại bởi cây kéo. Anh trao điếu xì gà và hộp que diêm cho Fretwell, rồi quan sát khi anh ta đốt thuốc và kéo một hơi cho đến lúc thuốc lá từ từ tỏa ra làn khói thơm nồng.

Yên vị ở chiếc ghế gần đấy, Fretwell hút từng hơi ngắn trong sự im lặng dễ chịu trong lúc định liệu nói gì với bạn mình. Sự thật là, Devlin trông rất giống một tên ác quỷ. Vài tuần làm việc cật lực vừa qua, cộng thêm uống rượu và thiếu ngủ cuối cùng đã gây tác động đến anh. Fretwell chưa bao giờ thấy anh trong tình trạng như thế trước đây.

Devlin chưa bao giờ gây cho anh ấn tượng là loại người đặc biệt vui vẻ, dường như anh nhìn cuộc đời như một trận chiến phải thắng đúng hơn là một thứ gì đó để hưởng thụ, và nhìn vào quá khứ của anh, không ai có thể đổ lỗi cho anh cả. Nhưng Devlin hình như luôn bất bại. Bởi vì công việc kinh doanh của anh càng phát đạt, thì anh càng ngạo mạn đến mức hấp dẫn, lãnh đạm, và phản ứng lại tin tốt hay xấu với một sự hóm hỉnh mỉa mai và một cái đầu có thần kinh thép.

Tuy nhiên, rõ ràng bây giờ có một chuyện đang quấy rầy Devlin, chuyện gì đó có ý nghĩa rất lớn đối với anh. Lốp vỏ ngoài bất khả chiến bại đã bị tước đoạt, chỉ để lại một người đàn ông điêu đứng như thể anh không tìm được nơi nương náu.

Fretwell chẳng có khó khăn để nhận ra rắc rối bắt đầu xảy ra khi nào—Ngay lần gặp gỡ đầu tiên giữa Jack Devlin và cô Amanda Briars. “Jack,” anh thận trọng nói, “Dạo gần đây anh rõ ràng bận rộn đến tận khuya. Tôi không nghĩ có bất cứ chuyện gì—hay bất kỳ ai—anh muốn tâm sự

—”

“Không.” Devlin dùng tay vuốt mái tóc đen của mình, làm rối bời những lọn tóc dày, và lơ đãng kéo kéo lọn tóc phía trước trán.

“Được thôi, có một chuyện tôi muốn anh lưu ý tới.” Fretwell trầm ngâm hút điếu xì gà của mình rồi tiếp tục nói. “Có vẻ như hai nhà văn của chúng ta bắt đầu ... Tôi không chắc phải gọi đó là gì... quần quýt bên nhau, đại loại như thế.”

“Vậy à.” Devlin cong một bên chân mày đen lên.

“Và bởi vì anh luôn thích được thông báo về bất cứ sự tiến triển riêng tư quan trọng nào có liên quan đến những tác giả của mình. Tôi nghĩ anh nên được biết về mấy tin đồn này. Hình như cô Briars và anh Charles Hartley gặp nhau khá thường xuyên dạo gần đây. Một lần ở nhà hát, một vài lần dạo chơi bằng xe trong công viên và nhiều loại sự kiện xã hội khác nhau—”

“Tôi biết,” Devlin cau bần cắt ngang.

“Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi nghĩ có dạo anh và cô Briars—”

“Anh đang trở thành một mù già lắm mồm tọc mạch đấy, Oscar. Anh cần tìm cho mình một người phụ nữ và thôi lo lắng về chuyện tình cảm riêng tư của người khác.”

“Tôi có một người phụ nữ,” Fretwell đáp trả với vẻ nghiêm túc hết mực. “Và tôi không chọn chỗ mũi vào cuộc sống riêng tư của anh, hay thậm chí phê bình về nó, trừ phi nó bắt đầu ảnh hưởng đến công việc của anh. Bởi vì tôi cũng sở hữu cổ phần trong việc kinh doanh này, dù chỉ một ít thôi, nên tôi có quyền lo lắng. Nếu anh tự khiến bản thân mình bị suy sụp, thì mỗi một nhân viên ở tòa nhà Devlin này sẽ gánh chịu thiệt hại. Bao gồm luôn cả tôi.”

Jack quắc mắt giận dữ và thở dài, đề nghị điều thuốc vào đĩa pha lê. “Mẹ kiếp, Oscar,” anh chán nản nói. Chỉ duy nhất người quản lý và cũng là người bạn lâu năm của anh mới dám dõn ép anh theo cách này. “Chết tiệt, bởi vì anh rõ ràng sẽ không để tôi yên cho đến khi tôi trả lời ... phải, tôi thừa nhận có dạo tôi có quan tâm đến cô Briars.”

“Quan tâm rất nhiều,” Fretwell khẽ nói.

“Ừ, giờ thì hết rồi.”

“Thiệt không?”

Devlin bật ra một tràng cười trầm, chẳng hài hước chút nào. “Cô Briars quá thông minh để mong ước có bất kỳ sự dính líu nào với tôi.” Anh xoa xoa sống mũi và nói thẳng thừng, “Hartley là một lựa chọn tốt cho cô ấy, anh không nghĩ thế sao?”

Fretwell buộc phải trả lời thật lòng. “Nếu tôi là cô Briars, tôi sẽ kết hôn với Hartley mà chẳng hề do dự. Anh ấy là một trong những anh chàng đứng đắn nhất mà tôi từng gặp.”

“VẬY, mọi chuyện đã xong,” Devlin lổ mắng nói. “Tôi hy vọng cả hai người họ đều may mắn. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi họ lấy nhau thôi.”

“Nhưng ... nhưng còn anh thì sao? Anh chịu đứng ngoài cuộc và đành lòng để cô Briars đến với người đàn ông khác sao?”

“Không những tôi đứng ngoài cuộc, mà sẽ còn đích thân hộ tống cô ấy đến giáo đường, nếu cô ấy yêu cầu. Hôn nhân của cô ấy với Hartley sẽ là tốt nhất cho tất cả mọi người có liên quan.”

Fretwell lắc đầu, hiểu được nỗi sợ hãi thầm kín đã xúi giục Devlin gạt bỏ người phụ nữ rõ ràng có ý nghĩa rất lớn đối với anh. Đây là sự tự cô lập bản thân lạ lùng mà tất cả những người sống sót ở Knatchford Heath dường như đều có. Coi bộ không ai trong số họ có thể duy trì những mối quan hệ gắn bó lâu dài với bất kỳ ai.

Đối với vài người đã dám kết hôn, như Guy Stubbins, người quản lý sổ sách của Devlin, và những cuộc hôn nhân đó hầu như toàn những nỗi đau khổ. Sự tin cậy và lòng trung thành luôn luôn tránh những người đã cam chịu cái địa ngục Knatchford Heath. Chính bản thân Fretwell còn thận trọng tránh né hôn nhân, thà rằng yêu rồi lại để vuột mất một người phụ nữ rất tốt còn hơn là chấp nhận mạo hiểm gắn kết bản thân mình với cô ta vĩnh viễn.

Nhưng anh ghét nhìn thấy Jack Devlin chịu đựng cùng một số phận, nhất là khi những cảm xúc của anh sâu đậm hơn rất nhiều so với anh nghĩ trước đây. Sau khi Amanda Briars đám cưới với một người khác, thì có thể Devlin sẽ không bao giờ được như xưa.

“Anh sẽ làm gì, Jack?” anh nói bật ra bản khoản của mình.

Devlin giả vờ hiểu nhầm câu hỏi. “Tối nay hả? ... Tôi sẽ ngừng làm việc và đến chỗ Gemma Bradshaw. Có thể tôi sẽ trả tiền để ở cùng với người đàn bà sẵn lòng nào đó.”

“Nhưng anh không ngủ với gái điếm,” Fretwell nói, và giật nảy mình.

Devlin buồn rầu mỉm cười, rồi chỉ chỉ vào gạt tàn thuốc. “Thì tôi cũng có hút thuốc đâu.”

“Em chưa bao giờ tham gia một bữa tiệc dã ngoại được tổ chức trong nhà trước đây,” Amanda bật cười nhận xét, và quan sát quang cảnh xung quanh với đôi mắt rạng ngời. Charles Hartley đã mời cô đến dinh thự nhỏ của mình, tọa lạc ở những vùng ngoại thành Luân Đôn, nơi mà em gái anh ta, Eugenie, đang làm chủ một buổi tiệc trưa. Amanda tức thì mến cô ta ngay khi gặp mặt. Đôi mắt sẫm tối của Eugenie tràn đầy sự trẻ trung sôi nổi trái ngược với mẫu hình tượng đứng đắn của một bà mẹ có bảy đứa con, và cô ta sở hữu sự tinh tế điềm đạm mà đã làm Charles trở nên hết sức lôi cuốn.

Gia đình Hartleys là một gia đình có dòng dõi, không phải là quý tộc nhưng lại đáng kính và khá giả. Điều đó càng làm Amanda ngưỡng mộ Charles hơn hết thảy. Anh có tiền bạc để sống

một cuộc sống nhàn nhã nếu anh mong muốn như thế, ấy vậy mà anh lại tự chọn việc bận rộn viết lách cho trẻ con.

“Nó không hẳn là một bữa tiệc dã ngoại,” Charles thừa nhận. “Tuy nhiên, nó là thứ tốt nhất mà tụi anh có thể làm, xét về thực tế là ngoài trời quá lạnh để vui chơi bên ngoài lúc này.”

“Tôi thật mong bọn trẻ của cô đang ở đây,” Amanda bốc đồng nói với Eugenie. “Anh Hartley nói về chúng thường xuyên đến mức tôi có cảm giác như đã quen biết chúng rồi ấy.”

“Trời ạ,” Eugenie la lên, rồi bật cười, “không phải trong buổi gặp mặt đầu tiên của chúng ta. Con của tôi là những đứa trẻ rất đổi tinh nghịch. Chúng sẽ làm cô sợ bỏ chạy mất, chúng tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô nữa.”

“Tôi nghi lắm,” Amanda trả lời, ngồi xuống chiếc ghế mà Charles đã giữ cho cô. Bữa tiệc được bày biện trong một nhà kính hình bát giác được điểm thêm một cánh cửa đặt ngay giữa sàn đá. Ở đây còn có một “sân vườn trắng” trồng những bông hồng trắng, hoa loa kèn trắng như tuyết, và cây mộc lan màu bạc đang tỏa mùi hương ngào ngạt phảng phất qua bàn ăn bày biện với khăn trải bàn bằng vải lanh, đồ dùng pha lê và bạc. Khăn trải bàn bằng vải lanh trắng lốm đốm những cánh hoa hồng tương xứng với đồ dùng Trung Quốc có vân hoa.

Eugenie nâng chiếc ly có chứa rượu sâm banh sảng sảng và chăm chú nhìn Charles với tia nhìn vui vẻ. “Nâng ly chúc mừng nhé, anh trai yêu dấu?”

Anh ta nhìn chăm chăm vào Amanda khi làm theo. “Chúc mừng vì tình bạn,” anh đơn giản nói, nhưng sự nồng ấm trong đôi mắt anh dường như chuyển tải một cảm xúc sâu xa hơn một tình bạn đơn thuần.

Amanda nhấp chút đồ uống, và nhận thấy nó là thứ đồ uống chua lạnh thật dễ chịu. Cô cảm thấy vui còn bây giờ hoàn toàn thoải mái khi được ở cùng Charles Hartley. Gần đây, họ dành rất nhiều thời gian ở bên nhau, dạo chơi trong xe ngựa của anh ta và tham dự những bữa tiệc và buổi diễn thuyết. Charles là một quý ông thực thụ, làm cô phải tự hỏi liệu có bao giờ có bất kỳ những suy nghĩ hay ý tưởng không đúng đắn nào xuất hiện trong tâm trí anh không. Anh có vẻ như không thể cư xử khiếm nhã hoặc thô lỗ. *Tất cả đàn ông đều là đồ đều giả ngụy biện*, Jack có lần đã nói với cô ... vậy thì, anh đã sai. Charles Hartley là minh chứng sống cho điều đó.

Nỗi đam mê táo bạo đã dày vò Amanda héo tàn giống như những cục than đỏ rực của ngọn lửa phục cháy một lần. Cô vẫn nghĩ ngợi về Jack thường xuyên hơn cô muốn rất nhiều, và trong suốt những dịp hiếm hoi khi họ gặp nhau, cô đã trải qua cùng những cơn nóng lạnh, cùng một nhận thức hết sức đau khổ, và cùng một nỗi khát khao mãnh liệt về những thứ mà cô không thể có. May mắn thay, điều đó không xảy ra thường xuyên. Và khi chạm mặt nhau, Jack lúc nào cũng lịch sự, đôi mắt xanh thân thiện nhưng thật lạnh lùng, và anh chỉ toàn nói về những vấn đề kinh doanh có liên quan đến cả hai người.

Còn Charles Hartley thì lại khác, anh ta không hề chôn giấu những cảm xúc của mình. Thật dễ dàng để thích người đàn ông góa vợ giản đơn, tốt bụng này, người rõ ràng cần và muốn một

người vợ. Anh là tất cả mọi thứ mà Amanda ngưỡng mộ ở một người đàn ông; có tài, có đạo đức, nhạy cảm và thỉnh thoảng pha chút hài hước.

Hình như kỳ quặc làm sao sau bao nhiêu năm, cuối cùng chuyện này đã xảy ra với cô ... được tán tỉnh bởi một người đàn ông tốt, và gần như chắc chắn biết là điều đó sẽ dẫn đến một cuộc hôn nhân nếu cô chọn. Có một cái gì đó khác biệt ở Charles Hartley với bất cứ người đàn ông nào mà cô từng biết—là thật dễ dàng tin anh một cách đáng kinh ngạc. Tự trong đáy lòng cô biết anh ta sẽ luôn luôn đối xử với cô một cách tôn trọng. Và lại, họ có cùng những ý nghĩa, những sở thích. Trong một thời gian ngắn, anh đã trở thành một người bạn thân đặc biệt.

Cô ước gì mình có thể cảm nhận sự hấp dẫn về mặt thể chất nhiều hơn ở Charles. Bất cứ khi nào cô cố gắng hình dung ra mình đang nằm trên giường với anh ta, thì một chút phấn kích cũng chẳng có. Có lẽ cảm giác ấy sẽ tăng dần theo thời gian ... hay có lẽ cô sẽ có thể thấy mãn nguyện về kiểu hôn nhân không nồng nhiệt nhưng dễ chịu như những người chị của cô thì sao.

Đây là con đường đúng đắn để cô đi, Amanda thầm cam đoan một lần nữa với chính bản thân mình. Sophia đã nói đúng—đến lúc cô phải có gia đình riêng của mình. Nếu Charles Hartley cuối cùng cũng cầu hôn cô, thì cô sẽ lấy anh. Cô sẽ trì hoãn sự nghiệp của mình, thậm chí có thể từ bỏ nó hoàn toàn, và khép mình lại trong những mối lo toan hằng ngày mà một người phụ nữ bình thường đối mặt. *Ai đó bơi ngược dòng chảy luôn luôn gặp khó khăn nhiều hơn*, Sophia đã khuyên răn cô như thế, và sự thật của những lời nói ấy lại càng thấm sâu vào tâm trí cô hơn qua từng ngày. Thật tốt và dễ chịu làm sao khi từ bỏ những khát khao không có kết quả của mình, và cuối cùng được giống như bao người khác.

Khi Amanda mặc đồ để đi hóng mát trong xe ngựa với Charles, cô để ý chiếc áo đầm mặc trong lúc đi xe ngựa đẹp nhất của mình được làm bằng lụa sọc nổi màu lục nhạt nặng nề, với chiếc eo hình chữ V nổi bật, thì hầu như quá chật để mặc vào.

“Sukey,” cô nói với tiếng thở dài bực bội khi cô hầu gái gắng sức cài lại những khuy áo phía sau lưng cô, “có lẽ cô nên siết dây áo lót của tôi chặt hơn một chút. Tôi cho rằng mình sẽ phải bắt đầu chế độ ăn kiêng nào đó thôi. Có Chúa mới biết tôi đã làm gì để tăng cân quá nhiều trong vài tuần qua.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Sukey không hề cười hay thông cảm hoặc thốt ra lời khuyên vắn vơ, mà chỉ đứng bất động phía sau cô.

“Sukey?” Amanda hỏi, và quay người lại. Cô bị bối rối bởi biểu hiện kỳ quặc trên mặt cô hầu.

“Có thể tôi tốt hơn không buộc áo lót của cô chặt hơn, cô Amanda.” Sukey cẩn thận nói. “Việc đó có thể gây hại cho cô nếu cô ...” Giọng cô ta lạt đi.

“Nếu tôi gì chứ?” Amanda thấy hoang mang bởi sự im lặng của cô hầu gái. “Sukey, nói tôi nghe những suy nghĩ của cô ngay. Tại sao, cô gần như trông như thể nghĩ tôi—”

Đột nhiên, cô ngừng sống lại khi hiểu được câu hỏi ngầm của người phụ nữ. Cảm thấy máu đang tuột dần khỏi mặt, cô đặt một tay lên bụng mình.

“Cô Amanda,” cô hầu gái thận trọng hỏi. “Chu kỳ hàng tháng của cô xảy ra cách bao lâu rồi?”

“Lâu rồi,” Amanda nói, giọng cô nghe xa cách và dừng dừng đến kỳ lạ. “Ít nhất là hai tháng. Tôi quá bận rộn và xao nhãng nên không nghĩ về nó cho đến bây giờ.”

Sukey gật đầu, trông như bị cướp mất khả năng nói.

Amanda quay người và đi lại chiếc ghế gần đó. Cô ngồi xuống với chiếc áo đầm chưa mặc xong bị chùng xuống tạo thành những nếp gấp quanh cô. Một cảm giác xâm chiếm lấy cô, y như thể cô đang bị treo lơ lửng trong không trung, mà không có cách nào tìm ra điểm tựa trên mặt đất xa xa bên dưới. Đó không phải là một cảm giác vui sướng, mà là một sự nhẹ hẫng vô cùng. Cô mong một cách tuyệt vọng tìm được một cách bám víu, nắm được một thứ gì đó rắn chắc vững vàng.

“Cô Amanda,” Sukey lên tiếng sau một lúc lâu, “Ngài Hartley sẽ đến sớm đó.”

“Chùng nào anh ấy đến, bảo anh ấy về đi.” Amanda lặng người đáp trả. “Nói với anh ấy ...nói là hôm nay tôi cảm thấy không được khỏe. Và sau đó đi gọi bác sĩ đến.”

“Vâng, cô Amanda.”

Cô biết bác sĩ sẽ chỉ xác nhận lại những gì mà cô chợt thấy hoàn toàn chắc chắn. Những thay đổi gần đây trong cơ thể cô, và những bản năng phụ nữ trong cô, đã chỉ ra cùng một kết luận. Cô đã có mang đứa con của Jack Devlin ... và cô không thể tưởng tượng tình trạng tiến thoái lưỡng nan tệ hại hơn.

Một người phụ nữ chưa kết hôn phát hiện ra bản thân mình có thai thường được miêu tả như là đang ở trong “tình trạng khó khăn.” Những thiếu sót của câu thành ngữ ấy suýt làm Amanda bật cười một cách cuồng loạn. Tình trạng khó khăn ư? Không phải, nó là một thảm họa, nó sẽ thay đổi cả cuộc đời cô theo mọi hướng.

“Tôi sẽ ở lại cùng cô, cô Amanda,” Sukey rì rầm. “Cho dù có chuyện gì đi nữa.”

Thậm chí trước mớ hỗn độn những suy nghĩ của cô, Amanda đã xúc động bởi lòng trung thành hết mực của người phụ nữ. Mò mẫm, cô chộp lấy bàn tay thô ráp, và chai sần vì làm việc rồi giữ chặt nó. “Cám ơn, Sukey,” cô nói bằng một giọng khàn khàn. “Tôi không biết sẽ làm gì nếu ... nếu có con ... Tôi sẽ phải đến một nơi nào đó. Xuất ngoại, tôi cho là thế. Tôi sẽ phải sống xa nước Anh một thời gian khá dài.”

“Tôi đã chán ngấy nước Anh cách đây nhiều năm rồi,” Sukey nói chắc nịch. “Tất cả những cơn mưa và bầu trời u ám này, và cái lạnh lẽo đã ăn sâu vào xương cốt ...nói đúng hơn, nó không dành cho một người phụ nữ có bản tính ấm áp như tôi. Bây giờ, nước Pháp hay Ý ...

những nước đó là nơi tôi luôn hằng mơ tới.”

Một tiếng cười buồn bã nghẹn lại trong họng Amanda, và cô chỉ có thể thì thầm trả lời, “Để xem sao, Sukey. Chúng ta sẽ coi cái gì được thực hiện.”

Amanda từ chối gặp Charles Hartley, hay bất cứ ai khác, trong một tuần sau khi vị bác sĩ xác minh lại là cô có thai. Cô gửi đến Hartley một bức thư ngắn giải thích rằng cô đang đau vì mắc phải *bệnh cúm*, cần phải có vài ngày nghỉ ngơi và phục hồi. Anh ta trả lời lại với một thông điệp đầy cảm thông và gửi đến cô những bông hoa trồng trong nhà kính được chăm thật đẹp.

Có rất nhiều chuyện để suy xét và ra những quyết định quan trọng. Cố hết sức có thể, Amanda không thể đổ lỗi cho Jack Devlin vì tình trạng của mình. Cô là một người phụ nữ trưởng thành hiểu được những rủi ro và hậu quả từ một cuộc tình ái. Trách nhiệm đè xuống đôi vai cô. Dẫu cho Sukey đã ngập ngừng đề nghị Amanda đi gặp và báo cho Jack biết về tin này, chính ý tưởng ấy làm cô giật bắn người vì khiếp sợ. Tuyệt đối không! Nếu có một thứ mà Amanda chắc chắn biết, thì đó là Jack Devlin không muốn trở thành một người cha hay một người chồng. Cô sẽ không tạo ra gánh nặng cho anh trong việc này — cô có thể chu cấp được cho bản thân mình và đứa bé.

Chỉ có một cách duy nhất để làm. Cô sẽ cho người hầu nghỉ việc và lên đường sang Pháp càng sớm càng tốt. Có thể cô sẽ bịa ra một ông chồng tưởng tượng đã qua đời, để cô trở thành một góa phụ... kiểu mưu mẹo nào đó sẽ cho phép cô hòa nhập vào cộng đồng xã hội Pháp. Cô sẽ vẫn có thể kiếm được nhiều tiền bằng việc xuất bản sách ra nước ngoài. Chẳng có lý do gì Jack thậm chí khám phá ra đứa trẻ mà anh chắc chắn không hề muốn và không hề hài lòng với sự hiện diện của nó. Không một ai sẽ biết sự thật ngoại trừ chị gái cô Sophia và, tất nhiên, Sukey nữa.

Dồn hết mọi sức lực của mình vào việc lập kế hoạch và lên danh sách việc cần làm, Amanda chuẩn bị cho một biến cố của cuộc đời mà cô sẽ sớm chịu đựng. Để chấm dứt việc ấy, cô đã cho phép Charles Hartley ghé thăm cô vào sáng nọ để có thể chào từ biệt anh.

Charles đến nhà cô với một bó hoa. Anh diện trên mình áo choàng nâu thanh lịch, hoàn toàn theo kiểu truyền thống cùng chiếc quần nâu vàng, với chiếc cà vạt lụa màu tối thắt ngay ngắn bên dưới hàm râu của anh. Amanda cảm nhận rõ ràng nỗi đau vì hối tiếc là cô sẽ không bao giờ có thể gặp anh sau ngày hôm nay. Cô sẽ nhớ gương mặt tử tế và cởi mở của anh, và tình bạn thoải mái đơn giản của anh. Thật là dễ chịu khi ở cùng người đàn ông không kích động hoặc thách thức cô, một người sống một cuộc đời êm đềm và trầm lặng trong khi cuộc đời Jack Devlin thì diễn ra nhanh đến chóng mặt.

“Em đáng yêu hơn bao giờ hết, nhưng có hơi xanh xao,” Charles phát biểu, mỉm cười với Amanda khi anh trao áo khoác ngoài và chiếc mũ cao cho Sukey. “Anh đã lo cho em, Briars.”

“Giờ em đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh,” Amanda trả lời, và gượng cười đáp lễ. Cô bảo Sukey đón những bông hoa để cắm vào nước, rồi mời Charles ngồi kế bên cô trên ghế trường kỷ. Trong vài phút họ bắt đầu nói những câu chuyện xã giao, không nói chuyện gì đặc biệt trong

lúc tâm trí Amanda đang bận rộn chọn lọc ra nhiều cách khác nhau để nói với anh rằng cô sẽ rời khỏi nước Anh mãi mãi. Cuối cùng cô cũng không thể nghĩ ra được cách tế nhị để thổ lộ, cho nên cô đã nói ra với bản tính bộc trực lạnh lẽo của mình.

“Charles này, em thật vui chúng ta có dịp này để nói chuyện cùng nhau, bởi vì đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta. Anh thấy đấy, em vừa mới quyết định nước Anh không còn là nơi tốt nhất cho mình nữa. Em dự định chuyển nhà đến một nơi nào đó--ở Pháp, thực ra em tin ở đó khí hậu ôn hòa và nhịp sống chậm sẽ thích hợp với em nhiều hơn ở đây. Em thật lòng sẽ nhớ anh, và hy vọng chúng ta thỉnh thoảng có thể trao đổi thư từ với nhau.”

Mặt của Charles bị quét sạch hết mọi cảm xúc, và anh tiếp nhận tin này một cách im lặng. “Tại sao?” rốt cuộc anh cũng thì thầm, với lấy một bàn tay của cô, và giữ nó trong bàn tay to lớn của mình. “Em bệnh hả, Amanda? Đó có phải lý do em cần có khí hậu ấm hơn không? Hay kiểu khí hậu hay thay đổi buộc em phải chuyển đi? Anh thật không muốn tọc mạch, nhưng anh có lý do chính đáng để hỏi, bởi vì anh sẽ giải thích ngay.”

“Em không bị bệnh,” Amanda nói với nụ cười nhợt nhạt. “Charles, anh rất tốt bụng khi thể hiện sự lo lắng về lợi ích của em như thế—”

“Không phải lòng tốt khiến anh hỏi ra câu ấy đâu,” anh khẽ nói. Ít nhất là một lần, vầng trán luôn phẳng lì của anh nhăn lại, và miệng anh mím chặt hơn cho đến khi nó gần như che giấu đi bộ râu gọn gàng của anh. “Anh không muốn em đi bất cứ đâu cả, Amanda. Có chuyện anh phải nói với em. Anh đã không muốn thổ lộ nó sớm như thế, nhưng dường như hoàn cảnh này buộc anh phải vội vã một tý. Amanda, em phải hiểu là anh quan tâm—”

“Xin anh,” cô ngắt lời, trái tim cô thắt lại vì lo âu sợ hãi. Cô không muốn anh ta thú nhận bất cứ điều gì với mình ... Chúa ngăn cấm việc anh sẽ nói yêu cô, trong lúc cô đang có mang đứa con của người đàn ông khác! “Charles, anh là một người bạn thân, và em thật may mắn khi quen biết được anh trong mấy tuần qua này. Nhưng chúng ta hãy để mặc chuyện đó như thế, làm ơn đấy. Em sắp sửa rời đi đến lục địa Châu Âu (Mỹ) trong ít ngày nữa thôi, và bất cứ điều gì anh nói cũng không thể thay đổi được thực tế đó.”

“Anh e là mình không thể im lặng.” Anh nắm cả hai bàn tay cô chặt hơn, cho dù giọng anh vẫn bình tĩnh và ấm áp. “Anh sẽ không để em đi mà không nói với em là anh quý trọng em nhiều đến nhường nào. Em rất đặc biệt đối với anh, Amanda. Em là một trong những người phụ nữ tốt nhất mà anh từng quen biết, và anh muốn—”

“Không,” cô nói, cổ họng cô bắt chợt đau nhói. “Em không phải là người phụ nữ tốt, hay tốt về bất cứ mặt nào. Em đã phạm phải sai lầm khủng khiếp, Charles, một sai lầm mà em không ao ước muốn bộc bạch với anh. Xin anh, chúng ta đừng nói thêm gì nữa, và chia tay nhau như những người bạn.”

Anh xem xét cô một lúc thật lâu. “Em đang vướng vào rắc rối nào đó,” anh khẽ nói. “Hãy để anh giúp em. Có phải về tài chính? Pháp luật?”

“Là loại rắc rối mà không một ai có thể giải quyết được.” Cô không thể nhìn vào anh ta. “Anh làm ơn về đi,” cô nói, và đứng dậy khỏi ghế. “Tạm biệt anh, Charles.”

Anh kéo mạnh cô trở lại tràng kỷ. “Amanda,” anh thì thầm, “Xét về những cảm xúc anh dành cho em, anh tin em nợ anh một thứ ... một cơ hội để giúp đỡ người mà anh quan tâm sâu sắc. Nói anh biết vấn đề đó là gì đi.”

Vừa nữa xúc động lại vừa bức mình bởi tính kiên trì của anh, Amanda buộc bản thân mình nhìn thẳng vào đôi mắt nâu dịu dàng của anh. “Em có thai,” cô thốt ra. “Anh có thấy không? Chẳng có gì anh hay bất cứ ai làm được cả. Giờ xin anh về cho, để em còn giải quyết mớ hỗn độn khủng khiếp mà em đã gây ra cho mình.”

Đôi mắt nâu của Charles mở to, và môi anh hé mở. Xét về tất cả mọi việc mà anh lẽ ra có thể nghi ngờ, thì rõ ràng đây là điều cuối cùng. Amanda nghĩ có bao nhiêu người sẽ bị sốc tương tự như vậy bởi cái thực tế một bà cô chưa chồng nhạy cảm viết tiểu thuyết có một cuộc tình vụng trộm và kết quả là có mang? Mặc cho cái tình trạng tiến thoái lưỡng nan của mình, cô hầu như hoàn toàn mãn nguyện vì đã làm một chuyện bất ngờ không thể suy đoán trước được như thế.

Charles tiếp tục nắm hai tay cô trong cái siết tay chặt. “Người cha ... Anh cho là Jack Devlin,” anh nói đúng hơn là hỏi, không có dấu hiệu chỉ trích nào trong giọng điệu của anh

Amanda đỏ mặt khi nhìn anh chăm chăm. “Vậy là anh đã nghe những tin đồn.”

“Ừm. Nhưng anh có thể hiểu bất kể chuyện gì xảy ra giữa hai người trong quá khứ nhất định đã chấm dứt rồi.”

Amanda bật ra một tiếng cười nhỏ khô khốc. “Hình như nó hoàn toàn chấm dứt,” cô xoay sở trả lời.

“Devlin không sẵn lòng thực hiện bốn phận là do em à?”

Phản ứng của Charles không phải là tất cả những gì có thể mong đợi. Thay vì lùi xa khỏi cô, anh dường như lại điềm tĩnh và thân thiện như mọi khi, mà còn thật lòng quan tâm đến lợi ích của cô nữa chứ. Amanda biết rằng anh quá đàn ông để phản bội lại sự tin cậy của cô. Bất cứ chuyện gì mà cô nói cho anh biết thì sẽ không trở thành mẩu tin đồn nhảm. Đó là sự khuây khỏa kỳ lạ khi giải bày tâm sự với ai đó, và cô tự thấy mình đang siết chặt tay anh khi nói.

“Anh ấy không biết, và sẽ không bao giờ biết. Jack đã hoàn toàn nói rõ chuyện anh ấy không muốn kết hôn. Và anh ấy chắc chắn sẽ không phải mẫu người chồng mà em muốn. Bởi thế nên em sẽ bỏ đi... Em không thể ở lại nước Anh như một người mẹ đơn thân.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi. Nhưng em phải nói cho anh ta biết. Anh không hiểu rõ Devlin, nhưng anh ta phải được cho cơ hội chịu trách nhiệm về em và đứa bé. Thật không công bằng với anh ta, hay đứa trẻ, khi giữ kín bí mật này.”

“Chẳng việc gì phải nói anh ấy biết cả. Em biết anh ấy phản ứng ra sao.”

“Em không thể chịu đựng gánh nặng này một mình được, Amanda.”

“Có, em có thể.” Đột nhiên cô cảm thấy rất bình tĩnh, và thậm chí còn hơi mỉm cười khi nhìn vào khuôn mặt to đang lo lắng của anh. “Em có thể thật mà. Đứa bé sẽ không bị tổn hại gì và em cũng thế.”

“Mỗi một đứa bé đều cần có cha. Và em sẽ cần một người chồng để giúp đỡ và cho em nương tựa.”

Amanda lắc đầu nguầy nguậy. “Jack sẽ không bao giờ cầu hôn em, mà nếu có, em cũng không bao giờ chấp nhận.”

Những từ ngữ dường như đã phóng thích con người bạo dạn huyền bí nào đó trong Charles, sự thôi thúc khác thường nào ấy giục giã anh thốt ra một câu hỏi làm cô hết sức kinh ngạc. “Nếu như *anh* cầu hôn em thì sao?”

Cô nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, tự hỏi phải chăng anh đã điên rồi không. “Charles,” cô kiên nhẫn nói, y như bán tín bán nghi anh đã không hiểu lời cô nói trước đây, “Em sắp có con với một người đàn ông khác.”

“Anh muốn có con. Anh sẽ xem đứa bé này là con ruột của mình. Và anh sẽ rất muốn có em làm vợ anh.”

“Nhưng tại sao?” cô nói với tiếng cười hoang mang. “Em vừa bảo với anh rằng em sẽ sinh ra một đứa con hoang. Anh biết không nội điều đó thôi cũng đã nói lên được tư cách của em. Em tuyệt đối không phải là kiểu người vợ anh muốn.”

“Hãy để anh là người phán xét về tư cách của em, cái tư cách mà anh thấy trân quý hơn bao giờ.” Anh mỉm cười với gương mặt nhợt nhạt của cô. “Hãy cho anh được điểm phúc có em làm vợ, Amanda. Chẳng cần em phải rời xa khỏi gia đình và bạn bè. Chúng ta sẽ có một cuộc sống rất hạnh phúc bên nhau. Em biết chúng mình hợp với nhau mà. Anh muốn em ... và anh cũng muốn đứa bé này.”

“Nhưng làm sao anh có thể chấp nhận đứa con riêng của người khác như con ruột của mình được?”

“Có lẽ cách đây nhiều năm anh sẽ không. Nhưng giờ đây anh đang bước vào tuổi xế chiều của đời mình, và những mong ước của một người thay đổi rất lớn khi chín chắn. Anh được trao một cơ hội được làm bố, và có Chúa biết, anh sẽ nắm giữ nó.”

Amanda chăm chú nhìn anh với một sự im lặng kinh ngạc, và sau đó một tiếng cười gượng gạo thoát ra từ cô. “Anh làm em thật ngạc nhiên, Charles.”

“*Em* mới làm *anh* ngạc nhiên đó,” anh đáp lại, hàm râu tách ra vì mỉm cười. “Thôi mà, đừng tốn thời gian lâu để cân nhắc lời cầu hôn của anh—nó khó có thể coi là sự tâng bốc.”

“Nếu em đồng ý,” cô nói không chắc chắn. “Anh sẽ công nhận đứa bé này là con ruột của anh chứ?”

“Phải—với một điều kiện. Trước tiên em phải nói cho Devlin biết sự thật. Bằng không anh sẽ không thể thanh thản vì đánh cắp cơ hội được biết đến con mình của một người khác. Nếu những gì em nói về anh ta là sự thật, anh ta sẽ nhất định không gây bất cứ rắc rối nào cho chúng ta. Mà thậm chí sẽ còn vui mừng vì thoát khỏi trách nhiệm đối với em và đứa trẻ. Nhưng chúng ta không bắt đầu một cuộc hôn nhân với sự dối trá.”

“Em không thể nói cho anh ấy biết được.” Amanda lắc đầu lia lịa. Cô không thể tưởng tượng được phản ứng của anh sẽ ra sao. Tức giận? Buộc tội? Oán giận rầu rĩ hay nhạo báng? Ôi, cô thà bị thiêu sống còn hơn phải trình bày cho anh nghe cái tin đứa con rơi chưa được sinh ra của anh!”

“Amanda này,” Charles dịu dàng nói, “Có thể một ngày nào đó anh ta sẽ phát hiện ra. Em không thể trải qua chừng ấy năm với khả năng ấy cứ treo lơ lửng trên đầu. Em phải tin anh về chuyện này ...nói cho anh ta biết về đứa bé là điều đúng đắn phải làm. Sau đó, em chẳng còn gì phải sợ ở Devlin.”

Cô lắc đầu buồn bã. “Em không biết liệu sẽ công bằng cho bất cứ người nào trong chúng ta nếu em đồng ý lấy anh hay không, và em không thể chắc chắn việc nói cho Jack về đứa bé là điều đúng đắn. Ôi, em ước mình biết phải làm gì! Em đã từng rất chắc chắn về những lựa chọn đúng đắn ... Em đã nghĩ mình rất khôn ngoan và thực tế, vậy mà giờ đây những tính cách tốt mà em nghĩ mình sở hữu lại cứ rối tung cả lên, và—”

Charles ngắt lời cô bằng tiếng cười lục khục trong họng. “Em muốn làm gì, Amanda? Sự lựa chọn thật đơn giản. Em có thể xuất ngoại và sống giữa những người xa lạ, và tự một mình nuôi nấng con. Hay em có thể ở lại nước Anh và cưới một người tôn trọng và quan tâm đến em.”

Amanda ngập ngừng nhìn anh. Theo cách đó, sự lựa chọn được trao đến cô đã làm sáng tỏ mọi chuyện. Một cảm giác khuây khỏa kỳ lạ pha lẫn thỏa hiệp khiến đôi mắt cô cay cay. Charles Hartley thật mạnh mẽ, với một phẩm chất hoàn mỹ làm cô kinh ngạc. “Em không tưởng tượng được anh lại có sức thuyết phục đến vậy, Charles,” cô thốt lên cùng với tiếng khụt khịt, và anh bắt đầu mỉm cười.

Trong bốn tháng kể từ khi Jack bắt đầu xuất bản những tập truyện theo định kỳ thường xuyên của *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*, nó đã trở thành một hiện tượng. Cứ mỗi tháng tiếng ồn ã ở “Row”, khu vực của Paternoster Row nằm ở hướng bắc của St. Paul, lại xuất hiện vào lúc Magazine Day phát hành, và tất cả những người đại lý bán sách đều muốn cùng một thứ - số phát hành mới nhất của *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*.

Đơn đặt hàng đang ngày càng nhiều hơn so với đánh giá lạc quan nhất của Jack. Sự thành

công của ấn phẩm dài kỳ của Amanda có thể được cho là nhờ vào chất lượng xuất sắc của cuốn tiểu thuyết, phẩm hạnh khó hiểu gây tò mò của nhân vật nữ chính trong truyện, và việc Jack đã chi tiền cho sự quảng bá rộng rãi, bao gồm cả những quảng cáo trên mọi tờ tạp chí danh tiếng ở Luân Đôn.

Hiện giờ những người bán dạo đang bán *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* lại bán: một loại nước hoa đặc biệt được sản xuất khởi nguồn từ niềm cảm hứng của cuốn tiểu thuyết, găng tay có màu vang đỏ tương tự như đôi găng tay nữ chính mang, những khăn choàng cổ hiệu “Lady” màu đỏ mỏng tang được quàng quanh cổ hay buộc quanh vành nón. Điệu nhạc được yêu cầu nhiều nhất ở bất kỳ buổi khiêu vũ của giới quý tộc nào cũng là điệu van “*Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*”, được viết bởi người hâm mộ tác phẩm của Amanda.

Anh nên hài lòng mới phải, Jack tự nhủ với mình. Xét cho cùng, thì anh và Amanda cả hai đều đã kiếm được một khoản tài sản từ cuốn tiểu thuyết của cô và còn sẽ tiếp tục được thêm nữa. Không nghi ngờ gì là anh sẽ bán được khá nhiều ấn bản của cuốn cuối cùng sau khi in thành dạng tiểu thuyết gồm ba tập đẹp đẽ. Và Amanda có vẻ tán thành với viễn cảnh viết thêm một bộ tiểu thuyết dài tập mới toanh cho anh xuất bản.

Tuy nhiên, dường như Jack không thể hài lòng với bất kỳ thứ gì như trước đây. Tiền bạc không còn kích thích anh nữa. Anh không cần thêm tài sản – anh đã tạo ra quá nhiều tiền để có thể chi tiêu hết trong cả đời anh. Là nhà phân phối sách cũng như là nhà xuất bản lớn nhất ở Luân Đôn, anh đã giành được rất nhiều ảnh hưởng lên việc phân phối của những nhà xuất bản tiểu thuyết *khác* đến mức anh có thể đòi hỏi ở họ những khoản chiết khấu khổng lồ đối với bất cứ cuốn nào họ muốn anh tiêu thụ. Và anh không hề do dự khi tận dụng lợi thế của mình, cái đã khiến anh càng giàu có hơn, còn không, nếu không nói chính xác là được thần phục.

Jack biết rằng anh đang được gọi là người khổng lồ trong giới xuất bản – một sự công nhận anh đã phấn đấu và ao ước từ lâu. Nhưng công việc đã mất đi sức hút của nó đối với anh. Ngay cả những bóng ma trong quá khứ đã không còn ám ảnh anh như chúng đã từng làm. Bây giờ từng ngày trôi qua trong mơ hồ ảm đạm buồn tẻ. Anh chưa bao giờ cảm thấy giống thế này trước đây, chai sạn với mọi cảm xúc, thậm chí với cả đau đớn. Giá như có ai đó có thể chỉ anh cách để thoát khỏi tình trạng ảm đạm ngột ngạt đang phủ kín quanh anh.

“Chỉ là một tình trạng *buồn chán*, bạn của tôi à,” một người bạn giới quý tộc đã nói với anh vẻ nhạo báng, sử dụng từ ngữ của tầng lớp trên dùng cho những tình trạng chán nản tạm thời. “May cho anh bạn – thời buổi này tình trạng *buồn chán* lại là trào lưu khá nổi tiếng. Anh bạn khó có thể là một người quan trọng nếu không mắc phải nó. Nếu anh bạn muốn nhẹ lòng, thì anh phải tới câu lạc bộ, phải uống rượu, đánh bài, và quan hệ với một ả lăng lơ hay ho nào đấy. Hoặc là đi tới lục địa để đổi cảnh thôi.”

Thế nhưng, Jack biết chẳng có lời gợi ý nào cả. Anh chỉ ngồi trong văn phòng tù túng của mình và nghiêm túc thương lượng những hợp đồng thương mại, hay nhìn chăm chăm trống rỗng vào đồng công việc có vẻ giống hệt với công việc anh đã giải quyết hồi tháng trước, và tháng trước đó nữa. Và chăm chăm ngóng trông tin tức của Amanda Briars.

Giống như loài chó săn trung thành, Fretwell mang đến cho anh những mẩu tin nhỏ bất kỳ lúc nào anh ấy tình cờ biết về chúng ... rằng Amanda bị nhìn thấy ở buổi nhạc kịch cùng với Charles Hartley vào một buổi tối nọ, hay Amanda đã đến những buổi tiệc trà và trông khá khỏe mạnh. Jack không ngừng nghiền ngẫm về mỗi mẩu tin tức ấy, và tự chỉ trích mình vì đã quan tâm quá sâu vào những chi tiết vụn vặt về cuộc sống của cô. Tuy nhiên Amanda là điều duy nhất dường như có thể đánh thức mạch đập của anh. Anh, người luôn luôn được biết đến về những nỗ lực không bao giờ thỏa mãn mà giờ dường như chỉ có thể có hứng thú với những hoạt động xã hội tẻ nhạt của một nữ tiểu thuyết gia không chồng.

Khi anh nhận thấy bản thân quá nản lòng và bồn chồn không thể chú tâm vào công việc trong một sáng nọ, thì Jack dứt khoát rằng công việc tay chân có thể giúp anh khá hơn một chút. Anh không làm cho xong việc gì trong văn phòng được, và trong tòa nhà này có việc cần hoàn thành ở chỗ khác. Anh để lại một chồng bản thảo và hợp đồng chưa đọc trên bàn và làm mình bận rộn bằng cách khuân cả hòm sách được buộc chặt mới vừa in xong tới xe đẩy ở ngoài đường, nơi chúng sẽ được chở đi bằng xe ngựa tới chiếc thuyền được neo ở bến tàu.

Anh cởi áo khoác, xắn tay áo sơ mi, rồi nhấc mấy cái hòm và thùng lên vai để khiêng chúng xuống những cầu thang dài đến tầng trệt. Dù những công nhân ban đầu có đôi chút e dè khi thấy ông chủ của nhà xuất bản Devlin làm công việc chân tay như thế này, nhưng công việc lao động nặng nhọc sớm khiến họ mất hết sự chú ý.

Sau khi Jack ít nhất cũng khiêng cả nửa tá chuyển hàng từ tầng năm xuống đường, kéo những sọt sách đầy tới bên xe đẩy phía sau tòa nhà, thì Oscar Fretwell cuối cùng cũng tìm thấy anh. “Devlin,” Fretwell gọi, tiếng nói vẻ mặt bình tĩnh. “Anh Devlin, tôi –” Anh khựng lại kinh ngạc khi nhìn thấy Jack đang chất một cái sọt lên xe đẩy. “Devlin, tôi có thể hỏi anh bị gì không? Anh không cần phải làm điều này – Chúa biết chúng ta thuê đủ nhân công để khiêng và chất mấy cái thùng –”

“Tôi mệt mỏi phải ngồi ở cái bàn chết tiệt ấy rồi,” Jack cộc cằn nói. “Tôi muốn duỗi chân duỗi cẳng một chút.”

“Đi dạo trong công viên cũng làm được điều tương tự vậy,” Fretwell lẩm bẩm. “Một người ở địa vị như anh không phải đụng đến những công việc trong kho hàng.”

Jack cười nhẹ, kéo tay áo lau ngang vầng trán đầm mồ hôi của anh. Cảm giác thật tốt khi đổ mồ hôi và luyện tập cơ bắp, khi làm điều gì đó mà không cần phải suy nghĩ, mà chỉ cần sử dụng sức lực.

“Tha cho tôi bài giảng đó đi, Fretwell. Tôi chẳng có ích gì cho ai trong văn phòng của mình, mà tôi muốn làm gì đó hữu ích hơn ngoài việc đi dạo quanh công viên. Nào, anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Còn không thì tôi còn nhiều thùng phải vận chuyển lắm.”

“Có chút việc.” Người quản lý ngáp ngừng và nhìn anh vẻ dò hỏi. “Anh có khách – cô Briars đang đợi anh ở văn phòng. Nếu như anh muốn, tôi sẽ nói với cô ấy là anh không rảnh ...” Giọng

anh tắt đèn khi Jack sải bước tới cầu thang trước cả khi anh nói hết câu.

Amanda đang ở đây, đang muốn gặp anh, sau khi cô đã muốn tránh mặt anh một thời gian quá lâu. Jack cảm thấy một cơn đau thắt kỳ lạ trong ngực mình làm nhịp tim anh đập mạnh. Anh cố nén không leo hai bậc thang một lần, mà đi lên năm dãy cầu thang tới văn phòng theo một bước chân đều đặn. Dù vậy, hơi thở của anh cũng không được bình thường khi anh lên đến nơi. Thất vọng với chính mình, anh biết hai buổi phổi làm việc quá sức của mình không phải do lao động chân tay. Anh hết sức háo hức được ở cùng một phòng với Amanda Briars đến mức anh đang thở hổn hển như một gã trai si tình. Anh cân nhắc liệu anh có nên thay áo, rửa mặt, hay tìm cái áo khoác, và mọi thứ trong nỗ lực để vẻ ngoài thật bình tĩnh. Anh quyết định nó không cần thiết. Anh không muốn để cô chờ đợi lâu hơn so với thời gian cần thiết.

Cố gắng giữ cho vẻ mặt dửng dưng, anh mở cửa bước vào phòng và để cánh cửa hơi khép hờ. Ánh mắt chăm chú của anh lập tức bắt đến Amanda, cô đang đứng gần bàn với một xấp giấy được buộc lại gọn gàng cầm bên hông. Một biểu hiện lạ lùng lướt ngang mặt khi cô thấy anh ... anh đọc được sự lo âu và vui mừng trên mặt cô trước khi cô tìm cách che giấu sự bối rối của mình bằng một nụ cười tươi đối gạt.

“Anh Devlin,” cô nhanh nhẹn nói, và bước về phía anh. “Em mang đến cho anh bản chỉnh sửa cho bản in *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* mới nhất ... và lời đề nghị cho bộ tiểu thuyết dài tập khác, nếu như anh thấy quan tâm.”

“Đương nhiên là anh quan tâm chứ,” anh khó nhọc đáp lại. “Chào Amanda. Em trông khỏe nhỉ.”

Lời nhận xét bình thường không diễn tả được phản ứng của anh đối với sự hiện diện của cô. Amanda trông tươi tắn và quý phái, trong chiếc áo dài mới màu xanh trắng với một chiếc nơ trắng tinh buộc trên cổ và một hàng nút màu ngọc trai rải dài xuống phía trước vạt áo. Khi cô đứng trước mặt anh, anh nghĩ anh nghĩ thấy mùi thơm của chanh và mùi nước hoa thoang thoảng, và tất cả các giác quan của anh đều hùng hực hưởng ứng.

Anh muốn ép cô vào thân thể nóng nực, mướt mồ hôi của mình, muốn được hôn, được vồ lấy và ngấu nghiến cô, muốn được luồn đôi bàn tay to lớn của anh vào mái tóc được thắt bím gọn gàng của cô, muốn giật tung hàng nút màu ngọc trai cho đến khi đôi bầu ngực đẹp tuyệt của cô đổ tràn trong đôi bàn tay chờ đợi của anh. Anh đã bị tàn phá bởi cơn đói khát hết sức trần tục, cứ y như anh đã không ăn uống trong nhiều ngày và bất chợt nhận thấy mình đang đói. Cơn sóng ý thức và cảm giác mãnh liệt lao tới, trong khi anh đã không cảm thấy gì trong hàng tuần liền, khiến anh gần như choáng váng.

“Cám ơn, em rất khỏe.” Nụ cười gượng gạo biến mất khi cô nhìn anh không chớp mắt, và có một tia sáng lóe lên trong đôi mắt xám bạc của cô. “Có vết bẩn trên mặt anh kia,” cô khẽ nói. Cô giật chiếc khăn tay xếp vuông vắn, sạch sẽ trong tay áo và vói tới chạm vào mặt anh. Gần như không cảm thấy do dự, cô chấm nhẹ lên bên phải mặt anh. Jack đứng bất động, cơ bắp anh trở nên cứng ngắc cứ như là cơ thể anh được tạc bằng đá cẩm thạch. Sau khi vết bẩn được lau sạch,

Amanda dùng mặt khăn còn lại để thấm những vết mồ hôi trên mặt anh. “Anh đang làm quái gì vậy?” cô hỏi nhỏ.

“Làm việc,” anh lẩm bẩm, dùng hết sức mạnh của ý chí để không tóm lấy cô.

Một nụ cười yếu ớt vương trên làn môi mềm của cô. “Lúc nào cũng vậy, anh dường như không thể để cuộc sống của mình diễn ra theo tốc độ bình thường.”

Lời nhận xét nghe như không phải cảm phục. Thật ra, nó gần như là một sự tiếc nuối, cứ như cô đã hiểu ra một vài điều mới mẻ mà anh vẫn chưa hiểu ra. Jack cúi kính và nghiêng tới cô để đặt xấp giấy buộc gọn lên bàn, cố ý buộc cô lùi ra sau một bước nếu không cơ thể cô sẽ tiếp xúc hoàn toàn với cơ thể anh. Anh hài lòng khi thấy cô đỏ mặt, sự bình tĩnh của cô hơi bị bào mòn. “Anh có thể hỏi lý do em đích thân mang thứ này đến không?” anh hỏi, ý ám chỉ tới bản chỉnh sửa.

“Em xin lỗi nếu như anh thích –”

“Không, không phải thế,” anh thô lỗ nói. “Anh chỉ muốn biết liệu em có lý do đặc biệt nào cho lần gặp mặt hôm nay.”

“Thật sự, có vài lý do.” Amanda tăng hắng một cách lo lắng. “Ông luật sư Talbot, mời em tham dự buổi tiệc tối nay. Em tin là anh cũng nhận được lời mời – ông ấy cho biết anh có tên trong danh sách khách mời.”

Jack nhún vai. “Có khả năng anh có nhận một cái. Anh e rằng anh sẽ đến dự.”

Vì một lý do nào đấy, tin tức đó có vẻ khiến cô nhẹ nhõm. “Em hiểu. Ừm, có lẽ anh nhận tin này từ em sáng nay là tốt nhất. Xét về chuyện của chúng ta ... thì anh và em ... em không muốn làm anh bất ngờ khi nghe được ...”

“Nghe gì vậy, Amanda?”

Màu sắc trên mặt cô đỏ ửng hơn. “Tối nay, anh Hartley và em sẽ tuyên bố đính hôn tại bữa tiệc của ông Talbot.”

Nó là tin tức anh đã mong đợi, tuy nhiên Jack vẫn choáng váng bởi phản ứng của chính mình. Một vài khe nứt toác rộng bên trong anh, đón nhận một cơn sóng tràn đầy đau đớn và cuồng điên. Phần lý trí còn sáng suốt của anh chỉ ra rằng anh không có quyền tức giận, nhưng anh vẫn giận điên. Cơn giận sắc buốt hướng thẳng vào Amanda, và Hartley, nhưng hầu hết chúng dội ngược vào chính anh. Nhấn nhó anh chế ngự lại vẻ mặt và buộc mình bình tĩnh, dù tay anh thật sự run rẩy với ham muốn được lắc lư cô.

“Anh ấy là một người tốt.” Vẻ phòng thủ bám chặt trong giọng nói của cô. “Chúng em có mọi điểm chung. Em nghĩ mình sẽ rất hạnh phúc với anh ấy.”

“Anh tin là em sẽ,” anh nói khẽ.

Cô gom nhặt sự bình tĩnh thành một cái vỏ bọc vô hình và uốn thẳng vai. “Và em hy vọng, anh với em sẽ vẫn như chúng ta bây giờ.”

Jack hiểu chính xác ý cô muốn nói. Họ sẽ duy trì vẻ bề ngoài của mối quan hệ bạn bè dè dặt, thỉnh thoảng làm việc cùng nhau, và mối quan hệ tình cảm của họ được cẩn thận giữ kín. Hết anh chưa từng lấy đi sự trong trắng của cô. Hết anh chưa hề đụng chạm và hôn cô một cách thân mật, và chưa biết đến sự ngọt ngào của cơ thể cô.

Cầm anh giật xuống trong cái gập đầu cốc lốc. “Em có kể cho Hartley nghe về chuyện của chúng ta không?” anh không thể không hỏi.

Cô khiến anh ngạc nhiên bằng cách gập đầu. “Anh ấy biết,” cô thì thầm, miệng cô mím lại gượng gạo. “Anh ấy là một người rất rộng lượng. Một quý ông thật thụ.”

Cay đắng chảy tràn qua anh. Liệu bản thân anh có tiếp nhận thông tin này như một quý ông được chăng? Anh nghi ngờ điều đó. Charles Hartley quả thật là người tốt hơn anh.

“Tuyệt,” anh nói một cách cộc cằn, cảm thấy cần phải chọc tức cô. “Anh không thích hấn ta án ngữ mối quan hệ nghề nghiệp của chúng ta – anh biết cách khiến cả đồng tiền rời khỏi em và tác phẩm của em.”

Vẻ cau kỉnh xuất hiện giữa hàng chân mày, và khóe miệng cô mím chặt. “Được. Lạy trời đừng có thứ gì án ngữ giữa anh và lợi nhuận của anh. Chúc một ngày tốt lành, anh Devlin. Em có việc phải làm xong hôm nay ... còn nhiều chuyện sắp xếp cho lễ cưới phải làm nữa.” cô quay người bỏ đi, chùm lông vũ trắng trên chiếc nón nhỏ màu xanh của cô rung rinh ở mỗi bước chân khi cô hướng thẳng ra cửa.

Jack kèm chế để không hỏi một cách chế nhạo rằng liệu anh có được mời đến sự kiện thiêu liêng đó không. Anh đứng nhìn như đá, không hề nghị tiển cô ra về như một người lịch sự nên làm.

Amanda ngừng lại ở cánh cửa, ngoái nhìn lại anh qua vai cô. Vì một lý do nào đó, dường như cô muốn nói với anh điều gì đó khác nữa. “Jack ...” Trán cô nhăn lại trong một cái cau mày lo lắng, và cô cố gắng buông ra từ ngữ. Ánh mắt họ khóa chặt nhau, cặp mắt xám lo lắng nhìn không chớp vào cặp mắt xanh tối tăm, cứng rắn. Rồi, lắc đầu bức bối, Amanda quay đi và rời khỏi căn phòng.

Với đầu óc, trái tim và nơi thắt lưng đều bồng rạt, Jack bước tới bàn và nặng nề ngồi xuống. Anh sờ soạng trong ngăn kéo tìm cái ly và bình rượu uýtsky luôn để trong đó, và tự rót cho mình một ly.

Vị cay nồng ngọt ngào tràn đầy khoang miệng và xoa dịu cổ họng bằng luồng hơi nóng hồi khi anh nuốt xuống. Anh đã uống cạn một ly và lại rót một ly khác. Có lẽ Fretwell nói đúng, Jack chưa chát ngửi ngửi—một người đàn ông ở địa vị như anh có nhiều việc hay hơn để làm hơn là

khuôn vác những thùng đựng sách. Anh sẽ thôi không làm bất cứ kiểu công việc gì hôm nay, bởi vì đó là một việc tầm thường. Anh sẽ đơn giản ngồi đây và uống rượu, cho đến khi tất cả mọi cảm xúc và suy nghĩ đều bị dập tắt, và những hình ảnh của Amanda khỏa thân ở trên giường cùng tên Charles Hartley lịch sự sẽ chìm đắm trong biển hư vô.

“Anh Devlin.” Oscar Fretwell ngập ngừng ở lối đi, khuôn mặt đeo kính của anh ta tỏ vẻ lo lắng. “Tôi không muốn quấy rầy anh, nhưng—”

“Tôi bận rồi,” Jack lầu bàu.

“Vâng, thưa ngài. Tuy nhiên, anh có một vị khách khác, ông Francis Tode. Ông ta dường như là cố vấn pháp luật chịu trách nhiệm phân chia tài sản của cha anh.”

Jack vẫn im thin thít, và nhìn người quản lý không chớp mắt. Phân chia tài sản của cha anh. Chẳng có lý do gì cho chuyện đó trừ phi ... “Đưa ông ta vào,” anh nghe bản thân mình nói bằng giọng bằng phẳng.

Người không may mắn tên ông Tode quả thật giống với động vật lưỡng cư với vóc người nhỏ, đầu hói, xương quai hàm to và cặp mắt đen ướt át thật to không cân xứng với gương mặt lớn của ông ta. Tuy vậy, tia nhìn của ông ta thông minh sắc sảo, và ông ta tỏ rõ thái độ nghiêm trang và có trách nhiệm mà Jack miễn ngay lập tức.

“Ngài Devlin.” Ông ta tiến về trước để bắt tay. “Cám ơn anh đã đồng ý gặp tôi. Tôi tiếc chúng ta không gặp nhau trong hoàn cảnh vui vẻ hơn. Tôi đến để gởi một tin rất buồn.”

“Ngài Bá Tước đã mất,” Jack nói, và chỉ tay mời người cố vấn pháp luật ngồi xuống ghế. Chỉ có mỗi lời giải thích ấy là có hợp lý thôi.

Tode gật đầu, đôi mắt trong trẻo của ông ta ngập tràn sự cảm thông lịch sự. “Vâng, ngài Devlin. Cha anh đã qua đời trong khi ngủ tối qua.” Ông ta liếc nhìn chai rượu ứt ski trên bàn làm việc của Jack và nói thêm, “Có vẻ như anh đã nghe rồi thì phải.”

Jack bỗng bật cười trước sự nhận định của người đàn ông là anh đang uống rượu để quên đi nỗi đau buồn về sự ra đi của cha mình. “Không, tôi không có nghe.”

Có một khoảnh khắc im lặng ngượng nghịu xảy ra. “Chúa ơi, anh thật giống cha anh làm sao,” người cố vấn pháp luật nhận xét, và nhìn đăm đăm y như thể bị thôi miên bởi gương mặt cứng cỏi của Jack. “Tất nhiên không nghi ngờ gì về việc ai là người sinh ra anh.”

Jack đăm chiêu rót một ít rượu ứt ski vào ly mình. “Không may là thế.”

Người cố vấn pháp luật hình như không bị bất ngờ bởi lời nhận xét tiêu cực. Không còn nghi ngờ gì ngài bá tước đã có được rất nhiều kẻ thù trong suốt cuộc đời dài nguy hiểm của mình, bao gồm luôn vài đứa con rơi hết sức bất mãn. “Tôi nhận thấy một sự thật anh và ngài bá tước không ... gần gũi.”

Jack hơi mỉm cười về lời nói giảm nói tránh và không trả lời.

“Tuy nhiên,” Tode tiếp tục, “Trước khi chết, ngài bá tước nhận thấy hợp lý khi liệt kê cả anh vào tờ di chúc của mình. Dĩ nhiên đó là một vật kỷ niệm, đối với người rõ ràng là thịnh vượng như anh ... nhưng nó là một phần thưởng của gia đình. Ngài bá tước đã để lại cho anh quyền sở hữu một vùng đất ở nông thôn với một dinh thự nhỏ có trang viên ở Hertfordshire. Một nơi có vị trí địa lý tốt và được bảo quản cẩn thận. Thực ra còn có đồ nữ trang nữa. Chỗ đó đã được xây dựng bởi cụ tổ của anh.”

“Vinh dự quá nhỉ,” Jack thì thầm.

Tode phớt lờ lời chế nhạo. “Những anh chị em của anh tất nhiên cũng nghĩ như vậy,” ông ta đáp lại. “Nhiều người trong số họ đã để mắt đến nó trước khi cha anh qua đời. Không cần phải nói, họ đều đồng loạt bất ngờ về việc ông đã để nó lại cho anh.”

Tốt, Jack nghĩ với nỗi đau quặn lòng vì sự thỏa mãn khôn khổ. Anh cảm thấy khoái chí vì khiến một lũ hợm hĩnh được đặc cách phải bực bội khi đã đánh giá anh quá tầm thường. Chẳng còn nghi ngờ gì là có rất nhiều lời than vãn và cầu nhàu về sự thật là một gia sản lâu đời lại được để lại cho một tên em trai cùng cha khác mẹ không hợp pháp.

“Cha anh đã viết bản bổ sung này vào tờ di chúc cách đây không lâu,” Tode nhận xét. “Có lẽ

nó sẽ làm anh hứng thú muốn biết là ông ta đã dỗi theo những thành tựu của anh với rất nhiều quan tâm. Ông ta hình như tin rằng anh giống ông ta ở nhiều điểm.”

“Ông ta có lẽ đúng,” Jack nói, và bỗng nhận thấy nổi ghê tởm về chính bản thân mình đang xuyên dọc suốt cơ thể anh.

Nghiêng đầu một chút, người cố vấn pháp luật trầm ngâm nhìn anh. “Ngài bá tước là một con người rất phức tạp. Hình như ông ta có mọi thứ trên đời mà một người có thể mơ ước, vậy mà bây giờ ông bạn tội nghiệp ấy có vẻ thiếu đi cái tài làm bản thân mình được hạnh phúc.”

Sự thay đổi trong cụm từ đó đã làm Jack quan tâm, nó nhất thời kéo anh ra khỏi nỗi cay đắng tràn ngập. “Bộ làm bản thân mình được hạnh phúc cũng cần phải có tài đặc biệt à?” anh hỏi, vẫn nhìn chăm chăm vào ly rượu uity ski.

“Tôi luôn tin là vậy. Tôi có quen biết với một người tá điền làm thuê trên đất của cha anh, anh ta sống trong một ngôi nhà bằng đá thô sơ với sàn nhà dơ bẩn, ấy vậy mà luôn gây cho tôi ấn tượng rằng anh ta tìm thấy rất nhiều niềm vui trong cuộc sống hơn cả cha cậu. Tôi dần dần nghiệm ra rằng điều kiện của hạnh phúc là thứ gì đó mà người ta lựa chọn, hơn là những thứ đơn thuần tự xảy đến với ta.”

Jack nhún vai về lời bình phẩm. “Tôi không biết.”

Họ ngồi với nhau trong im lặng, cho đến khi ông Tode hắng giọng và đứng dậy. “Chúc anh gặp điều tốt lành, ngài Devlin. Tôi sẽ về ngay bây giờ, và trong khoảng thời gian ngắn tôi sẽ gửi những tài liệu liên quan đến tài sản thừa kế của anh.” Ông ta ngừng lại một lúc vì ngượng ngùng ra mặt trước khi thêm vào, “Tôi e rằng chẳng có cách lịch sự để nói điều này ... tuy nhiên, những người con hợp pháp của ngài bá tước yêu cầu tôi nói với anh rằng họ không muốn có liên lạc với anh về bất kỳ chuyện gì. Nói cách khác, tang lễ ...”

“Đừng sợ, tôi sẽ không tham dự,” Jack nói với tiếng cười cụt lủn đáng sợ, “Anh có thể báo tin cho mấy người anh chị em cùng cha khác mẹ của tôi là tôi có rất ít hứng thú về họ cũng như họ đối với tôi.”

“Vâng, ngài Devlin. Nếu tôi có thể giúp gì được cho anh, xin anh đừng do dự cứ cho tôi hay.”

Sau khi người cố vấn pháp luật rời khỏi, Jack đứng dậy và rảo bước quanh căn phòng. Rượu uity ski đã ngấm vào đầu anh—dường như sự chịu đựng thường ngày của anh đối với thứ vớ vẩn này đã biến mất. Đầu đau nhức, và anh cảm thấy trống rỗng, đói, và mệt rũ rời. Nụ cười u buồn giật giật trên miệng anh. Cho đến bây giờ thì hôm nay là một ngày dài kinh khủng, mà buổi sáng thậm chí còn chưa kết thúc.

Anh có cảm giác kỳ lạ là bị tước khỏi quá khứ và tương lai của mình, cứ như bằng cách nào đó anh đang đứng bên ngoài cuộc đời của mình. Ngẫm nghĩ trong đầu, Jack tập hợp lại tất cả những lý do mà anh có thể hài lòng. Anh có tiền, tài sản, đất đai, và giờ đây anh lại thừa hưởng một gia sản, đó là một quyền lợi dòng dõi lẽ ra nên được trao cho người kế thừa hợp pháp hơn

là tên con hoang. Đáng lý anh nên hết sức vui mừng mới phải.

Nhưng anh lại chẳng quan tâm tới bất cứ thứ gì trong số ấy. Anh chỉ muốn duy nhất một thứ--có được Amanda trên giường anh. Đêm nay và tất cả mọi đêm. Để sở hữu cô, và được cô sở hữu.

Bằng cách nào đó, Amanda là thứ duy nhất sẽ ngăn cản anh không kết thúc cuộc đời như cha anh, một con người giàu có, tàn nhẫn và tâm địa xấu xa. Nếu anh không thể có được cô ... nếu anh phải trải qua suốt cả quãng đời còn lại của mình để quan sát cô già đi cùng Charles Hartley ...

Jack chửi thề, trong khi nhịp bước chân càng trở nên kích động hơn cho đến khi anh đi lòng vòng quanh phòng như một con hổ bị giam cầm. Amanda đã lựa chọn một quyết định rõ ràng là tốt cho cô ấy làm sao. Hartley sẽ không bao giờ khuyến khích cô làm chuyện không xứng đáng với phong cách của một quý cô hay trái với lễ thường. Anh ta sẽ che giấu cô bằng sự đúng mực chắc chắn, và chẳng còn bao lâu nữa người phụ nữ bốc đồng đã từng một lần cố thuê trai bao vào ngày sinh nhật của mình sẽ bị chôn vùi bên dưới những lớp tư cách đáng trọng.

Jack dừng lại chỗ cửa sổ, và xòe bàn tay áp vào ô cửa kính mát lạnh. Anh thừa nhận một cách u ám rằng điều đó sẽ tốt hơn cho Amanda rất nhiều khi lấy một người như Hartley. Bất kể có xảy ra chuyện gì đi nữa, Jack sẽ đè nén nỗi khát khao ích kỷ của bản thân và nghĩ nhiều về những nhu cầu của cô hơn của chính mình. Nếu nó có giết chết anh đi nữa, thì anh sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân đó và chúc phúc cả hai người họ, để Amanda sẽ không bao giờ nhận ra anh cảm nhận về cô như thế nào.

Amanda cứ tùm tùm cười về chuyện sớm-đính-hôn của mình. “Anh sẽ tuyên bố vào lúc nào, Charles?”

“Talbot cho phép anh tuyên bố bất cứ khi nào anh muốn. Anh nghĩ chúng ta sẽ đợi đến lúc buổi khiêu vũ bắt đầu, em và anh sẽ bắt đầu điệu van đầu tiên với tư cách là một cặp đôi đính hôn.”

“Một kế hoạch hoàn hảo.” Amanda cố phớt lờ đi cảm giác bất an trong lòng mình.

Họ đứng cùng nhau trên một trong những ban công ngoài trời được mở rộng ra từ phòng khách của nhà ông Thaddeus Talbot. Buổi tiệc thật đông người tham dự, với hơn một trăm năm mươi khách hội tụ lại để tận hưởng âm nhạc hay và những món ăn ngon phong phú đã là tiêu chuẩn ở bất kỳ sự kiện nào của Talbot. Tối hôm nay Amanda và Charles sẽ tuyên bố những dự định kết hôn với những bạn bè và người quen của họ. Sau đấy, lễ công bố chính thức sẽ được dán ở nhà thờ trong ba tuần, và họ sẽ có một đám cưới nhỏ tại Windsor.

Hai chị gái của Amanda, Sophia và Helen, đã vui mừng khi nghe được tin người em ruột của họ sắp sửa kết hôn. *Chị hoàn toàn tán thành sự lựa chọn của em, và không thể che giấu niềm vui*

to lớn là em đã lưu tâm đến lời khuyên của chị, Sophia đã viết. Dựa theo tất cả những tin đồn, anh Hartley là một quý ông sống trầm lặng và đáng kính, dòng dõi của anh ta thật đáng kính trọng, và tài sản của anh ta thì sung túc. Chị không còn nghi ngờ gì nữa cuộc hôn nhân này sẽ rất có lợi cho cả hai em. Tuy chị mong đợi chào đón anh Hartley vào gia đình mình, Amanda yêu dấu, và chị xin chúc mừng em về việc chọn chồng sáng suốt nhất ...

Sáng suốt, Amanda thầm nghĩ với vẻ nực cười. Đó khó có thể là cái cách mà cô đã từng muốn miêu tả sự lựa chọn vị hôn phu của mình, nhưng tất nhiên nó là như vậy.

Hartley liếc nhìn quanh để chắc chắn họ không bị quan sát, rồi cúi xuống hôn trán cô. Amanda cảm thấy thật kỳ lạ khi bị hôn bởi một người đàn ông có râu, sự mềm mại của đôi môi anh được bao quanh bởi chòm râu cứng.

“Em làm anh hạnh phúc biết bao, Amanda. Chúng ta là một cặp đôi hoàn hảo, phải không?”

“Đúng vậy,” cô nói với tiếng cười nhỏ.

Anh nắm lấy đôi bàn tay đeo găng của cô và siết lấy. “Cho phép anh đi tìm cho em chút rượu pân nhé. Rồi ta sẽ chia sẻ những giây phút riêng tư ở ngoài này--ở đây yên ắng hơn rất nhiều so với đám đông bên trong. Em đợi anh nhé?”

“Tất nhiên rồi, anh yêu.” Amanda trả lại cái siết chặt lên hai bàn tay anh, và thở dài khi cảm giác bất an tan biến. “Nhanh lên, Charles—Em sẽ nhớ anh nếu anh đi lâu đấy.”

“Anh sẽ đi thật nhanh,” anh đáp trả với giọng cười trêu mếu. “Anh sẽ không đủ ngu ngốc để bỏ lại một người phụ nữ hấp dẫn nhất trong bữa tiệc ở một mình hơn vài phút.” Anh mở cánh cửa bằng kính dẫn vào phòng khách. Một loạt tiếng nhạc và cuộc chuyện trò quyen lấy anh khi bước vào, những âm thanh nhanh chóng bị nghẹn lại khi cánh cửa đóng lại một lần nữa.

Ủ rũ, Jack quan sát đám đông khách khứa ăn bận tao nhã trong phòng khách của ngôi nhà gạch đỏ của Thaddeus Talbot, và săn tìm bóng dáng thoáng qua của Amanda. Tiếng nhạc trôi dạt từ chỗ lùm cây nhỏ chạy dọc cho đến cuối phòng, một giai điệu dân gian vui vẻ của người Croatia mang đến cho những buổi tụ họp một bầu không khí vui nhộn.

Anh chán chường nghĩ đây là một buổi tối tốt đẹp cho lời tuyên bố đính hôn. Không nhìn thấy Amanda đâu cả, nhưng hình dáng cao ráo của Charles Hartley thì lại xuất hiện ở bàn giải khát.

Từng chút một trong con người anh đều chống đối về cái ý tưởng nói chuyện nhã nhặn với người đàn ông kia. Tuy vậy vì lý do nào đấy chuyện đó dường như cần thiết. Anh buộc bản thân mình chấp nhận tình huống này giống như một quý ông, bất kể hành động đó có xa lạ với bản tính của anh như thế nào.

Ép buộc mặt mình khoác lên chiếc mặt nạ không biểu hiện cảm xúc gì, Jack tiến lại gần Hartley, người đang bảo anh hầu rót rượu pân có màu trái cây vào hai cái tách.

“Chào buổi tối, Hartley,” anh rì rầm. Người đàn ông quay về phía anh, nét mặt to vuông vức của anh ta không có vẻ như bị quấy rầy, nụ cười của anh ta mềm mọng giữa hàm râu bờm xờm. “Đường như tiếp theo phải là lời chúc mừng.”

“Cám ơn anh,” Hartley cẩn thận nói. Trong một thỏa hiệp ngầm, cả hai người rút lui khỏi bàn giải khát và tìm một góc vắng người mà họ sẽ không bị nghe lén. “Amanda nói với tôi cô ấy đến thăm anh sáng nay,” Hartley nhận xét. “Tôi đã nghĩ sau khi cô ấy báo tin anh sẽ ...” Anh ta chợt ngừng lại, và trao cho Jack ánh mắt dò xét. “Nhưng anh hình như không phản đối về cuộc hôn nhân này.”

“Sao lại phản đối chứ? Tất nhiên tôi muốn điều tốt nhất cho cô Briars.”

“Và tình trạng này không làm anh khó chịu?”

Cứ nghĩ Hartley đang ám chỉ đến cuộc tình của mình với Amanda, Jack lắc đầu. “Không,” anh nói khi mỉm cười khó nhọc. “Nếu anh có thể bỏ qua việc này, thì tôi cũng vậy.”

Trông thật bối rối, Hartley nói bằng giọng thì thầm thận trọng. “Tôi muốn anh biết một chuyện, Devlin. Tôi sẽ cố làm tốt hết mức để khiến Amanda hạnh phúc và tôi sẽ là một người cha tuyệt vời đối với con của cô ấy. Có lẽ cách này dễ dàng hơn, khi không có anh dính vào—”

“Con,” Jack nhẹ nhàng nói, tia nhìn anh găm thẳng vào khuôn mặt người đàn ông kia. “Anh đang nói về cái quái gì thế?”

Hartley vẫn im thin thít, hình như dồn hết sự tập trung bất thường vào một điểm xa xa dưới sàn. Khi anh liếc lên, đôi mắt nâu nheo lại vì bị mất tinh thần. “Anh không biết, đúng không? Amanda bảo đảm với tôi là cô đã nói anh biết sáng nay mà.”

“Nói tôi biết cái gì? Rằng cô—” Jack ngừng sững lại vì hoàn toàn bối rối, tự hỏi tên Hartley đang muốn nói về chuyện chết tiệt gì. Sau đó anh đã ngộ ra. Đứa bé, đứa bé... Chúa nhân từ.

Tin tức ấy giống như một vụ nổ bên trong đầu anh, nó đốt cháy tất cả mọi tế bào và dây thần kinh. “Chúa ơi,” anh thì thầm. “Cô ấy có thai, phải không? Đứa con của tôi. Vậy mà cô ấy lại đi kết hôn với anh mà không hề nói tôi hay.”

Sự im lặng của Hartley là câu trả lời đầy đủ.

Đầu tiên Jack quá kinh ngạc nên chẳng cảm giác được bất cứ thứ gì. Rồi sau đó cơn thịnh nộ đã dấy lên, và sắc mặt đen tối quét qua khắp gương mặt anh.

“Có vẻ như Amanda rốt cục cũng không dám nói chuyện này với anh.” Lời thì thầm khe khẽ của Hartley đan xen qua cơn giận dữ đang bùng bùng trong đầu óc anh.

“Chết tiệt, cô ta phải dư sức làm được,” Jack thì thào. “Anh tốt hơn nên hoãn lại lời tuyên bố đính hôn của mình đi, Hartley.”

“Có lẽ tốt nhất là thế,” anh nghe Hartley nói. “Nói tôi biết cô ấy ở đâu.”

Hartley chỉ chỗ cho anh, và Jack sai bước đi tìm Amanda, tâm trí anh đang sôi lên sùng sục với những ký ức khó chịu. Anh đã có quá nhiều kỉ ức về những đứa trẻ bất lực đấu tranh để tồn tại trong một thế giới tàn nhẫn. Anh đã cố gắng bảo vệ chúng—anh thậm chí còn mang vết tích của những nỗ lực đó trên thân thể mình. Nhưng kể từ đó, anh chỉ muốn chịu trách nhiệm về bản thân mình. Cuộc đời anh là của chính anh, được giải quyết bằng những cách thức của riêng anh. Đối với một người không muốn lập gia đình, thì né tránh định mệnh như vậy đã là một chuyện khá giản đơn.

Cho đến bây giờ.

Chuyện Amanda đã cố cắt đứt với anh một cách dứt khoát khỏi tình huống này thật đáng tức điên lên. Cô hoàn toàn biết rõ anh không muốn chấp nhận những rủi ro trong hôn nhân cùng tất cả mọi thứ đi kèm với nó. Có lẽ anh thậm chí nên biết ơn việc cô hoàn toàn giải thoát anh khỏi trách nhiệm. Nhưng sự biết ơn là thứ cuối cùng anh cảm nhận được. Lòng anh tràn ngập sự giận dữ và chiếm hữu, và một nhu cầu nguyên sơ đòi phải có cô lần nữa và mãi mãi.

Chương 14 (người dịch :lephngoc &mkhoi1983)

Cơn gió thổi ào ào qua những chiếc lá, mang theo mùi hương của đất trời tươi-mát cùng những đóa hoa oải hương. Amanda nghiêng người sang một bên ban công, nơi cô hoàn toàn được che khuất khỏi tầm nhìn. Khi cô tựa người vào bức tường nhà, bề mặt lớp gạch đỏ khẽ cạ vào đôi vai trần của cô.

Cô mặc trên người một chiếc đầm dài lụa màu xanh nhạt có sọc nổi với phần lưng khoét sâu, và những nếp gấp bằng lưới mịn bắt chéo ở thân trên hình chữ X. Tay áo dài của chiếc đầm được làm bằng lưới trong suốt, trong khi hai bàn tay cô bọc trong đôi găng tay trắng. Hai cánh tay trần thoáng ẩn hiện bên dưới làn lụa xanh mỏng đã làm Amanda cảm thấy mình tự tin và dạn dĩ.

Những cánh cửa kiểu Pháp mở ra rồi đóng lại. Amanda liếc nhìn về một bên, đôi mắt cô quá quen thuộc với bóng tối đã nhất thời bị chói lòa bởi ánh đèn tỏa ra từ bên trong. “Quay lại sớm thế, Charles? Chắc đây xếp hàng ở quầy rượu phải ngán lắm từ khi chúng ta tới.”

Chẳng có câu trả lời nào cả. Amanda nhanh chóng nhận ra rằng bóng người tối đen đang ở trước mặt cô không phải là Charles Hartley. Người đàn ông đang tiến lại gần cô cao, vai rộng, và di chuyển với vẻ duyên dáng mà không thể nào thuộc về ai khác ngoài Jack Devlin.

Cảnh đêm dường như quay mòng mòng quanh cô. Cô hơi lảo đảo người trên đôi giày có gót của mình, sự cân bằng của cô bị chao đảo. Những chuyển động của Jack đầy thận trọng đáng báo động, y như thể anh sắp sửa dồn cô vào trong góc và ăn tươi nuốt sống cô như một con cạp làm với con mồi của nó vậy. “Anh muốn gì?” cô cảnh giác nói. “Tôi cảnh báo anh, anh Hartley sẽ quay trở lại sớm với tôi, và—”

“Chào em, Amanda.” Giọng anh ngọt ngào nhưng đầy đe dọa. “Có chuyện gì em muốn nói cho anh biết không?”

“Chuyện gì?” Amanda lắc đầu vì hoang mang. Lẽ ra anh không xuất hiện ở đây tối nay. Anh nói sẽ không đến. Tại sao—”

“Anh muốn chúc em và Hartley được hạnh phúc.”

“Ồ. Anh thật quá tử tế.”

“Có vẻ Hartley cũng nghĩ vậy. Anh có nói chuyện với anh ta không đầy một phút trước đây.”

Sự rùng mình khó chịu chạy khắp người cô khi hình dáng mạnh mẽ của anh nghiêng về phía cô. Hai hàm răng cô bắt đầu khua vào nhau lập cập một cách không thể hiểu được, cứ y như cơ thể cô dần nhận ra được một chuyện khó chịu mà tâm trí cô lại chưa tiếp nhận được. “Hai người đã nói gì với nhau?”

“Đoán thử xem.” Trong khi Amanda vẫn ngoan cố giữ im lặng, run rẩy trong chiếc đầm tuyệt đẹp của mình, thì anh đã chộp lấy cô với tiếng càu nhàu khe khẽ. “Em là đồ hèn nhát nhỏ mọn.”

Quá choáng váng để kịp phản ứng lại, Amanda trở nên cứng người khi hai cánh tay trùng phạch của anh vòng quanh người cô. Bàn tay anh nắm sau đầu cô, mặc kệ việc làm rối bù kiểu tóc gọn gàng của cô, anh buộc cô ngẩng mặt lên. Cô thở dồn dập, và cử động để tự giải thoát bản thân mình, nhưng miệng anh lao xuống và chiếm lấy miệng cô, mãnh liệt, nài nỉ, và đôi khát ngẫu nhiên hơi ấm và mùi vị của cô. Amanda run lên và đẩy anh ra, cố gắng tâng lờ đi luồng cảm xúc vui sướng hoang dại đang được thổi bùng lên trong cô, sự hưởng ứng háo hức đó quá mãnh liệt để xấu hổ hay để hành động một cách có lý trí.

Sự nóng bỏng và sức ép của môi anh thật ngọt ngào, và nỗi thèm muốn có anh quá lớn đến mức cô thực sự thở hổn hển khi giật mạnh người ra khỏi anh. Cô lão đảo lùi lại một bước, và đấu tranh lấy lại thăng bằng mà chỉ trong một đêm đã đột ngột bị ném bay ra khỏi quỹ đạo trật tự của mình. Bức tường bằng gạch đỏ trở nên cứng ngắt áp vào lưng cô, ngăn cản sự thoái lui xa hơn.

“Anh điên rồi,” cô thì thầm, trái tim cô nện từng nhịp mãnh liệt đau nhói.

“Nói anh nghe đi, Amanda,” anh nói cộc cằn. Hai bàn tay anh trượt lên người cô, làm cho cơ thể cô run rẩy bên trong chiếc đầm lụa xanh. “Nói anh nghe em lẽ ra nên nói chuyện gì sáng nay trong văn phòng của anh.”

“Anh đi đi. Người ta sẽ nhìn thấy chúng ta ở ngoài đây đấy. Charles sẽ quay lại và anh ấy—”

“Anh ta đã đồng ý hoãn lại lời tuyên bố đính hôn cho đến khi em và anh có cơ hội nói chuyện với nhau.”

“Về chuyện gì chứ?” cô khóc, và đẩy hai bàn tay anh ra. Cô liều lĩnh cố gắng giả vờ chẳng biết gì. “Em không có hứng thú thảo luận bất cứ chuyện gì với anh cả, tất nhiên không phải chuyện yêu đương nhăng nhách trong quá khứ mà giờ đây chẳng có ý nghĩa gì hết!”

“Nó có ý nghĩa chút gì đó đối với anh.” Bàn tay to lớn của anh giữ chặt trên bụng cô trong cái ôm chiếm hữu rõ ràng. “Nhất là về đứa con em đang mang.”

Amanda trở nên yếu đuối vì cảm giác có lỗi và sợ hãi. Nếu cô không quá lo sợ bởi cơn thịnh nộ đang kiềm nén của Jack, thì cô sẽ sà vào người anh nhằm tìm kiếm điểm tựa cơ thể. “Charles lẽ ra không nên nói anh biết.” Cô đẩy vào ngực anh, và cảm giác như chỗ ấy cũng cứng như hồ và gạch ở phía sau cô. “Em không muốn anh biết.”

“Anh có quyền được biết, chết tiệt em đi.”

“Chẳng thay đổi được gì đâu. Em vẫn sẽ cưới anh ấy thôi.”

“Chết tiệt nếu em làm thế,” anh nói một cách cay nghiệt. “Nếu em quyết định cho riêng mình, thì anh sẽ không hé răng một lời về chuyện ấy. Nhưng giờ dính líu đến một người khác—đứa con của anh. Anh có tiếng nói về tương lai của nó.”

“Không,” cô điên cuồng thì thầm. “Không phải đến khi em đi đến quyết định điều đó đúng đắn cho em và con. A-anh không thể trao cho em những gì Charles có thể. Chúa ơi, anh thậm chí còn không thích con nít nữa!”

“Anh sẽ không quay lưng lại với đứa con ruột của mình.”

“Anh không còn sự lựa chọn nào đâu!”

“Phải vậy không?” Anh nắm lấy cô thật nhẹ nhưng chắc chắn. “Em nghe cho kỹ đây,” anh nói bằng giọng khe khẽ khiến tất cả sợi lông tơ trên khắp người cô đều dựng đứng lên. “Cho đến khi chuyện này được giải quyết xong xuôi, thì sẽ không có lời hứa hôn nào giữa em và Hartley. Anh sẽ chờ em ngay trước nhà trong xe ngựa của anh. Nếu em không ra chính xác đúng mười năm phút, anh sẽ đi tìm em và đích thân mang em ra ngoài. Chúng ta có thể rời khỏi đây một cách kín đáo, hoặc là gây ra cảnh ồn ào mà sẽ trở thành chuyện ngồi lê đôi mách trong mọi phòng khách ở Luân Đôn vào ngày mai. Em quyết định đi.”

Anh chưa bao giờ nói chuyện với cô theo cách này trước đây, giọng nói êm ái của anh được bọc bằng thép. Amanda không còn cách nào khác ngoài việc tin tưởng anh. Cô muốn chửi bới và hét lên, sự bất mãn của cô đang leo thang dần đến mức không thể chịu nổi. Trước sự ghê tởm thực sự với chính bản thân, cô cảm thấy mình gần như muốn khóc, giống như những nhân vật nữ chính dần dần trong những cuốn tiểu thuyết cảm động mà cô luôn luôn thích giấu cọt. Miệng cô run rẩy khi cô cố gắng kiểm soát những cảm xúc dễ vỡ òa của mình.

Jack thấy được dấu hiệu yếu đuối đó, và mặt anh giãn ra phần nào. “Đừng khóc. Không việc

gì phải rơi nước mắt cả, *mhuirmim*,” anh nói bằng giọng dịu dàng hơn.

Cô hầu như không cất lời nổi; cổ họng cô nghẹn lại vì khổ sở. “Anh đưa em đi đâu?”

“Tới nhà anh.”

“E—em cần nói chuyện với Charles trước đã.”

“Amanda,” anh nhẹ nhàng nói, “Em nghĩ anh ta có thể cứu em thoát khỏi anh sao?”

Phải, phải, tâm trí cô âm thầm gào thét. Nhưng khi cô nhìn lên gương mặt tối sầm của người đàn ông đã từng là người yêu và giờ là kẻ thù của cô, thì tất cả mọi hy vọng đều bốc cháy thành tro hết. Có hai mặt trong Jack Devlin, một mặt là tên đểu cáng quyến rũ còn mặt kia là kẻ thủ đoạn tàn nhẫn. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì cần thiết theo cách của mình.

“Không,” cô chưa xót thì thầm.

Bất kể tình hình hết sức căng thẳng giữa hai người, thì Jack vẫn khẽ mỉm cười. “Mười năm phút,” anh cảnh báo, và bỏ lại cô đứng run rẩy trong bóng tối.

Việc Jack im thin thít trong suốt quãng đường xe chạy về đến nhà anh là lời minh chứng cho biệt tài đàm phán của anh. Trong lúc anh duy trì sự im lặng mang tính chiến lược, thì Amanda chìm đắm trong sự rối rắm pha lẫn tức giận. Những dây buộc và ruy băng của cô dường như đè ép phần thân trên cho đến khi cô khó có thể thở nổi. Chiếc đầm xanh nhạt bằng lụa sọc nổi có cảm giác nhẹ hững và tao nhã trước đó giờ đây lại trở nên quá chật chội và khó chịu, còn những món trang sức của cô thì nặng hết biết. Những cây kẹp trên tóc đã làm trầy xước da đầu cô. Cô cảm giác như mình bị sập bẫy, bị kiềm chế, và hoàn toàn khổ sở. Ngay khi họ đến nơi, cuộc đấu tranh nội tâm của cô đã làm cô kiệt sức.

Lối vào đại sảnh lát đá cẩm thạch sáng lờ mờ, với chỉ duy nhất một ngọn đèn để làm nổi bật lên những điểm tối trên bề mặt mấy bức tượng cổ xưa được đeo bằng đá cẩm thạch. Hầu hết những người hầu đã đi ngủ, ngoại trừ người quản gia và hai anh hầu còn thức. Ánh sao sáng chiếu tràn qua ô cửa kính màu bên trên, khiến cho những tia màu xanh tím, xanh dương và xanh lá cây rọi xuyên qua chiếc cầu thang giữa nhà.

Vẫn giữ một tay trên tấm lưng nhỏ nhắn của Amanda, Jack dẫn cô lên hai tầng cầu thang. Họ bước vào một dãy buồng mà cô chưa bao giờ thấy trước đây, một phòng tiếp khách riêng được nối thông qua phòng ngủ ở phía bên kia. Cuộc tình của họ đã được sắp đặt ở tại nhà cô, chứ không phải nhà anh, và Amanda hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào khung cảnh không quen thuộc xung quanh. Đó là một nơi lộng lẫy đầy nam tính và thật tối, những bức tường được bao phủ bởi loại da có nhãn hiệu, và sàn nhà được trải thảm dày kiểu Aubusson màu đỏ thẫm và vàng.

Jack khéo léo tắt một ngọn đèn, rồi đi lại cô. Anh tháo đôi găng tay cô ra, nhẹ nhàng kéo từng đầu ngón tay để đuổi chúng ra. Cô trở nên cứng người khi đôi bàn tay trần của mình bao bọc trong sức nóng của bàn tay anh.

“Đây là lỗi của anh, chứ không phải của em,” anh khẽ nói. Hai ngón cái của anh vuốt ve những đốt ngón tay của cô. “Anh là người có kinh nghiệm trong chuyện tình của tụi mình. Anh lẽ ra nên chú ý hơn để ngăn chuyện này không xảy ra.”

“Vâng, anh lẽ ra nên thế.”

Jack ôm chặt cô vào lòng, phớt lờ đi cái cách cô chùn bước khi hai cánh tay anh vòng quanh lưng cô. Sự gần gũi của anh làm cho toàn bộ cơ thể cô nổi da gà và sự run rẩy yếu mềm phần kích chạy dọc khắp người cô. Anh nhẹ nhàng kéo cô lại gần hơn và nói vào mớ tóc quăn được kẹp lên của cô.

“Em có yêu Hartley không?”

Chúa ơi, cô muốn nói dối hết sức. Miệng cô mấp máy khi cô cố gắng phát âm rõ từ “vâng,” nhưng hình như lại không thể thốt nên lời. Cuối cùng hai vai cô trùng xuống vì thất bại, và cô cảm thấy yếu đuối hoàn toàn vì sự đấu tranh thầm lặng. “Không,” cô nói bằng giọng khàn khàn, “Em thích và quý trọng anh ấy, nhưng đó không phải là tình yêu.”

Anh bật ra một tiếng thở dài, và hai bàn tay anh di chuyển từ hai cánh tay cô ra sau lưng. “Anh muốn em, Amanda. Trong từng ngày chết tiệt từ khi anh rời bỏ em. Anh đã nghĩ về chuyện đến với một người phụ nữ khác, nhưng lại không làm được.”

“Nếu anh đang yêu cầu em tiếp tục cuộc tình của hai ta, thì em không thể.” Những giọt nước mắt nóng hổi chạm nhẹ vào hai hàng lông mi của cô. “Em sẽ không trở thành nhân tình của anh và buộc con em phải sống một cuộc sống hổ thẹn và lén lút.”

Bàn tay Jack nhẹ nâng cằm cô, và anh buộc cô nhìn vào anh. Có một sự pha trộn lạ lùng giữa sự ân cần và quyết tâm trên nét mặt anh. “Hồi còn là một cậu bé, anh từng tự hỏi tại sao mình được sinh ra là một đứa con hoang, tại sao mình không có gia đình như bao đứa trẻ khác. Thay vào đó, anh nhìn thấy mẹ anh qua lại với hàng loạt nhân tình, cứ mỗi lần lại cầu mong với Chúa là bà có thể khiến cho một người trong số họ lấy bà. Với mỗi một người đàn ông xuất hiện, bà lại bảo anh gọi ông ta là Ba ... cho đến khi từ đó chẳng còn ý nghĩa gì với anh nữa. Em hiểu điều này chứ, Amanda. Con anh sẽ không lớn lên mà không có người cha thực sự của nó. Anh muốn trao cho nó cái tên của anh. Anh muốn lấy em.”

Khoảnh khắc ấy xoay tròn với những cảm xúc choáng váng và lạ lẫm,, cô chòng chành bên cạnh anh. “Anh thật sự không muốn lấy em. Anh muốn làm cho lương tâm mình được nhẹ nhõm bằng việc tự nhủ với bản thân là anh đã làm được một việc đáng kính. Nhưng anh sẽ sớm chán ngấy em, và chẳng bao lâu nữa em sẽ thấy mình bị giấu đi ở vùng quê để anh có thể thuận tiện quên phứt em và con của chúng ta—”

Jack lắc nhẹ cô để cắt ngang những lời nói sợ hãi cay đắng đó, gương mặt anh trở nên đánh lại. “Em đúng thật không tin điều đó, mẹ kiếp. Sao em lại tin tưởng anh quá ít như vậy chứ?” Khi anh đọc được câu trả lời trong đôi mắt cô, thì anh lại khẽ văng tục. “Amanda ... em biết là anh không bao giờ thất hứa. Anh hứa sẽ làm một người chồng tốt. Một người cha tốt.”

“Anh còn không biết trở thành những thứ ấy như thế nào nữa mà!”

“Anh có thể học.”

“Người ta không thể ‘học’ để muốn một gia đình,” cô nói với vẻ chế nhạo.

“Nhưng anh rất muốn em.” Jack hôn cô, miệng anh thúc ép và đòi hỏi cho đến khi cô mở ra chào đón anh vào trong. Hai bàn tay anh di chuyển trên khắp lưng và hông của cô, xoa nắn và siết chặt y như thể anh đang cố kéo cô vào bên trong cơ thể mình. Ngay cho dù qua những lớp váy của cô, cô vẫn cảm thấy vật đàn ông cương cứng nổi cộm lên của anh. “Amanda,” anh nói giọng rời rạc, chà xát môi mình trên khắp mặt và tóc cô, in hằn những nụ hôn lên từng phần cơ thể một của cô mà anh có thể chạm đến. “Anh không thể thôi muốn em ... cần em. Anh phải có em. Và em cũng cần có anh nữa, ngay cho dù em có quá bướng bỉnh để thừa nhận điều đó.”

“Em cần ai đó có thể tin cậy được, kiên định, và chung thủy,” cô thở hắt ra. “Điều này rồi sẽ cháy trụi vào một ngày nào đó—và rồi”

“Không bao giờ,” giọng anh khản đi. Miệng anh khép lại trên miệng cô một lần nữa, bằng một nụ hôn cướp phá bắn một luồng rung động khao khát xuyên qua cô. Anh nâng cô lên và đặt cô ngồi trên chiếc giường bốn cọc to lớn, hai lồng phổi hoạt động như những ống hơi khi anh đấu tranh để tự chủ. Đứng ngay trước mặt cô, anh trút bỏ áo ghi lê, cà vạt lụa, và bắt đầu cởi áo sơ mi của mình.

Tâm trí Amanda bị lu mờ đi vì bối rối và ham muốn. Anh không thể đơn giản đem cô lên giường mình bằng cử chỉ thô lỗ như thế được ... và hơn nữa cô cũng không thể tảng lờ đi sự kêu gào cứ lặp đi lặp lại trong chính cơ thể mình. Những tuần lễ mất mát vừa qua đã đột nhiên trở nên quá nhiều, và cô muốn anh với một sự cấp bách gần như đau đớn.

Với gương mặt đỏ bừng và run rẩy, cô quan sát khi Jack nhún vai rũ bỏ chiếc áo sơ mi rồi thả nó xuống sàn, và để lộ ra khuôn ngực to vạm vỡ sáng lờ mờ và bờ vai rộng rắn chắc của anh. Anh cúi người về phía cô và với lấy hai chân cô. Trong lúc anh cởi dây và tháo từng chiếc giày của cô ra, bàn tay ấm áp của anh ôm chặt những ngón chân lạnh ngắt của cô, và xoa chúng nhẹ nhàng. Anh nâng váy cô lên đến đầu gối, và những ngón tay dịu dàng của anh trượt lên nịt bít tất của cô. “Em có làm chuyện này với Hartley không?” anh hỏi, nhìn chòng chọc vào hai đầu gối cô trong lúc tháo nịt tất ra và cuộn vớ dài xuống.

“Em đã làm cái gì?” Amanda run run hỏi.

Sự ghen tuông mài sắt thêm giọng nói của anh. “Đừng đùa với anh, Amanda. Không phải với chuyện này.”

“Em không có ngủ với Charles,” cô thì thầm, và cắn môi mình khi anh cởi phăng đi mấy lớp lụa khỏi đôi chân và vuốt ve hai bắp chân cô.

Amanda không thể nhìn thấy mặt anh, nhưng cảm nhận được câu trả lời của cô đã làm anh

nhẹ lòng. Anh cẩn thận kéo quần đùi của cô từ bên dưới váy, rồi lại vớ ra thân sau chiếc áo đầm. Cô vẫn giữ im lặng, cơ thể cô căng lên nhức nhối vì chờ đợi khi anh cởi bỏ chiếc áo đầm và kéo nó qua khỏi đầu. Tiếng thì thầm nho nhỏ vì nhẹ nhõm thoát ra khỏi cô khi chiếc áo nịt ngực cũng được tháo bỏ, và cuối cùng cô không còn bị sức ép đau đớn của những dây buộc ép vào người nữa. Cô cảm thấy hai tay anh trên cơ thể cô, nhẹ nhàng tìm kiếm qua làn áo lót mỏng tang của mình. Anh khum tay lên hai bầu ngực cô, sức nóng của đôi tay anh làm cho hai núm vú cô dựng lên một cách háo hức trong hai lòng bàn tay anh và săn lại vì rung động đầy đau nhức. Cô rên rỉ trong lúc anh cúi xuống và mở miệng ra ngậm lấy một núm hồng, rồi liếm và mơn trớn nó. Làn da mềm mại trở nên ướt át vì sự chăm sóc của anh, và cô uốn người lên và bật ra âm thanh rời rạc.

Những ngón tay anh nắm lấy đường viền chiếc áo lót và xé nó thật ngọt, thật dễ dàng, phơi trần những đường cong đầy đặn của hai bầu ngực cô. Ôm gọn phần thịt mát lạnh trắng ngần trong hai tay, Jack hôn và múc lấy cho đến khi Amanda căng ra và thở hổn hển bên dưới anh. “Em sẽ làm vợ anh chứ?” anh thì thào, hơi thở nóng hổi của anh phả dồn dập vào hai núm vú đỏ hồng ướt át của cô. Khi cô vẫn cứ im lặng, những ngón tay anh ôm siết đường cong của hai bầu ngực, thúc giục cô trả lời. “Em sẽ chứ?”

“Không,” cô nói, và anh chợt phá ra cười, đôi mắt anh rực sáng đam mê.

“Vậy anh sẽ giữ em ở trên giường này đến chừng nào em thay đổi ý định của mình thì thôi.” Anh vớ xuống phía trước quần của mình, và giải phóng bản thân, rồi lại trèo lên cô. “Cuối cùng em sẽ đồng ý thôi. Em nghi ngờ khả năng chịu đựng của anh à?”

Hai chân cô tách ra, và toàn bộ cơ thể cô nảy lên hưởng ứng khi cô cảm nhận sự nóng bỏng cứng cáp của đỉnh đầu vật đàn ông của anh quét qua lối vào kín đáo giữa hai đùi cô. Cô uốn người lên trên, muốn anh quá đổi đến mức cô phải nghiêng chặt răng để khỏi thét lên. “Em là của anh,” anh thì thầm, trong lúc chậm rãi đi vào cô, và đẩy nhẹ phần đầu vào trong. “Trái tim em, thân thể em, tâm trí em, và cả hạt giống đang lớn dần trong bụng em nữa ... tất cả mọi thứ của em.” Anh lấp đầy cô, đẩy bản thân tiến vào sâu hơn đến khi cô phải nhấc chân quăn quanh lưng anh để điều chỉnh cho khớp với anh.

“Nói anh nghe em thuộc về ai,” anh thì thầm, trong lúc đẩy vào nhịp nhàng, kéo căng phần da thịt sưng phồng của cô cho đến khi cô rên rỉ vì sức nặng của anh ở trong cô, trên người cô, và chung quanh cô.

“Thuộc về anh,” cô thở gấp gấp. “Về anh. Ôi, Jack –”

Anh đâm vào hết lần này đến lần khác, cơ thể anh không hề mệt mỏi, còn bàn tay thì trượt vào giữa đùi cô, ve vuốt và mơn trớn cái núm nhỏ nhạy cảm nằm khuất trong lớp cỏ dày. Cô đạt cực đỉnh ngay tức thì, kiệt sức vì khoái cảm bùng nổ do sự chiếm hữu của anh gây ra.

Vẫn giữ cho cơ thể cả hai gắn chặt với nhau, Jack lăn tròn nằm ngửa ra để cô ngồi giạng chân trên cơ thể dài và săn chắc của mình, và anh ôm siết hông cô hướng dẫn cô theo một nhịp chuyển động mới mẻ. “Em không thể,” cô rên rỉ, ngực cô lắc lư trước mặt anh, nhưng hai bàn

tay anh kẹp chặt và khăng khăng di chuyển cô, và cô lại cảm nhận niềm ham muốn khẩn thiết dội lên lần nữa. Lần này khi cô rung động, anh nhấn vào cô với tiếng rên rỉ trầm khàn, đẩy cơn cực khoái ào ạt vào tâm điểm cơ thể cô. Họ vẫn còn ở trong nhau trong vài phút rung động kéo dài sau đó, da thịt họ ấm nóng và mẫn mẫn vì mồ hôi hòa quyện vào nhau.

Siết bàn tay quanh mái tóc xoăn của cô, Jack đưa miệng Amanda đến miệng mình. Anh hôn cô êm dịu bằng đôi môi ấm áp và chònh ghẹo. “Amanda ngọt ngào,” anh thì thào, và cô thấy như anh mỉm cười trên miệng mình. “Anh thề sẽ moi được từ ‘vàng’ ra khỏi miệng em vào sáng mai.”

Đám cưới nho nhỏ nhanh chóng của Amanda với Jack Devlin đã gây ra một sự náo động giữa gia đình và bạn bè. Sophia không thể phản đối hơn nữa, và tiên đoán rằng cuộc hôn nhân này rồi sẽ có một ngày dẫn đến đổ vỡ. “Chị hầu như không cần chỉ ra hai đứa em chẳng có điểm nào giống nhau cả,” chị gái cô gay gắt nói, “ngoại trừ chắc chắn là sự ham muốn thể xác quá khiếm nhã để đề cập tới.”

Nếu Amanda không ở giữa trạng thái biến đổi cảm xúc đột ngột, thì cô sẽ trả lời còn có một thứ nữa mà cô và Jack giống nhau. Tuy nhiên, cô chưa sẵn sàng thông báo tin mình đang mang thai, nên cô giữ im lặng.

Tuy vậy, thật không dễ dàng để đối mặt với Charles Hartley như thế. Cô thà rằng nhận được lời chỉ trích còn hơn là sự tử tế dịu dàng mà anh biểu hiện với cô. Anh ta thật quá khoan dung, và hết mực thông cảm, đến nỗi cô cảm thấy hoàn toàn tệ hại khi cố giải thích rằng cô sẽ không kết hôn với anh, mà kết hôn với Jack Devlin.

“Có phải đây là điều em muốn không, Amanda?” là câu hỏi duy nhất của anh, và cô đáp lại bằng cái gật đầu xấu hổ.

“Charles,” cô xoay sở nói, súyt mắc nghẹn vì tội lỗi của mình, “anh bị em lợi dụng quá nhiều —”

“Đừng, đừng bao giờ nói thế,” anh ngắt lời, và bắt đầu với tay tới cô, rồi bỗng dần lỏng lại. Anh ngập ngừng và trao cô một nụ cười yếu ớt. “Amanda, quen được em khiến anh trở nên tốt hơn. Tất cả những gì anh mong ước là hạnh phúc của em. Và nếu cuộc hôn nhân với Devlin đảm bảo được hạnh phúc đó, thì anh sẽ chấp nhận mà không một lời oán giận.”

Trước sự phiền muộn của Amanda, khi cô kể lại cuộc đối thoại với Jack sau đó, anh dường như không cảm thấy chút ăn năn nào cả. Anh chỉ nhún vai một cách thờ ơ, “Hartley có thể đấu tranh giành lại em,” anh chỉ ra. “Anh ta chọn không làm vậy. Thế sao em và anh phải chịu trách nhiệm về việc ấy chứ?”

“Charles là một quý ông,” cô bắt bẻ, “Một chuyện mà anh hiển nhiên có rất ít kinh nghiệm.” Jack nhe răng cười và kéo cô ngồi vào lòng mình, đôi bàn tay anh xấp xược khum lại trên vật trên áo cô. “Những quý ông luôn luôn không lấy được thứ họ muốn.”

“Và những tên phóng đảng thì có à?” cô hỏi, khiến anh phá ra cười.

“Tên phóng đảng này thì có.” Anh hôn cô thật trọn vẹn, cho đến khi tất cả mọi suy nghĩ về Charles Hartley đều bị xua ra khỏi tâm trí của cô.

Trước sự khiếp sợ của Amanda, tin tức về cuộc hôn nhân vội vàng của cô đã tràn ngập trên trang chuyện vặt ở những tờ báo của Luân Đôn với sự suy đoán khủng khiếp. Tất nhiên, những tờ báo mà Jack sở hữu, còn nhắc đến với sự tôn trọng một cách vừa phải, nhưng có những tờ khác thì không hề thương xót. Công chúng có vẻ như thấy mắc cười về cuộc hôn nhân giữa một nhà xuất bản thành công nhất của Luân Đôn và một tiểu thuyết gia lừng danh. Trong suốt hai tuần lễ sau đám cưới, những chi tiết mới về quan hệ của họ--nhiều chi tiết bị đặt trong số ấy—nổi bật lên trang bìa của những tờ báo xuất bản mỗi ngày như The Mercury, The Post, The Public Ledger, The Journal, và The Standard. Hiểu được sự tham lam vô độ của ngành công nghiệp tin tức, Amanda tự nhủ với bản thân rằng những chuyện ngồi lê đôi mách sẽ sớm mất hứng thú về cuộc hôn nhân của cô với Jack và tìm kiếm đối tượng mới nào đó mà khai thác. Tuy nhiên, có một chuyện đã làm cô lo lắng, và bất kể điều dối trá rõ ràng rành rành của nó, cô thấy đủ phiền não để đề cập với chồng mới cưới của mình về nó.

“Jack,” cô thận trọng nói, tiến lại gần anh trong phòng ngủ to lớn màu xanh lá-và-nâu đỏ.

“Mmm?” Jack nhún vai khoác vào chiếc áo ghi lê màu than chì tiếp với chiếc quần đang mặc. Bộ trang phục được cắt may hợp thời trang theo kiểu đơn giản và thoải mái chứ không bó khít người tôn lên những đường nét mạnh mẽ của cơ thể anh. Nhặt lên một chiếc vớ lụa có trang trí hoa văn đã được người hầu chọn, Jack xem xét nó một cách kỹ càng.

Amanda giơ ra tờ báo trước mặt anh. “Anh có thấy tin này trong mục chuyện vặt của tờ báo Bản Tin Luân Đôn chưa?”

Jack đặt chiếc vớ qua một bên và cầm lấy tờ báo. Tia nhìn của anh lướt trên trang giấy sột soạt với tốc độ đầy kinh nghiệm. “Em biết anh không đọc tin đồn nhảm mà.”

Amanda cau mày và khoanh hai tay ngang ngực mình. “Nó viết về anh và em đấy.” Anh ưỡn oải mỉm cười, vẫn nhìn lướt qua những dòng được in. “Anh đặc biệt không đọc tin đồn nhảm về mình. Nó làm anh bức mình chết đi được khi nó là giả, mà anh thậm chí còn bức mình hơn nếu nó đúng sự thật.”

“Thôi được, có lẽ anh có thể giải thích cho em loại tin tức cởn con này là ...thật hay giả.”

Nghe được sự căng thẳng đang tăng lên trong giọng nói của cô, Jack liếc nhìn vào gương mặt cô và rồi bỏ tờ báo xuống chiếc bàn gần đó. “Em nói anh nghe coi nó nói cái gì,” anh đề nghị, và trở nên nghiêm túc khi nhận ra rằng cô đang tức giận thật sự. Hai bàn tay anh đặt lên vai, rồi vuốt ve hai bắp tay cô. “Thư giãn nào em,” anh dịu dàng thúc giục. “Bất kể chuyện đó là gì, anh không nghi ngờ gì là nó rất ít quan trọng.”

Cô vẫn cứng người ngay cạnh anh. “Đó là mẩu tin xấu xa suy đoán về cuộc hôn nhân của người phụ nữ già với người đàn ông ít tuổi hơn. Có một đoạn chỉ trích về chuyện người đàn ông khôn ngoan biết bao như anh hẳn phải hưởng được lợi lộc từ ‘sự hăng hái biết ơn’ của người phụ nữ già hơn. Nó là một bài báo hoàn toàn khủng khiếp, và nó làm em nghe có vẻ như một mù già cuồng-dâm xoay sở dụ dỗ một thanh niên vào cái bẫy phục-vụ-nhu-cầu-ham-muốn-thể-xác. Bây giờ, nói em nghe ngay lập tức liệu có bất kỳ sự thật nào trong cái tin đó không!” Người khác lẽ ra sẽ phủ nhận ngay.

Thay vì vậy, vẻ mặt của Jack trở nên cảnh giác, và Amanda nhận ra được với trái tim chùn xuống rằng anh sẽ không bác bỏ lời xác nhận của tờ báo. “Chẳng có bằng chứng thực sự về tuổi của anh cả,” anh cẩn thận nói. “Anh sinh ra là một đứa con hoang, và mẹ anh không bao giờ làm khai sinh trong bất kỳ hồ sơ nào trong giáo xứ cả. Bất cứ suy đoán nào nói anh trẻ hơn em chỉ đơn thuần là—suy đoán mò mà không ai có thể chứng thực được.”

Amanda giật nảy người ra sau và nhìn đăm đăm vào anh đầy vẻ hoài nghi. “Anh đã nói với em ngay lần đầu tiên chúng ta gặp là anh ba mươi mốt tuổi. Điều đó có thật hay không?”

Jack thở dài và xoa xoa phía sau cổ mình. Amanda hầu như có thể thấy hàng loạt những đắn đo nhanh chóng lướt trong tâm trí anh khi anh đang nghĩ ra một kế sách để xử lý tình huống này. Cô không muốn bị xử lý, chết tiệt anh đi! Cô chỉ đơn thuần muốn biết liệu anh có nói dối với cô về chuyện gì đó cơ bản như là tuổi của anh không. Cuối cùng anh dường như nhận ra rằng chẳng có cách nào để tránh thừa nhận sự thật.

“Nó không thật,” anh cộc cằn nói. “Nhưng nếu em nhớ lại, lúc đó em đã vô cùng nhạy cảm về sinh nhật lần thứ ba mươi của mình. Và anh biết nếu em dần nhận ra anh có thể nhỏ hơn em một hai tuổi, thì anh chắc chắn sẽ bị xách tai đuổi ra ngoài ngay lập tức.”

“Một hai tuổi hả?” Amanda lặp lại, giọng cô căng thẳng vì ngờ vực. “Chỉ thế thôi ư?” Đường rộng của miệng anh mím lại vẻ mặt kiên nhẫn. “Năm tuổi, mẹ kiếp.”

Cô bất chợt cảm thấy như không thở nổi, hai lồng phổi lép xẹp ở trong ngực cô. “Anh mới hai-mươi-lăm tuổi thôi hả?” cô thốt ra một tiếng thì thảo không ra hơi.

“Điều đó chẳng khác biệt gì hết.” Thái độ có lý bất ngờ của anh gây ra một cơn giận dữ giữa lúc cô đang căng thẳng. “Nó có khác biệt rất lớn trên thế giới này đây,” cô khóc. “Chỉ một chuyện thôi, anh đã nói dối em!”

“Anh không muốn em nghĩ anh là người nhỏ tuổi hơn.”

“Anh đúng là nhỏ tuổi hơn mà!” Cô giận dữ liếc nhìn anh. “Năm tuổi ... Ôi, lạy Chúa, em chắc chắn không thể tin mình lại cưới một người thực chất là một chàng thanh niên!”

Lời lẽ đó dường như khiến anh bất ngờ, và cả khuôn mặt anh cứng lại hơn. “Thôi đi,” anh khẽ nói. Anh tóm lấy cô khi cô lùi bước khỏi anh, hai bàn tay to của anh vòng quanh người cô.

“Chết tiệt, anh không phải là một chàng thanh niên, Amanda. Anh nhận lấy trách nhiệm của bản thân, và như em biết đó, anh chịu rất nhiều trách nhiệm. Anh không phải là một thằng hèn nhát, một tay cờ bạc, hay là kẻ lừa đảo. Anh chung thủy với người mà anh quan tâm tới. Anh biết rõ là không có những đòi hỏi nào khác để trở thành một người đàn ông.”

“Có thể là sự thành thật chẳng?” cô chua chát gợi ý.

“Anh lẽ ra không nên nói dối em,” anh thừa nhận. “Anh thề sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Em tha thứ cho anh đi mà.”

“Chuyện này không thể giải quyết dễ dàng như thế được.” Cô chùi đôi mắt mọng nước của mình với sự tức giận đầy khổ sở. “Em không *muốn* kết hôn với một người nhỏ tuổi hơn.”

“Ờ thì, em đã lấy rồi còn gì,” anh nói thẳng thừng. “Và anh ta sẽ chẳng đi đâu hết.”

“Em có thể yêu cầu lệnh hủy hôn!”

Tiếng cười lục khục bất ngờ của Jack càng làm cô tức điên lên. “Nếu em làm thế, cô gái ngọt ngào, thì anh buộc sẽ công bố chính xác bao nhiêu lần và bao nhiêu cách mà anh đã có được em. Không có quan tòa nào ở nước Anh sẽ cấp cho em lệnh hủy hôn sau đó đâu.”

“Anh sẽ không dám làm!”

Anh mỉm cười và kéo cơ thể kháng cự của cô vào mình. “Không,” anh thì thầm. “Bởi vì em sẽ không rời bỏ anh. Em sẽ tha thứ cho anh, và chúng ta sẽ bỏ chuyện này lại sau lưng vĩnh viễn.”

Amanda cố gắng duy trì chút giận dữ còn sót lại của mình. “Em không muốn tha thứ cho anh,” cô nói, giọng cô nghẹn lại bên vai anh. Tuy nhiên, cô đã thôi vùng vẫy, và tựa vào ngực anh, ngăn lại những dòng lệ tuôn rơi.

Anh ôm cô một lúc thật lâu, và ôm ấp cô trong sự che chở của cơ thể mình, rồi thì thầm những lời xin lỗi và lời yêu thương vào đường cong của cổ cô và chỗ hõm ngay bên dưới tai cô. Cô bắt đầu thư giãn dựa vào anh, không thể duy trì sự giận dữ vì bề mặt khi khám phá ra cô là người vợ lớn tuổi hơn trong cuộc hôn nhân của họ. Quả thật, chẳng có gì mà cô có thể làm về chuyện ấy bây giờ cả. Họ đã bị khóa vào nhau một cách hợp pháp và tất cả những cách khác nữa.

Đôi bàn tay anh di chuyển đến phía sau mông cô, ép phần dưới cơ thể của cô vào vật đàn ông to lớn nổi cộm lên của anh.

“Nếu anh nghĩ em sẽ lên giường với anh sau chuyện này,” cô nói ngay vào phía trước áo sơ mi của anh, “thì anh chắc bị điên rồi đấy.”

Jack chậm rãi cọ xát cô vào nơi vật đàn ông đang cộm lên của mình. “Ừ, anh bị điên vì em đó. Anh yêu em tha thiết. Anh luôn thèm muốn em. Anh yêu cái lưỡi sắc sảo, đôi mắt xám to và cơ thể khiêu gợi của em. Bây giờ đi lại giường và để anh chứng minh những gì một người đàn

ông trẻ tuổi hơn có thể làm cho em.”

Bị giật mình khi nghe được từ “yêu” thốt ra từ miệng anh, Amanda hít thở khó khăn khi cảm thấy anh qua chiếc váy trắng sột xoạt đang mặc. Anh kéo mạnh hai vai áo cho đến khi nửa thân trên của cô bị phơi trần ra. “Để sau đi anh,” cô nói, nhưng sự mơn trớn của những đầu ngón tay anh trên khắp lưng cô để lại những vết lửa trên đường đi của mình, và những sợi lông tơ trên cơ thể cô bất chợt dựng lên vì kích thích.

“Ngay bây giờ à,” anh khẳng khẳng, có chút thích thú trong giọng nói của anh. Anh đẩy bộ phận đàn ông của mình vào cô. “Xét cho cùng, em không thể cho anh đi lòng vòng như thế này suốt ngày được.”

“Theo những gì em được biết cho đến bây giờ, thì đây là trạng thái tự nhiên của anh,” cô thốt lên câu trả lời xác xược. Cô cảm thấy miệng anh chạm vào cổ cô và di chuyển dần theo từng mạch đập ở cổ họng.

“Và anh chỉ trông cậy vào mỗi mình em xoa dịu nó thôi.” Anh thì thào, và kéo sợi dây ruy băng đang buộc thân trước chiếc áo đầm của cô ra. Lốp vải muxolin màu trắng tuyệt đẹp rơi khỏi thân thể cô, và anh siết chặt tay chân trần của cô vào tay chân vẫn còn mặc đồ của mình.

“Anh sẽ bị trễ giờ làm cho coi,” cô nói.

Bàn tay táo bạo của anh lướt khắp cặp mông của cô, siết lấy và xoa nắn vùng da thịt mềm. “Anh đang giúp em thực hiện công việc của *em* đó chứ,” anh cho cô biết. “Anh đang trao cho em tư liệu mới để dùng vào cuốn tiểu thuyết kế tiếp của em.”

Tiếng nói líu ríu chứa đầy sự thích thú miễn cưỡng dấy lên trong cổ họng cô. “Em sẽ không bao giờ viết một cảnh thô tục như thế này vào sách của mình.”

“Tội Lỗi của Quý Bà D,” anh mơ màng nói, rồi nhắc cô lên bằng hai cánh tay mình và mang cô đến chiếc giường chưa được sắp xếp lại. “Chúng ta sẽ giành cho Gemma Bradshaw một sự cạnh tranh nào đó.” Anh thả cô xuống giường, và nhìn chăm chăm một cách khen ngợi vào da thịt trắng hồng đầy đà, và những lọn tóc quăn đỏ xuống như dòng thác của cô.

“Jack,” cô nói yếu ớt, bị giằng co giữa sự phấn kích và xấu hổ. Cô vớ lấy khăn trải giường để che phủ cơ thể trần truồng của mình.

Anh trèo lên giường với cô ở giữa một đồng vải lạnh trải giường trắng như tuyết, vẫn hoàn toàn mặc đồ. Giật lấy tấm khăn trải giường từ cái nắm tay của cô, anh kéo nó ra xa khỏi cô và tách hai chân cô rộng ra bên dưới chân anh.

“Anh không thể giải quyết bất cứ vấn đề gì bằng cách đưa em lên giường được,” cô nói với anh, thở hắt ra một chút khi làn vải mịn của áo ghi lê của anh chạm lướt qua hai bầu ngực cô.

“Không. Nhưng anh có thể làm hai chúng ta cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.”

Hai bàn tay cô vươn lên tới hai cánh tay anh, lướt trên khắp múi cơ săn chắc được che phủ trong lớp tay áo sơ mi mỏng. “Anh còn nói dối em chuyện gì khác nữa không?”

Đôi mắt xanh của anh chiếu thẳng vào cặp mắt cô. “Không có gì nữa.” anh nói ngay lập tức. “Chỉ có mỗi chuyện khác biệt vụn vặt tầm thường về tuổi tác đó thôi.”

“Năm tuổi,” cô rên rỉ trong bức bối khi nhắc lại. “Lạy Chúa, mỗi một cái sinh nhật sẽ là một lần nhắc nhở đầy khổ sở. Em không thể chịu được.”

Thay vì tỏ ra ân hận, tên phóng đảng đã thực sự cả gan mỉm cười. “Hãy để anh xoa dịu nỗi đau khổ của em, em yêu. Chỉ cần nằm yên một lúc thôi.”

Amanda lẽ ra sẽ thích kéo dài sự bức tức của mình ít nhất thêm vài phút nữa, nhưng miệng anh đã nhẹ nhàng và nhanh chóng bao phủ miệng cô và vị mẫn mẫn của làn da anh trên ghẹo hai cánh mũi cô. Cơ thể cô ưỡn lên khi luồng khoái cảm chấn động xuyên khắp cơ thể cô. Cảm giác thật lạ khi cơ thể cô trần truồng nằm bên dưới cơ thể đang mặc đồ của anh ... cô bị phơi bày hơn nhiều, và dễ bị tấn công hơn rất nhiều nếu như anh cũng khóa thân như cô. Một âm thanh khe khẽ dân lên trong họng cô, và cô kéo giạt mấy lớp vải che chắn anh ra khỏi cô.

“Không,” Jack thì thầm, di chuyển xuống dưới để hôn góc xương đòn chắc chắn của cô. “Đặt hai tay em xuống đi.”

“Em muốn cởi áo cho anh,” cô phản đối, nhưng anh đã tóm lấy hai cổ tay và ấn chặt nó xuống hai bên người cô.

Amanda khép mắt, nhịp đập của phổi cô trở nên dồn dập hơn. Hơi thở anh phả vào núm vú cô giống như một luồng hơi nước, và cô ưỡn ra phía trước cùng tiếng rên rỉ tắt nghẹn khi cô cảm nhận được cú đánh lưỡi khéo léo của anh. “Jack,” cô hỗn hển, vươn tay ra tóm lấy mái tóc đen sẫm của anh, nhưng một lần nữa anh lại nắm hai tay cô và kéo chúng về lại hai bên hông.

“Anh bảo em nằm yên mà,” anh thì thầm, giọng anh đầy mơn trớn. “Hãy là một cô gái ngoan nào, Amanda, và em sẽ nhận được điều em muốn.”

Bối rối và tò mò, cô cố thả lỏng người bên dưới anh, dù hai tay cô nắm chặt trong nỗ lực tránh chạm vào anh lần nữa.

Thì thầm lời ngợi khen, anh cúi xuống trên ngực cô, nhẹ hôn lên khoảng trũng giữa chúng, những đường cong nhạy cảm bên dưới, sự đầy đặn săn chắc ở hai bên. Núm vú của cô se lại thành những đỉnh nhỏ đau đớn, và cô cảm thấy một làn hơi ấm thoát ra trên làn da khi cô chờ, và chờ, cho đến khi cuối cùng anh cũng phủ chụp một đỉnh bằng miệng mình và giật mạnh. Niềm vui sướng bỏng cháy từ điểm đụng chạm đó truyền tới phần còn lại của cơ thể, và nơi nữ tính của cô phồng lên trong sự khao khát được chuẩn bị cho anh.

Một bàn tay to lớn dờn tới đậu nhẹ trên bụng cô, ngay phía trên tam giác loãn xoắn nâu vàng. Cô không thể ngăn được hông mình quằn quại về nài nỉ, và Jack ép chặt lên bụng cô, giữ

cô nằm thẳng trên nệm. “Anh đã nói em đừng cử động mà,” anh nói, giọng nói có vẻ thích thú hơn là đe dọa.

“Em không thể kiềm được,” Amanda thở hổn hển.

Anh bật cười khế. Ngón cái xoay tròn ở rốn cô, và kích thích sự hưởng ứng của da thịt. “Em *phải* kiềm được, nếu em còn muốn anh tiếp tục.”

“Vâng,” cô đáp lại, bỏ qua lòng kiêu hãnh hoặc tự trọng. “Em sẽ nằm im mà. Nhưng *nhANH* lên, Jack.”

Lời cầu xin không màng đến xấu hổ của cô làm anh thích thú. Một cách tai quái, anh thậm chí còn chậm chạp hơn, nếu có thể, anh phủ lên mỗi centimet da thịt cô bằng những nụ hôn và nhấm nháp chậm rãi. Cô cảm thấy anh chạm vào chỗ loãn xoắn giữa chân cô, lòng bàn tay anh lướt nhẹ qua như gió, và cô cần ngón tay anh chạm vào cô, vào trong cô, cấp thiết đến nỗi cô không thể chặn được tiếng rên rỉ khẩn cầu.

Môi anh tìm kiếm xuyên qua đám cỏ xoắn, rồi tìm thấy cô, và miệng anh bất ngờ nút mạnh khiến hơi thở cô rít lên. Khoái cảm bắn xuyên qua cô, nóng bỏng và không ngớt, và cô cảm thấy ngón tay anh ve vuốt nếp gấp giữa hai đùi mình. Ngón tay ẩm ướt của anh chu du xuống thấp hơn, thấp hơn nữa, tìm kiếm một cách nhẹ nhàng giữa hai mông cô theo cách khiến cô bắt đầu thấy bứt rứt. “Không được,” cô thì thào. “Không, chờ đã ...”

Nhưng ngón tay anh đã trượt vào trong, trong một nơi cực kỳ xa lạ và cấm kỵ đến nỗi tâm trí cô trở nên trống rỗng vì cơn choáng váng. Động tác trượt vào êm ái vẫn liên tục, và cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng không hiểu sao thân thể cô lại đầu hàng và rung động, và khoái cảm bao bọc cô trong một đám mây tràn ngập nóng bỏng. Cô thét lên hết lần này đến lần khác, rã rời, quẫn quai, cho đến khi rốt cuộc cảm giác dịu lại và cô điên cuồng nỗ lực hít thở.

Khi tay chân cô vẫn còn co giật trong sự dễ chịu sau đó, cô cảm thấy Jack cởi bỏ quần của mình. Anh trượt mạnh và sâu vào cô, và cô bao bọc quanh anh, rên rỉ, trong lúc anh cưỡng đoạt và chiếm hữu cô. Amanda hôn lên gương mặt hoàn hảo, khuôn miệng và gò má đã được cạo râu của anh, ấp yêu hơi nóng của anh trong cô, cách anh rên rỉ trong dáng vẻ của một người đã hoàn toàn thỏa mãn.

Họ nằm ôm nhau một lúc, bắt đùi trần của cô vòng qua trên bắp đùi còn mặc quần của anh. Amanda cảm thấy kiệt sức và thỏa mãn đến nỗi cô đồ rằng mình chẳng thể nhúc nhích gì được nữa. Cô đặt bàn tay lên phần bụng rắn chắc của chồng mình.

“Giờ thì anh có thể đi làm được rồi,” cuối cùng cô lên tiếng.

Anh bật cười khế trong cổ và hôn cô say đắm trước khi rời khỏi giường.

Mặc dù Jack không phải là một người đầy học thức, nhưng anh sở hữu sự kết hợp giữa trí

tuệ và bản năng khiến Amanda kinh ngạc. Sức ép công việc của anh có thể đè bẹp một người kém cỏi hơn, nhưng đến giờ anh đã xử lý chúng bằng năng lực điềm tĩnh. Đường như tầm hiểu biết của anh không có giới hạn, và anh chia sẻ với cô rất nhiều mối quan tâm, mở mang trí óc cô bằng những ý tưởng chưa bao giờ nảy đến trong cô trước đây.

Trước sự ngạc nhiên của Amanda, Jack thảo luận với cô về công việc, anh đối xử với cô như một người cộng sự ngang hàng chứ không phải chỉ là một người vợ. Không người đàn ông nào từng chấp nhận cô với sự nuông chiều và tôn trọng cô như vậy. Anh khuyến khích cô thoải mái trò chuyện, tranh cãi với cô về những quan điểm của cô mà anh không đồng tình với chúng và thẳng thắn thừa nhận khi anh sai lầm. Anh khuyến khích cô trở nên táo bạo và liều lĩnh, và vì thế anh đưa cô đi khắp nơi cùng anh, tới những cuộc thi đấu thể thao, quán rượu, và những phòng trưng bày kỹ thuật, thậm chí là tới những cuộc họp làm ăn mà ở nơi đó sự hiện diện của cô nhận được sự ngạc nhiên không giấu nổi của những quý ông tham dự. Dù Jack ý thức được hành vi như vậy là không được xã hội tha thứ, nhưng anh hình như không quan tâm.

Hầu hết mọi buổi sáng Amanda đều dành thời gian để sáng tác trong căn phòng rộng rãi được trang hoàng lại cho cô sử dụng. Những bức tường màu lục xám dễ chịu với những tủ sách bằng gỗ dái ngựa cao ngất bao quanh, trong khi những khung ảnh được chạm khắc treo ở giữa. Thay cho những vật dụng gỗ cồng kềnh hay được nhìn thấy trong thư viện hay phòng đọc sách, thì bàn ghế và ghế dài trong phòng này đều sáng màu và nữ tính. Vì Jack liên tục mua thêm cho Amanda bộ sưu tập quần áo, một số chúng được nạm đá quý và chạm trổ, nên cô cất chúng trong một cái hộp bằng da màu ngà để trên bàn mình.

Vào mỗi buổi tối Jack thường thích được tiêu khiển, vì có một đám đông dài dằng dằng muốn tranh thủ đặc ân của anh ... những chính khách, nghệ sỹ, lái buôn, và thậm chí cả những kẻ quý tộc. Nó khiến Amanda sửng sốt khi nhận ra thế lực chồng mình nắm giữ mạnh biết bao. Mọi người đối đãi với anh bằng sự thân tình dè dặt, biết rằng anh có thể thay đổi quan điểm của công chúng trong những vấn đề mà anh quan tâm. Họ được mời đến ở mọi nơi, từ những buổi khiêu vũ và những bữa tiệc sang trọng cho đến những cuộc đi chơi đơn giản, và họ hiếm khi được thấy không đi cùng nhau.

Rõ ràng đối với Amanda theo mọi vẻ phù hợp bề ngoài của cô với Charles Hartley, anh ấy sẽ không bao giờ có thể thấu suốt tâm hồn cô như cách Jack đã làm. Việc Jack hiểu cô đến từng góc ngách gần như khiến cô sợ hãi. Anh rất phóng khoáng, khó đoán biết được, và thỉnh thoảng đối xử với cô giống như đối với một người đàn bà hoàn toàn trưởng thành, nhiều lần ôm cô trong lòng anh như thể cô còn là một cô gái bé nhỏ, dễ dàng và trêu chọc cô cho đến khi cô bật ra một tràng cười không kiềm nén nổi. Vào một tối nọ anh bảo người hầu chuẩn bị phòng tắm đặt trước lò sưởi trong phòng họ, và một cái khay đồ ăn tối được mang đến. Anh cho những cô hầu gái đi nghỉ và tự tay tắm cho cô, bàn tay to lớn của anh mơn trớn cô bên dưới làn nước ấm nóng đầy xà phòng. Sau đó anh chải mái tóc dài của cô và đút cho cô những mẩu thức ăn trong đĩa lúc cô thư thái dựa vào ngực anh và nhìn đắm đắm mơ màng vào ngọn lửa trong lò sưởi.

Lòng ham muốn mạnh mẽ của Jack tất nhiên là hướng tới phòng ngủ, nơi họ đã chia sẻ sự

thân mật nguyên sơ và không ngần ngại đến nỗi thỉnh thoảng Amanda e rằng cô không thể đối mặt với anh trong ánh sáng rực rỡ ban ngày. Jack không cho cô giấu giếm anh điều gì, dù là về thể xác hay cảm xúc, và cô không bao giờ thấy thoải mái khi bị phô bày hoàn toàn như thế. Anh lấy đi, anh trao tặng, và anh đòi hỏi, đến khi dường như cô không còn là của chính mình nữa. Anh dạy cô những thứ mà không quý cô nào nên biết. Anh là người chồng mà cô chưa hề nhận ra là mình cần có: người khiến cô sững sốt về khả năng thỏa mãn và kiểm chế của mình, người khiến cô vui đùa và vui sướng tới mức cô quên bẵng hết những cay đắng của gánh nặng trách nhiệm trong những năm tháng tuổi trẻ.

Cùng với sự xuất bản ấn phẩm mới nhất của *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo*, vị trí nữ tiểu thuyết gia sáng giá nhất nước Anh của Amanda là không thể phản đối. Jack đề ra những kế hoạch xuất bản toàn bộ tác phẩm thành dạng tiểu thuyết ba tập, theo dạng phiên bản được đóng bằng da bê đắt tiền và một phiên bản tương tự, một dạng vừa túi tiền hơn được đóng bằng vải “giả tơ”.

Nhu cầu về dạng tiểu thuyết gồm ba tập của *Người Phụ Nữ Không Hoàn Hảo* sắp tới nhiều đến nỗi Jack ước chừng nó sẽ tạo ra doanh số kỷ lục. Anh ăn mừng việc đó bằng cách mua một chuỗi vòng cổ kim cương và ngọc mắt mèo cùng đôi hoa tai đồng bộ tặng cho Amanda, một bộ cực kỳ sang trọng đến mức cô cự nự một cách vui sướng khi thấy nó. Chuỗi vòng cổ ban đầu được chế tác dành cho Catherine cao quý, nữ hoàng của Nga, cách đây ba phần tư thế kỷ. Kiểu này được gọi là “mặt trăng và những vì sao,” với những mặt trăng bằng ngọc mắt mèo rực rỡ khảm trên vòng vàng, và những chòm ngôi sao bằng kim cương lớn khảm ở giữa chúng.

“Em có lẽ không thể đeo một vật như thế này được,” Amanda nói với anh lúc cô ngồi khoả thân trên giường, quần tã chắn quanh mình.

Jack đến bên cô với chuỗi vòng cổ trên tay, ánh sáng mặt trời làm mớ trang sức lấp lánh với sự rực rỡ huyền ảo. “Ồ, được, em có thể chứ.” Anh ngồi xuống nệm bên cạnh cô và vén mái tóc xoăn màu nâu vàng của cô qua một bên vai. Khi anh vòng một chuỗi hạt nặng nề quanh cổ cô, cô thở hắt ra vì những viên đá lạnh lẽo áp vào làn da ấm áp của mình. Anh đặt một nụ hôn lên bờ vai trần của cô và đưa cho cô một cái gương cầm tay. “Em thích không?” anh dịu dàng hỏi. “Chúng ta sẽ đổi nó thành kiểu khác, nếu em muốn.”

“Chiếc vòng cổ này thật tuyệt,” cô thần thờ đáp. “Nhưng nó không hợp với người như em.”

“Tại sao không?”

“Vì em biết khá rõ nhược điểm của mình là gì. Anh giống như đang thắt lông con công vào đuôi bồ câu!” Miễn cưỡng cô với tay ra sau cổ và cố tháo móc. “Anh thật hào phóng, nhưng cái này không –”

“Nhược điểm,” anh khịt mũi lặp lại. Anh cầm hai bàn tay nắm chặt của cô và nhẹ nhàng đẩy cô ngã xuống nệm. Ánh mắt xanh đậm đắm cháy bỏng của anh lang thang khắp cơ thể trần

trường, và nấn ná trên vùng ngực nhọt nhọt trong trẻo của cô khi những viên ngọc mắt mèo tỏa ra những cầu vồng thu nhỏ trên làn da cô. Vẻ mặt anh thối đấm ham muốn và tôn sùng khi anh cúi đầu hôn lên cổ họng cô, lưỡi anh đánh vào khe hở nhỏ giữa những viên kim cương và ngọc mắt mèo tròn trịa. “Tại sao em không nhìn thấy mình khi anh nhìn em vậy?”

“Ngừng lại,” cô nói, và oằn người khi cảm thấy cái vật bị khuấy động của anh nhô lên qua lớp áo choàng. “Jack, đừng ngó ngán thế.”

“Em đẹp thật,” anh khẳng định, di chuyển lên người cô, hai bắp đùi chắc nịch của anh giăng trên đùi cô. “Và anh không định để em rời khỏi giường cho đến khi nào em chịu thừa nhận mới thôi.”

“Jack,” cô rên rỉ, đảo tròn mắt.

“Nói theo anh ... ‘Tôi xinh đẹp.’”

Cô đẩy ngực anh, anh đã chụp cổ tay và đẩy chúng lên đầu cô. Động tác đó làm ngực cô vươn cao lên, trong khi chuỗi kim cương nặng nề ấm lên vì nhiệt độ của thịt da cô. Amanda cảm thấy mình đang đỏ bừng, nhưng cô bắt mình phải nhìn không chớp vào đôi mắt chăm chú của anh. “Tôi xinh đẹp,” cô nói, bằng một giọng nói có thể dùng để làm chiều lòng một người mất trí. “Giờ thả em ra được chưa?”

Hàm răng anh vụt lóe lên trong một nụ cười ranh mãnh. “Anh sẽ thả em ra, thưa phu nhân.” Anh cúi xuống thấp hơn, miệng anh suýt chạm miệng cô. “Nói lại nào,” anh thì thầm gần môi cô.

Cô giật phắt bàn tay đang bị kiềm giữ, và láu lỉnh cố gắng giải thoát cho mình. Jack để cô quẫy đạp bên dưới mình cho đến khi áo choàng của anh bị đẩy dạt ra, tấm chăn bị đá văng đi, và hai bộ phận trần trụi của họ gặp nhau. Bộ phận đàn ông nóng rực của anh rung động áp vào cô, và cơ thể cô rộn ràng hưởng ứng lại. Thở ra nặng nề, cô mở hai đầu gối ra, tự mở rộng mình cho anh. Anh hôn lên ngực cô, hơi nóng ẩm ướt của miệng anh bị bao quanh bởi hàm râu mới nhú lúc sáng sớm.

“Nói đi,” anh thì thào. “Nói đi nào.”

Cô đầu hàng với một tiếng rên rỉ, kích động đến nỗi không quan tâm cô sẽ thốt ra âm thanh ngớ ngẩn đến mức nào. “Tôi xinh đẹp,” cô nói qua hàm răng nghiến chặt. “Ôi, Jack –”

“Đẹp đủ để đeo một chuỗi vòng cổ dành cho nữ hoàng.”

“Vâng. Vâng. Ôi, trời –”

Anh trượt vào trong cô, và khiến cô thút thít, khiến cơ thể cô uốn cong trong niềm khoái cảm mãnh liệt. Cô ôm anh bằng cả hai tay và hai chân, hông cô cấp bách nghiêng qua cho vừa khớp với mỗi cú đâm xuống. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ở trên mình. Mắt Jack nheo lại thành một khe hở xanh biếc. Hai bàn tay anh đặt hai bên đầu cô trong một cái ôm nhẹ nhàng,

và anh ân ái với cô đến khi cô rên rỉ vì được giải thoát. Anh rung mình và phun hết niềm say mê của bản thân mình, đập dồn dập mãnh liệt trong cơ thể ấm áp của cô. Cuối cùng khi anh lấy lại hơi thở, anh mỉm cười và đẩy cái vật đang mềm đi của anh vào sâu hơn trong cô. “Điều đó sẽ cho em biết đừng nên từ chối quà tặng của anh.” Anh lăn tròn sang bên, mang cô theo với anh.

“Vâng, thưa ngài,” cô khe khẽ vẻ giả vờ ngoan ngoãn, và anh mỉm cười khi anh vỗ vào mông cô tán thành.

Khi Amanda trở nên quen thuộc với nhiều dự án của chồng mình, thì cô có sự quan tâm đặc biệt về tờ tạp chí đang xuống cấp được gọi là Coventry Quarterly Review. Nó đã chịu tổn thất một thời gian vì sự xao nhãng đôi chút của Jack, trong đó gồm có những bài tiểu luận phê bình nghiên cứu những sự phát triển mới đây trong văn chương và lịch sử. Theo Amanda nghĩ giá mà tờ Review đó có được một người biên tập đủ giỏi để định hướng cho nó, và xuất bản ra những tác phẩm có sức thuyết phục về tri thức nào đó thì nó rõ ràng sẽ tạo ra được một kỳ tích.

Trần ngập những ý tưởng về những gì nên được thực hiện với cuốn tạp chí, Amanda viết lên bản tóm tắt bao gồm những gợi ý cho mấy chủ đề có thể viết, những cộng tác viên, và những quyển sách cần phê bình, cũng như một dàn bài tổng quát nên được thực hiện theo. *Tờ Review nên cải tiến thành một ấn phẩm tiến bộ và nhất quán, cô đề xuất, ưu tiên đề cập đến những cải cách và biến đổi xã hội. Mặt khác, nên duy trì hệ thống và cấu trúc hiện tại, và tìm cách để cải tiến nó thay vì loại bỏ, nhờ đó mà duy trì được những nét tốt đẹp nhất của xã hội trong khi loại bỏ những điều xấu xa nhất.*

“Tốt,” Jack tuyên bố sau khi đọc được bản tóm tắt, tia nhìn của anh thật xa cách khi tâm trí lại nối kết với hàng loạt những suy nghĩ. “Rất tốt.” Họ cùng ngồi trong nhà kính ngoài trời. Jack ngồi trên một chiếc ghế và dựng hai chân lên, trong lúc Amanda cuộn mình trên tấm đệm của chiếc tràng kỷ nhỏ với một tách trà nóng đặt trong đôi tay cô. Làn gió trưa hè mát mẻ thổi thoang thoảng qua lối đi để mở.

Dường như đi đến một quyết định, Jack nhìn Amanda chăm chú với đôi mắt xanh sắc sảo. “Em đã đưa ra một giải pháp hoàn hảo cho tờ Review. Bây giờ anh cần một người biên tập sẵn lòng hay có thể quản lý dự án như thế này.”

“Có thể là anh Fretwell chẳng hạn?” cô đề nghị.

Jack lập tức lắc đầu. “Không được, Fretwell quá bận rộn, và anh ngờ anh ta sẽ có hứng thú về thứ này. Nó là một sự thử thách đòi hỏi vận dụng trí óc hơn anh ta thích.”

“VẬY, anh phải tìm một ai đó thôi,” Amanda nhấn mạnh, và nhìn anh qua vành chiếc tách của mình. “Anh không thể đơn giản để tờ Review chết dần chết mòn được!”

“Anh tìm được người rồi. Chính là em. Nếu như em sẵn sàng đảm nhận nó.”

Amanda buồn bã bật cười, và chắc chắn rằng anh đang trêu chọc cô. “Anh biết chuyện đó không thể được mà.”

“Tại sao?”

Cô điên cuồng kéo kéo một lọn tóc rút ra đang đong đưa trước trán. “Không ai sẽ đọc một ấn phẩm như thế nếu người ta biết do một phụ nữ đảm nhận. Không nhà văn đáng kính nào thậm chí sẽ đóng góp vào nó.Ồ, tình thế sẽ khác đi nếu cuốn tạp chí đó là sách báo thời trang hay một tạp chí giải trí nhẹ nhàng dành cho phụ nữ, nhưng với một tờ nghiêm chỉnh như Review ...” Cô lắc đầu trước suy nghĩ ấy.

Một biểu hiện lướt qua trên mặt anh, thứ mà cô dần dần nhận ra là niềm thích thú của anh với một thử thách dường như không thể thực hiện được. “Nếu chúng mình chỉ đơn thuần đưa Fretwell ra làm người bù nhìn thì sao?” anh đề nghị. “Chúng ta bổ nhiệm em làm ‘trợ lý biên tập’, trong khi thực tế em sẽ chịu trách nhiệm về mọi thứ.”

“Sớm muộn gì sự thật sẽ bị phát hiện thôi.”

“Đúng, nhưng đến khi đó em đã tạo dựng được uy tín và làm được một việc vô cùng xuất sắc mà không một ai dám đề nghị thay thế em.” Anh đứng dậy và đi lòng vòng trong nhà kính, sự nhiệt tình của anh càng tăng lên nhiều hơn qua mỗi bước đi. Anh bắn cho cô tia nhìn chứa đầy thách thức và kiêu hãnh. “Em, nữ biên tập đầu tiên cho một tạp chí chủ lực ... Chúa ơi, anh thật muốn nhìn thấy điều đó.”

Amanda lo sợ nhìn anh. “Anh thật buồn cười. Em chẳng làm gì mà xứng đáng với một trọng trách như thế hết. Mà cho dù em có làm tốt đi nữa, thì sẽ không người nào chấp thuận đâu.”

Jack mỉm cười khi lời nói đó. “Nếu em quan tâm từng ly từng tý về sự chấp thuận của người khác, thì em sẽ không bao giờ lấy anh thay vì Charles Hartley.”

“Vâng, nhưng chuyện này ... quá táo bạo” Cô hình như không thể bao trùm tâm trí cô quanh cái ý tưởng mình là một biên tập viên tạp chí. “Ngoài ra,” cô cau mày thêm vào, “Em khó có đủ thời gian làm những việc như thế.”

“Có phải em đang nói em không muốn làm?”

“Tất nhiên em muốn chứ! Nhưng còn về tình trạng của em thì sao? Em sẽ sanh sớm, rồi còn chăm sóc con mới chào đời.”

“Chuyện đó có thể lo liệu được. Em cứ thuê bao nhiêu người để giúp tùy thích. Không có lý do gì mà em không thể làm hầu hết công việc tại nhà.”

Amanda hăng hái uống hết trà của mình. “Em sẽ toàn phụ trách toàn bộ về cuốn tạp chí đó?” cô hỏi. “Ủy thác tất cả các bài báo ... mượn toàn thể nhân viên mới ... lựa chọn những cuốn sách để viết bài phê bình? Không chịu trách nhiệm trước ai cả?”

“Thậm chí không chịu trách nhiệm trước anh luôn,” anh nói đều đều.

“Và khi cuối cùng chuyện một người phụ nữ làm tổng biên tập tích cực khá hơn Fretwell cuối cùng bị lộ ra, và em trở thành một nhân vật nổi tiếng với tất cả nhà phê bình có lời chỉ trích ... thì anh sẽ bênh vực em chứ?”

Nụ cười của Jack hơi nhạt đi, và anh đi đến đứng ngay trước mặt cô, chống hai bàn tay mình trên hai tay cầm của ghế cô. “Tất nhiên anh sẽ bênh vực em,” anh nói. “Chết tiệt, cô nương, em thậm chí còn phải hỏi câu như thế--”

“Em sẽ làm tờ Review vô cùng phóng khoáng,” cô cảnh báo, và ngẩng đầu ra sau để nhìn vào anh. Đôi bàn tay cô chạm vào lưng anh, những đầu ngón tay bạo dạn luồn vào bên dưới viền tay áo, và chạm lướt qua sợi lông cứng của hai cánh tay anh. Nụ cười tươi rói của cô đã dụ dỗ được một cười toe toét thay cho câu trả lời của anh.

“Tốt,” anh dịu dàng nói. “Hãy đốt cháy thế giới lên. Để anh cho em mượn mấy que diêm.” Trần ngập cảm xúc hào hứng pha lẫn kinh ngạc, Amanda nâng miệng mình lên để đón lấy nụ hôn của anh.

Chương 15 (Người dịch :lephngoc &mkhoi1983 &rylinh)

Khi Amanda phác thảo những kế hoạch của mình cho tờ Coventry Quarterly Review, cô đã khám phá ra một điều bất ngờ và đầy mỉa mai—cuộc hôn nhân của cô với Jack đã trao cho cô quá nhiều tự do hơn cô đã tận hưởng lúc còn độc thân. Nhờ có anh, cô giờ đây có tiền và thế lực để làm những gì cô muốn ... và quan trọng hơn hết, cô có một người chồng động viên cô làm chính xác những gì cô yêu thích.

Anh không bị trí thông minh của cô làm cho sợ hãi. Anh lấy làm tự hào về những thành quả của cô và không hề do dự khen ngợi cô với người khác. Anh thúc giục cô trở nên táo bạo, nói ra suy nghĩ của mình, và đối xử cô theo những cách mà những người vợ ‘đứng đắn’ sẽ không bao giờ dám nghĩ tới. Vào những giờ ở cùng nhau, Jack quyến rũ, chòe ghẹo và giày vò cô hằng đêm, và Amanda yêu mỗi một khoảnh khắc ấy. Cô chưa bao giờ mơ ước rằng một người đàn ông sẽ cảm nhận về cô theo cách này, một người chồng có thể nhìn cô giống như một người đàn bà quyến rũ, và thích thú cơ-thể-không-hoàn-hảo của cô như vậy.

Sự bất ngờ lớn hơn vẫn là niềm thích thú rõ ràng của Jack với cuộc sống gia đình. Đối với một người đã sống một cuộc sống luôn va chạm với xã hội không ngừng nghỉ, thì anh dường như mãn nguyện để giảm tiến độ làm việc bận rộn và hầu như điên cuồng trong những ngày này. Anh miễn cưỡng chấp nhận chỉ vài chiếc thiệp mời đưa tới mỗi tuần, thích dành những buổi tối riêng tư bên cô hơn.

“Chúng ta có thể ra ngoài thường xuyên hơn một chút nếu anh thích,” Amanda đã đề nghị

với anh vào một tối khi họ chuẩn bị ăn tối riêng với nhau. “Chúng ta được mời đi dự ít nhất ba bữa tiệc tuần này, không kể đến buổi dạ hội vào thứ Bảy và buổi tiệc trên du thuyền vào Chủ Nhật. Em không muốn anh bỏ luôn niềm vui thích giao thiệp với những người khác vì quan niệm sai lầm là em muốn giữ anh suốt cho riêng mình—”

“Amanda,” anh ngắt lời, và ôm cô vào lòng, “Anh đã dành bao năm qua để ra ngoài gần như mỗi đêm và cảm thấy cô đơn ở giữa chốn đông người. Bây giờ anh cuối cùng đã có một tổ ấm, một người vợ và anh muốn tận hưởng chúng. Nếu em muốn đi chơi, anh sẽ hộ tống em đến bất cứ nơi nào em muốn. Nhưng anh sẽ thích ở đây hơn.”

Cô vói tay lên vuốt má anh. “Vậy anh không thấy chán à?”

“Không,” anh trả lời, và bất ngờ tự vấn bản thân. Hai lông mày anh cong lên chằm biếm khi anh nhìn vào cô. “Anh đang thay đổi,” anh nghiêm túc nói. “Em đang biến đổi anh thành một người chồng dễ bảo.”

Amanda đảo tròn mắt về lời trêu chọc của anh. “‘Dễ bảo’ là từ cuối cùng mà em sẽ dùng để miêu tả anh,” cô nói. “Anh là một người chồng không theo quy tắc nhất mà em có thể tưởng tượng. Người ta tự hỏi anh sẽ trở thành mẫu người cha nào đây.”

“Ồ, anh sẽ cho con trai chúng ta mọi thứ tốt đẹp nhất. Anh sẽ nuông chiều nó hết mực, đưa nó vào học trường tốt nhất, và khi nó trở về từ cuộc dạo chơi quan trọng của mình, thì nó sẽ tiếp quản Devlin’s cho anh.”

“Nếu lỡ chúng ta có con gái thì sao?”

“Vậy thì con bé sẽ tiếp quản nó cho anh,” câu trả lời tức thì của anh vang lên.

“Anh chàng ngờ nghệch ... một người phụ nữ không bao giờ có thể làm được một việc như vậy cả.”

“Con gái *anh* thì có thể,” anh cho cô hay.

Thay vì cãi lại, thì Amanda lại mỉm cười với anh. “Rồi sau đó anh sẽ làm gì trong khi con trai hay con gái anh tiếp quản cửa hàng và những công ty của anh?”

“Anh sẽ dành cả ngày và đêm làm em vui lòng,” anh nói. “Xét cho cùng, đó là một công việc đầy thử thách ấy chứ.” Anh phá ra cười và chạy lắt léo khi cô đến phát vào cặp mông khiêu gợi của anh

Một ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời Jack đã bắt đầu một cách vô hại, với tất cả những trình tự dễ chịu như ăn điểm tâm sáng và trao cô những nụ hôn tạm biệt, và một lời hứa trở về nhà vào giờ ăn trưa sau giờ làm việc buổi sáng tại văn phòng. Một cơn mưa phùn nhưng dai dẳng khiến bầu trời xám xịt với những đám mây báo hiệu những cơn bão lớn hơn sẽ ập đến. Khi Jack bước vào không gian mời gọi và ấm áp trong cửa hàng của mình, nơi những vị khách đã tụ tập thật đông để tìm kiếm chỗ trú mưa, một cảm giác thích thú râm ran chạy dọc xuống sống lưng

anh.

Anh có một công việc kinh doanh đang phát đạt, một người vợ thương yêu chờ đợi anh ở nhà, và một tương lai trông tràn đầy hứa hẹn. Mọi thứ dường như quá tốt để trở thành sự thật, cuộc đời anh đã phải bắt đầu quá tồi tệ và bây giờ lại đến được ngã rẽ này. Bằng cách nào đó anh đã đạt được nhiều hơn những gì anh xứng đáng được hưởng, Jack nghĩ, và nhoẻn miệng cười toe toét khi đi lên những tầng lầu đến văn phòng riêng của mình.

Anh làm việc mau mắn cho đến tận trưa, rồi bắt đầu chất đống những giấy tờ và bản thảo để chuẩn bị rời khỏi về nhà ăn trưa. Có tiếng gõ nhẹ vang lên chỗ cánh cửa, và gương mặt Oscar Fretwell xuất hiện. “Devlin,” anh khẽ nói, trông đầy lo lắng. “tin nhắn này đưa đến cho anh. Người đàn ông mang nó bảo là việc khá khẩn cấp”

Cau mày, Jack cầm lấy bức thư ngắn từ anh ta và đọc lướt qua một cách nhanh chóng. Những từ ngữ viết nguệch ngoạc bằng mực đen dường như đang bay ra khỏi tờ giấy. Đó là chữ viết tay của Amanda, nhưng vì vội vã nên cô đã không buồn ký tên.

Jack ơi, em bệnh rồi. Đã đi gọi bác sĩ. Anh về nhà ngay lập tức.

Bàn tay anh siết quanh tờ giấy, rồi vò nó thành một cục tròn cứng ngắc. “Là Amanda,” anh thì thầm.

“Tôi sẽ làm gì?” Fretwell hỏi ngay tức khắc.

“Trông coi mọi thứ ở đây,” Jack nói qua vai mình, khi đã bước ra khỏi văn phòng. “Tôi về nhà đây.”

Trong chuyến đi điên cuồng, mau chóng trở về nhà, những ý nghĩ của Jack nhảy vọt từ khả năng này tới khả năng khác. Chuyện quái quỷ gì có thể xảy ra với Amanda đây? Cô còn rất tràn trề sinh lực hồi sáng sớm này mà, nhưng có thể một tai nạn nào đó đã xảy ra với cô. Con hoảng sợ tăng dần đã khiến ruột gan anh xoắn lại bên trong, và ngay thời điểm vừa tới nơi, thì mặt anh đã trắng bệch và xám xịt.

“Ôi, ngài ơi,” Sukey khóc khi anh chạy bổ vào lối đi vào đại sảnh, “hiện giờ bác sĩ đang ở với cô ấy—chuyện xảy ra quá đột ngột—cô Amanda tội nghiệp của tôi.”

“Cô ấy đâu?” anh hỏi.

“T-trong phòng ngủ, thưa ngài,” Sukey nói lắp.

Tia nhìn chăm chăm của anh rơi xuống tấm vải lanh bọc giường trên hai cánh tay cô ta, thứ mà cô ta nhanh chóng đã trao cho cô hầu và bảo đem chúng đi giặt. Jack nhìn những vết loang đỏ thẫm đã làm hồng tấm vải trắng như tuyết với nỗi sợ hãi.

Anh bước nhanh chóng ba bậc một lên cầu thang. Chỉ khi anh vừa đến phòng mình, một người đàn ông già mặc áo khoác màu đen của bác sĩ bước qua ngưỡng cửa. Người đàn ông

thấp và có đôi vai nhỏ, nhưng ông ta lại sở hữu dáng vẻ uy quyền vượt trội hơn nhiều so với vóc người thật của mình. Đóng cửa lại phía sau lưng mình, ông ta ngẩng đầu lên và nhìn Jack với ánh nhìn điềm tĩnh. “Ngài Devlin phải không? Tôi là bác sĩ Leighton.”

Nhận ra được tên, Jack đưa tay ra bắt tay ông. “Vợ tôi có nhắc về ông trước đây,” anh chợt nói. “Ông là người đã xác nhận cô ấy có thai.”

“Đúng vậy. Thật không may, những chuyện như thế này luôn không đạt được kết quả chúng ta hy vọng.” Jack nhìn vị bác sĩ không chớp mắt, trong lúc máu anh hình như trở nên lạnh ngắt trong những tĩnh mạch. Cảm giác không tin được, không có thực, đã đổ ập lên anh. “Cô ấy bị mất đứa bé,” anh nhẹ nhàng nói. “Như thế nào? Tại sao?”

“Đôi khi việc sảy thai không thể giải thích được,” lời đáp trả từ tốn của Leighton vang lên. “Nó xảy ra đối với những phụ nữ hoàn toàn khỏe mạnh. Trong quá trình hành nghề bác sĩ, tôi được biết có những lần tạo hóa tự ý quyết định, mà chẳng đoái hoài đến những nguyện vọng của ta. Nhưng để tôi đảm bảo với anh, cũng như tôi cho bà Devlin hay, lần sảy thai này không cản trở cô ấy thụ thai và có mang em bé khỏe mạnh vào lần sau.”

Jack nhìn xuống tấm thảm với sự tập trung cao độ. Lạ lùng thay, anh không thể ngăn mình thôi nghĩ về cha anh, người giờ đang nằm lạnh lẽo dưới mồ, không có cảm giác gì ngay cả khi đã chết cũng như khi còn trên đời. Loại người nào có thể sinh ra quá nhiều đứa con, hợp pháp và không hợp pháp, mà lại quan tâm quá ít về bất cứ đứa con nào trong số ấy? Mỗi một mạng sống bé bỏng có vẻ như vô cùng quý giá đối với Jack, vậy mà giờ đây anh đã mất đi một đứa.

“Tôi có thể đã gây ra chuyện ấy,” anh thì thào. “Chúng tôi ngủ chung giường. Tôi ... Tôi lẽ ra nên để cô ấy ngủ riêng một mình—”

“Không, không, anh Devlin.” Bất kể mức độ quan trọng của tình cảnh, một nụ cười thương xót, yếu ớt vẫn xuất hiện trên gương mặt vị bác sĩ. “Có những trường hợp mà tôi đã chỉ định thai phụ phải kiêng kham việc chăn gối trong suốt thời gian mang thai, nhưng đây không phải là một trong số trường hợp ấy. Anh không gây ra việc xảy thai nhiều hơn là vợ anh đã làm đâu, thưa ngài. Tôi hứa với anh, chuyện đó không phải lỗi của ai cả. Bây giờ, tôi đã nói bà Devlin cần phải nghỉ ngơi trong vài ngày tới cho đến khi máu ngừng chảy. Tôi sẽ quay lại trước cuối tuần để xem cô ấy phục hồi như thế nào. Tất nhiên tâm lý cô ấy sẽ hơi suy sụp trong một thời gian, nhưng vợ anh có vẻ như là một người phụ nữ cứng cỏi. Tôi thấy không lý do gì cô ấy sẽ không hồi phục nhanh chóng.”

Sau khi vị bác sĩ rời khỏi, Jack bước vào phòng ngủ. Trái tim anh như bị xé đôi vì đau xót khi anh thấy Amanda nằm trên giường trông nhỏ bé biết bao, tất cả sự vui vẻ hoạt bát và nhiệt huyết tràn đầy của cô đều tan biến hết. Anh đến bên cô và vuốt lên mái tóc đen tuyền, và hôn lên vàng trán nóng hổi của cô.

“Anh xin lỗi,” anh thì thầm, nhìn chằm chằm vào đôi mắt vô hồn của cô. Anh đợi bất kỳ sự phản ứng nào, thất vọng hay giận dữ hay hy vọng, nhưng vẻ mặt vốn vẫn biểu cảm của vợ anh

vẫn trống rỗng. Cô nắm nếp gấp rộng thùng thình của chiếc áo đầm của mình trong nắm tay, xoắn làn vải mỏng và vò nó trong lòng bàn tay mình.

“Amanda,” anh nói, nắm lấy nắm tay cứng ngắt của cô trong bàn tay anh, “em làm ơn nói chuyện với anh đi.”

“Em không thể,” cô cố thốt ra bằng giọng nghẹn lại, y như thể một sức ép bên ngoài nào đó đang thít chặt cổ họng cô

Jack tiếp tục giữ nắm tay lạnh như băng của cô trong những ngón tay ấm áp của mình. “Amanda,” anh thì thầm. “Anh hiểu em cảm giác ra sao.”

“Làm sao mà anh có thể hiểu được chứ?” cô cộc cằn hỏi. Cô kéo nắm tay mình cho đến khi anh thả nó ra, và tập trung nhìn vào một điểm nào đó xa xa trên tường. “Em mệt rồi,” cô rì rầm, dấu cho đôi mắt cô tròn và mở thao láo. “Em muốn ngủ.”

Thất bại và đau đớn, Jack nhẹ nhàng rời khỏi cô. Amanda chưa bao giờ như thế này với anh trước đây. Đây là lần đầu tiên cô chôn giấu nỗi lòng của mình khỏi anh, và cứ y như cô đã cầm rìu và đoạn tuyệt chặt đứt tất cả những sợi dây gắn kết giữa hai người. Có lẽ nếu cô được nghỉ ngơi, như bác sĩ đã khuyên, thì cô sẽ tỉnh dậy và sự trống rỗng đáng sợ ấy sẽ xua tan khỏi đôi mắt cô. “Được rồi,” anh thì thầm. “Anh sẽ ở gần sát bên, Amanda. Anh sẽ ở đây nếu em cần bất cứ thứ gì.”

“Không,” cô thì thào mà không có bất cứ dấu hiệu cảm xúc nào. “Em không cần gì hết.”

Trong ba tuần kế tiếp, Jack buộc phải gặm nhấm nỗi đau khổ một mình trong lúc Amanda vẫn duy trì rút mình vào trong cái kén bên trong mà không một ai được phép chia sẻ. Cô dường như kiên quyết tự cô lập bản thân mình với tất cả mọi người, bao gồm luôn cả anh. Jack hoàn toàn vô phương không biết làm sao đến được với cô. Không hiểu sao Amanda thực sự đã biến mất, chỉ để lại vỏ bọc bên ngoài trống rỗng. Theo bác sĩ, Amanda chỉ cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Tuy vậy Jack lại không chắc như thế. Anh lo sợ chuyện mất đi đứa con là một cú sốc quá lớn đến mức cô sẽ không bao giờ vượt qua được, rồi lo sợ một người phụ nữ sôi nổi tràn trề nhựa sống mà anh đã cưới sẽ không bao giờ trở lại.

Cảm thấy tuyệt vọng, nên anh đã mời Sophia ở Windsor đến vào cuối tuần mặc dù anh không thích người đàn bà đánh đá hay phê phán này. Sophia đã làm hết sức mình an ủi Amanda, nhưng sự hiện diện của cô có rất ít tác dụng.

“Lời khuyên của tôi là hãy kiên nhẫn,” cô bảo với Jack trong lúc bắt đầu rời khỏi. “Cuối cùng rồi Amanda sẽ tự vượt qua thôi. Tôi hy vọng cậu sẽ không gây áp lực cho nó, hay đòi hỏi những điều mà nó không sẵn sàng chịu đựng.”

“Điều đó có nghĩa là gì vậy?” Jack khẽ hỏi. Trong quá khứ, Sophia đã nói thẳng quan điểm của mình rằng anh là một tên phóng đảng với nguồn gốc thấp hèn và tất cả sự tự chủ của một con lợn động đực. “Không nghi ngờ gì chị nghĩ tôi đang lên kế hoạch rình rập cô ấy và đòi hỏi

những quyền lợi người chồng ngay khi chị về lại Windsor chứ gì.”

“Không, không phải tôi nghĩ thế.” Đôi môi Sophia bất ngờ cong lên thành một nụ cười. “Tôi đang ám chỉ đến những đòi hỏi về cảm xúc tự nhiên, Devlin. Tôi không tin ngay cả đến anh sẽ quá tàn bạo để ép buộc một người phụ nữ đang trong tình trạng của Amanda.”

“Cám ơn chị,” anh nói một cách mỉa mai.

Họ chăm chú quan sát đối phương một lúc, nụ cười vẫn còn vương trên mặt Sophia. “Có lẽ tôi đã làm khi phán xét cay nghiệt về cậu,” cô tuyên bố. “Có một chuyện trở nên rõ ràng đối với tôi dạo gần đây ... bất kể là cậu có lỗi lầm nào đi nữa, cậu dường như rất yêu em gái tôi.”

Jack đón nhận tia nhìn của cô đầy trung thực. “Vâng, đúng vậy.”

“Được rồi, có lẽ đây đúng là lúc tôi có thể gửi lời chúc mừng tán thành cho cuộc hôn nhân này. Tất nhiên cậu không phải Charles Hartley, nhưng tôi đã cho rằng em gái tôi có thể đã cưới một người tệ hơn cậu nữa đấy.”

Anh mỉm cười gượng. “Chị thật quá tử tế, Sophia.”

“Hãy đưa Amanda về Windsor chơi khi nó bình phục hoàn toàn,” Sophia ra lệnh, và anh gật đầu y như thể đang tuân theo sắc lệnh của hoàng tộc. Họ cùng trao nhau cái mỉm cười thân tình là lạ trước khi người hầu hộ tống Sophia đến cỗ xe ngựa đợi sẵn của cô.

Thor thẩn đi lên lầu, Jack tìm thấy vợ mình ngay chỗ cửa sổ phòng ngủ, đứng quan sát khi xe ngựa của Sophia lăn bánh dọc con đường phía trước. Amanda đang nhìn chăm chăm vào quang cảnh bên ngoài y như thể đã bị chết đứng, chỉ thấy được tĩnh mạch đang đập trên cổ họng cô. Có một cái khay đựng thức ăn tối qua vẫn còn để nguyên trên cái bàn gần đấy.

“Amanda,” anh khẽ nói, và muốn cô nhìn vào anh. Trong một chốc tia nhìn vô hồn của cô chiếu vào đôi mắt anh, rồi rơi xuống khi anh đi đến đứng đằng sau cô. Cô đứng đó và chịu đựng cái ôm bất chợt của anh mà không hề phản ứng lại. “Em sẽ sống như thế này bao lâu nữa?” anh không thể không hỏi. Khi cô không đáp trả, anh khẽ chửi lầm bầm. “Chỉ cần em nói chuyện với anh, mẹ kiếp—”

“Bộ có chuyện cần nói sao?” cô trả lời bằng giọng yếu ớt.

Jack quay cô lại đối mặt với anh. “Nếu em không có gì để nói, vậy, thề có Chúa, anh có đấy! Em không phải là người duy nhất đã bị mất đứa con. Nó cũng là con của anh.”

“Em không muốn nói chuyện,” cô nói, giật mạnh người ra khỏi anh. “Không phải bây giờ.”

“Không còn sự im lặng giữa hai chúng ta nữa,” anh nhấn mạnh, và bước theo khi cô lùi lại. “Chúng ta phải đối mặt với những chuyện đã xảy ra, và tìm cách bỏ nó lại phía sau.”

“Em không muốn,” cô ghen ngào. “E ...Em muốn chấm dứt cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Từng lời nói khiến anh rung động đến tận xương tủy. “Cái gì?” anh hỏi, và cảm thấy choáng váng. “Tại sao em lại có thể nói ra được lời chết tiệt đó?”

Amanda cố gắng trả lời, nhưng lại không thể thốt thêm được từ nào. Đột nhiên tất cả mọi cảm xúc mà cô đã đè nén trong ba tuần lễ qua bỗng bùng nổ với một sức mạnh dữ dội. Mặc dù cố gắng nhấn chìm sự đau khổ đang trào dâng, nhưng cô không thể kiềm nén tiếng thốn thức dường như đang xé toạc những lỗ hổng bên trong lồng ngực mình. Cô khoanh tay rồi buông thõng, sau đó lại để tay lên đầu mình, cố gắng kiềm chế những cơn co giật dữ dội. Cô hoảng sợ bởi khả năng mất tự chủ của bản thân ... cảm giác như thể tâm hồn của cô đã bị vỡ tan ra từng mảnh. Cô cần thứ gì đó, hay một ai đó, gắn kết lại sự tỉnh táo đang rạn vỡ trong cô.

“Hãy để em yên,” cô vừa nói vừa khóc thút thút, che giấu đôi mắt mờ lệ của mình bằng hai bàn tay. Cô cảm thấy tia nhìn của chồng mình xoi mói khắp người và cô cứng đờ người. Cô không thể nhớ được mình đã hoàn toàn sụp đổ ngay trước mặt bất cứ ai, ngược lại còn luôn tin rằng những xúc cảm tồi tệ như thế này nên được giải tỏa ở một nơi riêng tư.

Cánh tay Jack vòng quanh cô, ôm cô vào vùng ngực rộng của anh. “Amanda ... em yêu ... vòng tay quanh anh. Đó.” Anh thật rắn chắc, vững vàng, cơ thể anh chống đỡ cho cô, mùi hương và cảm giác về anh thật quen thuộc như là cô đã biết anh cả cuộc đời.

Cô níu chặt vào anh khi những lời nói phun trào gấp gáp. “Lý do duy nhất chúng ta cưới nhau là vì đứa bé. Giờ nó đã đi rồi. Giữa chúng ta không thể như trước đây được nữa.”

“Em thật vô lý.”

“Anh không muốn đứa bé,” cô khóc lóc. “Nhưng em thì có. Em muốn nó rất nhiều, và bây giờ em mất nó, em không thể chịu đựng được điều đó.”

“Anh cũng muốn nó,” Jack nói với giọng run rẩy. “Amanda, chúng ta sẽ vượt qua việc này, và ngày nào đó chúng ta sẽ có những đứa con khác.”

“Không, em đã quá già,” cô nói, và những hàng nước mắt đau đớn mới lại trào ra từ bên trong cô. “Đó là lý do tại sao em bị sảy thai. Em đã chờ đợi quá lâu. Em sẽ không bao giờ có thể mang thai lần nữa –”

“Suyt. Điều đó thật lỗi bịch. Bác sỹ nói ông ta đã đỡ những đứa bé được sinh ra từ những người lớn tuổi hơn em. Em đang nghĩ không được thông suốt.”

Jack nhắc bổng cô lên một cách dễ dàng và mang cô tới cái ghế bành nhỏ được bọc nhung, rồi ngồi xuống và để cô ngồi trong lòng anh. Anh nhặt cái khăn ăn bằng vải lanh được gấp lại từ khay đồ ăn và chấm lên gò má và mắt cô. Anh tài giỏi và vững vàng đến nỗi Amanda cảm thấy sự hoang mang của mình đã tan biến đôi chút. Một cách ngoan ngoãn cô hỉ mũi vào khăn ăn và buông ra một tiếng thở dài run rẩy, ngã đầu cô vào bờ vai anh. Cô cảm thấy bàn tay ấm nóng của anh trên lưng cô, di chuyển vuốt ve chậm chậm làm những dây thần kinh mệt mỏi của cô

dịu lại.

Anh ôm cô một lúc lâu, đến khi hơi thở cô rốt cuộc cũng hòa theo nhịp điệu của hơi thở anh, và những giọt nước mắt khô ráo để lại những vết mặn chát trên gò má cô.

“Anh không cưới em chỉ vì đứa bé,” Jack khẽ nói. “Anh cưới em bởi vì anh yêu em. Và nếu như em định nói về chuyện rời bỏ anh lần nữa, anh sẽ ...” Anh ngừng lại, rõ ràng là đang cố nghĩ ra hình phạt kinh khủng vừa đủ. “Được rồi, chỉ cần đừng nói là được rồi,” anh kết thúc.

“Em chưa bao giờ thấy tồi tệ như hiện giờ. Chưa bao giờ thậm chí là lúc cha mẹ em mất.”

Khi anh nói, tiếng nói từ lồng ngực sâu thẳm dội vào tai cô. “Cả anh cũng không. Ngoại trừ ... anh vui muốn chết khi được ôm em. Những tuần vừa qua thật kinh khủng, khi không được trò chuyện với em, không được chạm vào em.”

“Anh thật sự nghĩ rồi chúng mình sẽ có con lại không?” cô hỏi bằng giọng thì thầm yếu đuối.

“Nếu đó là điều em muốn.”

“Đó có phải là điều *anh* muốn không?”

“Ban đầu anh khó mà chấp nhận nổi ý nghĩ mình trở thành một người cha,” Jack thú nhận. Anh hôn lên đường viền dưới quai hàm, và phần bên cổ cô. “Nhưng rồi hai ta bắt đầu thực hiện kế hoạch, và đứa trẻ trở thành có thật đối với anh. Và anh nghĩ về tất cả những cậu bé ở Knatchford Heath mà anh không thể giúp đỡ hay bảo vệ, và thay cho nỗi thất vọng trước đây, anh lại cảm thấy ... hy vọng. Anh nhận ra rằng rốt cuộc cũng có một đứa trẻ xuất hiện trong thế giới này mà mình *có thể* chăm sóc. Đó là một khởi đầu mới mẻ với anh. Anh ... anh muốn làm cho cuộc đời của đứa bé ấy thật tuyệt vời.”

Amanda ngẩng đầu lên và nhìn anh không chớp bằng cặp mắt đắm lệ. “Anh có thể mà,” cô thì thầm.

“Vậy thì đừng từ bỏ hy vọng lúc này, cô gái ngọt ngào. Khi em sẵn sàng, anh sẽ dành cả ngày lẫn đêm của đời mình cho nhiệm vụ cho em một đứa trẻ. Và nếu nó không hiệu quả, chúng ta sẽ tìm thêm vài cách khác. Thần thánh biết có rất nhiều trẻ em trên đời này cần có gia đình mà.”

“Anh sẽ làm việc đó vì em sao?” cô rụt rè hỏi, không thể tin được người đàn ông này đã một lần phản đối ý niệm có một gia đình mà giờ lại sẵn sàng đưa ra một lời hứa như vậy.

“Không chỉ vì em.” Anh hôn lên chóp mũi và đường cong mịn màng ở gò má cô. “Mà cũng vì bản thân anh nữa.”

Amanda vòng tay quanh cổ anh và ôm anh chặt hơn. Cuối cùng nỗi sầu khổ chất chứa bắt đầu nói lỏng sự kìm hãm lạnh cứng quanh tim cô. Cô thấy một cảm giác nhẹ nhõm quá sâu sắc, nó khiến cô mê mụ. “Em không biết bây giờ phải làm gì,” cô lẩm bẩm.

Anh lại hôn cô, miệng anh nóng bỏng và dịu dàng ép vào làn da đỏ ửng của cô. “Tối nay em đừng nên nghĩ ngợi gì trong vài giờ, ăn và nghỉ ngơi thôi.”

Ý nghĩ đến thức ăn làm cô cau mày và nhăn nhó. “Em không thể.”

“Em đã không ăn gì mấy ngày nay rồi.” Anh vớ lấy cái khay, mở đĩa thức ăn ra, và cầm cái muỗng lên. “Cố ăn một chút thôi,” anh kiên quyết. “Anh là người tin tưởng tuyệt đối vào việc hồi phục sức khỏe bằng ...” Anh liếc vào thứ đựng trong cái bát bị đầy bằng cái nắp bằng bạc. “Súp khoai tây.”

Amanda nhìn cái muỗng rồi khuôn mặt đầy quả quyết của anh, và lần đầu tiên trong ba tuần liền, một nụ cười run run chạm đến đôi môi cô. “Anh thật là một kẻ bạo ngược.”

“Và anh mạnh hơn em,” anh nhắc nhở cô.

Cô cầm cái muỗng anh đưa và chồm lên liếc vào bát súp trắng đục, lác đác những lá cải xoong được xắt nhỏ. Một cái bánh xốp nướng vỉ đặt trên một cái đĩa nhỏ để bên cạnh bát súp, cũng như một đĩa bánh pút-đinh quả mọng với những quả mâm xôi tươi ngon đặt phía trên. Người đầu bếp gọi nó là pút-đinh *à la framboise*, gần đây thích đặt tên cho khá nhiều công thức chế biến món Pháp của bà ta.

Jack bỏ cái ghế và quan sát cô nhúng cái muỗng vào bát súp. Cô ăn từ từ, miếng súp nóng ấm lấp đầy dạ dày cô, khi Jack ngồi xuống bên cạnh cô và liên tục cầm một cốc rượu đưa lên môi cô. Lúc Amanda ăn uống, màu sắc đã quay lại trên gương mặt cô, và cô cực kỳ thư thái ngồi trong ghế. Cô liếc nhìn con người đẹp trai bên cạnh mình, và một cơn sóng tình yêu gần như chôn vùi cô. Anh khiến cô cảm thấy như thể bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Vô thức cô nắm bàn tay to lớn của anh, rồi đưa nó lên mặt mình. “Em yêu anh,” cô thốt lên.

Anh vuốt ve gò má và mơn trớn đường viền quai hàm cô bằng lưng bàn tay mình. “Amanda, anh yêu em hơn cả mạng sống của mình.” Anh nghiêng người tới gần và lướt miệng anh lên miệng cô, một cách dịu dàng, như thể anh hiểu cô cảm thấy bị tổn thương và đau khổ đến thế nào ... như thể anh có thể chữa khỏi cho cô bằng một nụ hôn. Cô vớ tay lên phía sau cổ anh và để đầu ngón tay mình lùa vào mớ tóc dày ở gáy anh. Cô đón nhận sự xâm nhập tinh tế của lưỡi anh vào miệng, để cho anh tìm kiếm hương vị của ly rượu vừa rồi, cho đến khi nụ hôn dường như bỏng cháy với hơi nóng cuồng nhiệt.

Cô quay đầu sang bên cùng tiếng thì thầm nhỏ, cảm thấy thật uể oải và kiệt sức, đôi mắt cô khép lại khi cô cảm nhận ngón tay anh ở vạt trên của áo dài. Một nút được tháo ra, rồi hai nút, ba nút, và một loạt nút bung ra khiến lớp vải áo bao bọc rớt xuống khỏi làn da cô. Môi anh kéo lê xuống cổ họng cô, tìm đến nơi nhạy cảm ở phía bên hông, và anh nhẹ nhàng nhắm nháp đến khi cô buông ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

“Jack ... em mệt lắm ... em không nghĩ ...”

“Em không phải làm điều gì hết,” anh thì thào bên cổ cô. “Chỉ cần để anh chạm vào em. Đã quá lâu rồi, em yêu.”

Hít thở thật sâu, Amanda không gắng sức thốt ra bất cứ lời nào, mà chỉ ngửa đầu cô ra sau dựa vào ghế. Cảm giác mơ màng, cô không mở mắt khi thấy như anh tách khỏi cô, nhưng thụ động chờ đợi trong lúc anh hạ bớt ánh đèn và sau đó quay lại với cô. Ánh sáng dịu dịu gần như ma quái, bóng tối hầu như chỉ vừa đủ lọt qua mí mắt khép chặt của cô. Jack đã cởi áo ... bàn tay cô chạm vào đôi vai trần của anh, rắn chắc, ấm áp và cuồn cuộn cơ bắp. Anh quỳ gối trước nơi cô ngồi, giữa hai đầu gối mở ra của cô, và với tay vào chỗ hõm của phần thân trước của áo choàng rồi ôm hai bầu ngực cô bằng đôi bàn tay dịu dàng của anh. Ngón tay cái của anh vuốt lên trên hai núm vú cô, vuốt ve và mơn trớn, cho đến khi chúng sít lại thành hai nụ nhỏ cứng ngắc. Anh nghiêng người ra trước chiếm lấy một bên vào miệng mình.

Amanda uốn cong người khỏi cái ghế, đầu cô ngửa ra sau, và cô thở gấp gấp vì miệng anh kéo giật êm ái. Anh kẹp núm vú bên kia vào giữa ngón cái và ngón trỏ của mình, bằng sự vuốt ve nhẹ nhàng mà dai dẳng khiến cho mấy đầu ngón tay cô bấm sâu vào bề mặt dẻo dai của vai anh. Cô cảm thấy bị giam hãm bởi miệng và hai bàn tay của anh, mỗi một phần trong cô đều tập trung vào sự quyến rũ nhàn nhã và chậm rãi của anh. Anh nhắc đường viền ren của áo choàng, và đẩy nó xuống tận eo cô, rồi kéo rê ngón cái từ chỗ trũng trên đầu gối lên những đường cong khêu gợi phía trong đùi cô. Cẳng chân cô tách ra cho anh, những bắp cơ run lên phản ứng với sức nóng từ tay anh. Mặc dù anh biết cô vô cùng muốn anh chạm vào cô xiết bao, nhưng anh vẫn giữ tay mình trên đỉnh đùi cô.

Jack chiếm hữu miệng cô bằng những nụ hôn nhẹ nhàng và chậm chạp đến mức cô siết chặt hai nắm tay trong thất vọng, và khao khát nhiều hơn. Mỉm cười bên cái miệng khấn nài của cô, anh lướt tay từ cẳng chân săn chắc đến đầu gối cô. Ngón tay anh rúc vào phía sau đầu gối, tìm đến chỗ hõm đáng yêu ở mặt sau đó. Dịu dàng anh gập đầu gối cô lại, nhắc một cái lên trước, rồi đến cái thứ hai, cho đến khi hai chân cô móc vào phần tay cầm lót đệm của cái ghế. Cô chưa bao giờ bị phô bày một cách trơ trẽn, bị giữ mở căng ra trước anh.

“Jack,” cô phản đối, ngực cô nhô lên khi cô cố gắng hít vào, “anh đang làm gì vậy?”

Anh biến thời gian thành câu trả lời. Khuôn miệng anh táo bạo lang thang từ cổ họng xuống đỉnh ngực rắn chắc của cô, trong lúc tay anh êm ái vuốt lên cái đồi nhỏ của bụng cô, những đường cong đầy đà của hông, và bờ mông mịn màng bị nâng lên của cô. Thật là một tư thế khó chịu, nhưng cảm giác ngượng ngùng phù phiếm thoáng qua đã nhanh chóng bị dập tắt bằng dòng chảy đam mê mãnh liệt. Ngón chân cô quắp lại khi cảm xúc dấy lên bên trong, và cô bắt đầu nhắc chân ra khỏi ghế.

“Không,” giọng nói thì thầm mượt mà của anh vang lên, và anh ấn lưng cô xuống, giữ cho chân cô dang rộng ra. “Anh đang dùng món tráng miệng. Amanda à *la framboise*.”

Anh vươn tay tới bàn, chộp vật gì đó từ cái đĩa sứ, và đưa nó lên môi cô. “Mở miệng ra nào,” anh nói, và cô xấu hổ tuân lời. Lưỡi cô quấn quanh quả mâm xôi chín mọng nhỏ. Mùi vị thơm

tho ngọt ngào bùng lên trong miệng khi cô nhai và nuốt vào. Môi Jack thôi thúc môi cô mở ra, và anh chia sẻ mùi vị đó với cô, lưỡi anh nấn ná bên trong lòng sục mọi vết tích ngọt ngào của thứ quả chín ấy. Thêm một quả nữa được đặt vào hõm rốn nhỏ nhắn của cô, rồi cô thở hỗn hển khi anh cúi xuống gắp nó lên bằng lưỡi mình, và cọ xoáy vào bên trong chỗ hõm nhạy cảm ấy.

“Thế đủ rồi,” cô run rẩy nói. “Đủ rồi, Jack.”

Nhưng anh dường như không nghe thấy, hai bàn tay anh tinh quái và nhẹ nhàng khi anh chạm tới chính giữa đùi cô ... và đột nhiên cô bật nảy người vì cảm giác khác thường của ngón tay anh đang đẩy vật gì đó vào trong cô ... quả xôi mâm, cô nghĩ, những cơ bắp thít chặt khi cô cảm nhận nước quả rỉ ra trong phần cơ thể kín đáo sâu kín của mình. Miệng cô run rẩy, vừa đủ để bật thốt ra. “Jack, không. Lấy nó ra đi. Xin anh –”

Đầu anh sốt sắng cúi thấp hơn, và tay chân cô căng lên vì xấu hổ và khoái cảm khi miệng anh phủ chụp lên cô. Tiếng rên rỉ từ yết hầu trượt khỏi cổ họng cô khi anh nhẹ nhàng liếm và thưởng thức, ngẫu nhiên quả xôi ngọt ngào cùng với chất ẩm ướt từ cơ thể cô. Đôi mắt cô nhắm thật chặt, và cô thở hỗn hển, nằm yên khi lưỡi anh vờn vào tận trong cô với những động tác vuốt ve như lụa.

“Em mới ngon lành làm sao,” anh thì thào trên phần da thịt nhạy cảm của cô. “Mấy quả xôi được lấy ra rồi, Amanda. Giờ anh dừng lại nhé?”

Táo bạo cô vươn tay với lấy đầu anh, rồi kéo anh mạnh hơn vào cô, và lưỡi anh trượt lên cái nú nhỏ nhũn nhối của cô. Sự yên lặng của căn phòng bị xuyên thủng bởi hơi thở gấp gáp của cô, những âm thanh bú mút anh tạo ra, và tiếng cọt kẹt của cái ghế khi cô vặn vẹo lắc người tới trước, rồi lên trên, cố sức bắt kịp theo miệng anh đang giày vò cô. Đúng như cô nghĩ cô không còn có thể chịu đựng được sự tra tấn mật thiết này nữa, căng thẳng bùng ra trong ngọn lửa sung sướng nổ tung. Cô thét lên và rùng mình, chân cô đẩy mạnh vào tay cầm bọc được bọc của cái ghế, và cơn co thắt cứ đến mãi đến mãi cho đến khi cuối cùng cô phải van xin anh dừng lại.

Khi nhịp đập dồn dập của tim cô chậm lại và cô có thể gom lại sức lực để cử động, cô gỡ chân khỏi ghế và với tới Jack. Cô bám chặt anh khi anh ẵm cô lên và mang cô lại giường. Khi anh đặt cô lên nệm, cô vẫn không rời vòng tay quanh cổ anh. “Lại giường với em đi,” cô nói.

“Em cần phải nghỉ ngơi,” anh đáp, rồi đứng bên cạnh giường.

Cô chộp vào phía trước quần anh trước khi anh bỏ đi, và tháo lỏng nút quần trên cùng. “Cởi ra đi,” cô ra lệnh, bận rộn với nút thứ hai, và nút thứ ba.

Nụ cười toe toét của Jack lóe lên trong cảnh nhá nhem tối, rồi anh làm theo, và cởi bỏ hết quần áo còn lại trên người. Sự nặng nề rần rỏi, đẹp đẽ của cơ thể trần truồng của anh áp sát cô trên giường, khiến cô rùng mình dễ chịu vì cảm nhận được làn da ấm áp của anh. “Giờ sao nào?” anh hỏi. Hơi thở anh nghẹn lại khi cô di chuyển lên trên anh, hai bầu vú tròn trĩnh của cô quét qua ngực rồi xuống bụng anh, trong khi mái tóc dài của cô êm ái kéo lê qua da thịt anh.

“Giờ tới em dùng món tráng miệng *của mình*,” cô nói, và trong một lúc thật lâu sau đó không có một lời nào, không một ý nghĩ nào, chỉ có hai người gắn chặt nhau trong mê đắm.

Sau đó, anh ôm cô và tiếng thở dài thỏa mãn thoát khỏi anh. Rồi ngực anh phập phồng trong một tràng cười khùng khục, và Amanda cựa quậy áp vào anh. “Chuyện gì vậy?” cô tò mò hỏi.

“Anh đang nghĩ đến đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau ... em sẵn sàng trả tiền cho anh để anh làm việc này này. Và anh đang cố tính xem em nợ anh bao nhiêu sau tất cả mọi lần chúng ta ngủ với nhau.”

Cho dù mệt lử, Amanda cũng không thể ngăn được nụ cười bất chợt. “Jack Devlin ... làm sao mà anh có thể nghĩ đến tiền vào lúc như thế này cơ chứ?”

“Anh muốn em nợ anh nhiều đến nỗi em sẽ không bao giờ thoát khỏi anh.”

Cô mỉm cười và kéo đầu anh xuống. “Em là của anh,” cô thì thầm trên môi anh. “Bây giờ và mãi mãi, Jack à. Anh hài lòng chưa?”

“Ồ, rồi.” Và anh dành cả đêm còn lại cho cô thấy mức độ hài lòng của anh nhiều đến mức nào.

Chương kết (Người dịch : rylinh)

“Papa, cha lẽ ra phải bắt được con!” cậu bé hét lên, chập chững bước về phía người cha đang nằm dài trên cỏ.

Jack lười biếng mỉm cười với cậu bé tóc đen đang đứng ở trên anh. Được đặt tên theo tên của cha Amanda, Edward, con trai họ sở hữu một nguồn năng lượng không cạn và một vốn từ vựng vượt xa lứa tuổi lên ba. Edward con thích nói, điều này cũng khó làm ai ngạc nhiên nếu biết đến cha mẹ của cậu bé. “Con trai, cha đã chơi đuổi bắt với con hơn một tiếng đồng hồ vừa qua,” Jack nói. “Hãy để ông già có vài phút nghỉ ngơi.”

“Nhưng con chưa muốn nghỉ!”

Với một tiếng cười bất ngờ, Jack túm và kéo cậu bé xuống chơi trò lăn-và-cù.

Ngước mắt từ những trang giấy trong lòng mình, Amanda quan sát cặp đôi đang chơi. Họ đang dành thời gian nóng nhất của mùa hè tại dinh thự được thừa kế của Jack, phong cảnh nơi đây đẹp đến mức nó có thể trở thành chủ đề cho một bức tranh của Rubens. Tất cả những gì nó cần là thêm vài thiên thần và những đám mây lơ lửng, và khung cảnh đó sẽ trở thành hoàn hảo.

Khu vườn của dinh thự kéo dài từ phía sau ngôi nhà từ thế kỷ XVII xây bằng gạch theo hình bán nguyệt đến khu vườn phía trên được chăm sóc cẩn thận, một nhịp cầu cong bằng đá trắng,

rồi đến một mảnh vườn rộng lớn đầy màu sắc sống động và một cái hồ hình bầu dục bên dưới. Gia đình thường xuyên có những cuộc pic ních bên dưới bóng mát của một cây sung dâu già khổng lồ, thân cây được bao phủ dày đặc bởi những cây tú cầu. Chiếc hồ gần đó, bao quanh bởi những thảm cỏ xanh mướt và những cây irit vàng, mang đến một nơi lý tưởng để thả bước.

No căng từ giờ thức ăn đầy tràn mà người đầu bếp đã chuẩn bị, Amanda cố gắng quay sự chú ý về với công việc cô đã mang theo. Sau 4 năm dưới sự quản lý của cô, tạp chí *Conventry Quarter Review* đã trở thành một tạp chí được đọc rộng rãi nhất ở Anh. Amanda rất tự hào về những thành tựu của mình, đặc biệt khi chứng tỏ được rằng một nữ biên tập có thể táo bạo, thông minh và suy nghĩ phóng khoáng như bất cứ một người đàn ông nào. Thậm chí khi công chúng khám phá ra rằng một phụ nữ là người lèo lái đằng sau một tạp chí mang tầm quốc gia, những tranh cãi chỉ giúp doanh số bán tăng lên. Đúng như đã hứa, Jack trở thành một người bảo vệ kiên quyết, gay gắt gạt bỏ những đề nghị rằng phải là anh, chứ không phải Amanda phụ trách tờ báo đó.

“Vợ tôi không cần giúp đỡ gì trong việc hình thành những ý tưởng,” anh đã nói với những nhà phê bình một cách nhạo báng. “Cô ấy có khả năng và chuyên nghiệp hơn bất cứ người đàn ông nào mà tôi quen.” Anh khuyến khích Amanda tận hưởng sự nổi tiếng mới đã khiến cô trở thành vị khách được mong đợi nhất ở tất cả những bữa tiệc sang trọng của Luân Đôn. ‘Trí tuệ thông minh’ và ‘sự dí dỏm độc đáo’ của cô đã được ngợi ca hết lời trong giới văn chương và chính trị.

“Em đang bị phô bày như một con ngựa non láu lỉnh,” Amanda đã một lần than thở với Jack sau một buổi họp mặt mà trong từng lời nói của cô đã nhận được sự chú ý quá mức. “Tại sao quá khó để mọi người có thể tin rằng một người mặc váy cũng có thể có một bộ não thế nhỉ?”

“Không ai thích một phụ nữ quá thông minh,” Jack đã trả lời. “Đàn ông chúng anh thích duy trì cái vẻ ngoài của vị trí bề trên của mình.”

“Vậy tại sao anh không bị đe dọa bởi sự thông minh của một phụ nữ?” cô hơi cau có hỏi.

“Vì anh biết làm thế nào để giữ em ở đúng vị trí của mình,” anh trả lời với một nụ cười khiến người khác phát cáu, rồi lùi lại và phá lên cười khi cô nháy chồm lên anh với ý định trả đũa.

Mỉm cười với ký ức đó, Amanda lắng nghe khi Jack kể một câu chuyện cổ tích về những con rồng, cầu vồng và những câu thần chú kỳ diệu, cho đến khi Edward rơi vào giấc ngủ trong lòng anh. Cẩn thận, Jack đặt cậu bé đang ngủ xuống tấm khăn lạnh trải trên bãi cỏ.

Amanda giả vờ không để ý khi chồng cô ngồi xuống bên cạnh. “Bỏ cái đó đi,” anh ra lệnh, dụi mặt vào mái tóc xõa ra của cô.

“Em không thể.”

“Tại sao không?”

“Em có một ông chủ đòi hỏi, người sẽ cần nhẫn khi tờ Review bị quá hạn chót.”

“Em biết cách làm anh ta dừng cần nhẫn mà.”

“Bây giờ em không có thời gian cho chuyện đó,” Amada nghiêm nghị nói. “Để em làm việc, làm ơn.” Nhưng cô không phản đối khi cảm thấy cánh tay anh trượt vòng quanh cô. Miệng anh áp vào bên cạnh cổ cô, tạo ra một tia khoái lạc xuyên thẳng xuống những ngón chân của cô.

“Em có chút ý tưởng về việc anh khao khát em đến như thế nào không?” Anh úp tay vào bụng cô, nơi đứa con thứ hai của họ đang ngo ngoe trong cô. Bàn tay anh lang thang từ chân đến mắt cá chân và luồn vào bên dưới váy của cô. Những tờ giấy rơi khỏi tay cô, phát phơ trên đám cỏ.

“Jack,” cô nói không ra hơi, nghiêng người dựa vào anh, “Không phải trước mặt Edward.”

“Nó đang ngủ.”

Amanda quay lại trong vòng tay anh và tìm miệng anh, trao cho anh một nụ hôn tròn gheo, chậm chạp. “Anh phải đợi đến tối nay,” cô nói khi môi họ hé mở. “Thật đấy, Jack, anh thật không thể sửa chữa được. Chúng ta đã cưới nhau 4 năm rồi. Đến giờ anh nên chán em như những người chồng đáng kính bình thường khác rồi mới phải.”

“Ừm, đó là vấn đề của em,” anh nói với vẻ hợp lý, những ngón tay anh đùa nghịch sau đầu gối cô. “Anh chưa bao giờ đáng kính. Anh là một tên phóng đảng, nhớ không?”

Mỉm cười, Amanda ngả xuống đám cỏ ấm áp và kéo anh xuống với cô, cho đến khi đôi vai anh chắn những tia nắng lốm đốm xuyên qua tán lá xào xạc trên đầu. “Thật may vì em thấy rằng kết hôn với một kẻ phóng đảng thú vị hơn nhiều so với kết hôn với một quý ông.”

Jack mỉm cười, nhưng tia sáng tinh quái trong đôi mắt xanh của anh được thay thế dần bởi ánh mắt trầm ngâm. “Nếu em có thể quay lại và thay đổi sự việc ...” anh thủ thỉ và gạt những lọn tóc xoăn đang xõa ra khỏi mặt cô.

“Không cho dù với tất cả của cải trên thế giới này,” Amanda trả lời, quay mặt sang để hôn dịu dàng lên những đầu ngón tay của anh. “Em đã có mọi thứ mà em từng dám mơ ước đến.”

“Vậy hãy mơ ước thêm nữa,” anh thì thầm, chỉ ngay trước khi miệng anh khép trên miệng cô.

The End

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>